

Copyright © 1972 by Drei Eichen Verlag Herman Kissenet
1985 by Drei Eichen Verlag Manuel Kissenet
1994 by Aquamarin Bratislava
Transtation © 1993 Růžena Formánková
Illustration © 1993 Zdeněk Hajný

ISBN 80-85592-07-X

POZNÁMKA SPISOVATELKY

Nemám naprosto v úmyslu podat historický obraz Egypta. **Člověk**, který někde žije, nemá ponětí o zvláštlostech své země, nedívá se na mravy, jazyk a náboženství z hlediska etnografického. Považuje vše za samozřejmé. Je lidskou bytostí, má své radosti a bolesti jako každá jiná lidská bytost, na kterémkoli místě, v kteroukoli dobu, neboť skutečně lidské je **bezčasé** a neměnné. Moje vyprávění se vztahuje pouze na lidské, nikoliv na etnografii a dějiny. Pojmenovala jsem proto záměrně vše dnešními pojmy a nechtěla jsem předstírat egyptsky znějícími slovy egyptskou atmosféru. Podávám nauku velekněze Ptahhotepa v *dnešní řeči*, aby jí mohli rozumět *dnešní lidé*. Ale také pro všechny náboženské symboly jsem volila dnešní pojmenování, abychom rozuměli, co tyto symboly znamenají.

Dnešní člověk lépe chápe, **řekneme-li** Bůh, než když použijeme pro tentýž pojem egyptský výraz „*Ptah*“. Řekneme-li „*Ptah*“, pomyslí si každý: „Ano, Ptah, egyptský Bůh.“ Ne! *Ptah* nebyl egyptský Bůh, ale Egyptané nazývali stejného Boha, kterého my nazýváme Bohem, ve svém jazyce *Ptah*. A abych uvedla další příklady, satana nazývali *Seth*.

Cítíme přesně, co tato slova, Bůh nebo satan znamenají. Oproti tomu slova *Ptah* nebo *Seth* nám nic neříkají, jsou prázdná, suchá a bez významu. Výraz *logos* nebo výraz tvůrčí princip, nám říkají také víc než *Horus Hawk*. Elektřina byla elektřinou i před tisíciletími a atom byl atomem, měly jen jiná jména.

Nechť tedy nikdo nevykřikne kvůli **anachronismu**, když egyptský velekněz hovoří například o „řetězové reakci“! Záměrně se nechci pokoušet o reprodukování nebo napodobování prastaré terminologie pro jevy, které my dnes známe a jsme zvyklí používat pod jinými jmény.

Národním rytmem indického lidu je náboženství. Každým tlukotem srdce se Ind cítí blíže věčně slavnému cíli uskutečnění Boha.

Zazní-li jméno boží na rtech kolemjdoucího, jeho ostré ucho zaznamená melodii a zapěje chvalozpěv. I když nemá ani potravu, ani střechu nad hlavou - neboť často je pouze nebeská klenba jeho obydlím - přece má Boha ve svém srdci. Ví, že nespočetněkrát přišel do této arény života a opět odešel, skrze myriády zrození, že užíval všechno, co stvořený svět může nabídnout, a že ho nyní - když poznal pravdu: „Vše zde na Zemi je pomíjivé“ - již nic neuspokojuje. Jeho přáním je tedy najít zdroj, dostat se k onomu zdroji, z něhož pramení proud zjevení. Proto od dětství zní jeho modlitba: „Medituji o Nádheře oné Bytosti, která stvořila tento vesmír. Nechť ona osvítlí mého ducha.“

Velebnost a krása přírody, která mu připomíná tuto Bytost, se stane předmětem uctívání. Každé svaté písmo, kterékoli náboženství, z něhož dýchá závan oné Bytosti, se stane předmětem uctívání.

A každý, kdo tuto Bytost našel a mluví o cestě k Ní, se stane předmětem uctívání.

Mám velké štěstí, že sedám u nohou osvícené duše. Elisabeth Haich je mou učitelkou, mým guru. V její blízkosti se začínaly rozvíjet útlé listy květu mé duše. Často mi slovo od ní otevírá oči a někdy stačí chápající pohled, aby mne utvrdil v mém přesvědčení. Laskavá poznámka někdy dokáže rozptýlit všechny mé pochybnosti. Každý okamžik v přítomnosti mé učitelky přináší nové zkušenosti a urychluje můj pokrok. Často, když mne určité věci tížily, mi přišla pomoc slovy mé učitelky: „Nežij přítomností; nedovol, aby tě ovlivňovali pomíjející věci. Žij ve věčnosti, nad časem a prostorem, nad konečnými věcmi. Pak tě nic nedokáže ovlivnit.“

V přítomnosti své učitelky prožívám dokonalou myšlenkovou nezávislost, neboť jsem se naučil, **e** je nesprávné chtít používat myšlenek jiného člověka v našem vlastním životě. „Nechci, abys mne prostě následoval na cestě, kterou kráčím já, abych dosáhla cíle,“ říká mi. „Jdi svou vlastní cestou, kterou jsi si vybral v souladu se svými nejujištěnějšími

sklony. Nepřijímej žádné tvrzení jen proto, že pochází ode mne. I kdyby to byla stokrát pravda, není to *tvoje* pravda, není to *tvoje* zkušenost a nebude ti patřit. Uskutečni pravdu, pak bude patřit tobě. Život těch, kdo uskutečnili pravdu, nechť je ti pouze důkazem, že cíle lze dosáhnout."

Při těchto slovech mé učitelky se mne zmocňovala neodolatelná touha po absolutní nezávislosti a osvobodila mne od zhoubného **názoru**, že bych měl očekávat pomoc zvenčí. Nepotřebuji učitele, který by mne ovlivňoval, ale učitele, který mne učí, jak se nedat ovlivňovat. Již mnoho let požívám velké výsady, že mohu slyšet výklad nejhlubších pravd nejjednoduššími slovy. Ještě jsem nikdy neslyšel nikoho jiného, kdo by mi byl vyložil zjevení bible tak jasně a pro náš denní život tak použitelným způsobem, jak je tomu u Elisabeth Haich. Cestoval jsem daleko. Ještě žádný kněz mi nedokázal vysvětlit pravý význam zjevení, ačkoliv jsem se tázal mnoha kněží. Jak by to také bylo možné, když neuskutečnili „království Boží v nás"? Jak by tomu mohlo být jinak, když nežijí skutečnost věty „Jste světlem světa" a dosud nepoznali „Jste živoucími chrámy Ducha svatého"?

Sta a tisíce lidí navštěvuje týdenní přednášky a meditační skupiny Elisabeth Haichové. Bylo přáním nás všech mít její učení v knižní formě. Z každé přednášky se v netušené míře obohatily zkušenostmi naše duše, žíznící po pravdě. Máme velkou radost, že konečně víme, že část tohoto vědění bude shrnuta v knihu. Tato kniha je uvedením do vysokého umění, jak uskutečnit v sobě božské a jak se učit poznávat onu neznámou bytost, zvanou člověk. Objevíme velkou pravdu: vlastní výchova slouží k tomu, aby se učinilo zjevným dokonalé, které je od prvopočátku v člověku. Náboženství slouží k vzbuzení činnosti božského principu, který v člověku čeká na své projevení.

SELVARAJAN YESUDIAN

Zurich, v dubnu 1962

Poznámka spisovatelky	
Předmluva	
Úvod	
1. Probuzení.....	14
2. Lev a světlo.....	23
3. Mí rodiče nejsou „mými“ rodiči.....	26
4. Východ slunce je docela jiný.....	32
5. Chci pryč.....	37
6. Toužím po jednotě.....	44
7. Červený muž.....	46
8. Moje budoucnost se hlásí.....	49
9. Milostné boje.....	54
10. První setkání se smrtí.....	58
11. První vize budoucnosti.....	62
12. Minulost se probouzí.....	65
13. Druhé setkání se smrtí.....	70
14. Temnota.....	74
15. Obrat.....	80
16. Boj o světlo.....	87
17. Slavnostní slib.....	101
18. Obzor se vyjasňuje.....	104
19. Vize.....	109
Moje cesta.....	109
Vize minulosti.....	111
Čarodějnice.....	119
Zelená koule.....	121
Můj syn si vzpomíná.....	129
Opět zelená koule.....	134
20. Ayur-Vědy.....	138
21. A bylo světlo.....	152
22. Minulost se stává přítomností.....	155
23. On.....	163

24. Synové boží.....	172
25. Přípravná léta.....	180
26. Strom poznání dobra a zla.....	195
27. Dvanáct blíženeckých vlastností.....	201
28. Lvi.....	211
29. Telepatická cvičení.....	215
30. Budoucnost a východ slunce.....	220
31. Bo-Ghar a hůlka života	234
32. Z učení Ptahhotepova.....	241
Sedm oktáv vibrace.....	241
Archa úmluvy.....	250
33. Tvar pyramid.....	258
Satan.....	268
34. Čtyři tváře boží.....	274
35. Světová období.....	295
36. Poslední přípravy.....	306
37. Zasněžení.....	323
38. Jako knězka	362
39. „Ještě se shledáme“.....	368
40. Lev.....	379
41. Mlha a opětné probuzení.....	387
42. Roo-Kha a dvanáct pastilek.....	398
43. Mladý kněz se objevuje.....	405
44. Ima a Bo-Ghar.....	409
45. Zkoušky se opakují.....	414
46. Doznění.....	420

Jsem hledajícím. Hledám vysvětlení pro život na Zemi. Chci vědět, jaký to má smysl, že se člověk narodí, že se za mnohých těžkostí stane z dítěte dospělým, že se ožení (vdá), zplodí další děti, které dospívají s právě tolika těžkostmi, také se ožení (vdají), přivedou ještě víc dětí na svět a pak ve stáří opět ztrácejí těžce nabyté zkušenosti a schopnosti a umírají. Nekonečný řetěz, bez začátku, bez konce! Stále se rodí děti, učí se, usilovně pracují, chtějí plně rozvinout tělo a rozum a po poměrně krátké době vše zase skončí a pod zemí se stanou potravou červů. Jaký je smysl toho všeho? Je to vše jen proto, aby se rodily stále další generace?

A když někteří lidé nezanechávají za sebou pouze potomstvo, ale zanechávají i duchovní díla, proč se jim pak vede stejně jako ostatním? Proč stárnou a jejich vysoká nadání klesnou s nimi do hrobu? Takový Michelangelo, Leonardo da Vinci, Giordano Bruno, Goethe a mnoho jiných - proč se tito obři narodili, když nakonec také museli propadnout stejnému zetlení jako červ, který se krmil jejich tělem?

Nikoliv! Není možné, aby byl život na Zemi tak beze smyslu! Za tímto zdánlivě nekonečným řetězem zrodů a umírání musí být skryt hluboký smysl, i když se zdá pro omezený rozum tak nevysvětlitelný; musí existovat naprosto uspokojivé a smysluplné vysvětlení - viděno *2 druhé strany* Ale jak a kde najdu tuto bezpodmínečně existující *druhou stranu* všech věcí? Kde a jak najdu cestu, abych ji poznal? Koho mám žádat, aby mi ukázal cestu? Kde najdu někoho, kdo je do toho tajemství *zasvěcen*, kdo by mi mohl něco říci o této skryté pravdě?

Neboť byli ve všech dobách na Zemi vynikající lidé, kteří mluvili s neotřesitelnou jistotou o tajemství *života*, a kteří také dosvědčili své přesvědčení svým životem - *zasvěcenci*, jak se jim říká. Ale kde a od koho dostali tito „*zasvěcenci*“ své *zasvěcení*? A do *čeho* byli *zasvěceni*?

Například Sokrates, který přijímá pohár s jedem s božským klidem, vypije jej beze strachu a věčně, mluví klidně a s úsměvem o působení

jedu, hlásí, jak mu nejdříve chladnou a odumírají nohy, jak se smrtelný chlad postupně plíží jako had z nohou nahoru k srdci, aby v nejbližším okamžiku zasáhl také srdce! Je si vědom, že ho čeká smrt, loučí se se svými věrnými žáky a zavírá oči. Takový neotřesitelný klid tváří v tvář smrti může pramenit pouze z neomylného *vědění!* Kde získal Sokrates toto vědění? A kde přijali jiní obři, pobývající v různých dobách na Zemi, své vědění o tajemství života a smrti, své *zasvěcení!*

I dnes musí být na Zemi „zasvěcenci“ a i dnes musí být možnost získat zasvěcení, opravdové, velké zasvěcení.

Život mne obohatil o zkušenost, že bible není pohádkovou knížkou, ale pochází od zasvěcenců, kteří předávají tajnou řečí nám skryté pravdy. A bible radí: „Hledejte a naleznete, tlucte a bude vám otevřeno.“

Poslechl jsem. Začal jsem hledat. Kde jsem jen mohl. V knihách, ve starých spisech, u lidí, o kterých jsem se domníval, že něco vědí o zasvěcení. Měl jsem oči a uši stále otevřené a pokusil jsem se objevit ve starých i nových knihách, jakož i v poučeních dříve i dnes žijících lidí skryté kameny mozaiky z tajemství zasvěcení. A našel jsem! Nejdříve zřídka; tu a tam jsem svým vnitřním uchem slyšel, když z knihy nebo ze slov člověka zazněl hlas pravdy. A pokračoval jsem směrem, kam mne tento tajný hlas vedl. Jako Ariadnina nit mne tento tajný hlas vedl stále dál. Někdy jsem našel **doma**, v **témže** městě, v němž jsem žil, někoho, kdo mi mohl dát cenné pokyny pro mé další hledání, někdy mne tento hlas odvedl daleko do cizích zemí, kde jsem pak často našel zářející souvislosti se slovy, která jsem slyšel doma. Tak mne má cesta vedla k lidem stále více vědoucím, kteří mi zjevovali stále více o zasvěcení a smyslu života. Samozřejmě jsem se také setkával s mnohými nevědoucími, nebo jen **polovědoucími**, kteří se vydávali za vědoucí. Poznal jsem však ihned, když byl „hlas Jákobův, ale ruce **Ezauovy**“. Tito ubozí šarlatáni, kteří si chtěli hrát na zasvěcence, se brzy prozradili. Nebyli v harmonii ani se svou vlastní osobou a se svým životem. Jak by mne byli mohli poučovat o posledních pravdách, o zasvěcení? - V těchto případech jsem šel dál, a dál hledat někoho s pravým **věděním**, pravého zasvěcence.

Když jsem našel někoho, kdo mi mohl říci víc než jsem věděl sám,

zůstal jsem tam tak dlouho, dokud jsem se nenaučil všemu, čemu bylo možno se naučit. Pak jsem putoval dál.

Tak jsem jednou přišel do blízkosti staré paní, která žila na samotě podobné klášteru a byla obklopena nesčetnými hledajícími jako kousek cukru, ke kterému proudí dlouhé řady mravenců za potravou.

Pracovala v nejhlubším duchovním spojení se dvěma mnohem mladšími muži - Indem a západním člověkem, které stará paní nazývala svými syny. Když jsem pobýval u ní na samotě, tito dva synové právě nebyli u ní. Procházeli světem s úkolem rozšiřovat pravdu v okruhu co největším.

Stará paní **byla** vysokého věku, královského držení těla, ale zcela prostá a přirozená ve svých pohybech. Její tmavomodré oči byly nápadně velké a dlouhé tmavohnědé řasy jim dodávaly zvláštní výraz. Tyto oči byly usměvavé, přívětivé, plné porozumění, ale tak pronikavé, že většina lidí se dostala do rozpaků, když se jich dotkl jejich pohled. Bylo cítit jasně, že tato žena prohlédne každého, že vidí přesně myšlenky a celou duševní strukturu člověka. Často, **když** jsem naslouchal jejím poučením ve velkém zástupu lidí, se mi stalo, že mne napadly nějaké otázky. Mluvila dál bez vyrušení, ale usmívala se a v příštích větách došlo v jejích slovech k **obratu**, v němž jsem dostal odpověď na své nevyslovené otázky. Stejnou zkušenost mi popsalo více jejích žáků. S touto ženou jsem se nedokázal vyrovnat. Čím více jsem se od ní učil, čím více se mi otevíraly mé duchovní oči, tím se mi jevila větší a oblast, v níž předčila mé vědění, se zdála rozšiřovat všemi směry. Cítil jsem, že čím déle jsem u ní pobýval, tím méně jsem ji znal. Kdykoliv jsem ji viděl, projevovala vždy jinou osobnost, až jsem získal dojem, že tato žena v sobě nosí každou vůbec možnou osobnost a může ji projevit - takže sama vůbec nemá žádnou osobnost. Neboť být vším znamená současně být *ničím*.

„Matko,“ tázal jsem se jí jednou, „kdo vlastně jsi?“ „Kdo?“, tázala se zpátky, „Co je to *kdo!* Je pouze jedině Jsoucí a každý člověk, každé zvíře, každá **rostlina**, ale také, každé slunce a každá planeta je pouze nástrojem zjevení tohoto jednoho **a** jediného bytí, **které je**. Kolik ‚kdo‘ by tedy existovalo? Totéž Já mluví mými ústy jako tvými a všemi

živými tvory. Rozdíl je jen v tom, že ne každý živý tvor zná své vlastní Já úplně a proto také nemůže projevit všechny vlastnosti Já. Kdo však zná Já dokonale, může projevat všechny vlastnosti, které existují ve vesmíru, protože všechny tyto vlastnosti jsou různými aspekty jednoho jediného bytí, **kteřé je**, jednoho jediného Já. Vnější tvar, který nyní vidíš před sebou, o kterém si myslíš, že jsem to já', je pouze nástrojem zjevení, z něhož Já projevuje vždy ten aspekt, který je právě žádoucí. Neptej se tedy takový nesmysl, jako 'kdo' jsem."

„Matko," řekl jsem, **jak** jsi poznala Já dokonale, takže můžeš projevat všechny jeho možné vlastnosti? Také já bych chtěl dojít tak daleko! Vypravuj mi! Kterými zkušenostmi jsi se stala tímto všestranným nástrojem zjevení jednoho jediného Jsoucího? Nebo jsi byla vždy na tomto stupni? Narodila jsi se už v tomto stavu?"

„Narodila," opakovala, „Já - narodila? Kdy jsi viděl, že by se Já narodilo? Viděl jsi vůbec někdy nějaké Já? Já se *nikdy* nerodilo a nerodí, pouze tělo. Právě božské Já je dokonalost **sama**, není tedy pro ně možný vývoj. *Jen tělo se musí vyvíjet, aby mohlo projevat stále vyšší vibrace, stále vyšší frekvence Já.* Tímto vývojem musí projít i nejdokonalejší aparát - nejdokonalejší tělo, samozřejmě i mé, které je ještě velmi vzdálené od dokonalosti. Vše je pouze stupněm vývoje. Vznik **těla** je vždy řetězovou reakcí -jak se takovému procesu dnes říká - a když řetězové reakce jednou začaly, probíhají různými údobími, až zase doznějí. Tomuto zákonu nemůže uniknout žádná hmotná jevová forma. A paralelně s vývojem těla se mění samozřejmě i stav vědomí."

„Musela jsi tedy také prodělat údobí vývoje, matko, že ano? Vyprávěj mi prosím, jaké to bylo! Co vše jsi zažila, jaké zkušenosti jsi nasbírala, které ti daly vyrůst do tvého dnešního stavu vědomí. Vyprávěj mi o tom všem, prosím."

„Proč ti to mám vyprávět? Každý člověk musí dosáhnout *sebe-poznání svou vlastní cestou*. Co by ti bylo platné, kdybych ti vyprávěla *mou* cestu. Nemohl bys jít *mou* cestou. Události nejsou důležité, jen zkušenosti, poučení z nich. Buď klidný, dojdeš na své cestě ke stejným zkušenostem jako já na své. Je nespočet cest, ale všechny vedou ke stejnému cíli."

„Matko, máš pravdu. Uznávám: na tvé cestě bych se nemohl dostat vpřed. Přesto by mi velmi pomohlo, kdybys mi **vyprávěla, jak** jsi sbírala zkušenosti, protože já sám a všichni, kdo by naslouchali tvému vyprávění, bychom se z toho mohli poučit, *jak se něco vyzíská ze zkušeností*. Nejsm zvědav na tvůj **příběh**, ale na to, abych slyšel, jak jsi si **počínala**, abys pochopila a **přisvojila** si ponaučení, které je v každém dění. Vyprávěj mi o své cestě, matko. Bylo by tak cenné, kdybychom poznali tvůj životní postoj a dověděli **se, jak** jsi reagovala na svůj osud, takže se tvůj duchovní obzor stal tak všeobsáhle širokým. Mohli bychom se z toho poučit a mnohému naučit.“

Stará paní se na mne dlouze podívala. Konečně řekla: „Jsi tedy *zvědav, jak jsem reagovala?* A myslíš, že by to tobě a jiným lidem pomohlo, kdyby o tom něco slyšeli? Tak dobře! Snad to bude opravdu dobré, když vám povím, o zkušenostech, které postupně otevíraly mé oči, takže se mi ujasňovaly *vnitřní zákony života* a souvislosti, které spojovaly osudy různých lidí mezi sebou navzájem. Příklad' opět zítra. Povím ti o zkušenostech, které mi dopomohly k osvícení - povím je tobě a několika jiným, jejichž oči jsou otevřeny pro podstatné. Povím vám, jak jsem zažila své zasvěcení.“

Druhého dne jsme seděli pohromadě - já a někteří z jejích nejintimnějších žáků — okolo staré paní a ona nám začala vyprávět příběh svého zasvěcení.

Tak vznikla tato kniha.

PROBUZENÍ

Jako blesk mnou projela bolest - a v příštím okamžiku jsem se ocitla na zemi.

Nebezpečí! Pomoc! Ale ne od toho dospělého zde vedle mne, který mne chce prohlédnout ve svém leknutí - nikoli! Teď ho nechci! Miluji ho, ale v nebezpečí ho nechci.

Utíkala jsem zpět do pokoje, ve kterém seděla ta krásná cizí paní, které jsem právě dala dobrou noc. Věděla jsem, že mi pomůže s plným porozuměním. I jinak jsem s ní byla ráda, vždy jsem ráda vdechovala její vůni a cítila jsem v její přítomnosti naprostou jistotu. Nyní, ve svém úleku, jsem k ní běžela hledat pomoc. Ukázala jsem jí s nářkem svou malou tlustou ruku, která tu visela jako kus hadru a nechtěla mne už poslouchat. Krásná paní se podívala na mou ruku, odhodila šaty, na kterých právě něco šila a hlasitě volala: „Roberte, Roberte! Pojď honem!”

Otevřely se dveře a vešel dospělý, o kterém jsem věděla, že bydlí s námi a nějak k nám patří. Prohlížela jsem si ho poprvé pozorně. Byl to vysoký muž s obličejem jako slonová kost, s vlasy, vousy a knírem černými jako ebenové dřevo, s planoucíma očima, kterého však obklopoval neviditelný obal síly, působící tak mohutně, že všichni lidé jím byli drženi v určité vzdálenosti. Pohlédl na mou visící ruku a řekl: „Lékaře! Stefi, dojdí ihned pro lékaře!”

Strýc Stefi odběhl a velký černý dospělý se nás ptal, co se stalo. Vyprávěly jsme mu, že Gréta a já jsme daly dobrou noc a pak mne strýc Stefi vzal na záda; tak jsme šli do ložnice. Tam mne nechal strýc Stefi sklouznout ze zad. Klouzla jsem příliš rychle; abych nespadla, uchopil mne strýc Stefi náhle za ruku. Ve stejném okamžiku mi projela **řezavá** bolest pravým zápěstím a když jsem chtěla zvednout ruku, visela dolů bez života.

„Ano," řekl velký dospělý, „ruka je vymkнутá. Je nepříjemné, že musím právě teď odjet a nemohu počkat, až přijde lékař. Budu se-

děť celou noc jako na jehlách. Telegrafuj mi hned, co lékař udělal."

Políbil nás a matku a odešel. Podívala jsem se překvapeně na krásnou cizí paní - která vždy říkávala „matka" a ukazovala přitom na sebe - a kterou jsme proto nazývali matkou.

Do té doby jsem řvala z plného hrdla, protože jsem pochopila, hluboce zklamaná a vystrašená, že mi dospělí nemohou pomoci. Neza**hnali** bolest, která mne trápila stále víc a nemohli vsadit mou visící ruku zpět na své místo. Když jsem však slyšela, že černý dospělý stráví celou noc sedě na jehlách, stal se můj údiv a strach o něho tak velkým, že jsem zapomněla křičet a zeptala se matky: „Proč musí sedět celou noc na jehlách?" Matka na mne nejdříve zaraženě pohlédla, pak se začala smát a řekla: „Protože otec je velice rozčilen kvůli tvé ruce."

To zase byla odpověď! Beze smyslu, nic nevysvětlovala! Černý muž, kterého jsme nazývali otcem, řekl zcela vážně, že bude sedět na jehlách - teď se mi matka směje. Proč? Snad se nakonec někde nebezpečně píchne? Matka často šila a ukázala mi, jak je jehla nebezpečná; špička může píchnout velmi nebezpečně. To bolí! Proto se jehla může používat pouze k šití. - Jaký to byl zase nesmysl od dospělých, že má otec sedět celou noc na jehlách, které smíme použít pouze k šití, a to proto, že má ruka visí dolů tak bezmocně a bolestivě, takže **ji** musím druhou rukou stále přidržovat?! - Byla jsem sice už dosti zvyklá na to, že dospělí mluví a dělají nesmyslné věci, ale toto bylo pro mne příliš a chtěla jsem vědět něco bližšího. Nedostala jsem se však k tomu, abych kladla další otázky o tomto „sedění na jehlách", neboť strýc Stefi se objevil s lékařem.

Lékař byl statný, přívětivý muž, který se na mne přátelsky podíval, jakoby mne znal už dlouho; zvedl mne a vytrhl mne tak z mého bezpečí, z blízkosti matky. To naplnilo mé srdce strašnou úzkostí, pohyb mi nadto způsobil další mučivou bolest a tak jsem opět začala **řvát** z plného hrdla. Lékař mne posadil na stůl - viděla jsem své malé nohy houpat se zcela blízko pod svou hrudí - usmíval se na mne a přitom potřásal hlavou a řekl: „Jak je toto malé děvčátko ošklivé, když tak pláče!"

Užasla jsem. Cože? Říká, že jsem ošklivá, když pláču? Odkud

to ví? Dosud jsem myslela, že je možné vidět **vše** – kromě *mne*. Všechno a všichni, dospělí, kuchařka, Gréta, kanárek, mé hračky - jedním slovem *vše* kolem mne je viditelné, také mé ruce, břicho, nohy, jenom „mne“ není možné vidět. To tu nějak je a přece není - je někde, ale neviditelné - ještě nikdy jsem *sebe* nemohla vidět - a nemohla jsem si představit, že by bylo možné vidět toto něco, toto „já“. Jak je možné, že tento dospělý přesto mohl vidět mé zoufalství, mou bolest, můj pláč, tedy „mne“? - Ah! Když mne vidí, můj hrozný stav leknutí, musí to být opravdu ošklivé. Přestala jsem ve svém údivu plakat a podívala jsem se pátravě na lékaře.

Tu se všichni dospělí začali hlasitě smát a matka řekla: „Bože, jak marnivé je toto děvčátko! Potlačuje dokonce své bolesti, aby se neukázala ošklivou.“

To byla zase jedna z obvyklých nesmyslných poznámek dospělých. „Marnivá“ - co to je? Jak bych mohla být marnivá, když vůbec nevím, co to je, a jak bych se mohla „ukazovat“, když jsem dosud vůbec nevěděla, že jsem viditelná? Doposud jsem žila s vědomím, že jsem „vidící“, „dívající se“: jsem to já, kdo to všechno vidí, **ale já jsem nějak mimo viditelně**. To vše mi probíhalo hlavou a právě jsem se chtěla znovu zeptat, ale lékař uchopil mou ochable visící ruku, zatáhl ještě víc - to jsem chtěla vykřiknout - tak strašně to bolelo - ah, ten hloupý mi vytrhne ruku docela! - Ale pak otočil malou ručkou, která byla se mnou nějak úzce spojena, neboť „mne“ tak nevýslovně bolela, a byla opět na správném místě.

„Tak,“ řekl lékař, „zápěstí ještě trochu oteče, proto položíme ruku přes noc klidně na polštář, a velmi brzy na celou záležitost zapomeneme.“

Pak dospělí ještě dál mluvili o tom, že jsem marnivá, že jsem ze samé marnivosti ani nekřičela při napravení ruky. Obzvlášť na matku to velmi zapůsobilo, z čehož jsem **byla** smutná. Viděla jsem, že krásná cizí paní, kterou jsem už velmi milovala, mi nerozumí. I když mne lékař mohl vidět, pro matku jsem zůstala neviditelnou. Přesto z ní vyzářovala velká láska, a když jsem pak později ležela v posteli, bolavou ruku uloženou na polštáři, byla jsem šťastná, že se její krásný, jemný obličej často nade mnou skláněl a povzbudivě se na mne usmíval. Vyzářovala

dobrotu a teplo a necítila jsem se v její přítomnosti opuštěna a osamocena. Věděla jsem, že se na ni mohu spoléhat, byla do určité míry v mé moci a měla jsem k ní plnou důvěru. Pomalu jsem usínala, přešla noc - a má ruka se opět stala poslušným nástrojem, věrným přítelem, který mi přinesl v pozdějším životě tolik radosti a dopomohl mi k tomu, probudit se ze své nevědomosti.

Ale lékař neměl pravdu! Nikdy jsem nezapomněla na tuto malou **záležitost**, neboť je neodlučitelně spjata zákonem asociace s mým prvním uvědoměním, s mým probuzením do tohoto života. Od té doby mé vědomí - má paměť - bylo stále bdělé. Od té doby jsem pozorovala vše, jak venku, tak uvnitř, s největší pozorností, s nepřetržitou koncentrací. Od té doby jsem věděla, že žiji v domově, kde byl mocný, černý dospělý bezpodmínečným pánem - matka mu říkala Robert, my jsme mu musely říkat „otec“. Celý dům se točil kolem něho, matka mu patřila tělem i duší! Jeho moc se rozprostírala nad námi všemi - a později ještě nad mnoha tisíci lidmi - jako stan, jako ochranný **obal**. Všichni, kdo patřili do okruhu otcovy moci, požívali pomoci, jistoty a blahobytu.

Dopoledne nebýval otec doma, to jsem mohla být s matkou. Směla jsem ji doprovázet po celém bytě, také do kuchyně, a když pracovala na velkém ubrusu, na který vyšívala barevnou výšivku, směla jsem sedět vedle ní a vyšívat podle svého barevnými nitěmi různé vzory do rohu velikého ubrusu. V poledne přišel otec domů a po obědě jsem musela jít s Grétou do dětského pokoje - což se mi vůbec nelíbilo. Gréta byla také dítě tohoto domu jako já, byla pouze - jak jsem slyšela o tři roky starší než já. V době, kdy jsem si vymkla zápěstí jí bylo čtyři a půl a mně jeden a půl.

V následujícím létě jsme trávili prázdniny ve vesnici u velké vody. Bydleli jsme v malé chalupě obklopené velkým dvorem a zahradou. Směly jsme tam s Grétou běhat **bosy**, směla jsem jít s ženou, která **měla** velmi hnědý, vrásčitý obličej, do chlěva, kde byla kráva, telátko a mnoho králíků s červenýma očima. To vše bylo velmi vzrušující. Na zahradě byly obrovské žluté květiny, vysoké jako stromy, které se otáčely vždy tak, že se dívaly na slunce. To se mi také líbilo. Otec přijížděl jen čas od času a pak se říkalo: „Dnes je neděle.“ Jinak jsme byly s matkou

samy a mohla jsem být s ní celý den. Chodily jsme každý den k jezeru a ve vodě se koupaly a vesele cákaly.

Jednoho dne matka znovu řekla: „Zítřka je neděle, budeme se už dnes velice těšit, protože přijede otec.“ Vůbec jsem z toho neměla takovou radost, protože mne otec málo zajímal a už jsem věděla, že se matka stále zaměstnávala jen otcem, když tu byl. Musela jsem pak chodit na procházku se Sofií, dospělou dcerou vrásčité selky, a s Grétou.

Večer, když jsme čekaly na otce, jsem najednou slyšela, jak lidé ze sousedství říkali matce, že „vlak vykolejil“ a otec tu proto ještě nebyl. Matka se velmi lekla, zavolala Sofii, předala mne jí a prosila ji, aby na mne dala pozor a nenechávala mne ani minutu samotnou - pak spěchala na stanici. Gréta směla jít s ní, protože Gréta „byla o tři roky starší“ a uměla lépe běhat než já. Zůstala jsem sama se Sofií.

Byla již tma a směla jsem v tuto dobu být poprvé vzhůru a venku na zahradě. Bylo to velmi poutavé, ale zmocnil se mne pocit nejistoty, neboť jsem byla zvyklá vidět vše při denním světle a teď byl svět kolem mne tak nezřetelný. Tušila jsem stromy a květiny, více než je viděla. Topoly šeptaly tak tajemně. Neměla jsem však čas na delší pozorování, protože se najednou přihodilo něco zcela strašného: Sofie mne vzala na ruku a šla se mnou k plotu, tu se objevila ve tmě strašidelná postava! Podobala se muži, měla však na hlavě hrůzný chochol, oči se jí blýskaly ve tmě jako žhavé plápolání, na jejím kabátě seděly velké lesklé knoflíky a na **ramenou** nesla něco, o čem jsem cítila, že je v tom skryto velké nebezpečí. Později jsem slyšela název „puška“. Tato příšerná bytost se mi zdála velmi odpuzující a doufala jsem, že Sofie se mnou uteče. Ale k mému největšímu překvapení udělala Sofie opět něco, co bylo zcela beze smyslu - byla jsem na to ovšem už zvyklá. Namísto aby utekla, přistoupila docela blízko k plotu a strpěla, aby jí strašidelná postava něco šeptala hrozně hlubokým hlasem - pak ji obejmula svou paží a přitiskla ji pevně na svou hrud'. Byla jsem však na Sofiině ruce, a tak k sobě přitiskla i mne, což se mi vůbec nelíbilo, naopak bylo mi to odporné. To však nebylo vše! Měla obrovský knír, jehož dvě větve jí vyčnívaly z obličeje jako špičaté rohy a teď k sobě strhla Sofii zcela blízko a dělala, jakoby ji chtěla kousnout. Očekávala jsem, že Sofie po

tomto chování konečně uteče, ale ne, objala volnou rukou její krk, a když ji chtěla kousnout - nebo sníst, neodvrátila obličej, ale nastavila ústa a oba se chovali, jakoby si za každou cenu chtěli ústa navzájem sníst. Mne tak stlačili, že jsem sotva dýchala. Bojovala jsem vši silou, abych se udržela v co největší vzdálenosti od strašidelné postavy a pokoušela jsem se vyprostit nos. Její blízkost mi byla nevýslovně nepříjemná, zapáchala vším možným, zvláště hrozný byl určitý hořký zápach, který mne velmi mučil. Ti dva se však o mne ani v nejmenším nestarali, tlačili mi hlavu tak silně, že jsem slyšela tlukot srdce toho muže a chovali se, jakoby si chtěli vlézt navzájem do úst. Ah! Ti dospělí se svým chováním! Pozorovala jsem je, zatímco jsem byla k nim těsně přitlačena, a nemohla jsem vůbec poznat způsobnou a skromnou Sofii. Byla jako cizí bytost, která vůbec neslyšela mé sténání. Tu nás strašidelná bytost náhle pustila a zmizela ve tmě. V příštím okamžiku jsem slyšela uklidňující hlasy matky a otce a tu se už také objevili ze tmy s jasnými, radostnými obličejí. Všichni lidé ze sousedství se seběhli a vyptávali se otce na vykolejení vlaku. Sofie dělala, jakoby se nic nestalo a vůbec nevyprávěla, jak hrozná bytost ji právě tiskla k sobě. Stála tu s něžným, nevinným obličejem. To bylo opět pro mne velkým překvapením, ale neměla jsem čas na hloubání, neboť otec nám přivezl z města bonbóny a mne nesmírně zajímalo, zda dostanu tytéž jako Gréta. Byla jsem spokojena; přinesl nám oběma docela stejné bonbóny. Jako vždy, tak mi i nyní matka pokazila radost, neboť jak jsem si chtěla strčit všechny bonbóny najednou do pusy, bonbóny mi vzala, dala mi jen jeden a slíbila, že dostanu každý den jeden po obědě. Ah! Až jednou budu dospělá, dám do pusy tolik bonbónů, najednou, kolik se mi zlíbí! Musela jsem je však odevzdat a jít spát. Když mne matka položila do postele, zeptala jsem se jí před modlitbou, neboť potom už jsem nesměla mluvit: „Maminko, co to je, co má na hlavě chochol, na ramenou něco zvláštního, a má knoflíky, které se lesknou i ve tmě - a strašně to zapáchá - maminko, co to je?“

Matka se na mne podívala překvapeně a řekla: „To jsou **četníci**.“

„Maminko,“ tázala jsem se znovu, „Jedí četníci také lidi?“ Chtěla jsem vědět, zda chtěl Sofii skutečně sníst, neboť co jinak vlastně chtěl?

„Ne, ne,“ odpověděla matka se smíchem, „dávají pozor na dobré lidi, neboj se, nechce tě sníst.“

Chtěla jsem říci, že nechtěl sníst mne, ale Sofii, ale matka mne políbila, přikryla a řekla: „Teď hezky spi, musím k otci.“

Zůstala jsem sama se svými myšlenkami a ještě dlouho jsem přemýšlela - bylo mi tak nepochopitelné, co chtěl četník od Sofie a proč se nechala Sofie tak tlačit, že jsem se musela ocitnout v tak nepříjemné blízkosti četníka? Co to mělo za smysl? Celá záležitost mne znepokojovala jako vše, čemu jsem nerozuměla, **ale** pak jsem usnula. Druhého dne slunce krásně svítilo a když jsem dostala bonbón, šli jsme všichni k velké vodě, abychom se koupali a šplíchali. Po cestě jsme potkali četníka. Tu jsem viděla při denním světle, že je to přívětivý dospělý, který **mile** mluvil s otcem. Jenom jsem zase nemohla pochopit, proč se choval tak, jako by mne viděl poprvé v životě. Musel přece vědět, co se včera stalo! Bála jsem se však stále jeho obrovského kníru a neodvážila jsem se na nic zeptat...

Z tohoto **léta** mám ještě jednu vzpomínku na zážitek, který na mne hluboce zapůsobil. Jednoho dne odpoledne - otec byl u nás a **sedláci**, všichni pěkně oblečení, seděli před svými domy, takže jsem věděla, že je neděle - slyšeli jsme zvonit zvony. Nezněly však jako obvykle, ale jakoby kulhaly a nechtěly přestat zvonit. Zvonily a zvonily. To vyvedlo celou vesnici z jejího nedělního klidu. Všichni lidé proběhli kolem našeho domu stejným směrem. Otec a syn vrásčité paní také odběhli, všichni ozbrojeni sekerami a kbelíky. Matka a některé ženy zůstaly u nás a ženy stále opakovaly tatáž slova: „Bože na nebesích, neopust' nás, Bože na nebesích, neopust' nás!“ Matka byla také velmi vážná a řekla nám: „Modleme se všechny společně, aby se otec vrátil zdrav.“

Zeptala jsem se, kam šel a proč. Matka řekla, že ve vsi propukl požár a že otec pomáhá hasit oheň. Modlily jsme se, ale byla jsem velmi zvědavá, co znamená „požár ve vsi“. Jedna žena řekla, že je možné vidět z konce naší zahrady Jazyky ohně“. Chtěla jsem se tam jít **podívat**, ale matka mi to nedovolila. Avšak Gréta tam směla jít spolu se synem majitele obchodu se smíšeným zbožím, který **byl** přes ulici, aby viděla plameny, což mne naplnilo hlubokou hořkostí. Proč smí

stále dělat věci, které já nesmím jen proto, že je o tři roky starší než já? Je-li oheň nebezpečný, je pro ni stejně nebezpečný jako pro mne, i když je „o tři roky starší“! Ó, ty tři roky! Jak často, jak často to budu ještě muset slyšet, pokaždé, když večer nesmím, co jí už je dovoleno, nebo když odmítám uznat a trpět její nadvládou!

Později večer se vrátilo nejdříve několik lidí, pak více, všichni unavení a vyčerpaní a mluvili o tom, jak otec zachránil několik domů, že se vrátil do hořících domů s pohrdáním smrtí, aby zachránil děti nebo zvířata, že neúnavně vedl hasící práce a že ho všichni poslouchali. Svými výtečnými nápady a svou neotřesitelnou **odvahou** **pobízel** ostatní, takže všichni dokázali mimořádné věci, až se konečně podařilo oheň lokalizovat. Matka zářivě poslouchala a když se otec vrátil domů jako poslední spolu se synem vrásčité ženy, vrhla se mu do náručí: „Můj milý Roberte, jak jsi znamenitý, v každém ohledu tak znamenitý!“ Otec se mlčky usmíval, byl plný sazí a rychle odešel, aby se umyl. Že je otec tak zcela výjimečný, to jsem si samozřejmě myslela také. Pojem „otec“ pro mne znamenal „velký pán“, který stojí nad každým člověkem a všichni dělají, co chce. Jeho slovo je zákonem a je samozřejmostí, že je dokonalý. Jinak by nebyl „velkým pánem“! Otec mne tenkrát zajímal velmi málo. Znamenal prostě neotřesitelný pocit jistoty. Nebyl problémem, takže jsem se jím mnoho nezabývala. Jen když celá rodina - otec, matka, Gréta a já - šla na procházku a on se chopil svou velkou rukou mojí ruky a pomohl mi přes ulici, jsem si všimla, že jeho ruka vyzařovala mohutnou sílu a že jeho nehty byly vždy čisté jako sníh. Tak jsem také považovala za samozřejmé, že se otec chtěl ihned umýt.

Léto uběhlo a **byli** jsme opět doma. Jednou jsem si všimla, že mi matka nasadila kožešinou čepici a oblékla tlustý plášť, když mne připravovala na procházku. Vzduch mi připadal, jakoby mne kousal do kůže. Bylo mi řečeno, že je „zima“. Můj nos a mé nohy to neměly rády. Ale z nebe padaly bílé vločky a všude v obchodech stáli červeně oděni Mikuláši s bílými vousy. A opět přišla doba, kdy mi matka nasadila slaměný klobouček a oblékla lehký plášť, všude kvetly květiny a směla jsem si hrát v městském lesíku s míčem a obručí.

Mohla jsem být v té době naprosto šťastná, kdyby mi matka někdy

nestrpčovala život tím, že mi stříhala nehty. Ó, toho jsem se vždy bála už předem, když jsem tušila, že se onen den blíží. Moje kůže byla pod nehtem tak citlivá, že mi po stříhání působil každý dotek, ba dokonce i dotek vzduchu taková muka, že jsem pobíhala s roztaženými prsty po pokoji, řvala a nesnesla, aby se mne něco dotklo. Nemohla bych říci, že mne to bolelo, nebyla to bolest, ale nesnesitelný pocit. Když si toho matka všimla poprvé, nevěděla, co se mi stalo. Myslela, že mne snad stříhla, aniž to zpozorovala, a chtěla si mé prsty prohlédnout. Křičela jsem však, když se mne dotkla, tak hlasitě, že se lekla a ptala se domácího lékaře, co se mi mohlo stát. Vysvětlil, že mám celkově tak přecitlivělé nervy, že se to vyskytuje jen velmi, velmi zřídka. Radil matce, aby mi po stříhání nehtů koupala ruce ve vlažné vodě a nechala mne v ní trochu šplíchat. To skutečně trochu pomohlo, ale trvalo ještě mnoho let, než má kůže natolik zesílila, že jsem mohla snášet stříhání nehtů bez těchto nesnesitelných muk.

Má milá, něžná maminko! S jak láskyplným porozuměním jsi se pokoušela zvítězit nad všemi těžkostmi, které tato přecitlivělost způsobovala! Kdybys byla neobklopovala mé citlivé nervy svou něžnou láskou, byla bych zemřela už jako dítě. Pouze s tvou pomocí jsem mohla vyrůst ve zdraví, pomalu a vědomě vyvinout odolnost. Měkké hnízdo, které jste nám vytvořili ty, nesobecký otče, a ty, obětavá matko, mi umožnilo, že se ze mne nestal člověk, který by byl k ničemu. Vy jste mi pomohli držet mou citlivost v rovnováze vědomě vyvinutými silami. Byla jsem tenkrát ještě zcela dítětem a neměla jsem ponětí o své citlivosti. Jen jsem vše pozorovala a chtěla vše vědět, ale pokud jde o mé zdraví, dělala jsem vše, k čemu jste mi radili. Měla jsem k vám plnou důvěru!

Tak uběhlo několik let. Jednou jsem slyšela, že jsou mi čtyři roky. Gréta již chodila do školy a já jsem s největším napětím poslouchala, když mi pyšně předčítala z čítanky. Měla také dětský časopis a předčítala mi i z něj. Když nebyla doma, trápila jsem babičku, matku svého otce, která už nějakou dobu bydlela u nás, aby mi předčítala, neboť jsem byla neustále zvědavá, co se v povídce stalo dál. Nikdy jsem nebyla unavena nasloucháním, co se lidem přihodilo! Hořela jsem zvědavostí na život. Bylo prostě úžasné přemýšlet o všech věcech, které se mohou přihodit. Neexistovalo nic, co bych milovala více než pohádky!

Přání mi splňovala sestra mé matky, teta Adi, která nás často navštěvovala. Měla hezký obličej - byla milá a krásná jako kočka. Její hnědé oči teple zářily a měla také vlastní vůni, jakou mívají pouze lidé, kteří v sobě nosí lásku. Dýchala jsem tuto vůni lásky velmi ráda, ale cítila jsem ji jen u málo lidí. Když přišla Teta Adi, příběhly jsme k ní plny radosti, svlékly jí plášť a našim prvním slovem bylo: „Teto Adi, vyprávěj!“

A ona nám vyprávěla ty nejkrásnější příběhy. Neúnavně, stále nové a nové pohádky, nejzajímavější, jaké jsem kdy slyšela a četla. Když jsem byla nemocná, přišla teta Adi a vyprávěla mi pohádky a já úplně zapoměla na nemoc. Nesměla nikdy přestat. Kdykoli chtěla skončit, trápily jsme ji tak dlouho: „teto Adi, co se stalo potom ... co bylo dál?“, až pokračovala. Když teta Adi musela domů ke své matce, mé druhé babičce, která hrála tak krásně na piano, zůstala jsem s Grétou sama a opět jsem přihlížela, jak četla pohádkovou knížku. Pohádky v dětském Časopise a v pohádkových knížkách sice zdaleka nebyly tak krásné jako ty, které nám vyprávěla teta Adi, ale byly to přece jen pohádky a chtěla jsem je znát. Ztrávila jsem mnoho chvil soustředěným pozorováním knih, z nichž se Gréta učila číst. Dívala jsem se dlouho na jednotlivá písmena a chtěla jsem číst. Nevěděla jsem však, co znamenají.

Jedné noci se mi zdál opět tentýž sen, který se opakoval po mnoho nocí a trápil mne už tak často, že o něm věděla celá rodina: Utíkám, pádím vši silou po nějaké cestě, nějaký lev se žene za mnou a chce mne uchopit a sežrat. Utíkám zoufale a bez dechu k malému domku, který stojí na konci cesty. V otevřených dveřích stojí žena, která nevypadá tak jako moje nynější matka, avšak ve snu je mou matkou - a očekává mne s otevřenou náručí. Vím, že když ji dostihnu, skončí moc lva nade mnou a budu zachráněna. Teď už je tak blízko, že cítím jeho horký dech ve svém týlu ... jeho hřívá se už dotýká mého krku, brzy mne dostihne ... uháním z posledních sil, pak najednou ucítím ránu, křičím z plného hrdla: „Matko!“, a v tom ji dostihnu a padám vyčerpaně do její náruče. Jsem zachráněna, lev zmizí a já se probudím se strašným tlukotem srdce a chvějí se strachem a hrůzou. Bez váhání vyskočím, natáhnu si deku přes záda a utíkám tak jak jsem, v noční košili a bosa, do ložnice rodičů a vlezu rychle, rychle vedle matky do postele, pod její deku. Ó tato pozeňaná vůně, klid, jistota, která mne zaplaví jako vlašná voda! Matka mne obejmě a ptá se: „Zase ten sen? - Zase lev?“

„Ano,“ odpovídám a v její přítomnosti se mé srdce rychle uklidní a klidně usnu ...

Druhý den se probudím v posteli matky. Už tu není, ale leží tu její noční košile a strčím do ní rychle nos, abych vdechovala pozeňanou vůni své matky. Otec leží vedle v druhé posteli a čte noviny. Je tedy neděle, říkám si. Matka vejde a začne s otcem mluvit. Otec odloží noviny právě tam, kde ležím. Vezmu je a dívám se opět pátravě na písmena - na ty černé, tajemné čáry na bílém papíře. Co jen znamenají?

„Otče,“ ptám se, „řekni mi, co znamenají ta písmena!“

„Podívej se,“ odpovídá otec, „to je M, to je A, to je L, to je E.“

„A to?“

„To,“ říká otec, „to je I, to N, to Z, to E, to **R**, to A, to T a to Y.“ Dívám se na písmena a najednou se něco jako závoj odsune z mých očí a mně náhle proudí do hlavy světlo ... **světlo!!** A otevře se mi význam písmen a čtu vzrušeně a s nesmírnou radostí.

„Otče, otče, je to tedy ‚malé inzeráty‘, že ano?“

Matka zůstane stát, pak jde ke mně, obejmě mne a políbí mne s radostným vzrušením:

„Vždyť umíš číst!“

Otec mi gratuluje jako dospělému, což mne trochu přivádí do rozpaků. Pak vběhne Gréta a má také radost, že umím číst. Brzy o tom mluví všichni v domě, v poledne přichází teta Adi, také o tom musí hned slyšet. Ano! Umím číst, písmena už pro mne nejsou tajemství, dokáží dívat se do nich. Umím číst!

A tak začíná nové údobí. Čtu vše, co mi dostane do rukou. Chci *vědět, vědět, vědět!* Čtu vše, co se dá číst. Pohádkové knížky, dětské časopisy, Grétiny školní knihy, kalendáře, noviny, které leží na otcově psacím stole, sešit, který nějaký muž donesl naší služebné a ve kterém čtu o „líbání“ a „lásce“, o „tajných schůzkách“, nakonec o „zabíjení“, „vraždách“ a „**mrtvolách**“, a když pak žádám od matky vysvětlení o těchto nesrozumitelných znepokojivých věcech, vytrhuje mi sešit zoufale z ruky, křičí „Pro Boha, kde jsi to vzala?“ běží do kuchyně a zakazuje služebné, aby mi ještě někdy takové sešity dávala. Jaká škoda! - Tak dodnes nevím, co se stalo s krásnou hraběnkou, která byla unesena v noci temnou postavou a daleko odvečena na jeho cválajícím koni ...

A tak jsem se setkala s jedním smutným faktem života. Kdykoli mne něco z hlubokého srdce zajímalo, matce se to nelíbilo. Pomalu ve mně zrálo přesvědčení, že je mnohem lepší nemluvit s dospělými o těchto zajímavých věcech, protože se to vždycky obrátilo naruby. Jedinou výjimkou byly služebné. Když jsem s nimi vzácně zůstala sama doma, pak jsem se jich vyptávala. Služebnictvo bylo nějak v mé moci - to jsem cítila; když mi něco řekli, neodvážili se pak už vybreptat to matce, neboť by byli první, komu by to vyčetla.

3

MÍ RODIČE

NEJSOU „MÝMI“ RODIČI

Bylo mi asi pět let, když otec jednou u oběda mluvil o „řediteli“. Vždy mne zajímalo vše, o čem dospělí mluvili, a tak jsem se hned zeptala: „Otče, kdo je ten ředitel?“

„Ředitel je nejvyšší v kanceláři. Všichni ostatní musí dělat co on chce. Řídí celou kancelář.“

„Otče, ale ty ho nemusíš poslouchat? **Není** vyšší než ty, že ne?“

„Ale ano, prozatím ještě nejsem ředitelem, a tak musím dělat, co chce on.“ A otec mi vysvětloval, co je ředitel nebo šéf.

Ne! Nechtěla jsem věřit svým uším. Ředitel, který stojí nad otcem? Jak to bylo možné? Dosud bylo mým samozřejmým přesvědčením, že slovo „otec“ znamená „nejvyšší pán“ přes všechno. Nakládá volně se všemi lidmi v celé zemi, se všemi poklady říše; jeho slovo je zákonem, žádný člověk se neodváží mluvit proti němu, pouze „On“ je jediným, koho otec někdy prosí o radu, nebo prohovořuje záležitosti země s „Ním“ - ale to je něco docela jiného! „On“ není tím, Čemu říkáme „člověk“. Otec stojí nad všemi lidmi, jak by mohl mít ředitele, který stojí nad ním?

Dívala jsem se na otce snad poprvé s největší pozorností. Jak jsem se na něho tak důkladně dívala a pozorovala ho, svitlo mi náhle, že tento člověk, kterého jsem jinak velice milovala, není „mým otcem“.

Od té doby, co jsem se probudila k vědomí v tomto prostředí, zvykla jsem si na to, že tu jsem, že tato krásná světlovlasá paní je mou matkou a tento velký, mocný černý muž mým otcem - ano, *zde* je otcem, ale není to *můj* otec! V *mém domově* není mým otcem; pouze *zde*, kde nyní jsem! Je mi v podstatě stejně cizí jako cizí krásná paní - matka; jen jsem si na oba pomalu zvykla. Jsou to příjemní lidé, milují mne, jsem pro ně důležitá a v té době jsem si je pomalu už velice zamilovala. Ale

nejsou mou matkou a mým otcem. Říkám jim pouze ze zvyku „otče“ a „matko“!

Dosud jsem situaci důkladně **nepromyslela**. Brala jsem vše tak, jaké to bylo, protože jsem se **mezi** těmi lidmi cítila dobře. Dodávali mi jistotu, měli ze mne radost a považovali vše, co jsem dělala, za vysoce zvláštní, rozkošné a roztomilé. Proč bych se tedy u nich neměla cítit dobře? Dokonce i s Grétou jsem si někdy mohla docela dobře hrát, když právě zapomněla, že stojí nade mnou, protože je „o tři roky starší než já“. Ano, to vše bylo dobré. Strýc Stefi často přicházel, hrál velmi pěkně na piano a ukazoval mi mnoho zajímavých věcí. Dělal pro mne mýdlové bubliny, vyrobil svým kapesním nožem z ořechové skořápky malou řehtačku, pak mi udělal prasátko ze švestek a z párátek a jednou přinesl plechovou krabici plnou překrásných barev a k tomu štětec. Směla jsem malovat krásné pestré květiny do **sěšitu**, který patřil jenom mně, nemusela jsem se dělit s Grétou!

Teta Adi byla rozkošná se svými četnými žerty a pohádkami. Babička - matka mé matky - byla tak mírná, tak jemná a vždy se na mne usmívala s takovou láskou, také ji jsem velmi milovala. Když se posadila k pianu, byl to pro mne svátek. Uchvacovala mne nebeskou hudbou a naslouchala jsem okouzleně. V tom jsem byla se svou milou, něžnou matkou zajedno: milovala hudbu nade vše stejně jako já. Druhá babička byla vysoce zajímavá dáma. Vyprávěla mi často o svých četných cestách do cizích zemí a vzala mne několikrát do národního muzea. Tam jsem viděla nádherné věci. Překrásné pestré motýly, kteří jak říkala, žijí v jiné části naší Země - kupodivu jsem je dobře znala - pak několik vycpaných ohromných zvířat, kterých jsem se nejdřív velmi lekla, ale babička mne uklidnila.

Měla jsem také ráda, když celá rodina bývala velice překvapena a nadšena vším, co jsem dělala a co pro mne bylo samozřejmé, a když příbuzní hovořili o mých „talentech“. Když mi byly čtyři roky, ukázala mi matka, jak se „háčkují“ ohnutou jehlou. Uháčkovala jsem sukénku pro svou panenku, která seděla stále na své židličce, protože jsem nevěděla, co si s ní počít. Byla bez života a mne přitahovalo pouze to, co žilo. Sukénka vzbudila takovou senzací v rodině, že jsem se opravdu

divila. Když matka umí háčkovat tak krásné krajky, proč je tak obdivuhodné, že umím také háčkovat? - Barevné květiny, které jsem malovala do sešitu nadchly celou rodinu tak, že jsem dostala od otce kasičku ve tvaru prasátka a kdykoli jsem namalovala hezkou kytičku, hodil do prasátka stříbrný peníz. Ah, to vše bylo tak příjemné ...

Ale nyní přišlo to hrozné překvapení! Že otec měl nadřízeného!

V tomto okamžiku jsem si plně uvědomila, že jsem *zde*, v tomto prostředí a že tomu zde říkám „doma“, přestože tu nejsem doma. Zde nejsem ve *svém domově*! To bylo mým neotřesitelným přesvědčením.

Kdybych byla měla tenkrát své dnešní psychologické vědomosti a zkušenosti, byla bych ihned analyzovala, odkud jsem - dítě - mohla mít takový nápad. Ale byla jsem prostě ještě dítětem, které vše prožívá bezprostředně a byla jsem pevně přesvědčena, že mne z mého domova odvěkli násilím. Přirozeně jsem nevěděla, odkud jsem přišla, protože jsem mezitím vše zapoměla. Kdo mi to mohl vysvětlit? Pouze títo dva lidé, kteří mne nazývali svým dítětem. Věděla jsem však, že by mi dali na mé otázky jen takovou pravou „dospělou odpověď“, kterou nemohu pochopit. A konec písně by byl zase: „Počkej, až budeš velká“. Ó, jak jsem to nenáviděla! Čekat, až budu velká? K čemu ještě ta doba temnoty, v nevědomosti? Chtěla jsem všechno vědět teď a ne „jednou“.

Tak jsem nad touto otázkou dumala, až nastal večer a musela jsem jít spát. Matka přišla k mé posteli, posadila se ke mně a zeptala se: „Proč jsi tak tichá, proč jsi si zase nehrála s panenkou, ale chodila po bytě a o něčem přemýšlela? Co je s tebou, hezky mi to řekni. Mně můžeš říci všechno, jen se hezky zeptej.“

Ó, *ted'* jsem ji milovala z celého srdce, s plnou důvěrou. Byla něžná, milá a krásná. Zjišťovala jsem často, že se mne zastala, když mne někdo káral; mohla jsem k ní vždy přiběhnout; u ní jsem nacházela jisté útočiště. *Ted'* jsme spolu byly tak důvěrné a věřila jsem, že jsem se s ní mohu o všem poradit. *Objala* jsem ji kolem krku a zeptala se: „Maminko, odkud jste mne přinesli, odkud jsem přišla sem, k vám?“

Viděla jsem v jejích očích nejdříve malé překvapení, dokonce se trochu polekala, ale pak se láskyplně usmála a řekla: „Je velké jezero, ve kterém plavou všechny malé děti; když se pak dva lidé mají rádi,

a modlí se k Bohu, aby dostali děťátko, Bůh dovolí, aby jeho sluha, velký čáp, doletěl k jezeru a vylovil děťátko, které Bůh pro ty dva lidi zvolil, vzal je na záda a letěl s ním k těm dvěma lidem. Pak vezme děťátko do zobáku a položí je vedle ženy. Tak dostane děťátko pozemské rodiče a stane se z něj pozemské dítě."

Nejdříve jsem napjatě poslouchala, ale pak jsem přesně věděla, že „vypráví“ něco takového jako teta Adi ve svých pohádkách. Ne! To není pravda! Nechce mi říci pravdu: *jak* a *kde* mne spolu s otcem našli. Byla jsem zklamaná a podívala jsem se jí pátravě do očí. Domlouvala mi, abych hezky odříkala modlitbu, kterou vždy předříkávala, a pak mi popřála dobrou noc a odešla. Zůstala jsem sama.

Od té doby jsem si stále více uvědomovala, že otec a matka nebyli mými pravými rodiči a že tato země nebyla mým domovem. Věděla jsem, že mne matka nezná, věděla jsem, že mne nevidí. Byla jsem a zůstala jsem pro ni cizí a všichni ti lidé z mého okolí se mi zdáli naprosto cizí. Nerozuměli jsme si. Když jsem mluvila s matkou o věcech, které byly pro mne samozřejmé, často se tak divila a byla tak překvapena, že běžela k otci a řekla mu, jaké podivné věci říkám. Otec byl také překvapen. Viděla jsem, že tyto věci byly pro oba něco nového, zcela cizího a později také vyprávěli mé poznámky celému příbuzenstvu, a pak se mi všichni smáli. „Jaké zvláštní dítě!“ slyšela jsem stále znovu. Sama jsem se však vůbec nepovažovala za zvláštní; naopak, lidé kolem mne se zdáli zvláštní a cítila jsem se mezi nimi zcela cizí, i když jsem je milovala. Vše se mi zdálo příliš malé a omezené a bezbarvé. Měla jsem hluboce ve svém podvědomí přesvědčení, že jen „On“ mi může *dokonale* rozumět a byla bych ráda žila v mnohem větších místnostech, mnohem volněji a mezi lidmi, kteří by se mi alespoň trochu podobali.

Tento pocit, že jsem cizí a sama, mne už nikdy v životě neopustil, ale stal se stále uvědomělejší. Pokusila jsem se najít nějaký kontakt, ale mamě. - Matka hovořila krásně o sourozenecké lásce. „Je krásné mít sestru, se kterou se můžeme o všem poradit a mít k ní plnou důvěru,“ říkala. Rozhodla jsem se, že vytvořím s Grétou takový vztah. Ona se však nesvěřovala, dívala se na mne spatra, protože byla „o tři roky starší“ a když jsem jí pověděla něco důvěrného, ihned běžela

k matce a pověděla jí mé malé tajemství. Tak zůstalo mé úsilí o navázání **sourozeneckého** vztahu jednostranné. Vzdala jsem se nakonec každého dalšího navazování vztahu a žily jsme vedle sebe jako dvě bytosti, které se sešly z různých světů. Všichni mně byli cizí ... cizí ... všichni.

Čas letěl mílovými kroky, bylo mi šest a jednoho krásného dne mne matka dovedla do školy. Dostala jsem se mezi děti a pocít, že jsem sama a cizí ještě zesílil. V mé rodině mne všichni milovali a já je milovala také. Nade vším panovala láska, vše ostatní následovalo až potom. Proto jsem se také v tomto prostředí cítila dobře. Ale školní děti mi byly docela cizí. Rozuměly si mezi sebou moc dobře, ale byla jsem mezi nimi jako rozmar přírody. Děti se mi stále divily a já jim. Vysmívaly se mi - a to mne bolelo. Mluvily stále o tom, co všechno mají, co vlastní, a ukazovaly si navzájem nejrůznější věci - pera, tužky nebo gummy - a všechny chtěly mít a ukazovat to, co ostatní neměly. Mne to strašně nudilo a zdálo se mi to směšné. Mne zajímaly knihy, pohádky, hudba, muzea. Děti na mne hleděly udiveně, když jsem jim o těchto věcech vyprávěla a kladly mi velmi zvláštní otázky. Hrály si s panenkami, s míčem, obručí, **já** jsem si hrála se skleněným hranolem, který ukazoval nádherné barvy, s magnetem, který mi přinesl strýc Toni, druhý bratr mé matky. To bylo tak tajuplné! Magnet k sobě přitáhl všechny špendlíky mé matky, pak se zmagnetizovaly i nůžky a matka musela mít špendlíky daleko od nůžek, jinak je všechny přitáhly ... Ano, chtěla jsem vědět, jaká síla je skryta v magnetu a nakonec jsem usoudila, že magnet jistě miluje špendlíky a jehly stejně jako matka miluje nás děti, stejně jako my matku a že já jí skáču na krk stejně jako špendlíky na magnet! To se mi zdálo ohromně zajímavé a nádherné! Ale děti se mi vysmívaly. Byla jsem sama ... sama.

V zimě jsem začala chodit na hodiny hry na piano. Když jsem hrála různé klavírní skladby, měla jsem pocít, že v hudbě vězí stejný obrazce, jaké mi vystříhoval strýc Toni z tvrdého papíru. Říkal jim „geometrické obrazce“. Hrála jsem klavírní skladbu, z níž byly vymrštěny samé malé kostičky. Pak tu byla jiná hudební skladba, která byla všude špičatá a na těch špičkách vyskakovaly malé kuličky. Když jsem se procházela s matkou v městském lesíku, obdivovala jsem velký vodotrysk,

protože jsem viděla v hlavním paprsku vodotrysku tančící, točící se, poskakující víly a skřítky. A viděla jsem, že tanec vody ve vodotrysku *je také hudbou*. Neslyšela jsem tuto hudbu ušima, ne, *viděla* jsem ji. Věděla jsem, že to je hudba. Pro mne to všechno bylo přirozené, ale děti ve škole se mi vysmívaly, když jsem o tom hovořila a řekly, že jsem „hloupá“. Nevěděla jsem, proč. Když jsem však poprvé uslyšela hrát v hudební škole jiné děti, ztuhla jsem úžasem. Jakže? - Copak neslyšely, že zraňují geometrické vzorce, ukryté v hudbě? - Učitelka říkala: „Nehrají v rytmu“. Jakoby jejich srdce netlouklo v rytmu. Neslyšely, že hrají falešně? Hu! To bylo hrozné, když sáhly vedle - chtěla jsem vždycky vykřiknout, bolelo to - a ony si toho nevšimly! Zvědavě jsem se dívala na tyto děti a myslela jsem si „Nemají uši? Jak je to možné? Jsou ostatní děti jiné než já?“ Myslela jsem, že každé dítě a každý člověk vidí a slyší stejně jako já. Pomalu jsem se však dovídala, že většina dětí a lidí má zcela jiné oči a uši a že se na mne proto dívají jako na rozmar přírody.

A byla jsem sama - stále více sama.

4

VÝCHOD SLUNCE JE DOCELA JINÝ

Na jaře jsem byla velice bledá a u stolu jsem prožívala stálá muka: ani nejlepší pokrmy mi nechutnaly. Matka mne přemlouvala, abych jedla. Ale když jsem nemohla? - Polévkou jsem se zabývala jen v tom smyslu, že jsem z mastných ok, která plavala na masovém vývaru, dělala lžící velký kruh. Nejdříve jsem spojila dvě docela malá oka, pak ještě další k tomu a ještě jedno, až jsem měla na polévce jeden velký mastný kruh. Rodiče však mou horlivost neocenili a otec mne poslal několikrát od stolu pryč, protože jsem neposlušná a hraji si s oky místo abych jedla a také proto, že jsem nechtěla jíst mrkev a špenát. Když otec viděl, že se mne trest vůbec nedotýká, ale že jsem se ihned ponořila v dětském pokoji do svých milých knih, rozhodl se na radu lékaře, že strávím léto s celou rodinou u moře. Ihned po našich jarních zkouškách jsme odjeli.

Cestovali jsme v noci; matka připravila pro nás děti z dek pohodlná lůžka na spaní. Usnula jsem, ale nezvyklé prostředí mne probudilo před svítáním. Otec a Gréta ještě spali, ale matka byla vzhůru. Požádala jsem ji, abych směla sedět u okna. Tolikrát jsem již slyšela o kráse východu slunce, že jsem chtěla využít příležitosti a vidět ho sama.

Seděla jsem u okna a dívala se ven. Obloha byla ještě zcela temná, ale právě se začínala rozjasňovat; trochu po trošce se měnila v monotónně šedou; pomalu se rozjasňovala a já viděla, jak náš vlak uháněl měnicí se krajinou, viděla jsem domy, lidi na polích, stromy a vše ostatní - ale slunce tu stále ještě nebylo! Jak může být světlo, když slunce ještě nevyšlo? To pro mne bylo velkým překvapením, ale přece to tak bylo! Potom, když už bylo skoro denní světlo, objevilo se slunce na obzoru ... Konečně prorazilo a s ním krásná purpurová červeň, na kterou jsem dosud marně čekala. Ale tato barva byla mnohem bledší - jako zředěná

- jiná než jsem očekávala. Jaké zklamání! Východ slunce přece není takový!

Mezitím se v kupé všichni probudili a otec se zeptal: „Jak se ti líbil východ slunce? Viděla jsi ho poprvé v životě. Je to nádherné, že ano?“ a podíval se na mne s úsměvem.

„Ne, otče,“ odpověděla jsem zklamaně a zlostně. „Vůbec to nebylo krásné! Východ slunce by neměl být takový! Bylo to nudné, trvalo to moc dlouho a všechno bylo pokažené, protože nebe bylo světlé už mnohem dříve - světlé, ale jak ošklivé a bezbarvé - předtím než se slunce konečně objevilo. Ne! Vůbec to nebylo pěkné! Východ slunce je docela jiný!“ a dívala jsem se jinam, zlostně a nespokojeně.

Otec mne poslouchal, jako tak často, trpělivě a velmi pozorně. V jeho žhnoucích černých očích jsem spatřila zájem a dobře známý, trochu výsměšně udivený, ale přesto laskavý výraz: „Ale neříkej! Východ slunce má být jiný? Nejsi s ním spokojena? To je ale opravdu pěkné, že ty, malý špunte, jsi nespokojena s přírodními ději a chceš přírodě předpisovat, jak má vycházet slunce. Odkud můžeš vědět, jaký má být východ slunce, když jsi dosud nikdy neměla možnost jej vidět? No tak, pověz mi to!“ Díval se na mne a čekal na odpověď. Pohlédla jsem na něho a řekla: „Nevím, odkud to vím a nevím kde jsem již zažila východ slunce, ale vím, že to nemá být takové. Slunce má vystoupit na naprosto tmavém nebi, a pak se má najednou, zcela náhle vše vyjasnit ... ne tak bledě, nudně, šedě ... ale vše má být rudé, purpurově rudé celé nebe a vše na zemi má být rudě zalito. Musí to být mnohem, mnohem krásnější, překvapivější a vznešenější. Víím to ... *vzpomínám si!*“

„Hm,“ řekl otec, „ty si *vzpomínáš?*“ A usmíval se láskyplně posměšně, „tvá fantazie pracuje velmi živě.“ Pak vzal šálek kávy, který mu matka podávala a znovu se na mne obrátil: „Je mi opravdu velice líto, že jsi s východem slunce nebyla spokojena - přitom je dnes zcela jasné počasí a vůbec nemohl být krásnější a barevnější. Ale nemohu ti pomoci. Nic pro tebe nemohu udělat.“

Neodpověděla jsem. Zlobila jsem se - nejen kvůli svému zklamání s východem slunce, ale také proto, že otec - jelikož jsem zcela přesně věděla, že si *vzpomínám*, ano! *Vzpomněla jsem si!* - řekl, že „moje

fantazie silně pracuje". Fantazie je něco docela jiného. Když si něco vymyslím, pak je to fantazie. Ale východ slunce, ten pravý, jaký má být, ten jsem si nevymyslela! To ve mně žilo hluboce vryto, silněji, než jsem například pamatovala na včerejšek a na vše, co se skutečně přihodilo. Zlobila jsem se, a jak! Vždy, když jsem musela přihlížet bezmocně tomu, že něco, co jsem věděla zcela přesně nemohu dokázat. Zírala jsem vzdorovitě před sebe, až se najednou všichni lidé začali tlačit na chodbu a otec na nás rychle zavolal: „Moře, děti, pojd'te rychle, je tu moře!"

Vrhly jsme se k oknu na chodbě a tady, hluboko dole bylo moře - Ó, mé vroucně milované moře!

Vlak uháněl vysoko nahoře na úbočí hory a dole se rozléhalo obrovské moře. Cítila jsem velké vzrušení a pocit štěstí, neboť jsem věděla přesně, že moře znám - že je *nevidím poprvé*. Považovala jsem to prostě za samozřejmé a vůbec jsem na to nemyslela, jak je můj pocit možný. Dívala jsem se dolů beze slova a v srdci mi zpíval radostný hlas: „Ó, ty mé nádherné, nádherné moře, mé milé, věčně stejné, vše chápající, vše spoluprožívající a vše přežívající moře! Ó, můj drahý příteli, ty, který jsi mi tak často naslouchal, chápal mé bolesti, strasti a radosti ... naslouchal s takovým pochopením ... a pozvedal a utěšoval mne svou nekonečností a **věčností** ... tvá povznášející útěcha překonává vše lidské! Jsi zde - jsi opět zde - jsi stále zde, nezměněné a já se mohu opět dívat do tvých hloubek, naslouchat tvým vlnám, jak vyprávějí o věčnosti ..."

Otec se dotkl mého ramene a zeptal se: „Jak se ti líbí moře? Jsi s mořem spokojena, nebo by i moře mělo být nějak jiné?"

„Ne, otče," odpověděla jsem, „moře je takové, jaké má být ... ale břeh? Proč je tu všude břeh? Moře má být nekonečné, člověk nemá vidět žádný další břeh!"

„Ano," odpověděl otec, „to uvidíš, až přijedeme dolů. Právě pod námi je velký záliv a proto to tak **vypadá**, jakoby moře mělo na každé straně břeh. Ale dole je moře bez břehů, je vidět pouze otevřené moře."

Byla jsem uklidněna. Nádherný pohled mne nadchnul; moje sestra byla stejně nadšená, takže jsme konečně našly, v čem jsme si mohly plně rozumět. Měla z moře stejný požitek jako já a když jsme později

hledaly **mezi** skalami mušle a raky, byly jsme v každém ohledu nejlepšími přítelkyněmi.

Všichni jsme byli v tomto lázeňském místě velmi šťastni. Otec byl veselý, a to i na nás působilo velice povzbudivě. Matka zářila, neboť mohla být pohromadě s otcem po celý den.

Jednoho dne jsme šli do malého kostelíku, který stál v krásné zahradě obklopen cypřiši. Matka klečela a dlouho se zbožně modlila. Otec stál vedle ní a byl vážný. Gréta rovněž klečela a modlila se. Chtěla jsem být také zbožná, ale nepodařilo se mi to. Neklečela jsem, protože jsem po tom nijak **netoužila**. *Nikdy jsem nechtěla pokleknout před viditelnými tvary!* Pokleknout jen proto, že to ostatní dělají také? Ne, to ne! Jen proto, abych byla způsobná? Ne! To Bůh nepotřebuje; Bůh vidí, že by to nebylo upřímné. Ne, neklečela jsem a pozorovala jsem ostatní lidi, jak se modlí.

Po nějaké době, když jsem se už velmi nudila, se otec dotkl ramene matky. Vstala a odešli jsme. Venku se celá krajina koupala ve slunci. Vesele jsem poskakovala a cítila Boha ve sluneční záři mnohem blíže než ve studeném kostele!

Večer, když se matka se mnou modlila, zeptala jsem **se jí**: „Maminko, proč jsi se v kostele tak zbožně modlila?“

„Modlila jsem se, aby - když nám Bůh chce opět poslat dítě - aby to byl bratříček.“

Mlčela jsem. Bratříček? Snad v něm najdu dobrého přítele? Výborně! To by bylo pěkné. Pak chápu, že matka poklekla a modlila se tak pohrouženě. Kvůli dítěti ... to mělo smysl!

V zimě jsem se jedné noci probudila. Z ložnice rodičů jsem slyšela zvláštní zvuky. Byl to křik novorozeněte. V příštím okamžiku se probudila i Gréta a vešel otec, zcela oblečen a zeptal se: „Jste vzhůru?“

„Ano, otče,“ odpověděly jsme.

„Stalo se něco velmi radostného, Bůh vám poslal bratříčka!“

Ah! To bylo velmi vzrušující, chtěla jsem se na bratra ihned podívat, ale otec řekl, že mám trpělivě počkat až do rána, pak že mi dítě ukáží. Otec byl velice zvláštní. Něžně a měkce se usmíval, hovořil slavnostně tiše a vroucně, neodvážila jsem se mu odporovat.

Ráno k nám do pokoje přišla babička z matčiny strany, pomohla nám s oblékáním a šly jsme do ložnice rodičů. Tam ležela matka a v její náruči na polštáři děťátko s černými vlasy. Podívala jsem se na ně pozorně a všimla jsem si, že na jeho malých uších byly dlouhé, velmi jemné chomáčky vlasů jako u malé opičky. Jelikož jsem byla čerstvě umytá, směla jsem pohladit jeho pěstičku. Všichni se na mne podívali a všichni byli tak slavnostní ... tak tiší ...

Od té doby jsme byly v rodině tři děti, ale já jsem zůstala ještě více sama.

V těchto dnech jsem poznala sestru svého otce, tetu Rafaelu. Bydlela se svým mužem, strýcem Ferdinandem, v jiném městě. Teď přišli, aby navštívili novorozené dítě. Velmi na mne zapůsobila a obdivovala jsem tuto výjimečnou, královsky krásnou ženu. Byla vysoká jako otec, měla postavu řecké bohyně, k tomu klasicky krásný, ušlechtilý, vždy nehybný, zářivě světlý obličej, korunovaný vlasy černými jako ebenové dřevo. Měla také tak žhnoucí oči jako otec. Její pohyby byly majestátní, důstojné a přece plné šarmu. Byla ztělesněním všeho, čemu se říká krásné a vznešené. Milovala jsem ji od první chvíle a ona mne milovala také a brala mne často s sebou, když chodila nakupovat.

Její muž byl velmi moudrý, milý člověk. Rozuměli jsme si od začátku. Měla jsem radost, když jsem slyšela, že v létě pojedeme do lázeňského místa v horách, zcela blízko města, kde žili strýc Ferdinand a teta Rafaela se svými dětmi.

Léto bylo krásné, směla jsem často chodit pěšky s otcem a strýcem Ferdinandem po horách. Ó, jak krásné byly tyto lesy, horské louky a jak nádherné bylo dostat se na vrchol nějaké hory a dívat se shora dolů na celou krajinu, na město a vesnice s jejich malými domky. Ano, zde nahoře jsem byla šťastná! Ale dole v rodinném kruhu o to méně. Gréta byla docela jiná než já a matka se zaměstnávala bratříčkem. Už se mnou nedělala ruční práce, neměla čas odpovídat na mé věčné otázky. Pocit samoty se stupňoval do takové míry, že jsem se postupně stranila ostatních a nechtěla jsem se ničeho účastnit. Matka však měla názor, že jsem prostě neposlušná.

Jednoho večera, když jsme měly jít **spat**, mi matka vyčetla, že jsem přišla tak pozdě ze zahrady a nechtěla jít do postele. **Zesmutněla** jsem a neodpověděla. Když mne však matka dále hubovala a nazvala mne neposlušným dítětem, rozzlobila jsem se a řekla: „Vidím, že mne vůbec nemáte rádi. Bude nejlepší, když od vás navždy odejdu.“

Matka odpověděla rozzlobeně: „Jen jdi, kam chceš.“

Vyběhla jsem ven, po schodech dolů, proběhla jsem velkou zahradou, pak ven na širokou lesní cestu a šla v úplné **tmě** rovnou nahoru. Byla jsem na této hoře s otcem a strýcem Ferdinandem minulý den a viděli jsme dosti vysoko nahoře velkou jeskyni, které se říkalo „loupežnickova jeskyně“. Tam jsem chtěla přenocovat a přemýšlet, co budu dělat dál. Ve tmě jsem pěšinu neviděla, prodírala jsem se křovím, větvemi a listím rovnou ve směru k loupežnické jeskyni. Náhle jsem uslyšela z dálky hlas matky. Volala mne jménem. Zůstala jsem na okamžik stát, pak jsem se dále prodírala křovím. Matka mne opakovaně volala; pak jsem slyšela, jak běžela za mnou. Asi mne slyšela ve křoví. Dostihla mne, chytila za ramena a zeptala se velmi rozčilená: „Nebojíš se, že tě kousne pes? Zbláznila ses docela?“

Neodpověděla jsem. Proč bych se zajímala o psy? Však bych se jim ubránila, ale chtěla jsem pryč! Pryč do svého vlastního domova, kde jsem byla skutečně doma - pryč od těchto cizích lidí, z tohoto cizího prostředí, kde mi nikdo nerozuměl. Byli dobří, plní lásky, chtěli pro mne to nejlepší, ale byli cizí, byli jiní než já a jiní než **lidé** tam, kde jsem byla doma.

Šly jsme domů mlčky a očekávala jsem, že budu přísně potrestána. Ale k mému velkému překvapení otec ani matka neřekli jediné slovo. Když jsme vstoupily do pokoje, podíval se na mne otec trochu zvědavě, trochu pobaveně. Jediným trestem bylo, že mi matka nedala dobrou noc, **když mne** položila do postele.

Druhého dne se rodiče chovali, jakoby se nic nestalo. Ale viděla jsem velmi dobře, že matka byla mým krkolonným kouskem velmi polekaná, ale otec respektoval a uznával mou odvalu. V jeho očích jsem vyrostla. Necítila jsem se však ani smělá, ani odvážná. Byla jsem prostě taková, jaká jsem.

A Gréta, vždy poslušná, vždy způsobná, vždy dobře vychovaná, se na mne dívala jako na zločince a klopila oči, když jsem se na ni podívala. Pohrdala jsem jí z plného srdce pro její zbabělou poslušnost!

Příští zimu jsem už nechodila do školy, protože jsem byla stále velmi bledá a jen těžko ráno vstávala. Přišel učitel a chtěl mi vtlouci do hlavy nejrůznější věci ... věci, které mne strašně nudily. Zeměpis!

Proč se mám učit něco o zemích, které jsem neznala? **Budu-li** je chtít poznat, až budu velká, pojedu tam, pak už se nebudu muset nic učit. Ale pokud je neznám, proč mi chce někdo vtoukat do hlavy, jak tyto země vypadají, a co tam je? Zatímco učitel mluvil o Paraguayi, Nicaraguai a Venezuele, naslouchala jsem, jak syčel plyn v lampě. Když učitel skončil svou přednášku o Jižní Americe, zeptala jsem se ho, zda také slyší sykot lampy. Odpověděl velmi laskavě, že nyní nemám poslouchat lampu, ale jeho.

„Ale lampa je mnohem zajímavější, strýčku učiteli,“ řekla jsem.

Potom šel k matce a hovořili dlouho o zvláštním dítěti, které se více zajímá o to, proč syčí lampa, než o zeměpis. Když učitel odešel, musela jsem vést s matkou dlouhý „vážný“ hovor. Chtěla mi objasnit, proč se musím učit.

„Dobře, dobře, budu se učit, ale chci se učit jiné věci, ne to, co chcete vy,“ řekla jsem. Matka nepovolila a řekla, že musím složit zkoušky ve škole a že se musím učit to, co škola předepisuje. Snažila jsem jí vysvětlit, že se mi to zdá nezajímavé, matka mi chtěla ujasnit, že se přesto musím učit; prostě jsme si nerozuměly a měla jsem všeho dost. Chtěla jsem pryč! - Chtěla jsem znát pravdu, chtěla jsem se vrátit ke svým pravým rodičům, chtěla jsem žít ve svém národě, kde se nemusím učit takové věci, kde mohu dělat co chci, kde bych směla hrát nejen nudná prstová cvičení, kde bych měla svobodu - jedním slovem, kde bych byla doma.

Pomalu se stávalo zvykem, že jsem sedávala v tmavé koupelně na židli, nohy mi visely dolů a v tomto pološeru jsem dumala, co mám dělat. Chtěla jsem odtud pryč ... domů ... do mého pravého domova! Neodvážila jsem se to matce říci, neboť jsem věděla, že by se na mne velmi zlobila; proto jsem si vymyslela, že by bylo nejlepší, kdybych jí vysvětlila své rozhodnutí v dopise a ten bych jí pak při vhodné příležitosti předala.

Matka byla bratříčkem velmi zaměstnaná. Byla nadšenou matkou, nikdy by své děti nesvěřila do cizích rukou. Kojila, koupala, a opatrovala všechny své děti sama. Tak jsem měla dost příležitostí, abych svůj dopis napsala v klidu v dětském pokoji. Psala jsem velmi zdvořile a

zcela jednoduše, že vím velmi dobře, že nejsem jejím vlastním dítěte, že otec a ona nejsou mými skutečnými rodiči, že mne asi někde našli a přivedli sem - čehož pravděpodobně již litují, protože mne nemohou mít rádi, a proto chci, aby mne urychleně vrátili tam, kde mne našli. Vysvětlila jsem jí, jak jsem tu strašně nešťastná a že tu za žádnou cenu nechci déle zůstat. I pro ni by bylo nejlepší, když by byla zproštěna starostí o mne. Na konec dopisu jsem napsala „ruku líbám“ a své jméno a dopis byl hotov. Neodvážila jsem se však dopis předat. A tak jsem čekala na vhodnou příležitost.

Jednoho krásného odpoledne navštívilo mou matku několik přítelkyň a příbuzných. Bavily se spolu vesele, obdivovaly nás, starší děti a nový malý přírůstek - měly jsme na sobě své nejkrásnější šaty - pak šly do jídelny, kde bylo prostřeno a očekávala je káva a koláč. Matka byla v tomto kruhu dam skutečně roztomilá, jak tam seděla, jako obvykle na konci stolu. Byla zářivě krásná, veselá, plná míru a já jsem usoudila, že teď konečně přišla příležitost, abych předala svůj dopis. Nyní se jistě nerozzlobí. Počkala jsem, až všechny vypily kávu, pak jsem se připlížila za matčinu židli a když právě vyměňovala několik slov se sousedkou, vpašovala jsem jí dopis do klína. Matka mne zpozorovala už když jsem se vplížila do pokoje, neměla ráda, když jsme my děti byly mezi dospělými. Musely jsme zůstat v dětském pokoji a směly vyjít, jen když nás někdo zavolal. Jak byla zaměstnána svými hosty, nemohla se hned zeptat, co chci. Když jsem jí vpašovala dopis do klína, podívala se na mne široce otevřenýma očima, strčila dopis do kapsy a mluvila dál se svými hosty, jakoby se nic nestalo. Byla jsem spokojená, že jsem se tak dobře chopila příležitosti!

Ale večer, když už byl otec doma a hosté byli pryč, propukla bouře. Na to jsem nebyla připravena! Matka byla opravdu vylekaná a neobyčejně rozčilená. Podala otcí dopis a řekla, hluboce ořesená: „To dítě se docela zbláznilo; podívej se, co mi napsala,“ a ke mně řekla velmi rozzlobeně: „Jen počkej mladá dámo, když ti nejsme dost dobrými rodiči, můžeme být jiní, pak budeš mít hned jiné rodiče. Ale budeš toho litovat!“

Otec četl dopis s velkým zájmem a zpozorovala jsem, že jej považoval

za velmi zábavný. Bývalo obvyklé, že se otec dal těžko přivést z rovnováhy a nyní nebral můj dopis vůbec tragicky. Podíval se na mne zvědavě a řekl: „Jak to myslíš, že se chceš vrátit ke svým pravým rodičům - co? Kdo myslíš, že jsou tví praví rodiče? Jsi hloupoučká holčička!“ A tím byla pro něho záležitost vyřízena.

Matka však byla velmi vzrušena a hovořila mnoho dní s babičkou, tetou Adí a strýcem Stefi o mém dopise, dokonce jej ukázala nejlepšímu příteli mého otce, který byl současně naším rodinným lékařem. Byl to velmi vážný a přemýšlivý muž, vysoce vzdělaný, který byl naším rádcem ve všech tělesných i duševních záležitostech rodiny. Matka byla mým postojem velmi roztrpčena a řekla mu, že - jak jistě ví - celá rodina dělá vše, aby mne učinila šťastnou a že jsem nevděčné dítě, když přesto pomýšlím na odchod.

„A kam, řekni mi to, ty bláznivé dítě, kam chceš jít?“ tázala se znovu a znovu. Ano, to jsem sama nevěděla a čekala jsem odpověď na tuto otázku právě od nich! Já jsem chtěla vědět, odkud oni mne přivedli! Strýček doktor se na mne díval pátravě svýma klidnýma moudrýma očima a zeptal se mne zcela vážně, jako dospělého: „Jak jsi to myslela, dítě, řekni mi zcela upřímně, pověz mi to!“

Nemohla jsem a nechtěla jsem už o tom mluvit. Chtěla jsem jen zpátky, zpátky tam odkud jsem přišla, odkud mne přivedli. Kde jsem byla doma, kde bych zase byla mezi *lidmi mně podobnými*.

Uznala jsem, že nyní nemohu svého cíle dosáhnout. Musela jsem tu zůstat. Pochopila jsem, že tito lidé věděli o mém původu stejně málo jako já sama nebo ještě méně. Nemohla jsem tedy od nich očekávat rozluštění hádanky. Svými otázkami jsem se jich dotkla a vylekala jsem je. Viděla jsem, že můj dopis matku hluboce urazil, a to jsem nechtěla! - Vrátila jsem se do dětského pokoje, a když jsem tam našla Grétu se sklopenýma očima - neodvážila se podívat na tak podlé dítě - cítila jsem se jako zločinec. Ne - záležitost je zcela beznadějná! Víckrát jsem o tom nemluvila. Rodina postupně na celou věc zapomněla a na mou duši pozvolna klesal stále hustší závoj. Nechtěla jsem už myslet na svůj pravý domov, neboť se zdálo nemožné, abych se o tom dověděla něco bližšího.

V té době se také stalo - šlo mi tenkrát na sedmý rok - že otec jednou u stolu mluvil o tom, že člověk je „korunou stvoření“.

„Jak to myslíš, otče?“ zeptala jsem se.

„Tak,“ vysvětloval otec, „že nejdokonalejší bytostí na Zemi je člověk. Nic vyššího neexistuje.“

Ztuhla jsem údivem. Jak, myslela jsem, otec, který má tak výbornou hlavu, který zná vždy vše a má při rozhovorech vždycky pravdu - neví nic o tom, že nad lidmi ještě **stojí** ... jak je mám vlastně nazvat? ... obři nebo velikáni - ne velikostí těla, ale věděním a mocí vysoko ční nad lidskými bytostmi, řídí nás svými vyzařovanými silami a pomáhají nám na cestě našeho vývoje?

Podívala jsem se na otce, zda snad o těchto bytostech jen nechtěl hovořit, nebo zda o nich skutečně nic nevěděl. - Pozorovala jsem jeho obličej, ale viděla jsem, že mluvil o člověku jako o koruně přírody s plným přesvědčením. Neodvážila jsem se dále tázat, protože ve mně bylo hluboce vryto, že „On“ nemá rád, když mluvím s nevědomými lidmi o tajných věcech. Je nutno umět mlčet.

Náhle jsem sebou trhla: „ON“ - Kdo je ten, o němž se samozřejmě domnívám, že existuje, že je stále se mnou, že mi stále pomáhá? Kdo je ten „On“, ke kterému vzhlížím tak pokorně a přece s takovou důvěrou? Kterého bez váhání uznávám jako stojícího nade mnou, na kterého myslím jako na útočiště, když se cítím sama nebo **nepochopena**, o kterém vím, že mne přijímá s bezpodmínečnou láskou a pochopením, nikdy mne neodsuzuje, ale vždy mne nejdříve vyslechne, vždy mne bere vážně, pomáhá mi a nikdy ... nikdy ... *nikdy* mne neopustí? *Kdo a kde je „ON“?*

A když jsem hledala odpověď na tuto otázku, vynořily se **náhle** před mým duševním zrakem zcela tmavomodré, všemilující, vševědoucí, všemohoucí oči, oči tak bezedné a hluboké jako nebeská klenba ... Chci vykřiknout jeho jméno ... ale písmena jsou pohřbena příliš hluboko v mé vzpomínce, mé myšlení není dostatečně jasné, abych je vyzvedla ze svého já na povrch - pak jsem si najednou všimla, že sedím u rodninného stolu, matka na konci stolu drží malého bratříčka a po lžičkách nalévá krupičnou kaši do otevřené pusinky ... a moje vize mizí.

Celé odpoledne sedím u svého psacího stolečku a nutím svůj rozum, aby vyzvedl z nevědomé části mého já vzpomínky - které tu jsou a které jen nemohu uchopit. Někdy se objevují rozmazané, mlhavé obrazy, chci je popadnout - ale ihned zase mizí ... Jedno se mi však ujasnilo: Od té doby, co jsem nabyla vědomí na této Zemi, nosím v sobě obraz někoho, koho ve svém nitru nazývám jednoduše a zcela samozřejmě

6

TOUŽÍM PO JEDNOTĚ

Jednoho dne dostala matka pozvání sestřenice, která se nastěhovala s manželem a se syny do města. Rodina nás přivítala, oba chlapci si nás prohlíželi, my dvě dívky jsme si prohlížely je, beze slov, až nás teta poslala do dětského pokoje.

Náhle jsme se ocitly v království chlapců. Byl tu vláček, jedoucí po kolejích, tiskárnička a laterna magika. Všechno na mne udělalo hluboký dojem, ale nejvíc mne vzrušilo, že chlapci měli mnoho, mnoho knih. Všechny knihy Jules Verna! Výborně jsme se bavili a bylo už pozdě večer, když jsme šli domů. Obě rodiny spolu dobře vycházely a od té doby jsme se scházeli každý týden. Tato odpoledne byla příjemná a veselá a chlapci byli dobře vychovaní a šťastní.

Jak jsem to jednou četla v nějaké knize, hledala jsem stále „věčnou jednotu v přátelství“, ale moje spolužačky se mi vysmívaly a nezajímaly se o takové „hlouposti“. Nyní jsem navrhla oběma chlapcům, abychom uzavřeli „věčné přátelství“. Považovali to za báječný nápad. Ale mladší, který měl silnou vůli a inklinoval k vůdcovství, řekl: „Nejdříve musí každý ukázat svůj podpis.“ Museli jsme tedy napsat všichni čtyři své jméno na kus papíru. Chlapci a Gréta napsali svá jména s obrovskými a bujnými ozdobenými počátečními písmeny, ostatní písmenka co nejméně čitelná a ukončili svůj podpis dlouhými kudrlinkami. Považovala jsem tyto ozdoby za zbytečné a napsala jsem své jméno jednoduše, dobře čitelnými písmeny. Mladší chlapec se podíval na podpisy, a pak řekl s hlubokým opovržením: „Cože? Chceš uzavřít věčné přátelství, chceš se stát členem přátelského svazku a nemáš pořádný podpis? Nemůžeš se připojit k našemu přátelskému svazku dokud se nebudeš umět podepsat.“ A tím ti tři uzavřeli „věčné přátelství“ na život a na smrt.

Byla jsem hluboce uražena, skleslá a nešťastná.

Sotva jsem došla domů, odložila klobouk a plášť, už jsem začala

cvičit „podpis“. Napsala jsem tisíckrát své jméno, začáteční písmeno s velkým rozmachem, s obrovskou počáteční křivkou, ostatní písmena naprosto nečitelně - snažila jsem se napodobit podpis strýčka doktora, který psal recepty úplně nečitelně -, pak jsem celé dílo ukončila obrovskou, pokroucenou čarou. Bylo to **vyumělkované**, nebylo to upřímné. Ale příští neděli jsem pyšně řekla svým malým přátelům: „No, podívejte se, také už mám ‚podpis‘,“ a nakreslila jsem na kus papíru imponující podpis.

Oba chlapi i Gréta si prohlédli mé umělecké **dílo** a pak prohlásil mladší. „Dobře. Tvůj podpis je sice stále ještě příliš čitelný, ale přijímáme jej a přijmeme tě do svého spolku.“

Chtěla jsem být šťastná, jelikož mé přání bylo splněno, **ale** kupodivu se mi to nedařilo. Ne! Něco nebylo v pořádku. A když jsem pak doma stála před zrcadlem a dívala se na „neviditelného“ - na sebe sama, tváří v tvář, slyšela jsem v sobě hlas: „Tvůj podpis byl falešný. Není tvým obrazem. Myslíš, že můžeš získat **pravé** věci **pomocí falešných**? Pravé přátelství falešným podpisem? Ti, kdo neuznávají tvůj pravý podpis, nemohou být tvými pravými přáteli ...“

Smutně jsem se odvrátila od zrcadla a šla spát. Ale podpis, který jsem tak dlouho nacvičovala, jsem již nemohla napsat. Hnusil se mi. Věděla jsem, že toto „věčné přátelství na život a na smrt“ je stejně **vyumělkované** jako můj „podpis“ a že chlapi nemají ponětí o onom přátelství, které jsem hledala - věčné, skutečné, pravé přátelství, stojící nad časem a prostorem! A byla jsem sama se svým hledáním pravého Dřatelství. se svvm hledáním Dravé iednotv ... sama ... sama.

Když mi **bylo** devět **let**, měla jsem otřesný zážitek. Malému bratříčkovi, kterého jsem něžně milovala, byly tenkrát dva roky. Onemocněl, ale lékař nedokázal zjistit, co mu je. Byla jsem ve stejném pokoji, kde ležel v posteli a matka seděla vedle něho. Dítě spalo, najednou se polekalo, dívalo se určitým směrem, jakoby tam někoho vidělo, postavilo se na posteli a zděšeně křičelo se ztrnulýma, vyvalenýma očima: „Maminko, maminko, červený muž ... červený muž se ke mně blíží!“ a mával přitom rukama, jakoby s někým bojoval; pak ještě jednou zakřičel, zcela bez sebe: „Maminko! Pomoz! Červený muž!“ a omdlel.

Matka k němu přiskočila, vzala ho do náruče a pak ho jemně položila zpět do postele a poslala pro lékaře. Zatímco jsme čekali, zeptala jsem se: „Matko, kdo byl ten červený muž, kterého malý viděl?“

Matka odpověděla: „To nebylo nic skutečného, mé dítě. Vidí jen halucinace ... má horečku.“

Lékař, který brzy přiběhl, dítě prohlédl a zjistil zápal plic.

Ubohá milá matka! Tři neděle nosila dítě ve dne v noci na rukou - nespala a nenechala dítě ani minutu samotné. Přihlížela jsem otřesena hroznému boji, který bojovalo dítě o svůj život a matka o dítě. Snad se mé srdce tenkrát poprvé matce zcela otevřelo, snad spatřil můj vnitřní zrak poprvé její z lásky utkanou duši. Také jsem se třásla o život bratříčka a od té doby jsem cítila, že patřím k rodině. Když se bratříček opět uzdravil, zapojila jsem se do radosti rodiny a začala jsem se cítit i zde „doma“.

Avšak na „červeného muže“ jsem nezapomněla. Nadarmo mne matka ujišťovala, že to nebylo nic skutečného. Bratr ho **viděl** - něco způsobilo vidění červeného muže - a to neměla být skutečnost? - Zůstalo otevřenou otázkou, co bratříček viděl a často jsem nad tím dumala. Tehdy jsem ještě **nevěděla**, že dostanu odpověď po **dlouhých**, dlouhých letech z Indie.

Další rok jsme se přestěhovali do jiné čtvrti, kde **bylo** mnoho stromů

a domy stály v krásných zahradách. Z oken jsme se mohli dívat na okolní hory.

Chodila jsem opět do školy a stará historie se znovu opakovala. Mé spolužačky se divily mně a já jim. Hrály si s panenkami - považovala jsem to za nudné. Četla jsem knihy, které zase nudily je. Čím jsem byla starší, tím horečnatěji jsem četla. Nejen knihy, které jsme dostaly my, děti, ale **všechny** knihy, které stály v otcově knihovně. Našla jsem tam sérii knih, které mne přiváděly do stavu horečky: všechna díla Shakespearova! Hltala jsem jednu knihu za druhou. Působily na mne tak hluboce, že jsem celý den nemohla na nic jiného myslet a nechtěla je dát vůbec z ruky. Byla jsem jako náměsíčná. U stolu jsem neslyšela, když na mne někdo promluvil. Prožívala jsem v sobě stále osud hrdinů a hrdinek z různých tragedií nebo komedií. Nejdříve jsem četla po sobě všechny tragedie - to jsem neustále žila v hlubokém otřesu. Pak přišly komedie - to jsem se válela smíchy po pohovce.

Kromě děl Shakespearových tam byla jiná série velmi tlustých knih, *Etnografické výzkumy*, které na mne udělaly velký dojem. Objevila jsem popisy různých pověr a praktik černé magie. Hu! Četla jsem věci, které byly pro mně úplně nové a nemohla jsem je dobře pochopit. **O** pověře v lásce, receptech na nápoje lásky a jiné temné obyčeje, které byly všechny ve spojení s milostným životem. Když jsem přečetla už směs nejrůznějších věcí, šla jsem k matce a zeptala jsem se: „Maminko, je to tak, když někdo chce, aby ho druhý miloval, musí provrtat mrkev shora dolů, třikrát plivnout tou dírou a hodit mrkev o půlnoci přes dům, kde bydlí milenka - nebo se říká, že se má spálit kus nošené noční košile, **zapéci** popel do koláče a když druhý ten koláč jí, pak se zamiluje do majitelky noční košile a udělá vše, co se po něm chce?"

Matka mne nechala dopovídat otázky a výraz na její tváři se měnil od překvapení ke zděšení. Konečně vyhrkla: „Pro boha! Kde jsi slyšela ty hrozné věci? Byla jsi snad u pradleny v **žehlírně**? Jak často jsem ti zakazovala, abys vedla s kuchařkou nebo pradlenou intimní hovory! Kde jsi slyšela tento strašný nesmysl o černé magii? Řekni!"

„Maminko," odpověděla jsem, zcela přesvědčena o své nevinosti, „nerozčiluj se, tyto věci nemohou být tak hrozné, když se jimi zabývají

vědci a zkoumají je! Četla jsem to ve vědeckých knihách, v *Etnografických výzkumech*, v tatínkově knihovně."

Matka letěla ke knihovně a vydala klíč. Od té doby jsem směla číst jen to, co mi vydala. Tím ovšem má zvědavost nebyla ukojena. Pamatovala jsem si mnoho latinských slov, kterým jsem nerozuměla a požádala jsem vždy matku, aby mi dala svazek encyklopedie, protože jsem si chtěla něco přečíst, o čem bylo právě hovořeno ve škole. Dbala jsem však, aby v tom svazku bylo obsaženo slovo, které mne zajímalo mnohem víc než rostlina nebo zvíře. Šla jsem do dětského pokoje a prostudovala si důkladně věci, které jsem chtěla vědět. Tak jsem četla vše zakázané se svolením matky z encyklopedie, aniž o tom měla má nevinná matka ponětí. Kromě toho jsem se od matky dozvěděla, že je možné slyšet od pradleny napínavé věci o pověrách. Jak jen bylo možné, vyhledávala jsem příležitosti pro tajnou konverzaci s ní. A tak jsem slyšela hrůzostrašné historky o strašidlech, pověrách, čarodějnictví, až jsem se tak bála, že jsem se už neodvážila jít sama do tmavého pokoje. Strýc Stefi se mne jednou zeptal, proč se bojím.

„Protože by se mohlo objevit strašidlo," řekla jsem.

„Á, tak je to! Chceš znát jednoduchý způsob jak se bránit? ... Hvízdej hlasitě a všechna strašidla hned utečou," odpověděl.

Od té doby jsem pilně hvízdala, ale zajímala jsem se i nadále o strašidelné povídky. Tak jsem jednak obohacovala své znalosti o nejnižších úrovních **mysticismu**, jednak jsem se vycvičila v umění hvízdát, ve kterém jsem dosahovala nadprůměrných výkonů.

MOJE BUDOUCNOST
SE HLÁSÍ

Ono léto jsme strávili u velkého jezera. Bydleli jsme společně s příbuznými rodinami. Právě toto léto mi zůstalo obzvlášť v paměti, protože se přihodily věci, na které jsem musela později, mnohem, mnohem později často myslet.

Matka byla stále ještě velice zaměstnána bratříčkem, a tak jsem měla trochu více svobody. Mohla jsem se tenkrát toulat se svou stejně starou kamarádkou po lázeňském městečku, loukách a lesíku. Matka myslela, že jdu ke své přítelkyni a matka mé přítelkyně si to myslela naopak. Přitom jsme se potulovaly a sbíraly zkušenosti. U jezera stála řada vil a pozorovaly jsme cikánského kluka, který v každé vile něco zacinkal na své housličky a lidé mu za to dávali peníze. Babička také pořádala koncerty a vydělávala tím mnoho peněz. Byla jsem zvědavá, zda bych také uměla vydělávat peníze. Moje přítelkyně dělala vždy slepě to, co jsem chtěla. Šly jsme tedy do každé vily, rovnou nahoru na terasu nebo na zahradu, kde seděli lidé a přednesla jsem báseň. Lidé se na mne dívali velkýma očima, a když moje přítelkyně obcházela s talířem, vhodili do něj peníze, někteří hodně, někteří méně. Ale všichni se srdečně smáli a jedna dáma se mne zeptala, zda matka ví, co dělám.

„Ne,“ odpověděla jsem, „je to náš soukromý podnik, matka o tom neví.“

„Hned jsem si to myslela,“ řekla dáma, „Jen jděte hezky domů!“

Slibný podnik skončil ještě týž den. Když jsme si mezi sebe rozdělily peníze, šla jsem domů a pyšně vyprávěla, že jsem vydělala peníze a ukázala jsem množství měděných a niklových mincí. Matka skoro omdlela.

„Proboha,“ křičela, „Jak tě jen mohlo napadnout něco takového? Co si lidé pomyslí? Děláš nám ostudu!“

„Proč?“, ptala jsem se. „Babička vydělává také peníze svými představeními. Malý cikánský kluk si také vydělal peníze. Proč by měla být hanba, když já vydělám peníze přednesem básně?“

„Chápej, hloupé dítě,“ odpověděla matka, „že otec má vysoké postavení a nemůžeš dělat takové věci!“

„Co má otec dělat s tím, co já dělám? Otec je otec a já jsem já. Každá práce je slušná, když ji člověk slušně dělá. A přednášela jsem velice krásně!“ řekla jsem sebevědomě.

Matka rozzlobeně zvolala: „Tomu ještě nerozumíš a protože děláš takové věci, kromě toho ještě odmlouváš, nesmíš už ven ze zahrady!“

Tak jsem přišla o svobodu, ale záležitost měla ještě jiné následky. Prastrýc, který měl najatou druhou polovinu vily, a tak bydlel společně s námi, byl milý člověk, pozhnaný znamenitým humorem. Když slyšel, že jsem přednášela ve vilách, chtěl mne také slyšet. Obě rodiny seděly spolu u stolu a večer prastrýc navrhl, abych po jídle něco přednesla. Nebyla jsem proti tomu. Dospělí se posadili do kruhu, sama jsem se postavila doprostřed a začala jsem přednášet několik básní, které jsem se naučila ve škole. Prastrýci se to velmi líbilo a chtěl slyšet víc.

„Už nic neumím,“ řekla jsem.

„Tak nám tedy něco vypravuj, co chceš.“

„Mohu vám vyprávět historku z knihy, kterou jsem dostala po zkoušce jako prémii?“ zeptala jsem se.

„Jistě,“ řekl prastrýc, „začni!“

Začala jsem vyprávět z knihy *Farář z Wakefieldu*. Ale nestačilo mi pouze vyprávět, hrála jsem jim to, jako bych byla na jevišti. Přednášela jsem, jak farář vede ve Wakefieldu svatý život, jak se nějaký mládenec seznámil s jeho dcerou Olivíí a nakonec ji unesl. Neměla jsem ponětí, co znamená „unést“ a také jsem nevěděla, proč byl farář kvůli tomu tak rozčilen. Četla jsem to však v knize a také jsem to tak vypravovala. Přednesla jsem, jak se milenci setkávali ve tmě a šeptali si milostná slova - přednesla jsem, jak farář zlostí třeštil a sáhl po flintě - jak ho jeho mírná žena uklidňovala tím, že mu tiskla do rukou bibli ...

Dospělí se váleli smíchy a když jsem chtěla svůj přednes skončit, řekl prastrýc, že chce slyšet povídku o farářovi ještě dál. Tak jsem

musela pokračovat a opět se smáli. Smáli se, jako kdybych vyprávěla nejveselejší historiky na světě. A já jsem vyprávěla tragedii!

Nakonec mne strýc přitáhl k sobě a zeptal se: „Poslyš, odkud máš tu povídku?“

„Ano, to bych také ráda věděla," řekla matka.

„Z knihy," odpověděla jsem, „kterou jsem dostala ve škole jako prémii."

„Neslýchané," řekla matka poněkud rozhořčeně, ale se smíchem, Jak ti lidé ve škole mohou dávat dětem takové knihy?"

„Ale nech to být, Lilianko," řekl prastrýc, Jistě knihu sami nečetli a mysleli si, že o farářích se dají psát jen svaté a neškodné věci. Nemysleli na to, že faráři také někdy mívají dcery. Nech to, Lilianko, a dovol malé, aby nám i jindy něco vypravovala. Co už v hlavě má, to stejně už nemůžeš vyjmout. A už dlouho jsem se tak srdečně nezasmál!"

A tak se stalo, že jsem od té doby měla každý večer přednášku. Rodinný kruh se rozšířil o přátele ze sousedství a postupně jsem přednášela mnohé z knih, které jsem četla. Byly mezi tím různé Shakespearovy tragedie - a zase jsem nemohla pochopit, proč dospělí pukají smíchy nad nejtragičtějšími událostmi. Přednášela jsem však přes jejich smích, jak ubohý král Lear umírá zklamán a osaměle, chroptě - a dospělí se váleli smíchy ... V *Richardu III* jsem předváděla, jak postupně všichni lidé umírali, jeden tak ... druhý onak a ukazovala jsem jak, a dospělí se smíchy div neudusili. Jak je možné se smát tak smutným událostem, když tolik lidí umírá? To je přece hrozné, ale ne směšné! Myslela jsem si a hrála jsem dál docela vážně.

Jak často -jak často -jsem si později vzpomínala na malou holčičku, která tam před tou společností přednášela a hrála divadlo, zcela vážně, z plného přesvědčení. Můj pozdější osud se ukazoval již tenkrát. Již tenkrát jsem si na to zvykla projevit něco ze svého vnitřního světa - krásné, božské, pravdivé věci - bez ohledu na to, zda posluchači mé pravdě rozumějí nebo ne. Mluvím *kvůli pravdě samotné* a je pro mne důležitý jen jediný posluchač - *Bůh!*

* * *

Tak uběhlo léto a jeli jsme domů. V následující zimě jsem se ro-

zhodla, že už nebudu chodit v dívčích šatech, ale v oblečení klauna. Pocit, že nejsem tím, kdo jsem, mne nechtěl opustit. I když jsem o tom už nehovořila, tento pocit nezmizel, ale vnikal do mne hlouběji a působil v mém podvědomí. Žebrala jsem tak dlouho, až měkké srdce mé matky už nedokázalo říci „ne“ a matka mi vlastnoručně ušila velmi hezké, právě oblečení klauna. Dokonce mi k tomu koupila dvě různobarevné čepice a chodila jsem pak v tomto ustrojení. Cvičila jsem velmi ráda na kruzích a na hrazdě, napodobovala jsem doma vše, co jsem viděla v cirkuse, a když jsem visela z kruhů hlavou dolů a viděla celý svět obráceně, pak jsem mívala pocit svobody. Tenkrát jsem ještě nevěděla, že psychologové nazývají klauna „typem, který mění osobnost“.

Kromě cviků, které jsem napodobovala, po cirkusových akrobatech, se mi stalo zvykem zaujímat zvláštní, neobvyklé tělesné pozice, takže se rodiče nejdříve velmi divili a smáli se mi a pak se všichni známí a příbuzní bavili komickými pozicemi. Kam jsem přišla, tam jsem je musela ukazovat. Dělal jsem je instinktivně, vůbec jsem nepřemýšlela, proč je dělám. Jen jsem cítila, že mi dělají dobře, že jsem se mohla v určitých pozicích lépe učit a když jsem byla unavena, tak jsem se určitými pozicemi cítila během několika málo minut opět nápadně svěží.

Rodina se smála mému „bláznivému“ zvyku a matka si už zvykla na to, že mne - když vstoupí do našeho pokoje - najde v některé nemožné pozici. Zpočátku mi kázala, že má „způsobná dívka“ sedět na židli a ne stát na hlavě nebo si vykrucovat údy v nemožných pozicích. Ale nakonec mi přece jen mou „potrhlost“ tolerovala. Považovala jsem tyto pozice za samozřejmé. Měla jsem je v krvi, dělala jsem je přirozeně a ráda a jen jsem se divila, že mé okolí se diví takovým samozřejmostem. Ale jednou se stalo, když naše rodina byla o letních prázdninách u tety Rafaely na několik týdnů, že jednoho večera přišel na návštěvu muž, který cestoval po mnoho let po Dálném východě a mohl vyprávět - jak řekl strýc Ferdinand - mnoho velmi zajímavých věcí o těchto cizích zemích. My děti jsme mu byly také představeny a jako obvykle se vyprávělo, co všechno umíme. Tu se teta Rafaela se smíchem zmínila, jaký mám zvláštní zvyk zaujímat tak podivné, pokroucené pozice, které po mně nemohl nikdo udělat, nanejvýš hadí muž.

Položila jsem se na zem a jelikož jsem se dostávala do rozpaků a bylo mi nepříjemné „vyčnívat“ ze země, když se o mně hovořilo, zaujala jsem pozici, při které jsem mohla zcela schovat hlavu, takže divák měl dojem, že mám hlavu uříznutou. Dospělí se hlasitě smáli. Pak jsem předvedla ještě několik jiných „těžkých pozic“, které jsem tak ráda dělávala. Cizí pán přihlížel mým produkcím naprosto vážně a nakonec s údivem řekl: „Ale to dítě přece dělá typická, přesná jógová cvičení! Kde jsi se to naučila, malá?“, obrátil se na mne.

Tenkrát jsem nevěděla, co znamená slovo Jóga“, tak jsem mu odpověděla, že mi ty cviky nikdo neukázal, že je dělám sama od sebe, protože je mám ráda a cítím se po nich dobře. Nechtěl tomu uvěřit, díval se na mne **pátravě** a potřásal hlavou.

Otázky dospělých už mne nudily a jelikož nám matka dala pokyn, zmizely jsme v dětském pokoji. Na poznámku pána jsem už nemyslela.

Až mnohem, mnohem později, když se vzpomínka náhle probudila a pochopila jsem i mnoho jiných věcí, které v mém životě **byly** nepochopitelné, jsem si vzpomněla na poznámku cizího muže z Východu. Tehdy jsem pochopila, kde jsem se naučila pozice, které jsem cvičila už jako dítě a později jako dospělá, a které cizinec nazval „**jogovými** cviky“. Tehdy jsem si uvědomila, že jsem cviky dělala „ze starého zvyku“, protože jsem je musela provádět po mnoho let denně v chrámě. V nich se odrážela má minulost, ale také budoucnost, neboť mnohem, mnohem později jsem těmto cvikům učila mnoho lidí, abych podpořila jejich duševní a tělesný vývoj.

Léta ubíhala. Vyrostla jsem a mé tělo začalo dozrávat. Ráda jsem četla knihy, které pojednávaly o milostných příbězích a problémech lásky, a tak jsem se stále více ponořovala do své osobnosti. Dívala jsem se do budoucnosti rozhodnuta, že si najdu jemného duchovního muže, který by mne plně chápal. Tak mne postupně už nezaměstnávaly na prvním místě knihy, ale mladí lidé a později mladí muži. Ti se také zajímali o mne. Matka mne nadarmo vychovávala ke skromnosti, už ve svých nejmladších letech jsem poznala, že mám přitažlivost. Ve své slepotě jsem si však myslela, že tato přitažlivost, která přitahovala tolik lidí, pochází pouze z mé osoby. Tuto slepotu, jako všechny duševní vady, jsem musela zaplatit skoro tělesnou slepotou. Až jsem se naučila chápat, že má přitažlivost nemá sloužit mému soukromému životu, ale k tomu, aby dovedla **lidi**, kteří mne následovali, na cestu osvobození.

Tenkrát jsem však byla zaměřena zcela na svou vlastní osobu a myslela jsem, že najdu největší štěstí v lásce mezi mužem a ženou. Přihodilo se mi také mnohé, co je na tomto světě běžné; byla jsem milována a zamilovaná, ale všechny radosti a strasti byly jen předehrou k mému pozdějšímu osudu.

Obdobím mého vývoje od třinácti do devatenácti let se táhlo jako černá nit spojem s člověkem, které bych mohla nazvat „školou pro vývoj neobvykle pevné síly vůle“. Můj osud věděl, že tuto zbraň budu v životě potřebovat. Když jsem byla ještě třináctiletým dítětem, sešla jsem se s mládencem, jehož skvělé schopnosti vynikaly daleko nad průměr. Jeho povaha **byla** směsí cílevědomého a neúprosného snažení po tom nejčistším a nejkrásnějším, a touhou po moci a sobectvím, vystupňovaným až chorobně. Miloval mne, tak říkal - ale miloval sebe samého a chtěl ze mne udělat poddajnou otrokyni. Poznal ihned, že se na věci dívám stejně niterně jako on, že prožívám umění jako on. Tak se domníval, že našel partnerku, která by ho byla **hodna**. Chtěl

ze mne časem vychovat vysoce vzdělanou, ale naprosto poslušnou manželku, zcela podle jeho představ. Chtěl zničit mé samostatné myšlení. Přinášel mi nádherné knihy o **umění**, hudbě, světových dějinách a dějinách hudby, nejlepší moderní i klasickou literaturu a trval na tom, abych tato díla četla v originále. Jelikož jsem samotné učení jazykům považovala za velmi nudné, učil se jim se mnou, pak hledal nejlepšího učitele na klavír, krátce dělal vše, aby mé vzdělání nebylo pouze průměrné, ale mimořádné. Matka v něm viděla pomocného anděla pro mou výchovu, neboť u cizích jazyků to u mne nešlo samo. Mamě přicházeli nejlepší učitelé řeči; odmítala jsem učit se nazpaměť dlouhé seznamy slovíček. Tento chlapec mi přinášel německé, francouzské, anglické časopisy, divadelní hry, které se mnou četl a tak mi pomáhal, že se mi otevíraly dveře různých jazyků. To bylo velmi krásné a prospěšné, ale současně mne chtěl dostat zcela cílevědomě do své moci. Těsně po našem seznámení mi řekl, že se musím stát jeho ženou a vyžadoval, abych se považovala **za jeho majetek**. Vše, co jsem chtěla číst, jsem mu musela nejdřív ukázat, aby mi to dovolil. Neměla jsem se už s nikým přátelit, aniž mi to předem dovolil. Jako všechny mladé dívky jsem také chodila se svou sestrou do tanečních. Tančila jsem nesmírně ráda a stejně ráda jsem se bavila s mladými lidmi v tanečních. Také jsem ráda chodila bruslit. To vše se mu nelíbilo. Avšak byla jsem mladá, chtěla jsem tančit, bruslit, veselit se s jinými mladými lidmi. Nejhorší ze všeho bylo, že jeho žárlivost šla ruku v ruce s jeho téměř neukojitelnou touhou po moci.

Zpočátku mi to lichotilo, že si tak všeobecně uznávaný, obdivovaný muž zvolil mne, malou dívku za svou budoucí ženu. Dokázal být zářivě duchaplný, často jsem se nádherně bavila. Také se mi líbilo, že **měl** na přátelství a lásku stejně vážný a hluboký názor jako já. Ale když jsem cítila, jak se mne pokoušel systematicky sevřít svou vůlí stále víc a více, jako železnou obručí, začala mne jeho láska obtěžovat. Začal boj, hrozný boj mezi neviditelnými silami dvou duší! Čím více cítil, že z jeho moci vyrůstám, tím pevněji mne chtěl držet. Když mi bylo sedmnáct, chtěl abych se stala veřejně jeho nevěstou. Poslal svého otce k mému. Můj otec tím nebyl nadšen. Teprve mnohem později mi řekl, že se mu

útočná povaha mého snoubence nikdy nelíbila, ale nechtěl nikdy omezovat naši svobodnou vůli. Respektoval právo na sebeurčení všech lidí - včetně svých dětí - a tak dal své svolení, i když nerad. Doufala jsem, že se žárlivost mého ženicha po zasnoubení uklidní. Když se však časem můj ženský půvab dále rozvíjel, neznala jeho žárlivost hranic a dělal mi stále častěji hrůzné scény. Když mne mnoho hodin trápil, upadl do opačného extrému, prosil mne na kolenou o odpuštění, plakal jako dítě, žebrol takřka o mou lásku a sliboval, že mne už nikdy nebude trápit. Takové výstupy mi byly naprosto nesnesitelné. Nikdy předtím jsem doma nic podobného neviděla. Otec měl velkou moc, ale ta vyzařovala samovolně. Nikdy nechtěl svou moc vnucovat jiným. Nechal každého jaký byl a nechtěl, aby ho ostatní slepě následovali a poslouchali. Tehdy zaujímal již dlouho vedoucí postavení - mohla jsem být spokojena, už nad sebou neměl žádného ředitele; přesto nebyl nikdy panovačný **nebo** tyranský vůči jiným lidem, kteří stáli pod ním. Byl jako sloup, jak doma, tak ve svém úřadě, o který se mohl každý opírat. Stovky jeho podřízených a všichni naši příbuzní vyhledávali jeho radu. Byl spravedlivý, štědrý a vždy ochoten pomoci. Myslela jsem, že všichni lidé jsou takoví. Nevěděla jsem, co je to bezohlednost, sobectví, protože jsem se s tím doma nikdy nesetkala. U nás panovaly v každém ohledu zdravé názory a pravá, nesobecká láska. Nemohla jsem vědět, co je **sadismus** a **masochismus** a nemohla jsem pochopit, a tím méně snášet scény, které mi dělal můj ženich. Chtěla jsem se osvobodit! Být svobodná!

Dlouhou dobu jsem se však neuměla bránit jeho **vůli**, také moje přirozená věrnost a pochopení pro lidské slabosti mne dlouho držely zpátky. Ale má vůle se lety vyvinula a náhle jsem si položila otázku, proč mám toto trápení dále snášet.

Jednoho dne jsem mu řekla, že chci být volná. Nechtěl o tom nic slyšet. Bojovali jsme spolu zoufale, neboť jeho vůle mne stále ještě svírala jako kleště. Čím déle jsem s ním musela bojovat, tím více se moje vůle vyvíjela v odolnost, která postupně jeho sílu převyšovala. Přišel okamžik, ve kterém jsem měla dostatečnou odvalu, abych mu řekla, že se už nechci stát jeho ženou. Na to následovaly opět bouřlivé scény, ale už nepůsobily! Litovala jsem ho, ale zároveň jsem jím zcela

opovrhovala pro jeho jednak tyranské a jednak úplně zbabělé jednání.

Tenkrát jsem ještě nevěděla, že tyto dvě vlastnosti spolu úzce souvisí jako doplňující se poloviny téže nemoci, cítila jsem však to chorobné v něm a chtěla jsem se z toho za každou cenu osvobodit. S krajním úsilím jsem jeho vůli setřásla.

Mluvila jsem s rodiči. Nebyli překvapeni. A jednoho krásného odpoledne - bylo mi tenkrát už devatenáct - jsem odcestovala se svým bratrance k jeho matce, sestře mého otce, ke krásné tetě Rafaele.

Zrušila jsem své zasnoubení ...

10

PRVNÍ SETKÁNÍ SE SMRTÍ

Od dětství se neustále opakovalo, že jsem se na jaře náhle stala průsvitně bledou a zmocnila se mne těžká únava. Většinou bylo nejlepším lékem návštěva u tety Rafaely. Bydlela se svou rodinou v horách a nádherný horský vzduch a tito lidé, oddaní moudrosti a nábožnosti, mne vždy velmi rychle dali do pořádku. Cítila jsem se v jejich klidném, vznešeném prostředí velmi dobře. Pokaždé jsem se vrátila domů svěží a plná nové životní síly.

Po zrušení svého zasnoubení jsem jela opět k tetě. Byla tenkrát už vdovou a žila se svou dcerou. Přijaly mne s velkou láskou a užívala jsem své dlouho vytoužené svobody. Jako papírový drak, který přetrhl svůj provaz - a letí bez překážek do nekonečna. Jak nádherné bylo to jaro u tety! Jako vždy mne zcela chápala. Vyjádřila se moudře k mému rozhodnutí, tím byla moje záležitost vyřízena. U tety jsem žila zcela volně. Nechala mne být jaká jsem, mohla jsem cestovat pěšky po horách a užívat lesů a přírody. A když jsem se ve své svobodě cítila naprosto šťastná a dívala jsem se plná nadějí do budoucnosti - tu jsem se poprvé setkala se smrtí!

Během svého putování po horách jsem míjela žitné pole a jelikož mé plány na vdávání byly zničeny, pokoušela jsem se představit si svou budoucnost. Myslela jsem: nejdříve se stanu umělkyní na klavír, jako babička z matčiny strany, pak se vdám za zdravého, sympatického, normálního muže a budu mít děti. Pak děti vyrostou, snad budu mít i vnoučata ... a pak? - pak zestárnu ... a pak? ... pak budu muset jednoho krásného dne zemřít!

Smrt! To je konec, cíl, jehož směrem všichni jdeme ... Ale proč? K čemu pak to vše? Proč mám cvičit na klavír a stát se velkou umělkyní? Nebylo zcela lhostejné, zda mé prsty, ty kůži potažené kosti,

jednou poběží s velkou virtuozitou po klávesnici - nebo nikoliv? Když člověk beztak klesne do hrobu, není zcela jedno, co v životě dělal? Zda byl slavným, výtečným člověkem, nebo neznámým nikým, zda byl poctivý nebo nepoctivý? K čemu bojovat, pracovat, rodit děti, trpět nebo se radovat, být šťastný nebo nešťastný, když na konci je smrt, zničení? Pak by přece bylo mnohem jednodušší zemřít teď hned!

Tato myšlenka se mi zdála tak hrozná, tak nesnesitelná, že svět okolo mne mi před očima úplně zčernal. Opřela jsem se o kmen stromu a dívala jsem se dolů do údolí, na město, nesčetné domy s množstvím lidí, kteří v těchto domech bydleli a vypadali odtud shora jako mrave-nečkové. Všichni tito lidé žili, bojovali, honili se za penězi a za láskou, všichni měli své problémy, všichni nesli svůj kříž, brali všechno smrtelně vážně ... Proč? Proč, když přece vše je jen dočasné ... když na konci čeká smrt, která vyřeší všechny problémy, ukončí všechny strasti i všechny radosti?! Kam se člověk žene? Čeho dosáhne? *Smrti!* - Ať byl člověk šťastný nebo nešťastný, boháč nebo žebrák. Konec je *smrti*

Zmocnila se mne panika. Ne! Toho se nezúčastním. S těmito myšlenkami se nemohu učit, nemohu milovat, žít. Vše je bez smyslu! Raději se zabiji teď, *abych na konci života nemusela zemřít!*

Ďábelsky výsměšný hlas ve mně se zasmál: „Hihih! To jsi celá ty, takové hlouposti! Chceš se zabít, abys unikla smrti? Myslíš, že se můžeš smrti vyhnout? Jsi *zde* - zde na *Zemi* - v těle, odtud nemůžeš prostě prchnout bez *smrti*. Když se zabiješ, pak je tu konec, před kterým se chceš zachránit, ihned! **Ne jednou**, zcela vzdáleně, ale teď, v přítomnosti! Rozumíš? Zajatkyně! Z těla můžeš ven jedině smrtí, jen touto branou, nemůžeš smrti uniknout ... nemůžeš uniknout ... hihih!“

Snažila jsem se uspořádat své myšlenky. Ano, musela jsem doznat, že jsem byla v pasti a že sebevražda nepomůže. Dostalo by mne to právě tam, před čím jsem se chtěla zachránit. Ale co dělat? Každopádně mne v tu chvíli utěšovala myšlenka, že jsem ještě velmi mladá a smrt je pravděpodobně ještě velmi vzdálena - jelikož jsem byla zdravá a všichni předkové dosáhli velmi vysokého věku. Do té doby - myslela jsem si - se může ledacos stát. Vědci, kteří stále objevují něco nového, objeví do té doby, než budu muset zemřít já, jistě *tajemství nesmrtnosti*.

Této myšlenky jsem se pevně přichytila, dodala mi odvalu a sílu, abych žila a pracovala dál - abych vůbec měla ještě nějaká přání.

Měla jsem plnou pravdu! Nesmrtelnost byla skutečně objevena, jen jsem tenkrát ještě nevěděla, že tento „objev nesmrtelnosti“ je něčím, co budu muset udělat sama a to je pochopit, že smrt neexistuje a že všechny lidské bytosti - včetně mne - jsou a vždy budou nesmrtelné! Neboť každý musí objevit nesmrtelnost v sobě a pro sebe. Nikdo jiný nám tuto pravdu nemůže předat. Jestliže někdo nevěří pravdě, která je zcela hmatatelná, jiní lidé ji pro něho neobjeví. Každá lidská bytost musí pochopit fakt, že smrt **není** nic jiného než život sám, že člověk nejen *nemusí* zemřít, ale ani *nemůže* zemřít! To je prostě nemožné!

Tenkrát jsem to všechno ještě nevěděla, smrt byla pro mne černou *zdi*, na kterou jsem důkladně narazila hlavou.

Ale byla jsem mladá, uklidnila jsem se, jak nejlépe jsem mohla. Odsunula jsem celý problém a **nechtěla** jsem pokud možno vůbec myslet na smrt. Takové myšlenky by mne jen oslabovaly a já chtěla raději dělat plány pro budoucnost.

Většinou jsem byla zvyklá promýšlet vše sama a samostatně. Otec se nikdy nevměšoval do osobních záležitostí svých dětí. Jeho povolání tak vyplňovalo jeho čas, že měl jen málo příležitostí pozorovat, co se v rodině děje. Viděli jsme se většinou jen u rodinného stolu, kde jsem se samozřejmě nezmiňovala o scénách, které mi dělával můj bývalý ženich. Matka mne milovala jako milovala všechny své děti, ale chápala mne až mnohem, mnohem **později**, když jsme se rozloučily navždy. Tenkrát chtěla, aby se ze mne stala dobrá manželka, hospodyně a matka, jako **byla** sama. I já to považovala za cíl svého života, ale cestu k tomu jsem si představovala zcela odlišně. Moje cesta nemohla být její, ani kohokoliv jiného. Mohla být pouze mou vlastní cestou a nemohla jsem přijmout její návrhy, které mi o mé budoucnosti předkládala. Matka chtěla, abych se připravovala na úlohu budoucí domácí paní, sama jsem ale každou kapkou své krve hledala naplnění svého bytí v hudbě, v umění! Byla jsem tedy odkázána zcela na sebe a postupně jsem si zvykla myslet a jednat úplně samostatně, pokud to bylo v **rodinném** kruhu možné. Tak jsem se pokusila představit si i nyní svou

budoucnost úplně sama, aniž bych se někoho ptala na radu. Chtěla jsem nejdříve a i nadále **navštěvo** vast hudební akademii, abych získala diplom. Otec nám často říkával: „Nebud'te slepi k rozmarům osudu jen proto, že se nám nyní daří dobře. Pozemský blahobyť může být zničen. Ale to, co znáte, zůstává věčně vašim majetkem, který vám nemůže nikdo vzít. Učte se, co nejvíc můžete a každá z vás by měla mít v ruce aspoň jeden diplom. Když se vám daří dobře, můžete jej nechat ležet v zásuvce. Když se ocitnete v nouzi, můžete si jím vydělat na živobytí.“

Ó, otče, milý nesobecký, moudrý! Touto radou jsi mi dal největší ze všech pokladů, které jsem od tebe obdržela. Tenkrát jsme si nedovedly představit, že by se nám mohlo dařit špatně a potají jsme myslely, že nám to vše říkáš jen z výchovného hlediska. Jak často jsem si však později vzpomněla na tvá slova, když válka zničila vše, co jsme měli a stála jsem tu se svým těžce raněným, práce neschopným mužem bez prostředků. Zachránilo nás jen to, co jsem se naučila, co jsem nosila v sobě, co jsem uměla; neboť vše, co jsme vlastnili zevně, se ztratilo. Tenkrát, když jsem jako mladá dívka přemýšlela na hoře o své budoucnosti, nevěděla jsem, co můj osud skrývá, ale cítila jsem, že se podle této rady musím řídit.

A tak bylo pro mne nejdůležitější, když jsem v létě byla opět doma a začal nový úsek svého života, že jsem soustředila všechny své síly na to, získat diplom učitele hry na klavír. Vše ostatní jsem přenechala osudu.

Šest let jsem byla zasnoubena, a v té době se přihodilo něco překvapujícího, a tak působivého, že to ovlivnilo směr celého mého pozdějšího života. Něco, co obrátilo mou pozornost ke světu, který leží skryt hluboko v nitru lidské bytosti: neznámý, nevědomý svět lidského jáství.

Bylo mi patnáct, když jsem udělala zkušenost, že mohu ve snu někdy vidět budoucnost, docela přesně a pravdivě. Tenkrát se to stalo poprvé a později se to opakovalo - a opakuje ještě dnes - stále stejným způsobem: nejdříve se mi zdají všelijaké chaotické sny bez souvislosti. Pak náhle se jakoby odsune závěs a vidím zcela jasně barevné, plastické a logické obrazy jako ve skutečném životě.

Tenkrát, když jsem měla poprvé jasnovidný sen, viděla jsem v koupelně svých rodičů mladého muže, který se pokouší přivést k dýchání novorozeně, jež bylo zcela modré, téměř udušené. Asistentka stála vedle něho připravená pomoci. Dítě nedýchalo. Lékař je držel střídavě pod ledovou a pak teplou vodou. Pak jím mával sem tam, hlavičkou dolů, až konečně vydalo zvuk a všichni si ulehčeně oddechli. Otec stál ve dveřích a vrávoral nyní k matčině posteli v ložnici, padl vedle postele na kolena, položil hlavu na okraj postele vedle matky a vzlykal, jak jsem toho silného muže ještě nikdy neviděla vzlykat. Matka byla velmi bledá, ale usmívala se svým dobře známým jemným úsměvem a hladila otce po černých vlasech. Otec se postupně uklidnil, vstal a přešel do vedlejšího pokoje, kde čekala teta Rafaela se svou dcerou, aby směly matku navštívit. Kupodivu jsem viděla do všech pokojů současně, což by ve skutečnosti nebylo možné. Pak jsem viděla - a bylo mi to nápadné - že mladý **muž**, který předal dítě asistentce a nyní vyšel, měl zvláštní, vznášející se chůzi. Také jeho hezké světlé vlnité vlasy mne zaujaly a slyšela jsem docela zřetelně, jak říkal: „Matka i dítě jsou mimo nebezpečí, ale potřebují naprostý klid. Kdyby **vešel** někdo z ulice dovnitř,

nemohu převzít odpovědnost za to, že v tomto oslabeném stavu nedojde k infekci."

„Samozřejmě, pane doktore," odpověděla teta a viděla jsem, jak se s pochopením loučí a s dcerou odchází. Potom se obraz zatemnil a probudila jsem se.

Ráno jsem běžela k matce a vyprávěla jí svůj sen. Matka se smála a řekla: „Prosím tě, nesni takové věci! Mám dost dětí! A jak se do snu dostala teta Rafaela? Vždyť tu vůbec nebydlí. A kdo je ten hezký mladý muž se vznášející se chůzi a světlými **kudrnami**? Je mi podezřelý, že se ti zdá o tak hezkých mladých mužích."

„To nevím, matko, kdo to je, ale viděla jsem ho tak ve snu."

Později se u stolu ještě chvíli hovořilo o mém podivném snu - druhý den však už na to nikdo nemyslel.

O půl roku později se matka cítila velmi špatně. Nemohla jíst a lékaři měli podezření, že by to mohl být vřed na dvanácterníku. Následovaly rentgeny a jiné prohlídky. Výsledek - žádná přesná **diagnóza**. Jeden internista poradil matce, aby šla k věhlasnému ženskému specialistovi. Starý profesor řekl po prohlídce: „Gratuluji, koncem velké nemoci budou **křtiny**," a přitom se laskavě usmíval.

Matka se vrátila domů zoufalá. Bylo jí už třicetdevět let - ale pomalu se uklidnila a po šesti měsících, v létě, přesně rok po mém snu, kdy ještě nikdo netušil, že by mohla ještě mít dítě, se nové dítě narodilo. Starý profesor doporučil mladého, ale svou zručností již proslulého lékaře, který byl přítomen porodu. Dítě se narodilo zdánlivě udušené. Trvalo dvacet minut, než poprvé vdechlo. Otec byl dlouhým vzrušením tak vyčerpán, že po pomnutí nebezpečí klesl vedle matčiny postele na kolena a mohutný muž vzlykal jako dítě. Teta Rafaela a její dcera byly u nás, když projížděly do Itálie. Zdržely se u nás dva dny a dítě se narodilo, právě když chtěly pokračovat v cestě. Byly ve vedlejším pokoji, a když otec vešel, aby oznámil, že vše šťastně skončilo, zeptala se teta Rafaela, zda by směla před odjezdem vidět matku a dítě. Tu vstoupil do pokoje mladý lékař - měl světlé vlnité vlasy a nápadně vznášející se chůzi - a řekl doslova **totéž**, co jsem slyšela ve své vizi. Ano! Vše se přihodilo tak, jak jsem to **již prožila!** Bylo to, jako bych viděla mnohem dříve, oddělené od ostatních událostí, část filmu.

Od té doby jsem často vídala budoucí události jako snové obrazy s přesnými detaily. Nejdříve jsem to vždy zažila ve snu - jakoby byl odhrnut závoj - později jsem se dokázala přenést do takového stavu vlastní vůlí, vědomě. Ale to až mnohem později.

Moje nová sestřička byla v rodině skoro vnučkou. Grétě bylo tenkrát devatenáct, mně šestnáct a bratrovi devět. Stala se miláčkem všech. My dvě starší děti jsme však byly jejím příchodem zatlačeny dosti silně do pozadí a zůstaly jsme samy. Během několika let nás doprovázela na led nebo na koncerty a do společnosti pouze vychovatelka. Matka byla zaměstnána novorozenětem stejně jako tenkrát, když se narodil bratr. Nebylo tedy divu, že se už nemohla starat o mé záležitosti, i když si všimla, že jsem měla hádku se svým tehdejším ženichem. Musela jsem svůj boj vybojovat sama, bez pomoci.

MINULOST SE PROBOUZÍ

Když jsem se v létě po svém zotavení u tety Rafaely vrátila domů, bylo mi devatenáct let a chtěla jsem užívat svobody. Konečně jsem se mohla stýkat s mladými lidmi, aniž mi potom hrozila hrozná scéna s mým žárlivým snoubencem. Po svém příjezdu jsem šla na tenisové hřiště. Tam jsem se hned první den seznámila s velmi milým, zdravým a sympatickým mladým mužem. Měl příjemný zjev. Měl hezkou hlavu, dobře rostlé, štíhlé a svalnaté tělo a objevoval se vždy ve sněhobílém tenisovém dresu. Od prvního okamžiku se mi líbil - a já jemu také! Třetího dne uhodila jedna partnerka nešikovně malého chlapce, který sbíral míčky, raketou do hlavy. Dítě začalo žalostně plakat. Sympatický mladý muž ihned odhodil svou raketu, přiběhl k plačícímu dítěti, vzal je na klín a utěšoval je. Nestaral se o to, že mu dítě pláčem umazalo oblek. Hladil je, utíral mu slzy, dal mu peníze, až se malý přes své slzy usmál a běžel k bufetu, aby si koupil bonbóny.

Srdce se mi rozehrálo. Ó - myslela jsem si - existují také mladí muži, kteří mají srdce? Začala jsem ho milovat ...

V zimě jsem se stala jeho nevěstou. Milovali jsme se hluboce a vášnivě a čekala jsem plna horečnaté netrpělivosti, až se stanu tělem i duší, celou bytostí, jeho ženou.

Otec chtěl, abych nejdříve dokončila studium. Měla jsem studovat ještě rok na hudební akademii. Tak jsme museli počkat a cvičila jsem dál denně čtyři až pět hodin na klavír, učila se nauce o harmonii, provozovala komorní hudbu, krátce vše, co bylo zapotřebí ke zkoušce. Můj snoubenec trávil každý večer u nás.

Jednoho večera, když odešel, jsem šla spát a pevně jsem usnula. Spala jsem a jako jindy se mi zdály všelijaké chaotické sny. Najednou jsem ve snu uslyšela zvláštní, rytmicky se opakující zvuk, jakýsi druh praskání, které se stále zesilovalo, až jsem se náhle vzpamatovala a probudila se.

Otevřu oči a vidím, že rytmicky se opakující práskání pochází od biče vůdce otroků, který jde vedle mne a udává takt, aby všichni otroci, kteří mne táhnou, kráčeli podle taktu. Ležím na něčem, co se pomalu posouvá jako sáně po kolejích. Víím, že jsem byla právě vytažena ven z paláce, slyšela jsem, jak za mnou právě zamykali bránu.

Chci vyskočit, ale nemohu. Nemohu vůbec pohnout svými údy, neboť jsem od krku až ke špičkám nohou zcela pevně a těsně sešněrovaná. Ležím tu jako vytesaná z jednoho kusu, vodorovně, ruce zkřížené na prsou, nohy pevně vedle sebe natažené. Ze své polohy se mohu dívat jen dopředu a nahoru. Dívám se směrem ke špičkám nohou a vidím nahá záda mužů, lesknoucí se potem v oslnivém slunci, kteří, nahnuti kupředu, mne táhnou rytmickými pohyby stále dál. Tu spatřím přes jejich záda v dálce stavbu z bílého kamene, v jejímž středu je černá skvrna jako dveřní otvor. Stavba se ostře odráží svými v silném světle běloskvoucími stěnami od tmavomodrého nebe. Jak mne otroci táhnou stále oním směrem, zdá se, že se pomalu přibližuje a černá skvrna se stále zvětšuje.

Dívám se do nebe, jehož temná modř je skoro černá. Dva velcí ptáci krouží nade mnou - čápi nebo jeřábi?

Kamenná stavba už je zcela blízko, černá skvrna je nyní velká ... ano ... je to skutečně otvor - ó, nyní to poznávám. Jsme ve Městě mrtvých! Toto je *hrobka*! Už tu je, otroci vstupují dovnitř, mizí ve tmě ... nyní mívám otvor černý jako inkoust mou hlavu ... a po oslnující záři se svět kolem mne zatemňuje; vše zmizí ... jsem v úplné temnotě! Zmocňuje se mne ledový děs a ve svém nitru volám bez hlasu po odpovědi: „Jak dlouho - jak dlouho zde musím ležet uvězněna?“

A slyším zřetelně mně dobře známý hlas, který mi sděluje neúprosnou, neodvolatelnou vůli: „Tři tisíce let ...“

Hrůza mne přemáhá. Ztrácím vědomí ...

* * * *

Někdo mne plnou silou otřásá. Vzhlednu - a mé oči se setkaly s očima mé sestry. Lomcovala mnou a zírala na mne vylekaně.

„Pro **Boha**,“ řekla, „co je s tebou? Sediš tu s vytřeštěnými očima a strašlivě sténáš, jako bys umírala. Je ti špatně? Mám zavolat matku?“

Chtěla bych odpovědět, ale nedokáži vyloudit ze svého hrdla jediný zvuk. Právě prožité mi stlačuje prsa i hrdlo. Sténám a mávám, že se má uklidnit. Padám zpět na **polštář** a ráda bych přemýšlela, ale nemohu ani myslet. Ležím tu, stále ještě zděšená, a trvá dlouho, velmi dlouho, než mi srdce tluče opět klidně, než se trochu uklidním a opět chápu svou situaci - kdo jsem a kde jsem. Sestra ještě chvíli sedí na bobku vedle mne a když vidí, že ležím klidně a dýchám stále klidněji, zeptá se znovu: „Nepotřebuješ nic?“

To jsem již dokázala říci: „Ne, děkuji. Jsem v pořádku.“

* * * *

Druhého dne jsem se pokusila sebrat své myšlenky a dát je do pořádku. Co jsem to viděla? Co to bylo co jsem v noci zažila? Podobalo se to mým vizím o budoucnosti, ale nemohla to být budoucnost. Při svých vizích *o budoucnosti jsem vždy stejnou osobou jako v bdělém stavu, ale zde jsem byla zcela jinou osobou!* Prohlížela jsem se dlouho v zrcadle a chtěla jsem pochopit, jak bylo možné, že jeden a týž člověk je současně dvěma osobami? Neboť jsem zde, to vidím v zrcadle, ale *mám v sobě nyní i jiný obraz, který jsem viděla také v zrcadle, ano, v obrovském zrcadle ze stříbrných desek, tenkrát, když jsem byla tou druhou osobou!*

Jsem tou, která je zde, ale současně jsem také onou druhou bytostí, *kteřá byla vtažena tam, kde jsem byla doma, do hrobu.* Prožila jsem v čase sotva delším, než několik minut, že jsem byla někým, kdo stejně přesně věděl kým je, kam patří, kde je doma, nosí tedy ve vědomí celý svůj život, jak to o sobě ví každý člověk, i tehdy, když na to vůbec nemyslí. Náhle jsem prožila vzpomínky na život, na domov, a věděla jsem přesně, že jsem jako dítě hledala svým probouzejícím se vědomím tento domov, že jsem tam byla doma a znala „velkého pána“, svého tamnějšího otce a chotě jako „skutečného otce“. Léty a poznáním své nynější situace jsem se vžila do představy, že můj nynější otec a má nynější matka jsou mými „skutečnými rodiči“. Ale pocit cizoty mne nikdy zcela neopustil a nyní se probudil v plné síle. **Bylo** jen velmi zvláštní, že jsem mnoho věcí považovala tenkrát, když jsem je prožívala,

za samozřejmé, kdežto nyní jsem byla zcela jiného mínění. Oboje mínění na sebe naráželo. Tak jsem například věděla a považovala za zcela v pořádku, ba dokonce jsem to pocítovala jako vyznamenání a čest, že jsem byla tenkrát dcerou a současně manželkou svého otce - faraóna. Nyní, když jsem si to uvědomila, jsem si to ošklivila, protože moje výchova mi vtiskla zcela jiná morální hlediska. Ale tenkrát to nebylo nemorální, ale samozřejmé. Neboť, když zemřela faraónova žena a neměl sestru, pozvedl vlastní dceru, pocházející z rodiny živého faraóna. A kdo by vyplnil místo královské ženy a reprezentoval s faraónem, **ne-li** podle hodnosti nejbližší ženský člen rodiny: dcera? Bývalo by bylo nemorální přivést cizí ženu do rodiny. Vzpomínala jsem si na mnoho věcí, obzvlášť na chrám, kam jsem často chodila - ale také bylo nejasné, zvlášť jsem si nemohla vzpomenout na to, proč jsem ležela tak těsně sešněrovaná v rakvi. Proč mne táhli do hrobky? A komu patřil ten známý hlas? Komu? Stála tu zeď před mými vzpomínkami a když jsem pátrala dál a chtěla přemýšlet, odrazilo mne něco jako elektrická rána. Nedokázala jsem myslet zpět!

Druhého dne jsem řekla otci u rodinného stolu: „Otče, učili jsme se ve škole, že pyramidy jsou hrobkami králů. To není pravda. Pyramidy nebyly všechny hrobky, některé byly používány ke zcela jiným účelům. Mrtví byli pochováváni mimo město ve Městě mrtvých. Byli vytaženi z královského paláce na rakvi podobné sáním, a pak zazděni. Hrobka byla uzavřena kamennými dveřmi.“

Otec se na mne překvapeně podíval a zeptal se: „Odkud to vše můžeš tak přesně vědět, když všichni egyptologové říkají, že pyramidy jsou hrobkami králů? **Ale** o Městě mrtvých jsme nic neslyšeli.“

„Přesto vím docela přesně, otče, že to tak je,“ odpověděla jsem, vědoma si své pravdy.

„Tak odkud,“ zeptal se otec a všichni se na mne zvědavě podívali.

„Sama to nevím, nedokáží si to vysvětlit,“ řekla jsem a vyprávěla jsem svou noční vizi. Otec mne pozorně poslouchal a viděl, jak se ještě nyní při vyprávění třesu hrůzou, viděl, že vypravuji skutečný prožitek a konečně řekl: „Shakespeare říká v *Hamletu* ‚Je více věcí v nebi i na Zemi, než vaše školská moudrost si může vysnit, Horatio‘. Dnes se

mluví o zděděných vzpomínkách, ve které nevěřím. Chtěl bych vědět, jak by se mohla historie celé rodiny založená na nesčetných předcích skrývat v jediné, neviditelné maličké buňce? Vědci staví hypotézy, které se každých dvacet let mění. Ale radím ti, nezapývej se těmito věcmi a nemysli už na svůj sen - nebo svou vizi - ať to bylo cokoliv. To by mohlo narušit tvou duševní rovnováhu. Jen hezky zůstaň na střízlivé Zemi, nech tu historku se svým egyptským pohřbem na pokoji. Snad jsi o tom něco četla?"

„Ne, otče, vůbec jsem ještě nic nečetla o Egyptě, ani neslyšela, jen tolik, co nás učili ve škole o dějinách Egypta. Vůbec mne to nezajímalo. Ale ve škole jsem se učila o Egyptě věci, které byly zcela jiné, než jsem je zažila ve své vizi. Nedovedu si vysvětlit, co má můj zážitek znamenat, ale mám jistý pocit, že přece byl jaksi docela objektivně správný. Bytost, kterou jsem byla ve snu, existovala, to vím naprosto jistě, jen si neumím vysvětlit, jak je možné, že touto osobou zde jsem já ve své kůži. A kdo byla ona? Nerozumím tomu. Bylo by možné, že člověk žije vícekrát?"

„Dostaneme ještě ovoce?" obrátil se otec náhle na matku. Donesli ovoce a rodina mluvila o něčem jiném.

Když jsem večer utekla, byla jsem zvědavá, zda se v noci opět vesním do toho druhého já! Ale úkaz se neopakoval. Čekala jsem mnoho, mnoho dní - dokonce jsem se pokusila se vesnit. Ne! Nepodařilo se to. Sen se už neopakoval.

Pomaloučku jsem na něj zapomněla, už jsem na to nemyslela. Můj zdravý postoj k životu mne hnal vpřed s větší silou. Cvičila jsem na klavír, malovala portréty, učila se a trávila každý večer se svým snoubencem. A tak uplynul rok.

DRUHÉ SETKÁNÍ
SE SMRTÍ

Konečně tu byl můj svatební den.

Zdá se mi to dnes jako sen, že vstupuji do našeho salónu v bílých šatech s vlečkou, s krajkovým závojem na hlavě a pokládám ruku na paži svého do gala oblečeného ženicha. Fotografují nás, což mne zlobí a znervózňuje. Pak jdeme dolů po schodech, sestupujeme do vozu ozdobeného květinami. Následují nás Gréta a moje sestřenice v růžových hedvábných šatech, doprovázené dvěma bratrance, se kterými jsme kdysi uzavřeli „věčné přátelství“. Oba jsou nyní švarnými mladými důstojníky. Pak můj bratr se svým smutně vážným obličejem, je mu čtrnáct, a čtyřletá sestřička, hezká jako panenka. Dívá se se smělou převahou na množství dospělých. Pak mnoho příbuzných, je tu krásná teta Rafaela, oblečená jako královna, pak matka mého ženicha a konečně moje matka, stále ještě zářivě krásná a mladá, s otcem, který je ve fraku a cylindru elegantním zjevem. Ale když vidí, že se smějí jeho cylindru, usmívá se na mne šibalsky, neboť považuje tyto formality za směšné stejně jako já. Kdyby věděl, jak trpím ve svých rukavicích, sahajících až k ramenům! Nejraději bych je strhla - brání mi ve svobodě. Mám dojem, s kyticí v ruce a po boku svého ženicha s květinou v knoflíkové dírce, že jsme dvě květinami ověšená obětní zvířátka, která musí prodělat pod tyranii všemohoucího „mravu“ toto divadlo.

Nejraději bych utekla, aby si nás sbor starých tet, strýců, známých a cizích diváků nemohl prohlížet jako dva výstavní panáky. Víím, že nyní všichni myslí na to, co považují za největší svátost: naplnění lásky. Ale s jakým rozdílným pojetím! A víím, že několik ošklivých strýců *si* o nás šeptá hloupé vtipy. Ale nemohu uprchnout, dlouhá řada vozů se již valí ke kostelu - jdeme dovnitř - stojíme před oltářem. Snažím se být sentimentální a dojatá - nedaří se mi to. Jsem střízlivá jako vždy.

Poslouchám trpělivě jak duchovní, přítel naší rodiny, říká krásné a duchaplné řeči.

Dívá se na mne a vidím mu na očích, že právě myslí na to, že jsem ho prosila, aby neměl dlouhou a nudnou oddávací řeč, jinak že budu zívát nahlas a s otevřenými ústy. Matka byla tenkrát pobouřena mou **bezmeznou** drzostí, ale dosáhla jsem toho, že duchovní měl moudrý a krátký proslov. Zaplať Bůh! Dlouhá oddávací řeč ještě nikdy neudělala manželství šťastným! - Po proslovu se na nás vrhá zástup příbuzných a přátel. Líbají nás, objímají a tisknou nás tři čtvrtě hodiny nepřetržitě - staří strýcové využívají příležitosti, aby mladou ženu pořádně zlíbali a přitiskli k sobě ze všech stran, což trpím s tichým odporem ... pak i to vše skončilo. Museli jsme snést ještě svatební hostinu. Konečně se příbuzní a přátelé loučí, převlékám se a odjíždím se svým mužem na svatební cestu.

Když jsem se stala po dlouhém čekání ženou svého milovaného, zažila jsem největší štěstí, jaké jsem si představovala. Dosáhla jsem, co jsem chtěla, stala jsem se před Bohem i lidmi jeho ženou. Nebyla už mezi námi tabulka „zakázáno“. Milovala jsem ho vášnivě, celou svou bytostí a on mne miloval stejně. Zažila jsem největší naplnění lásky - v těle i v duši.

A pak se kolem mne vše zhroutilo.

Narazila jsem hlavou ještě silněji na černou zeď, k níž jsem již jednou došla: setkala jsem se podruhé v životě se smrtí. Ale tentokrát to bylo setkání mnohem těžší.

Dokud jsem čekala na štěstí, měla jsem v budoucnosti pevný bod, ke kterému jsem šla. Měla jsem něco, na co jsem čekala. Když se však očekávané uskutečnilo, stala se budoucnost náhle prázdnou. Padla jsem do prázdna, neboť jsem nevěděla, na co mám ještě čekat; co by mělo v budoucnosti mého života na mne čekat? Dosáhla jsem všeho. Co ještě kromě toho mohlo přijít, bylo dobré nejvýš k tomu, aby to vyplnilo zbylý čas. *Zbylý čas?* Do kdy? A odpověď zněla: *do smrti*

Musela jsem uznat, že ať jsem chtěla v tomto životě dosáhnout čehokoliv, co by osud přinesl, mohu jít stejně jako všichni ostatní lidé pouze jedním směrem - nemůžeme jít žádným jiným, jen tím jedním

- k smrti! Jak dlouho potrvá, než tam dojdeme, nemůže nikdo předem vědět, ale jednou spadne vše do této prázdnoty.

Musela jsem přiznat, že ani naše láska nemůže trvat do věčnosti, a to z toho důvodu, protože dřív nebo později musí jeden z nás zemřít. Pak je po štěstí. Když jsem byla spolu se svým mužem a dívala se do jeho krásných očí, žhnoucích láskou, sevřela mi hrdlo ledová ruka a slyšela jsem v sobě otázku: „Jak dlouho budeš smět vidět tyto krásné oči? Co přijde v budoucnu? I kdybys byla sebešťastnější a žila s ním dlouho, neobvykle dlouho, přece bude konce dříve či později stejný, může být jen jeden. Buď musíš zavřít ty jeho, nebo on tvoje oči! Pak se navzájem ztratíte, pak se musíte rozloučit. Čas letí neuvěřitelně rychle a nehraje velkou roli, zda konec nastane po krátké či dlouhé době. Největší štěstí, největší láska — všechno - musí jednou skončit a ztratí se vše, co bylo krásné a dobré ..."

Dívala jsem se do krásných očí svého milovaného a přitom poslouchala tento hlas. Věděla jsem, i kdybych jej sebevíc nechtěla slyšet, budu jej slyšet, nemohu ho umlčet, *protože má pravdu, mluví pravdu*

Udělala jsem často zkušenost, že se lidé chovají, jakoby vše bylo věčné. Prostě nemyslí na budoucnost. Většina žije s postojem, jakoby nikdy nemuseli zemřít, jakoby i ti, které milují, nebyli smrtelnými bytostmi. Nechtějí uznat, že „být spolu" zde na Zemi je pouze darem krátkého trvání, protože to musí jednou *skončiti* Dříve nebo později zemře jeden či druhý a vše končí. Lidé na to nechtějí myslet. Ale ať na to myslí **nebo ne, je to tak!** Žádný člověk to nemůže popřít. Ale jaký to potom má smysl být šťastný, když osud tento **dar** jednou bezpodmínečně sebere? K čemu je to pak dobré? Abychom potom byli ještě nešťastnější? Člověk bojuje o štěstí a když je získá, ví už předem, že je musí ztratit. Čím větší štěstí, tím větší ztráta. Když jsem ještě nebyla tak šťastná, byla jsem vlastně mnohem šťastnější, protože tu *nebyla možnost štěstí ztratiti* Tak se ukazuje, že je a zůstává šťastný pouze ten, kdo nebyl nikdy šťasten! Jak hrozný rozpor! A proč je tomu tak? Protože vše trvá jen určitou dobu, nic nezůstane věčně, vše zemře, vše pomíjí, vše musí pominout!

Ó čase! Ó pomíjivosti! Jak dlouho ještě budu muset trpět tvými

řetězy? Jak často ještě narazím hlavou na tvou černou, neproniknutelnou zed? Otrávilá jsi mi každou šťastnou minutu, protože jsem si vždy zůstávala vědoma, že v okamžiku, kdy jsem něco měla, bylo to už zase ztracené, protože to muselo skončit.

A nyní ti děkuji, pomíjivosti! Neboť tím, že jsi mi nikdy nedovolila ani na minutu plně užít pomíjivého štěstí - tímto trvalým utrpením jsem našla **nepomíjejtí, nekonečnou věčnost**, věčné, božské *Bytí samo* \

Tenkrát jsem to vše dosud netušila. Nevěděla jsem také, že tento stav, ve kterém je člověku jako na poušti a volá z hloubky své duše o pomoc, je předchůdcem vykoupení. Jak stojí psáno ve svaté knize - v bibli: „Já jsem hlas volajícího na poušti. Spravuji cestu Páně. Křtím vás vodou; ale ten, kdo přijde po mně, je silnější než já, kterému nejsem hoden rozvázat **řemínky** jeho obuvi; ten vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.”

Tenkrát jsem ještě bloudila na poušti, volala bez hlesu o pomoc a prolévala neviditelné slzy. Byla jsem pokřtěna vodou - slzami - a nevěděla jsem, že se blíží čas, kdy poznám věčné *Bytí*. Neboť po tomto stavu následuje onen, který o sobě říká: „Já jsem vzkříšení a život; kdo *ve mne* věří, bude žít, i kdyby zemřel” - a který křtí Duchem svatým a ohněm ...

Nebyl tu však ještě, prožívala jsem stav Jana Křtitele; volala jsem v poušti o pomoc, neboť jsem byla se svým zoufalstvím sama, jako v poušti ...

Svému muži jsem o svém zoufalství nechtěla nic říci. Byl naprosto šťasten a nebyl by mi mohl vůbec rozumět. Když neměl takové myšlenky, když ještě *snil sen smrtelných lidí*, proč bych ho měla probudit a udělat ho také nešťastným? Neviděla jsem pro svůj stav žádné řešení, neboť žádný člověk nemohl říci, že nemám pravdu. Byl by musel nanejvýš uznat, že vše je pomíjivé a jedinou útěchou je „nemyslet na to”. Mne však neuspokojovalo pomýšlení, že by bylo správné přehlížet skutečnost. Ještě méně mne uspokojovaly pohádky náboženství o „onom světě”. To jsou výplody fantazie, které mají lidi uchláholit. Šťastni ti, kdož jim mohou věřit, ale myslící člověk chce mít důkazy. Nesla jsem v sobě stálý duševní tlak, aniž jsem se mohla od něho osvobodit. Stálý duševní tlak však dříve nebo později ovlivní tělo ...

Podobala jsem se postavou a konstitucí otci. Byla jsem rovněž vysoká, **měla** jsem vlasy - i když ne tak černé jako otec, tak přece tmavohnědé, a barvu pleti ne tak růžovou jako matka, ale bledou jako otec. Jen oči jsem neměla černé, ale tmavomodré.

Po svatbě jsem se stala ještě bledší a nápadně jsem zhubla. Nedokázala jsem se vyrovnat s myšlenkou na pomíjivost a nadechnout se zcela volně a šťastně. Stálý tlak na mou duši působil velmi škodlivě na můj tělesný stav.

Jednoho večera jsem ulehla zcela zdráva. Ráno, když jsem se probudila, podívala jsem se zcela bezděčně na strop. Ke svému největšímu překvapení jsem tam spatřila silnou černou čáru. Byla jsem tak udivena, že jsem se rychle posadila na posteli. Chtěla jsem vidět přesněji, co to je za zvláštní čáru. Tu se černá čára vymrštila nahoru a pomalu zase klesala.

Srdce se mi zastavilo leknutím. Poznala jsem, že čára nem na stropě, ale v mých očích. Střídavě jsem oči otevírala a zavírala, dívala se jednou pravým a pak levým okem a ukázalo se, že černá čára je pouze uvnitř pravého oka.

Slyšela jsem jednou o oční vadě, které se říká *mouches volantes*. Člověk vidí tančit před očima malé černé tečky, jakoby poletovaly mouchy sem tam. Slyšela jsem, že jsou to jevy neurotické a že to není nebezpečné. Pokoušela jsem se vypozorovat, zda snad nevidím takové mušky. Dívala jsem se nahoru, dolů - černá čára se pohybovala jako podle zákona gravitace. Zdálo se, jakoby byla jedním koncem někde přivázaná. Ostatní část visela volně a pohybovala se při každém pohybu oka spolu s ním. Nebyl to neurotický klam, bylo to skutečné, existovalo to!

Od tohoto okamžiku začala **kalvarie**, kterou zná každý, na koho přijde tělesná bída, při které lidská věda selhává. Chodila jsem od

jednoho věhlasného profesora ke druhému a výsledkem bylo zjištění, že oko nelze vyléčit, protože jev nepochází od organické nemoci. Jeden mi řekl: „To vůbec není žádná nemoc, a proto se nedá léčit. Je to příznak stáří, který se velice zřídka vyskytuje také u zcela mladých lidí. Stejný příznak, jako když mladému člověku stálým duševním tlakem zešedivějí vlasy. Jak to můžete léčit? Může se to zastavit, když duševní tlak ustane. Ale léčit? Je možné léčit nemoce. Proti této oční vadě je dnešní lékařská věda bezmocná. U starých lidí to není nebezpečné, protože se vyvíjí velmi pomalu. U mladých je to nevypočitatelné. Vaše oči jsou organicky zcela zdravé, ale přecitlivělé. Dokázala jste z pokusné tabule přečíst všechna písmena, dokonce údaje o místě tisku tabule. Takové oči se najdou jednou mezi tisíci. Schopnost vnímání je také abnormálně silná. Citlivost na světlo je tak velká, že byste mohla plynně číst i nejmenší tisk při osvětlení, při kterém průměrný člověk ani nevidí, kolik prstů mu ukazují. Takové oči se vyskytují pouze u námořníků, kteří dokáží z nepředstavitelné vzdálenosti odečíst, kterou hodinu ukazuje ručička kostelní věže na břehu. Ti však žijí stále ve slaném mořském vzduchu, nejsou nervózní a nemají duševní tlak. Námořníci mají dostatečnou odolnost, aby udrželi citlivost svých očí v rovnováze. Ale vy, milá paní, žijete ve vzduchu velkoměsta a jste málo odolná, protože jste příliš hubená a průsvitná. Řekněte, netrpíte nějakým stálým duševním tlakem?"

„Ne, pane profesore," odpověděla jsem, „Jsem naprosto šťastná."

Jak bych mu byla mohla vysvětlit, že břemenem, které mne tak šíleně sklíčuje, je pomíjivost? Že bojuji s časem, který neúprosně běží a vleče sebou všechny živé tvory a jejich štěstí k zetlení, ke zničení - vhání je do smrti?

A kdybych mu to byla i řekla, jak mne mohl z toho vysvobodit? Raději jsem se ho zeptala na něco jiného: „Pane profesore, může tento úkaz přejít také na druhé oko?"

„Jak to mohu vědět? Doufám, že solné injekce, které dostanete, pomohou a vpíjí exudát. Doufám také, že druhé oko nebude postiženo. Ale předvídat to nemohu, tím méně zaručit. Jezte dobře, postarejte se o to, aby zmizela vaše chudokrevnost, aby se zvětšila odolnost očí.

Každopádně noste na slunci tmavé brýle, aby se uklidnila sítnice, hodně odpočívejte - a budeme doufat, že se vaše oko spraví."

To mi stačilo. Šla jsem s mužem k rodičům a bylo mi, jakoby to vše zažil někdo jiný místo mne. Poslouchala jsem, jak tento „někdo“ odpovídal na otázky rodičů, dívala jsem se, jak tento „někdo“ večeřel; všecko bylo tak změněné, tak zvláštní. Všichni členové rodiny byli velmi rozčileni, ale nechtěli mi to dát najevo, snažili se být veselí. Matka mne chtěla utěšit: „Bud' klidná, vše bude dobré. V rodině nikdy nikdo neměl oční nemoc, ani z mé, ani z otcovy strany. Oko se ti zase brzy uzdraví. *Nemysli na to!*"

Ó, jak často jsem ještě slyšela stejná slova od různých lidí, kteří mne milovali a chtěli mne utěšit. „Nemysli na to!" Jak mohu nemyslet na něco, co mi stále tančí před očima? Jak to mohu zapomenout, když černá nit visí všude, kam se podívám a zakrývá a ruší část viděného obrazu? Když jsem se na někoho podívala, ležela mu černá čára jednou na nose, nebo na čele, pak mu klesla pomalu na ústa. A později, když se černé skvrny stále rozmnožovaly, jsem viděla vše jako přes špinavou, roztrhanou síť. Jak na to nemám myslet?

První den mi bylo, jakoby mi obrovský balvan spadl na hlavu, takže jsem zůstala zcela stísněná, zcela zničená. Nemohla jsem tomu uvěřit: *Moje* oči ve vážném nebezpečí? Příznak stáří? Nemožné! To je nemožné! To je zlý sen, ze kterého se musím probudit. Pak, až budu od této noční mûry osvobozená, budu se moci opět lehce a volně nadechnout.

Ale nedošlo k probuzení z noční mûry. Seděla jsem před zrcadlem a dívala se pátravě na sebe. Můj pohled opětoval dětský obličej s tmavomodrýma velkýma očima. A tyto oči ukazují příznak stáří? Jsem přece zcela mladá, teprve jsem vůbec začala *žít!* A už stárnout? Ano, tam na hoře, když jsem poprvé narazila hlavou na zeď smrti, jsem zúctovala s tím, že je vše pomíjející. Ale jde to tak rychle? Tak nečekaně? Tenkrát jsem se uklidnila tím, že mám ještě čas, ano, moc a moc času. Že by už uplynul? Je možné, že tělo nestárne celé současně, ale že právě tak cenný orgán jako oko může zahynout mnohem dříve? - A že tělo možná ještě dlouho žije dál - aniž může oči používat? - Slepé? - Strašné! - Strašné!

Ne, to jsem nemohla vydržet! - Chtěla jsem utéci ... uprchnout ... ale kam? Mé neštěstí, černé skvrny v oku, šly se mnou, nesla jsem je v sobě, ať bych utekla kamkoliv ...

Propadla jsem propastnému zoufalství, které mohou chápat jen lidé, kteří prožili něco podobného. Ó, jak mne bolelo u srdce, když jsem viděla slepce - jak jsem je chápala! Nemohla jsem své zoufalství zapomenout ani na vteřinu, ani na okamžik. Černé skvrny se mi stále kmitaly před očima a časem měnily svůj vzhled. Pozorovala jsem je neustále. Stalo se mi zvykem, že jsem si ihned pro probuzení prohlížela oči. Zhoršilo se to? Dokáží vidět pravým okem ještě malá písmena? - A když ne - když jsem s nepopsatelným úlekem zjišťovala, že se oko zase zhoršilo, vehnala se mi krev do hlavy a pátrala jsem s tlukoucím srdcem o kolik se to zhoršilo.

Ó, Beethovene! - V těchto dnech jsem pochopila tvé zoufalství nad ohluchnutím tvých uší! Znal jsi ten stav, tu paniku, ve které přichází pocit: už to nemohu snést, musím utéci, musím uniknout tomu hroznému utrpení. Ano! Ale kam? Neštěstí běží se mnou. Člověk se ho nemůže zbavit, nemůže se vysvléci ze své kůže! Musí své neštěstí stále nosit s sebou. Nebylo dosti mého zoufalství s pomíjivostí, nyní jsem měla před očima jako věčné „memento“ na zetlení, na smrt, tyto černé skvrny, měla jsem tenkrát pocit, že se z těchto černých tančících skvrn zblázním. Nebylo slitování!

Už nikdy jsem se nemohla z ničeho opravdu těšit. Můj muž dělal vše, abych na stav svých očí zapomněla. Ale ať dělal cokoli, ať mi přinesl jakýkoliv dárek - nedokázala jsem se radovat. Ve všem jsem viděla pomíjivost, neboť jsem na všem viděla **černé skvrny**. Jako kartouzské mnichy, kteří se musí dívat na dvě písmena „M“ „M“ na svých dlaních jako počáteční písmena slov *memento mori* upomínaly mne černé skvrny v oku na slepotu a na smrt!

Když mne manžel přivedl do krásné krajiny, myslela jsem si: „Jak dlouho ještě budu vidět slunce, hory, louky, celou přírodu?“ **Když** jsem spatřila v opeře nádherné představení, myslela jsem: „Jak dlouho ještě budu vidět krásná představení, jemné pohyby baletek?“ Zmocnilo se mne hluboké zoufalství, vyvolané krutou realitou, neboť proces začal

už i v druhém oku, i když **slaběji**. Ani jsem se nemohla pořádně vyplakat. I dříve jsem neplakala snadno. Považovala jsem pláč za zbytečnost, za sebelitování, za něco nedůstojného. Nyní mi pláč byl jednou provždy zakázán, protože by očím velice uškodil. Nesla jsem své zoufalství bez vnějších znaků. Nehovořila jsem o tom. Jedno jsem si uvědomovala: Kdybych mluvila se svým okolím stále o stavu svých očí, trpělo by duševním tlakem stejně jako já. A jelikož člověk se chce instinktivně zbavit všeho nepříjemného a škodlivého, budou se chtít lidé z mého okolí podvědomě ode mne odpoutat. Nechtěla jsem se se svým tělem stát nepříjemnou a nudnou. Naopak! Byla jsem stále veselá a plná humoru jako šašek, který schovává pod svou masku nejhlubší melancholii. Tak jsem v sobě mlčky nosila svou bídu.

Tato rána zničila i mé umělecké ambice. Vedle hry na klavír jsem již několik let cvičila velmi pilně také kreslení a malování a učitelé ode mně mnoho očekávali. Malování mne velmi těšilo. Nyní bylo po všem! Když jsem chtěla malovat, viděla jsem stále před očima tančit černé skvrny; to mne rušilo a velmi znervózňovalo, takže jsem se musela ovládat, abych neodhodila štětec. Neměla jsem už energii; také mne ochromovala myšlenka, že kdybych si časem získala jméno a měla úspěch, brzy bych se musela kvůli oslepnutí vzdát všeho, čeho jsem dosáhla. Ne! Raději jsem se výtvarného umění vzdala ihned. Cvičila jsem zase víc na klavír, protože na klavír je možno hrát i jako slepec.

Cvičila jsem na klavír se zavřenýma očima. Procházela jsem se po pokoji a pokoušela jsem se najít různé věci - se zavřenýma očima. Pokoušela jsem se oblékat a česat se - se zavřenýma očima, aby mne slepota, kdyby to muselo být, nenašla nepřípravenou. Ale dělala jsem to také proto, že se zavřením očí naskytlá jediná příležitost, abych nemusela vidět neustále tančit černé skvrny před očima. Byla to má jediná záchrana ...

Solné injekce byly také velkou zkouškou. Nervy chtějí, aby oči byly chráněny už i jen před možností nebezpečí. Oční víčka se reflexně zavírají, když se něco jen pohybuje před očima. Musela jsem v sobě přemáhat tyto přirozené reflexy a působit proti nim. Musela jsem držet oko nehybně otevřené a dívat se - neboť **jsou-li** oči otevřené, vidí, ať

chceme nebo nechceme - jak **lékař vpichuje jehlu** do oka. Musela jsem to vydržet mnohokrát. Nevěděla jsem, že **ovládání přirozených instinktů je jedním z nejtěžších jogových cvičení**, protože „já“ při tom musí zůstat pánem nad tělem. Osud mne k **tomu** donutil a získala jsem tím neobyčejnou vládu nad **svými** nervy. Ale tenkrát, když mne lékař poprvé po solné injekci dovedl ke dveřím, musela jsem se velmi vzepřít, abych nevrávorala. A úsměv, kterým jsem se s ním rozloučila, se mi podařil jen stěží. Měla jsem pocit, že mi praská v ústních svalech, jakoby byly zrezavělé. Přitom solné injekce nepomohly.

Už jsem nešla k žádnému profesorovi - byla jsem stále beznadějnější. Každý říkal totéž: „není to žádná organická choroba, oči jsou zcela zdravé - jen sklivec se zakaluje.“ Viděla jsem každý den hůř. Není jedno, zda člověk oslepne se zdravýma nebo nemocnýma očima? - Musela jsem přijmout to, co se zdálo nevyhnutelné. Ale nedokázala jsem to! Jak se může člověk poddat, jak může považovat za správné, že oslepne? Nezměnitelnost a já, jsme na sebe narazili. Musím podlehnout, to bylo jasné. Nedokázala jsem ustoupit - a tak jsem musela být zničena ...

Oné noci, kdy se mi černá čára poprvé objevila před očima, byla **jsem já** zabita. Jen jsem si toho hned nevšimla. **Byla** zničena ta veselá, prostořeká, marnivá, dosti smyslná mladá **bytosť**, která chtěla být slavnou, oslavovanou umělkyní a krásnou, vroucně milovanou ženou. Nyní se v plné síle objevil můj skrytý postoj k životu, který se ukazoval již tenkrát na hoře, při prvním setkání se smrtí. Nyní jsem už nemohla - a také nechtěla - umlčet hlas, který mi stále připomínal pomíjivost. A když jsem přestala chtít se odvracet od tohoto hlasu, **ale** naslouchala mu s plnou pozorností, poznávala jsem postupně čím dál lépe dobře známý hlas, vroucně milovaný JEHO hlas ...

Jedno odpoledne jsem se z města vrátila sama domů. V naší ulici stály **vily** v krásně upravených zahradách. Slunce nádherně svítilo, všechno bylo plné květin, ptáci vesele zpívali a myslela jsem na slova Dona Carlose: „**Ó**, královno, život je tak krásný!“ „Ano“, dodala jsem, „kdyby mé oči neztrácely světlo!“

Tu jsem v sobě zaslechla zcela zřetelně hlas, jak se mne ptal: „Jsi už slepá? Nevidíš už svět, nebe, stromy, květiny?“

„Ale ano,“ odpověděla jsem a rozhlédla se, „vidím všechno ještě docela jasně,“ a napadlo mne, jak profesor řekl před několika dny, když jsem u něho byla zase jednou na kontrole: „Ano, pravé oko je dosti kalné a neprůhledné, ale druhým vidíte stále ještě mnohem víc a lépe než průměrní lidé oběma očima.“

„Když tedy tak dobře vidíš, pročpak jsi tak zoufalá, jakobys už byla slepá? Proč zoufalá už **ted**?“ Předpokládejme, že budeš žít ve druhé polovině svého života slepá. Když jsi zoufalá již nyní, zatímco vidíš ještě dobře, budeš zoufalá a smutná v *obou* polovinách svého života. Kromě toho, jsi si zcela jista, že tě bezpodmínečně čeká slepota? Třeba zemřeš dřív než k tomu skutečně dojde a v tom případě jsi byla zcela zbytečně po týdny, měsíce a léta zoufalá a přitom jsi během té doby přece - nehledě na rušivé skvrny - viděla vše jasně a bezvadně! Jaký nesmysl dělat si starosti s něčím, co tu vůbec ještě není! Budoucnost? Copak víš, co je to budoucnost? Události, *které tu ještě nejsou!* Proč si tak kazíš kvůli neexistujícím věcem radost z bytí? Tvůj dnešek není vůbec špatný. Těš se ze života, pak budeš mít také daleko lepší vyhlídky, že se ti oči upraví. Deprese pouze urychluje celý proces, který v tvých očích probíhá. Užijej přítomnosti a myslí na toto: *Až skončí tvá duchovní slepota, stanou se i tvé oči vidomými!*“

Ach, jak měl ten požehnaný hlas pravdu! Tušila jsem ve chvílích nejhlubšího zoufalství, že černé skvrny v mých očích zjevují mou vnitřní

temnotu, mou duchovní slepotu. Ale jak jsem měla zrušit svou duchovní slepotu? Právě to bylo ono, co tak strašně tížilo mou duši, že jsem se cítila zcela slepá k tajemství života a smrti. Byla jsem ve vnitřní temnotě, protože jsem viděla všude smrt a nemohla pochopit smysl života. Chtěla jsem se stát „vidoucí“, bylo to mým největším přáním - ale jak?

A hlas odpověděl: „Hledejte a naleznete - tlucte a bude vám otevřeno!“

Tenkrát jsem ještě těmto slovům nerozuměla, ale chtěla jsem poslechnout. Snažila jsem se vydechnout si lehce a zhluboka a soustředit se *jen na přítomnosti*. Šlo to těžce - černé skvrny mi tančily před očima a stále mi připomínaly mou bídu - ale zkoušela jsem to znovu a znovu - a dosáhla jsem toho, že jsem už někdy zase mohla být veselá. Ano, musela jsem být veselá, to udělá mým očím dobře. Chtěla jsem si sama pomoci. Musela jsem být veselá, musela jsem mít radost! Začala jsem přemýšlet, čím bych se mohla trvale radostně zaměstnávat. Můj muž byl svým zaměstnáním velmi zaneprázdněn - byl stavebním inženýrem - a byla jsem, kromě při jídle, celý den sama. Hlavou mi projela myšlenka: dítě! Jak dlouho už toužím po dítěti! To by bylo největší radostí! A nebyla bych stále sama.

Otevřela jsem svou duši neznámému, který někde čekal na to, aby se stal mým dítětem. A neznámý mé volání vyslyšel ...

Zatímco jsem očekávala dítě, exudáty v mých očích postupně mizely, takže jsem do doby porodu zcela zapoměla, že s očima není něco v pořádku. Zdá se mi to nyní jako dávno zapomenutý sen, že tu ležím polomrtvá v operačním sále sanatoria a probouzím se z narkózy. Ještě jsem opojena, ale slyším již zvuk, který mi protíná srdce a zcela mne probudí ... Je to křik ... **ne jako** novorozeněte, ne, ale jako řev malého lva! „Žije,“ myslím se, vydechnu plná vděčnosti a otevírám oči. Nade mnou se objeví obličej a říká: „Chlapec, krásný, zdravý chlapec“ - a ukazuje mi malou růžovou hmotu. Vidím kulatou hlavičku a tlusté tělíčko.

„To je moje dítě?“ pomyslím si a prohlížím je zvědavě. Cítím, že pouze jeho tělo je „mým dítětem“, jinak je to samostatná bytost, o kterém vím, pouze tolik, že přišla jako „naše dítě“.

Pak dítě leží poprvé ve svém životě zabaleno do lidského oděvu na polštáři a dívá se široce rozevřenýma očima na nový svět.

Matka i otec již jsou zde, aby nás oba, mne i dítě, pozdravili po tom hrozném zápasu o život. Jsem na hranici svých sil, srdce mi sotva tluče po velké ztrátě krve: Ale dítě žije!

Zotavuji se po těžkém porodu jen pomalu. Zůstávám dlouho slabá, chudokrevná, špatně snáším světlo, exudáty se opět objevují a **skli vec** v pravém oku se opět stává neprůhledným. Ale mám velmi málo času zabývat se svýma očima. Je tu dítě, jsem celý den u něho a když se na mne usmívá a objímá mne svýma tlustýma ručkama, daří se mi zapomenout na tíhu ve své duši.

Léta uběhla milovými kroky. Dítě se nádherně vyvíjelo a bylo všude nápadné svýma velkýma modrýma očima, které vyzařovaly tolik lásky! Bylo abnormálně předčasně zralé a když mu byly čtyři roky, opakovala se tatáž scéna jako tenkrát s mým otcem: ukázalo obrázkovou knížku a ptalo se, co to či ono písmeno znamená. Vysvětlila jsem mu to. Dítě si písmena pozorně prohlíželo a nakonec hlasitě vykřiklo: „Maminko, to znamená ‚býk‘, že ano?“

Vzala jsem je na klín a mnohokrát políbila. Pak jsem mu pomalu ukazovala všechna písmena. Nemuselo se učit - bylo to, jakoby si pouze vzpomínalo.

Léto jsme vždy trávili všichni společně u velkého jezera v rodinné vilce. Řada velmi radostných let! Bratr i mladší sestra přiváděli mnoho přátel a přítelkyň, kteří byli často po dlouhé týdny našimi hosty. Hráli jsme kriket, veslovali, koupali se, večer jsme hráli komorní hudbu, hráli společenské hry, nebo tančili spolu s mladými na terase; bylo to zdravé, harmonické soužití.

Oči mne v tu dobu příliš neznepokojovaly. Po narození dítěte jsem odjela na několik měsíců k moři. Tento tajemný zdroj síly mi dal opět tolik životní energie, že jsem se vrátila domů s kvetoucím zdravím a oči lépe snášely světlo. Mohla jsem dokonce zase kreslit a malovat a začala jsem vyřezávat ze dřeva. Jako vždy mi umělecká práce působila velikou radost.

Zevně bylo tedy vše v pořádku. A přesto jsem nebyla šťastná!

Nevěděla jsem proč. Vyrůstala ve mně vnitřní nespokojenost a neklid, postupně jsem si ji uvědomovala a už jsem se jí nemohla vyhnout.

Jedné noci, když jsem se svým mužem prožila největší naplnění pozemské lásky a jednoty, seděla jsem - místo abych šťastná usnula - dlouhou dobu na posteli a přemýšlela, bezdůvodně zoufalá. Plakala jsem a vzlykala a oné noci, tam ve tmě, jsem se začínala krutě ptát a rozbírat sama sebe, proč vlastně jsem tak nespokojená a šíleně nešťastná. Tázala jsem se sama sebe, proč? Mám vše, co člověka může učinit šťastným. Odkud pramení ta nespokojenost?

Na tuto otázku se utvářela odpověď. Příčina mého zoufalství začala vystupovat z podvědomí a stala se vědomou.

Hledala jsem člověka, *který byl mou druhou polovinou, mým doplňkem. Láska je* projevem síly, která nutí dvě doplňující se poloviny, aby se spojily. „Láskou“ vůbec nazýváme podvědomou vůli po spojení. Zažila jsem toto spojení, dosáhla jsem nejvyšší naplnění v těle a v duši a přece se necítím šťastná a po každém naplnění jsem se stávala nešťastnější a neklidnější.

Seděla jsem ve tmě na posteli a ptala se sama sebe: Proč nemohu být šťastná? Chtěla jsem odpověď a podívala jsem se hluboko do sebe. A tu jsem si uvědomila, že *štěstí spojení nebylo tím, co jsem očekávala!* Hledala jsem podvědomě naplnění a *když jsem nenašla nic jiného, myslela jsem, že mi tělesná láska toto naplnění dá.* A když jsem to zažila, musela jsem poznat, že *to nebylo to, co jsem očekávala!* Prožila jsem největší tělesné naplnění a viděla jsem - musela jsem to vidět a pochopit: hledala jsem něco jiného.

Ale co?

Hledala jsem naplnění, které je *trvalé!* Hledala jsem *skutečnou* jednotu, která *zůstává!* Hledala jsem jednotu, ve které bych se ztotožnila s milovanou bytostí. Chtěla jsem se stát jedno s jeho duší, jeho myšlenkami, *celou jeho bytostí.* Chtěla jsem být *jím*

Ale nechtěla jsem to, co mi přineslo tělesné spojení. Tělesné spojení je zoufalé úsilí stát se jednotou - člověk nasadí všechny síly a v okamžiku, kdy si oba myslí, že dosáhnou naplnění, dojde k oddělení a jednoty nebylo vůbec nikdy dosaženo!

Tak potmě se mi vybavil obraz z dětství: sedím u rodinného stolu a spojuji lžící mastná kola na polévce. Ano! Jako tenkrát, když jsem ze dvou ok udělala jedno, jsem chtěla udělat z našich dvou duší, z našich dvou bytostí jednu. Chtěla jsem z našich dvou „Já“ udělat jedno. Chtěla jsem naše dvě „já“ *stavit* v jediné „Já“. Ale to není možné. V lásce má každá z milujících osob v sobě touhu sjednotit se s druhým. Chtějí to však **zažít** tělesně a zoufale se k sobě tlačí navzájem. Každý může pozorovat, že když se dva milující objímají, přitlačují se jejich těla k sobě v oblasti srdce, chtějí tedy spojit svá srdce, být spojeni *ve svých srdcích*. Ale nejde to! Proč? *Jejich těla stojí mezi nimi*. Odpor těla zabraňuje spojení! Podle toho brání milujícím právě odpor těla v dokonalém spojení. Jak zvláštní - myslela jsem - že se chci se svým milovaným stát jedno pomocí těla, ale právě tělo samo tomu brání. Je možné, že si mé tělo přeje jednotu? Může si tělo přát něco, co je podle jeho přirozenosti nemožné, čemu právě samo tělo brání? *Kdo* a *co* si tedy přeje dokonalé spojení? Nemůže to být nic jiného než moje „Já“, které je bez těla.

A proč chci tuto jednotu? Proč chci něco, co není možné? Protože vím, že mne může uspokojit jediné dokonalé sjednocení, úplné ztotožnění, že pouze v tomto stavu dosáhnu skutečné, dokonalé blaženosti! Po této blaženosti toužím od chvíle, co žiji. Proč však hledám něco, co není možné? Protože vím, protože mám v sobě jistotu, že to je přece jen možné, že přece jen nějak existuje, jen nevím, *jak*. Co mi v tom brání dosáhnout jí? Tělo! Tělo stojí mezi námi! - Tato možnost tedy existuje, ale *pouze ve stavu bez těla!* Toužím zpět do této ztracené jednoty. Už jsem v ní byla, někde, někdy, jen jsem z ní vypadla. Bylo by možné, že jsem kdysi žila v nehmotném stavu a *tím, že jsem se narodila do tohoto těla, jsem vypadla z této duchovní harmonie?* Je možné, že jsem kdysi žila v jakémsi světě, naprosté jednoty, světě bez hmotných prvků, kde jsem žila ve stavu bez těla?

Když jsem ve svých logických úsudcích dospěla tak daleko, velmi jsem se vylekala: ve stavu bez těla? Ve světě, kde není tělo? Tedy v Jiném světě"? Na „onom světě"? Bylo by možné, že „onen svět" *skutečně existuje?* Onen svět, ve který jsem nikdy nevěřila a který jsem

považovala pouze za nutný vynález náboženství, aby nutila svým slibovaným „nebem“ nebo svým „peklem“ primitivní lidi k morálnímu způsobu života? Žije tedy v tomto pozemském světě pouze mé tělo? A moje „Já“, které *zná* a chce znovu *nastolit* tuto jednotu v těle nemožnou, patří do „onoho světa“? Pocházíme tedy my, lidé, všichni z jiného světa, kde je jednota skutečností a *vypadli* jsme z tohoto světa ... a spadli do hmoty, do těla, do pozemského světa? ... Avšak touhu po někdejší jednotě nosíme ve svém „já“, ve své duši, která nepatří sem, ale pochází z onoho jiného světa. A stále znovu propadáme obrovskému omylu, že chceme dosáhnout a zažít toto štěstí, tuto jednotu, v *těle a pomoci těla v sexualitě*. A je to právě tělo, co nám v tom brání. Ó, nyní chápu, co znamená „pád z ráje“.

Vytoužené štěstí je tedy možné pouze na onom světě - v ráji. Jelikož tuto blaženost nemohu stáhnout, vnutit do hmotného světa, chci poznat onen svět, který je domovem blaženosti! Ale jak? Prázdna slova mne neuspokojují - *chci skutečnosti* Chci vědět konkrétní fakta!

Tato noc se stala bodem obratu v mém životě. Pochopila jsem, že sexualita je největším podvodem. Příroda nám slibuje něco nádherného, něco velkolepého, slibuje nám nejvyšší štěstí, naplnění samo, ale sama nám bere sílu k tomu a v okamžiku, kdy se ocitneme na pokraji naplnění, padáme náhle ještě hlouběji, než jsme byli předtím. Ztrácíme mnoho síly a člověk se pak cítí jako žebrák. Staré latinské přísloví říká, že zvířata a lidé jsou po tělesném spojení smutní...

Hledala jsem trvalé, stálé štěstí, ne to, které může poskytnout sexualita. Ne to! Co zůstává z největší sexuální radosti druhého rána? Nic, nejvýše únava! A má se to stále opakovat? Vše marně, zůstává zoufalá touha po **nedosažitelné** jednotě! Člověk nikdy nedosáhne splnění své touhy, nikdy se nemůže vnořit do skutečné jednoty, která věčně zůstává. Předtím existovala určitá síla - přitažlivost, která přitahovala dvě bytosti v jejich vzájemném hledání. Potom je tato síla uspokojena, nastala prázdnota a každý zůstane sám - pro sebe - zoufale sám, věčně sám ...

Pochopila jsem: *toto* nehledám.

Ale když to nehledám, když mne sexualita podvedla, tak už se toho nezúčastním. Nedám se už klamat! Sexualita může uspokojit pouze

tělo, ale nikdy duši, „Já“. Sexuální uspokojení nemůže nikdy utišit tuto touhu!

Co teď? Chci, musím najít toto štěstí! Musím dostat odpověď na své otázky. Nemohu se zastavit, musím jít dál. Ale kam?

Je-li štěstí v onom druhém světě, půjdu ho hledat do onoho druhého světa! A tak jsem se vydala hledat štěstí, naplnění, tam, kde jsem tušila, **že je** najdu, v onom druhém světě.

BOJ O SVĚTLO

Chtěla jsem se zmocnit onoho druhého světa, ale nevěděla jsem jak. Cítila jsem se jako člověk, který chce zvítězit nad džunglí, ale neví, na kterém konci má začít a má pouze malou sekeru, pomocí které si chce razit cestu. Neví také, že na něho v této džungli číhají nejrůznější nebezpečí, jedovatí hadi a divoká zvěř; může také zbloudit, nebo spadnout do propasti. Ale právě jeho neznalost těchto nebezpečí mu dodává potřebnou odvahu, aby přesto do džungle vnikl.

Ani já jsem nevěděla, že se na mne při mé výzkumné cestě do onoho druhého světa vrhnou neznámé síly z podvědomé říše jako divoká zvěř, že mne chtějí klamat bludné cesty a že v tomto pralese číhají propasti šilenství. A i já jsem měla pouze malou sekeru: svůj prostý, lidský rozum!

Kde začít? **O** onom druhém světě hovoří náboženství, ale duchovní, se kterými jsem dosud **mluvila**, buď chtěli, abych slepě věřila dogmatům, kterým sami nerozuměli, nebo mi vyprávěli o království nebeském sentimentální pohádky, kterým sami nevěřili, které se jim však zdály dosti dobré k tomu, aby „paničku“ uspokojily.

Raději jsem začala vyhledávat, co řekli velcí myslitelé Země o těchto mocných otázkách, o smyslu života a smrti. A jelikož jsem tenkrát ještě neměla ani ponětí o velkých orientálních myslitelích, začala jsem číst evropské filosofy.

Nejdříve jsem četla staré řecké a římské filosofické knihy, díla, která byla přeložena do jazyka mně srozumitelného. Byla jsem nadšena Sokratem, Platónem, Pythagorem, Epiktetem a Markem Aureliem. Těmito díly mnohé v mé duši uzrálo, naučila jsem se od těchto titanských myslitelů nekonečně mnoho. Obzvláště jedna Epiktetova věta se stala na mé další cestě věčně hořícím malým plamenem, který mi pomohl přejít z temnoty k věčnému světlu:

„Věci nejsou nikdy špatné; záleží na způsobu, jak o nich přemýšlíš.“

Od té doby, co jsem to četla, jsem už nikdy tuto větu nezapomněla

a snažila jsem se změnit celý svůj způsob myšlení, své stanovisko - *myslet o věcech jinak* - Ale všechny velkolepé pravdy mi nemohly dát odpověď na mou velkou otázku o onom světě.

Pak jsem četla novější **filosofy**: Kanta, Schopenhauera, Nietzscheho, Descarta, Pascala, Spinózu. Ale žádný mne nemohl uspokojit. Cítila jsem přesně, že se všichni dostali až k určitému stupni, kam může dospět rozum, ale konečného cíle, uskutečnění nedosáhli. Na velkou otázku dovedli odpovědět ještě méně než filosofové starověku. Z novějších filosofů dosáhl nejvyššího stupně asi **Spinóza**, ale u nových filosofů jsem měla pocit, že zabloudili ve svých mozkových závitech. Zůstali sami nespokojení, zklamaní a nešťastní, přes své filosofické systémy. Jak mi mohli pomoci na mé cestě k velkým pravdám o onom druhém světě? Sami nic nevěděli a hledali řešení stejně zoufale jako já. Chtěla jsem skutečnost, ne slova.

Jednoho podzimního dne jsem stála u okna našeho bytu a dívala se se svým malým synem, jak padalo listů s divokého kaštanu, který **stál** naproti. Jak již často předtím jsem přemýšlela o smyslu života. „Smrt,“ myslela jsem si, „vždy znovu smrt!“

Tu jsem v sobě uslyšela hlas: „Smrt? - Proč vidíš pouze *jednu* stranu pravdy? Co zjevuje strom a celá příroda na jaře? Život! - Vždy znovu život! Život a smrt se střídají ve věčném koloběhu. Smrt je druhou stranou života...”

V této chvíli jsem viděla zcela jasně, že strom teď na podzim do sebe vtahuje život z listů a že listy se stávají prázdnými obaly bez života, umírají a opadají. **Ale** pouze prázdný obal! Život, který listy oživoval, odpočívá ve stromě a proudí na jaře opět ven, odívá se znovu do nové hmoty, do nových listů a život opakuje svůj věčný koloběh. Strom vydechuje a vdechuje život, pouze listy se mění, pouze zevní obal! Život zůstává věčný, neboť život je věčným *bytím*.

A viděla jsem **dál**: Zdroj věčného bytí - lidé tomu říkají Bůh - také vdechuje člověku život, jak to také říká bible, že Bůh vdechl Adamovi život do **chřípi**. Pak Bůh opět vydechne a prázdný obal odpadne: lidské tělo zemře. Ale život nepřestává, odívá se opět do nového těla, ve věčném rytmu, jak vše ve světě žije a pohybuje se v rytmu, běh světových těles stejně jako dech a tep všech lidských tvorů.

Tu mou hlavou probleskla vzpomínka, že jsem kdysi, když mi bylo šest až sedm let a **slyšela** jsem poprvé o smrti, stála před zrcadlem a zkoumala obraz neviditelného - svůj vlastní obraz. Už tenkrát jsem nemohla pochopit, že jednou musím zemřít a že bych jednou neměla existovat. Chtěla jsem vědět, kde je toto „Já“, které teď myslí na tyto věci a nechce zemřít. Dívala jsem se na sebe v zrcadle stále z větší blízkosti, až jsem se nosem dotkla skla. Dívala jsem se sobě do očí z největší blízkosti, chtěla jsem vidět „Já“! V mých očích byla sice černá díra, ale „sebe“ jsem nemohla vidět. Já - já sama - jsem zůstala neviditelná ... Ani v zrcadle jsem „sebe“ nemohla vidět, pouze svůj obličej, *svou masku* a dvě černé díry ve svých očích, z nichž jsem se dívala ven - Cítila jsem přesně, že je *nemožné*, abych neexistovala!

„Dobře,“ ptala jsem se tenkrát před zrcadlem, „ale čím se budeš dívat do světa ven, když se tyto oči jednou zavřou?“

„Ze dvou jiných očí,“ odpověděla jsem bez zaváhání, „zde tyto oči **zavřu** a v jiném těle zase otevřu dvě jiné oči.“

A když mezitím uplyne nějaká doba, když hned nenajdeš jiné tělo? Když budeš muset čekat týden, nebo snad měsíc, či leta nebo tisíce let?“

„Něco takového není možné,“ řeklo dítě, kterým jsem tenkrát byla; „když spím, také nevím při probuzení, jak dlouho jsem spala. Ve spánku není čas a ve smrti tomu bude také tak, dokud budu bez těla. Zda budu v temnotě - v ‚nicotě‘ - týden nebo tisíce let, to je totéž. Budu to vždy cítit tak, jako bych zde právě zavřela oči a tam je zase otevřela. V ‚nicotě‘ není čas. Ale že bych neměla existovat, to není možné!“ A odešla jsem tenkrát od zrcadla zcela uklidněna a hrála si dál.

Nyní, když jsem jako dospělá poznala před oknem v kaštanu zákon znovuvtělení, probleskla mnou vzpomínka na tento zážitek z dětství a sama jsem se divila, že dítě našlo tuto pravdu tak přirozeně a spontánně svým malým primitivním rozumem, aniž kdy slyšelo nebo četlo něco o znovuvtělení. Dnes už bych neřekla, že v „temnotě“ neexistuje čas, ale spíše, že v „nevědomém ‚neexistuje‘ pojem času“.

Teď jsem také věděla, jak je možné, že jsem v sobě nosila rozmazanou vzpomínku na osobu, kterou jsem kdysi byla. Vize dávného

Egypta nebyla ničím jiným než starou vzpomínkou, zasunutou do podvědomí.

Mé pátrání po onom druhém světě a myšlenky o znovuvtělení obrátily mou pozornost ke spiritismu. Spiritisté tvrdí, že mohou navázat spojení s duchy zemřelých a věří též ve znovuvtělení. Měla jsem však **vůči** spiritismu vyslovený odpor, protože jsem o tom slyšela doma dosti hanlivě mluvit rodiče. Matka měla milou, starou přítelkyni, která se zabývala spiritismem. Matka vyprávěla, že se u ní konaly **spiritistické** seance a že během těchto pokusů se zvedl do vzduchu těžký dubový stůl. Matka se těchto seancí nikdy nezúčastnila, protože byla přesvědčena, že pokusy škodí nervům. Jak jsem tak přemýšlela o znovuvtělení, napadlo mi, že jsem jako mladá dívka jednou zažila u této staré dámy seanci, aniž se o tom matka dozvěděla. **Je-li** možné nazvat seanci to, co jsme tam prováděli!

Stará matčina přítelkyně velmi milovala svá vnoučata a **častěji** zvala mladé lidi k sobě na oběd. Bývala jsem někdy pozvána k těmto obědům. Jednou někteří z nás zůstali u dámy déle. Byla veselé povahy a ráda se s námi mladými bavila. Byli jsme zvědaví slyšet něco o spiritismu a požádali starou dámu, aby nám o tom vyprávěla.

„Když chcete,“ odpověděla, „můžeme hýbat stolem“. Hned jsme souhlasili a očekávali s napětím, co se bude dít.

Byl přinesen stolec pro pokusy. Nebyl to velký dubový stůl, o kterém hovořila matka, ale malý **třírohý** stolec. Stará dáma jej postavila doprostřed salónu a všichni jsme se postavili kolem stolu a položili ruce na stolní desku tak, že se naše roztažené prsty dotýkaly palcem a malíčkem. Pokoj byl jasně osvětlen. My mladí jsme byli rozpustilí a považovali jsme za strašně komické, když se stará dáma zeptala hlasitě do vzduchu: „Je tu někdo?“

Dívali jsme se šibalsky po sobě a sotva dokázali zadržet smích. Nechtěli jsme však milou dámu urazit a snažili se tvářit zbožně. Stáli jsme a čekali. Najednou se stolec začal třást, jakoby vnitřní síla chtěla roztrhnout dřevo, třes zesílil a náhle se stolec na jedné straně zvedl, takže jedna noha byla ve vzduchu; pak opět spadl a zůstal stát.

„Ano,“ řekla dáma, „stolec říká ano! **Zaklepe-li** stolec jednou,

znamená to ano, **zaklepe-li** dvakrát, znamená to ne! Wolfgangu," řekla svému vnukovi, „vezmi tužku a papír a napiš písmena, je přítomen duch."

Wolfgang vzal tužku a čekal. Tu se dal stolek do pohybu a klepal, klepal za sebou. Odříkávali jsme abecedu a Wolfgang zapsal písmena, u kterých se stolek zastavil.

Nedokážu vysvětlit, proč to všechno na nás působilo komicky. Považovali jsme odříkávání písmen za komické, i to, že stará dáma brala všechno tak vážně. Nevěřila jsem ani minutu, že se stolek pohybuje sám od sebe. **Byl** to jistě Nikolaus, druhý vnuk dámy. Už klepání samotné se nám zdálo velmi zábavné, ale co následovalo, to nás neodolatelně nutilo do smíchu, takže stará dáma potřásala káravě hlavou. Ale nemohli jsme za to, museli jsme se smát, i když jsme nechtěli: stolek se najednou začal několikrát po sobě tak hluboce sklánět, že se hrana stolu skoro dotýkala podlahy - mysleli jsme, že hned uklouzne a spadne na zem - ale ne, opět vstal, pak se začal točit a pobíhat po pokoji. Museli jsme běžet s ním a když se točil kolem dokola, museli jsme běžet okolo něho a následovat ho po celém pokoji. Konečně se stolek zastavil v jednom rohu a už se nepohnul. Dáma se opět zeptala do vzduchu: „Nikdo tu není?"

Stolek se nepohnul.

„To byl duch šprýmař, protože jste tak rozpustili a teď jsou všichni duchové pryč. Počkejte děti, dám vám přinést kávu," pokračovala a zmizela v kuchyni.

My mladí jsme zůstali sami. Řekla jsem Nikolausovi: „Že jsi pohyboval stolkem?"

„Já?" řekl udiveně, „myslel jsem, že jsi to byla ty nebo Emerich, ale já to nebyl. Jen jsem se zúčastnil, ale stolu jsem se prsty sotva dotýkal."

Podívali jsme se na **Emericha**. Protestoval zcela vážně: „Ne, ani já jsem stolkem nepohyboval."

„Pojďte," řekla jsem, „rozhýbáme nyní stolek sami!"

Všichni souhlasili; běželi jsme ke stolku, opět se postavili a **začli** jsme stolek vlastnoručně šoupat sem a tam a snažili se uvést ho do pohybu. K našemu největšímu překvapení to nešlo! Stolek zůstal bez

hnutí, bez života a bez pohybu, jaký prostě kus dřeva bývá, a když jsme tlačili stále silněji, prostě se převálil a zůstal ležet na zemi. Při předchozím pokusu se stolek najednou sklonil skoro až na podlahu, a pak zase vstal. To jsme svou vůlí nemohli za žádnou cenu dokázat. Když jsme na základě předem domluveného rytmického tlaku stolek na jedné straně zvedli, prostě spadl, nemohli jsme ho zadržet a opět postavit.

Dívali jsme se na sebe a náhle ztichli. Nerozuměli jsme tomu prostě. Okamžitě nás přešla chuť ke smíchu, jen vnuci dámy zůstali klidní a řekli, že tomu také nerozumějí, ale že je fakt, že za přítomnosti tety Markéty se zvedá dokonce těžký dubový stůl, který jinak dokáží vynést jen čtyři lidé. Není tedy možné, aby ho teta Markéta zvedala.

Na cestě domů jsem o tom ještě dlouho přemýšlela, jak to je s tím hýbáním stolkem. Neboť jsem nevěřila ani minutu, že stolkem hýbal „*duch*“. *Že to však byla neznámá síla, to jsem musela doznat.*

Po této události jsem dále cvičila na piano, chodila bruslit, hádala se se svým tehdejší **snoubencem** ... a hýbání stolkem zmizelo ve skladišti mých vzpomínek. Nyní se mi opět vybavilo. Bylo mi jasné, že stará dáma spiritismu mnoho nerozuměla, ale snad existují **spiritistické** kroužky, kde se lidé vážně zabývají touto záležitostí. Člověk nemá mít předsudky, ale vše nejdříve důkladně poznat a prozkoumat. Snad se pomocí spiritismu přece jen něco dovím, co by mi pomohlo **dál** na mé cestě.

Našla jsem spojení s vedoucím největšího a nejslavnějšího **spiritistického** kroužku v zemi. Vedoucí mi nejdříve půjčil knihy, kterým jsem mohla, ale nemusela věřit. Teorie nemohou uspokojit člověka, který hledá pravdu. Žádala jsem praxi a přesvědčení. V jedné z knih jsem četla o velmi slavném médiu, které získalo své schopnosti tím, že se každý den ve stejnou chvíli posadilo, položilo před sebe papír, vzalo tužku, přiložilo tužku k papíru a hodinu čekalo. Po půl roce se začala tužka po papíře pohybovat a psát různá slova. Médium napsalo tímto způsobem mnoho knih, které byly v tu dobu velmi proslavené. Knihy mne nezajímaly, neboť to byla **jímavá** kázání, v každém kostele možno slyšet lepší — proč by bylo k tomu zapotřebí „*ducha*“, i *když síla, pohybující rukou média, byla skutečně duch!*

Také jsem vzala papír a tužku, držela ruku svisle nad papírem a čekala.

První den - nic.

Druhého dne se tužka začala chvět, takže moje ruka se musela chvět sebou, pak se začala pohybovat ztrnule nárazově sem a tam a kreslila na papír různé čmáranice.

Třetího dne se začala tužka ihned třást a brzy psala zřetelně čitelná slova. Vypadalo to, jakoby psal starý člověk třesoucí se rukou. Pokračovala jsem v pokusu denně a tužka psala stále delší věty. Zatímco tužka psala, pozorovala jsem svou paži a svou ruku. Odkud pochází síla, která rukou pohybuje? Přemýšlela jsem: Kdyby tužka psala sama od sebe, mohla by každá někde ležící tužka vstát a psát. Tužkou tedy pohybuje bezesporu *moje* paže, ale aniž jsem to já chtěla a aniž jsem já předem věděla, co tužka napíše. Síla tedy pochází ze zdroje mimo mé vědomí, ale bezesporu ze mne. Může to být síla, která pochází z mého podvědomí, ale není tu prozatím důkaz, že pochází z cizí bytosti, stojící mimo mne.

Kdo však ví přesně, co je naše podvědomí?

Ukázala jsem písmo vedoucímu **spiritistického** kroužku. Prohlásil s ohromující jistotou, že je to typické mediální písmo, pocházející od ducha. Mlčela jsem. S takovými tvrzeními jsem velmi opatrná. *Že síla pohybující mou paží nepochází z mého vědomí, je jisté, neboť moje vůle tužkou nepohybuje. Může však pocházet z mé vlastní bytosti, z podvědomí. Že se spiritisté domnívají, že tyto síly pocházejí od duchů, to ještě není důkazem, že tomu tak skutečně je!*

Pokračovala jsem v pokusech a pozorovala sebe a tužku.

Jednoho nedělního odpoledne jsme já a můj muž seděli spolu, on četl knihu a já jsem se zabývala vyřezáváním dřeva a přemýšlela o pokusech s tužkou. Došla jsem k závěru, že kdyby moje ruka, moje nervy, nebo jakýkoliv nástroj ze mne, který je dosud neznámý, dokázaly převzít a projevit myšlenky cizí **netělesné** bytosti, stojící mimo mne, muselo by být také možné, abych stejným způsobem převzala a projevila myšlenky jiné bytosti, žijící v těle. Pak bychom se dostali o krok dál.

Řekla jsem svému muži, o čem přemýšlím a zeptala jsem se, zda

by neměl chuť udělat se mnou pokus o přenosu myšlenek. Ihned souhlasil, byl stejně zvědavý jako já, zda se to podaří.

Nevěděla jsem, jak se takové pokusy dělají, ale myslela jsem, že **chci-li** převzít myšlenky druhého člověka, je nejdůležitější, abych se stala zcela pasivní a prázdnou, aby se mé myšlenky rušivě nevměšovaly. Postavili jsme se tedy vedle sebe, držela jsem pravou rukou puls jeho levice - myslela jsem, že takové spojení pomůže - pak jsem se zcela uvolnila, pokoušela se na nic nemyslet - a čekala jsem. Přenos myšlenek jsem si představovala tak, že manžel bude na něco myslet a že se tato myšlenka nějak *objeví v mé mysli*. Očekávala jsem tedy myšlenku, která by nepocházela ze mne.

Tenkrát jsem si neuvědomovala, že také nevíme odkud pocházejí myšlenky, o kterých se domníváme, že jsou naše vlastní!

K mému největšímu překvapení se stalo něco zcela odlišného, na co jsem skutečně nebyla připravena. Jak jsem tu se svým mužem stála a čekala na myšlenku, cítila jsem zcela přesně - viděla jsem to! - jak z krajiny jeho žaludku prýští proud o průměru asi osm až deset centimetrů a objímá mé tělo rovněž ve výši žaludku jako laso. Cítila jsem to tak, že proud vycházející z žaludeční krajiny mého muže je *hmotný*, velmi jemný jako hustá mlha, ale přesto hmotný. Když mne tento hmotný proud obemknul, táhl mne zřetelně jedním směrem, takže jsem musela udělat krok. Tak mne táhl dál a dál. Když jsem udělala krok nesprávným směrem, zřetelně mne to táhlo zpět a postrčilo do správného směru. Tak jsme se dostali až k oknu. Tam mne zhmotněná vůle mého manžela nechala stát. Tu došlo k novému **překvapení**. Moje levá paže, která mi visela dolů, se najednou zvedla do vzduchu - *ztratila váhu!* Do té doby jsem nikdy nemyslela na to, že mi paže visí dolů proto, že ji Země stále přitahuje. Člověk se ve škole učí o gravitaci, ale nikdy jsem si neuvědomila, že i má paže visí z toho důvodu dolů. Ale tam, před oknem, jsem bezprostředně zažila, jak moje paže ztrácí svou váhu a zvedá se do vzduchu, když přestane zemská přitažlivost. Tím, že se zvedla má **ruka**, zvedla také záclonu. Nepohybovala nebo nenapínala jsem ani jediný sval, zdálo se mi, že hmota prýstící ze slunečního pletiva mého muže, mou paži podpírá. Pak tato hmota postrčila mou

hlavu dopředu, takže jsem bezděčně přitlačila nos na okenní tabuli. V tomto okamžiku hmota opustila mé tělo - paži i hlavu - a mohla jsem se opět volně pohybovat.

Podívali jsme se na sebe a byli jsme velmi vzrušeni. Mne vzrušila nová zkušenost, skutečnost, že lidská vůle prýští ze solárního **plexu** a přímo se na druhého člověka položí, obemkne ho jako polyp a dokáže dokonce zrušit účinek zemské přitažlivosti. Tato „hmota“ zanechala dojem, jakoby se skládala z myriád malých mlhových zrněk, jako mléčná dráha na nebi, a jakoby všechna zrnka, úzce spjata, spolu tekla jedním směrem.

Můj muž byl také vzrušen, protože nemohl pochopit, jak je možné, že jsem vykonala jako automat vše, co si myslel - abych šla k oknu, zvedla záclonu a podívala se oknem ven. Vyprávěla jsem mu, že z jeho solárního plexu prýštil proud, který jsem pociťovala jako hmotu. Dodala jsem však, že je to jen subjektivní, když člověk něco pociťuje jako hmotu. Síla působí dojmem hmoty.

Napadlo mne, že jsem jednou před lety, když naše dítě bolelo břicho a položila jsem mu na ně elektrický polštář, a pak ho hladila po obličejí, cítila jsem ke svému překvapení kůži na obličejí, která byla jinak měkká a jemná jako růžový list, drsnou jako rašpli. Bylo to, jako bych hladila muže s tvrdými vousy, který se už dva dny neholil. Pak se ukázalo, že elektrický polštář na vzduchu trochu zvlhnul a elektrizoval tělo dítěte. Jakmile jsem jej vypnula, drsnost kůže pominula. Moje ruka tedy pociťovala elektrický proud jako drsnou hmotu. **Uvážíme-li** tuto skutečnost, kterou si může každý ověřit, je možno také zvážit, zda chceme srovnat tuto „hmotu“, která je projevem lidské vůle s hmotou nebo elektrickým proudem. V základě je to totéž, neboť dnešní věda ví, že i hmota není ničím jiným než formou energie, vibrací, a dělá dojem hmoty proto, že je pro nás neproniknutelná.

Protože se celá rodina shromažďovala každou neděli večer u mých rodičů, šli jsme tam i tento den. Vyprávěla jsem, co jsme zažili a rodina samozřejmě hned chtěla dělat pokusy. Nejdříve jsem vstala s matkou. Ostatní byli tišší jako hrob a pokusili se na nic nemyslet, neboť když jsem v tomto vystupňovaném stavu, cítila jsem myšlenky ostatních

prítomných tak silně, že by mne to bylo při přenášení myšlenek rušilo. S matkou jsem zažila opět něco nového. Proud, který vysílala, byl slabší, jemnější a neměl tak velký průměr, jako proud mého muže. Pak jsem udělala stejný pokus s různými strýci, tetami a jinými příbuznými, kteří se vždy scházeli u mých rodičů na večeri. Jeden strýc, který většinou míval špatnou koncentraci a byl nerozhodný, měl tlustý, silný proud, ale jeho součástky neproudily stejným směrem, nýbrž chaoticky sem a tam a působení bylo rovněž chaotické. Bylo těžkým úkolem zjistit, co chce. Jedna teta měla velmi tenký, ale bodavě ostrý proud jako tenký tvrdý drát, který jakoby zraňoval. Znali jsme ji jako velmi agresivní osobu. Tak měl každý jiné vyzařování vůle.

Otevřel se mi nový svět! Začala jsem chápat mnohé jevy, které jsem dosud jen cítila, tušila nebo vůbec nepostřehla. Najednou se mi ujasnilo, proč je člověk po slovní potyčce tak často unaven, jakoby byl vybojoval zápas. Chápala jsem také, proč společnost jiných lidí někdy zcela vyčerpává, jindy osvěžuje a posiluje. Chápala jsem hmatatelně, co je sympatie a antipatie: vyzařování, které dává, a to, které absorbuje. Lidé sympatičtí vyzařují sílu, lidé nesympatičtí se na nás lepí jako **chapadla** polypa, vytahují z člověka jeho sílu. Z těchto lidí jsem se po pokusu stala tak slabou, že jsem se musela posadit s třesoucími se koleny, zcela bez síly a trvalo chvíli, než jsem se natolik zotavila, abych mohla pokračovat v pokusech. Tento večer všichni chtěli se mnou zkusit přenos myšlenek, nakonec také pokojská, kuchařka a ostatní služebnictvo mých rodičů, s nímž se u nás zacházelo vždy jako se členy rodiny.

V tomto období života jsem zažila ještě něco - skutečnost, kterou nelze změnit žádným lidským nařízením, že totiž z lidí kultivovaných, majících **sebeovládání**, vychází zcela jiné proudění než z lidí nekultivovaných, bez ovládnutí, žijících pouze za účelem uspokojení svých pudů. Je samozřejmé, že to nezávisí na třídě nebo stavu! Zažila jsem u mnoha zcela prostých neučených lidí, kteří žili osaměle v lese nebo na horském svahu a často neznali žádnou civilizaci, čistší a vyšší vibrace než u mnohých velmi učených, vzdělaných a sečtělých, ale naprosto sobeckých lidí. Tyto proudy nelze skrýt, zapřít nebo zfalšovat. Prozrazují, s kým máme tu čest.

Ještě jednu zajímavou zkušenost jsem při těchto pokusech udělala. Když někdo ode mne něco chtěl, co bylo proti mému vychování, stálo toto vychování mezi jeho vůlí a mnou jako oddělující stěna a tuto stěnu prorazit jsem dokázala pouze s největším vypětím sil, zcela explozivně.

Tyto pokusy mne vždy velmi unavily, neboť i tehdy, když jsem experimentovala s kladně smýšlejícími lidmi, musela jsem se nejdříve učinit prázdnou, abych převzala vůli druhého, to znamená, *abych ji v sobě učinila vědomou a tím zavedla vibrace do svých vlastních nervů a svou vibraci pokud možno potlačila*. A to je to nejtěžší. Naše nervy jsou vždy *naladěny na naše vlastní vibrace*; jejich odolnost je přizpůsobena našemu vlastnímu životnímu proudu.

Každá změna nervy namáhá, dojde k přeladění, které - ať dolů či nahoru - je vždy napíná. I když v sobě samých zažíváme takové přeladění, působí často škodlivě, ať je to úlek, výbuch vášně, nebo dokonce přemíra radosti. Je proto pochopitelné, že naladění našich nervů na docela cizí vibrace, které nejsou počtem kmitů ani svým charakterem stejné jako naše, může být únavné, ba dokonce škodlivé. **Je-li** rozdíl ve vibraci příliš velký, může to mít za následek velké škody, nervová onemocnění, předrážděnost a záněty nervů. To vysvětluje, proč někteří citliví lidé v určitém prostředí vždy záhadně onemocní. Je při tom však ještě jedno velké nebezpečí, které hrozí každému médiu a ke kterému dokonce skoro vždy dojde, že totiž médium ztratí svůj přirozený charakter. Přejímá všechny vibrace, ale nemůže je strávit, přisvojit si je, a proto se samo stane chaotickým, nespolehlivým, bez vůle. Nehrajme si nikdy s těmito věcmi! Můžeme číst hromadu dokladů o smutných případech nejrůznějších médiích, která se nakonec stala automaty všech dojmů, bez vůle, neměla již žádnou odolnost a nakonec byla „odhalena“ jako lháři a podvodníci. Není divu! Právě v důsledku svých mediálních schopností ztrácela postupně svou vůli, aby se stala hračkou diváků.

Sama jsem byla svědkem, jak jedna žena se vzácně velkými schopnostmi předváděla zpočátku pravé fenomény, ale později nedokázala odolat přání jiných lidí a chtěla stále něco předvádět. Když se pak neznámá síla nedostavila, začala podvádět, aby zvědavce uspokojila. Skončilo to obrovským skandálem. Nevědomí triumfovali, tvrdili, že

všechny úkazy od počátku byly podvodem. Ne! V žádném případě nebyly všechny úkazy podvodem. *Naopak, právě na základě své skutečné mediumity, se stala tak bezcharakterní a bez vůle, že skončila jako podvodnice.*

Mohla jsem pozorovat tyto účinky sama na sobě. Nechtěla jsem sama sebe podvádět, chtěla jsem poznat pravdu a zažila jsem škodlivé účinky těchto pokusů. Byla jsem však dostatečně vědomá a měla dosti silnou vůli, abych přemohla cizí vibrace a stala se po každém pokusu opět „sama sebou“. Ale právě zdoláváním cizího působení jsem se stala velmi unavená a nervózní, proto jsem se vzdala všech těchto - a později i všech **spiritistických** pokusů. Víím velmi dobře, že mnozí spiritisté tvrdí, že manifestace není únavná ani škodlivá. Necht' mi odpustí, po svých dlouholetých pokusech říkám zcela upřímně, že média která po pokusech nejsou unavena, nikdy nepřevzala cizí vůli, ale manifestovala ze svého vlastního podvědomí - přes vlastní pevné přesvědčení, že manifestace pochází od jiné bytosti. Mé pokusy mne přesvědčily, že člověk může „převzít“, cítit a projevit *svou vlastní vůli z komplexu hluboko skrytého v podvědomí stejně dobře, jako vůli cizí bytosti*. A v tom je příčina většiny sebeklamů. S nevědomými lidmi však nelze diskutovat, trvají na své fanatické víře v „duchy“, klamou sami sebe a množství **lehkověrných**, kteří nemají možnost kontroly. **Nemají** o svých vlastních *nevědomých silách* ani ponětí.

Avšak ten, kdo chce poznat pravdu a zkoumá všechny úkazy s nemilosrdnou kontrolou, může narazit na vysoce zajímavá fakta. Je jen zapotřebí veliké opatrnosti se slovem „duch“.

Uvažujme: **Může-li** vůle člověka zapříčinit zvednutí paže druhého, tedy *přemoci zemskou přitažlivost*, kde je pak hranice možností? Když jsem se seznámila s touto skutečností, pochopila jsem jev, kterému se zde na Západě říká „levitace“ a kterého se dociluje v určitých kláštrech v Tibetu systematickým cvičením ještě dodnes. Aniž jsem tenkrát o těchto tibetských cvičeních něco slyšela, dovedly mne mé pokusy ke stejným výsledkům. Tento úkaz je zde v Evropě také znám a věrohodní očití svědkové popsali, že se velká Terezie z **Avily**, Jan z Kříže a František z Assisi vznášeli ve vzduchu ne jednou, ale **častěji**, někdy

dokonce mnoho hodin. Víím, že *je to možné*, neboť vlastní vůle působí jako cizí a dokáže přemoci na určitou dobu přitažlivost Země. Záleží to na síle vůle.

Také se mi přihodilo, že jsem si během nějakého pokusu nedokázala v sobě uvědomit vůli druhé osoby, a pak bylo pro mne nemožné uskutečnit to, co myslela. Pak ležela tato zdánlivá hmota na mých prsou jako obrovské závaží, dýchala jsem ztěžka a musela jsem tak sténat, jako bych měla zemřít. Prosila jsem jí, aby se lépe soustředila. V okamžiku, kdy jsem si její vůli uvědomila a vykonala ji, jsem dýchala zase lehce a volně, tlak náhle pominul. Co jsem těmito pokusy zažila, mne dovedlo k přesvědčení, že *astma není ničím jiným než neviditelná vůle jiného člověka, která se klade na nemocného jako těžké závaží. Na druhé straně, tato neviditelná, neuskutečněná vůle může patřit nemocné osobě, vycházet z jejího podvědomí a zapříčiňovat její nemoc bez toho, aby si uvědomovala, že její nemoc je výsledkem její vlastní vůle.*

Celý náš život sestává z takových bojů, ve kterých jednou podlehneme, podruhé vítězíme.

Tyto pokusy a zkušenosti pro mne byly nádhernou školou. Měla jsem příležitost nahlédnout hluboko do nevědomé oblasti člověka a získat důkladnou znalost sebe a ostatních lidí. Došla jsem k důkazu, že je možné převzít myšlenky druhého člověka. Ale současně jsem viděla, jak je to neuvěřitelně těžké! Chápala jsem, proč Tibetané nebo Indové, dříve než chtějí převzít zprávu nebo spojení s duchem zemřelého, jdou na tři dny do samoty vzdálené několik kilometrů od obydlené krajiny, postí se a modlí během těchto tří dnů a teprve pak - takto důkladně připraveni - začínají hledat spojení s duchem zemřelého. Určitě ne tak, jak to dělají tisíce lidí, kteří si říkají spiritisté, že se sejdou po práci v kanceláři nebo uprostřed světského života a myslí, že je takto možné spojení s oním světem.

Představují si, že vyslovení malé rychlé modlitby je uchrání před nebezpečím. Cožpak někdy viděli, že vyslovení nějaké modlitby může uchránit někoho, kdo skočil do propasti, aby se nezabil? Experiment se spiritismem bez znalostí je stejně velkým nebezpečím, jako skákat z ne-

vědomosti do propasti. Buďme rozumní! Nezapomeňme, že máme rozum, abychom jím všechny své zkušenosti kontrolovali. Během řady let, kdy jsem se zúčastnila činnosti celé řady kroužků, jsem se musela stát svědkem nesčetných katastrof, posedlostí, sebevražd, nervových zhroucení, těžkých duševních chorob, vyvolaných jako důsledek neodpovědného pohrávání si s tím, čemu se říká spiritismus.

Laskaví a poctiví lidé, **kteří** však byli naprosto nevědomí a psychologicky **neškolení**, prováděli seance! Nevědomí lidé probouzí síly, které neznají a o nichž nevědí odkud pocházejí. Také je neovládají a jsou jim vydáni na milost a nemilost. Spiritismem se mají zbývat jen lidé, kteří jsou naprosto neovlivnitelní, mají důkladné psychologické znalosti a velké zkušenosti a jsou vybaveni obrovskou *vědomou* silou vůle a **sebeovládáním**.

Postupně jsem pochopila, že už nemám co hledat v různých **spiritistických** kroužcích. Zkušenosti, které jsem tam nasbírala, mi však otevřely bránu k lidské duši a viděla jsem s hrůzou, jak osamoceně lidé bloudí v největší temnotě a nevědomosti. Má vlastní mediumita mi poskytla příležitosti nahlédnout do obrovské oblasti podvědomí. Pitvala jsem sama sebe s krutou přisností a nedala jsem se zaslepit nejistými a mlhavými teoriemi. **Šla** jsem v té džungli se svou malou sekerkou stále vpřed, krok za krokem. Nakonec mne spiritismus dovedl ke studiu psychologie. Začala jsem důkladně studovat západní psychologickou vědu, protože jsem tenkrát ještě neměla tušení o obrovských psychologických znalostech Orientu, zejména Indů a Číňanů.

Touží-li někdo po něčem opravdu vážně a soustředí se na to naprosto, osud mu vždy pomůže. Po důkladném předběžném teoretickém vzdělání jsem se dostala do styku se šéflékařem státního ústavu pro choromyslné a ten mi pomohl získat důkladné a systematické praktické školení. Dostala jsem svolení studovat nemocné v tomto ústavu. Směla jsem se zabývat nemocnými ve všech odděleních, směla jsem dokonce do oddělení pro zuřící maniaky.

Když jsem se jednou večer vrátila domů, seděla jsem dlouho sama v pokoji a pokoušela jsem se srovnat si myšlenky. Děsné, co jsem zažila v ústavu! Děsné! Dantovo „Inferno“ je ještě mírné ve srovnání s tím, co tam člověk vidí. A kolik nemocných je na Zemi, kteří tak trpí, zavření nebo nezavření a kolik je zdravých, kteří skrze tyto trpící musí trpět sami, postupně také onemocní a také zahynou. Kolik je nemocných, kteří proto, že se chovají normálně a nenosí na čele pečeť, že jsou duševně choří, klamou nevědomé lidi; někdy zaujímají vysoké postavení, ožení se s nic netušícími, věřícími lidmi a pak zničí svou rodinu, svá okolí, své příbuzné, často celé podniky, ba dokonce země.

Peklo se mi otevřelo před očima a stála jsem zoufalá před bezmocností lidstva proti této strašné bídě.

Musí se něco stát, všichni lidé musí být poučení o různých nebezpečích, která duševní choroby způsobují. Všichni zdraví lidé se musí semknout, aby spojenými silami bojovali proti této bídě.

Zabývání se nemocnými mi otevřelo dveře k nejhlubším tajemstvím nejrůznějších lidí a rodin a poznala jsem zděšeně, **že je** na světě mnohem víc nemocných než zdravých lidí. Viděla jsem nesčetné abnormality a duševní choroby, které lidé v sobě nosí a viděla jsem, že je mnoho těch, kteří by se dali ještě zachránit při správném ošetření, nebo kde by bylo možné jednoduchými prostředky, někdy pouze změnou prostředí znovu nastolit zdravý duševní postoj, a tak vrátit ztracené štěstí nejedné rodině.

Seděla jsem a dumala, kolik by se dalo docílit, kdyby se každý zdravý člověk věnoval této práci. Všechny své síly jsem chtěla zasvětit této práci, zmírnění tohoto utrpení ... ale jak a kde začít?

Kde najdu pomoc?

Jak jsem tu tak seděla a kladla si tuto otázku, měla jsem najednou jistotu, že někdo stojí v pokoji vedle mne. Přenášení myšlenek a **spiritistické** pokusy mi tak zjemnily a vycvičily nervy, že jsem mohla říci - když mne posadili se zavázanýma očima do pokoje - zda je pokoj prázdný, či zda v něm někdo je. Mohla jsem také říci, jaký charakter má onen přítomný. Poznala jsem nyní dobře známý šimravý pocit, který mi jako elektrický proud oznamoval přítomnost živého tvora. Nyní jsem však cítila dobře známé vyzařování, ale stále jsem ještě nevěděla, odkud je znám ... toto vznešené, zcela čisté, mocné vyzařování ... a opět jsem slyšela dobře známý hlas ve svém nitru:

„Kde najdeš pomoc? Ve svém nitru! Vidíš, v tom je právě závada, že všichni očekávají pomoc zvenčí, ale jelikož všichni pomoc *očekávají*, ale *nedávají*, nedostane se pomoci nikomu. Kdyby naopak všichni lidé pomoc dávali, pak by také každý pomoc *dostal*. Pak by bylo možné zbavit Zemi všeho utrpení!“

Odpověděla jsem vnitřnímu hlasu: „Nevím, kdo jsi, nebo vůbec, jaká jsi síla, slyším pouze tvůj hlas, který mi říká pravdu. Vidíš mé myšlenky, mou lidem neviditelnou vnitřní povahu a nemusím ti říkat, že chci celý svůj život věnovat zmírnění utrpení jiných. I když jsem

pouze zrnkem prachu, chci tímto zrnkem rozmnožit pomáhající sílu. Nic jiného mne nemůže v **životě** zajímat, z ničeho se už nemohu těšit, dokud nesu utrpení jiných stále ve svém vědomí. Chci se stát spolupracovníkem při vykoupení Země!"

„Pozor," řekl vnitřní hlas, „dej pozor na velká slova! Být spolupracovníkem znamená povinnost a oběť. Pak musíš skončit se svou nedokonalostí! Pak se nesmíš ani minutu zapomenout, musíš být stále bdělá, abys neudělala jediný krok proti *věčným zákonům*. *Všechna pokušení, ve kterých jsi dosud neobstála, tě znovu navštíví, znovu se ve tvém životě objeví a běda ti, když neobstojíš. Žádný smrtelník si nemůže zahrávat s božskými silami. Nikdy už nesmíš použít sil, které jako spolupracovník získáš, k osobním cílům.*

Nikdy nesmíš mít osobní city, nebo se na něco dívat z osobního hlediska. Dej pozor, žij raději dál svůj osobní život jako ostatní lidé, než abys selhala jako spolupracovník. Varuji tě!"

„Nebojím se," odpověděla jsem. „Jsem s osobním životem tak hotova, že si osobně už nic nepřěji. Po tom všem, co jsem zažila, už nemohu mít osobní radost. Nebojím se žádných pokušení. Odolám jim, protože už nemám žádné iluze. Chci být spolupracovníkem na velkém díle!"

Chvilí jsem nic neslyšela, jen jsem cítila, jak na mne vyzařuje veliká láska. Pak jsem uslyšela: „Tvá sebejistota je mi dobře známá, mé dítě, ale *tentokrát* se nezapomeň...!"

Seděla jsem na pohovce, třela si čelo, ohlédla se kolem - pokoj byl prázdný! Kdo tu byl? Kdo to je? - Nebo jaká je to síla, která ke mně mluví dobře známým hlasem? - Odkud znám tento hlas? Odkud znám mou „sebejistotu"? - A kdy jsem nedávala dostatečně pozor ... takže jsem si zasloužila výstrahu, abych se tentokrát nezapomněla?

Ale už jsem nedostala žádnou odpověď.

Minuly dny, minuly týdny, minuly **měsíce** ... Čekala jsem na znamení, na **poukaz**, co mám dělat, co mělo být mou povinností a obětí, jak mi řekl hlas neviditelného, ale už jsem hlas neslyšela ...

Jak často jsem se snažila přenést se do žádoucího stavu, pocítit v celém těle to zvláštní, nepopsatelné šumění a šimrání, jakoby se člověk koupal v kyselině uhličitě, uzavřít své smyslové orgány a otevřít je dovnitř a uslyšet pak ... nepodařilo se mi to.

Byla jsem bezradná. Čekala jsem stále na znamení marně. Nechtěla jsem však promarnit čas; tak jsem myslela, že bude nejlepší, když budu plnit své pozemské povinnosti co nejlépe a doufala jsem, že mi vnitřní hlas mezitím řekne, co je mou povinností jako spolupracovníka na velkém díle. Také jsem myslela, že tak, jak musí být čisté okno, když jím má být slunce jasně viditelné, musím nejdříve oprostít svou duši od všeho sobectví, **chci-li** vidět pravdu naprosto jasně. Prvním krokem k tomu je poznat, co je ve mně. Když se důkladně seznámím se svou vnitřní povahou, budu ji také moci očistit.

Začala jsem zkoumat zdroj a pohnutky všech myšlenek, slov, pohybů a činů. Jaká neuvědomělá síla ve mně pracuje? Odkud pocházejí mé myšlenky? *Co* ve mně chce, abych řekla ta či ona slova? *Proč* chci dělat právě to a ne něco jiného? Když jsem se z něčeho těšila, zkoumala jsem, proč mám radost. Když mne něco deprimovalo, nebo zlobilo, pátrala jsem po pohnutkách. Když jsem někoho považovala za sympatického nebo nesympatického, ihned jsem analyzovala, kvůli kterým vlastnostem tak bylo. Pozorovala jsem se neustále, proč něco dělám ráda a jiné zase nerada. Když jsem byla hovorná, pátrala jsem po příčinách, které mne pudily k hovoru, když jsem byla mlčenlivá, po tom, proč nemám chuť hovořit. Každé slovo, které vycházelo z mých úst, jsem analyzovala, zda je pravdivé, zda nikoho nezraňuje. Pozorovala jsem účinky svých slov a činů na druhého, který **stál** naproti mně.

Pokoušela jsem se stále o to, abych se vmyslela do toho, s kým jsem právě mluvila: *co bych cítila já, kdyby on mně řekl stejná slova, která já říkám jemu. Držela jsem se neustále, nepřetržitě pod kontrolou.*

Toto neustálé pitvání mi přineslo nezměrné podklady. Seznámila jsem se postupně s kouzelným světem podvědomí a nadvědomí. Poznala jsem různé **projevy jedné a téže síly**, od nejnižších pudů až po nejvyšší duchovní Já. Poznala jsem, že máme svobodnou volbu ztotožnit se se svými pudy nebo zůstat pánem pudů - to znamená *sebou samým*!

Zažila jsem, že svobodný je jenom ten, kdo ovládá své pudy a není otrokem svých vášní, žádostí a přání.

Vedle své neustálé sebeanalýzy jsem dále studovala psychologii a filosofii, ale nezanedbávala jsem ani své dřevorezby a piano. Umělecká práce je výtečnou příležitostí zahloubat a ponořit se do sebe a přemýšlet o různých věcech.

Jednou se stalo, že byl u nás jako host jeden umělecký kritik a viděl nábytek, který jsem sama vyřezala. Nad postelí visel vyřezávaný faun, hrající na flétnu. Estét se mne zeptal, zda jsem tu postavu nejdříve vymodelovala z hlíny. Odpověděla jsem mu, že ani nevím, jak se to dělá, ale že jsem postavu vyřezala přímo ze dřeva. „Co bylo zbytečné, jsem prostě odřezala,“ řekla jsem.

„Ale studovala jste anatomii?“ zeptal se opět.

„Ne, studovala jsem hudbu a nemohla jsem chodit na dvě vysoké školy současně.“

Ještě se chvíli díval na mé dřevorezby, a pak řekl: „Je hřích, že jste se nestala **sochařkou**.“

„Když bych se to neučila, zůstala bych vždy jen diletantkou, a to nechci. Nemohu se však dát zapsat na uměleckou akademii, protože nechci zanedbávat muže a své dítě.“

„Počkejte,“ řekl, „promluvíím s ředitelem uměleckoprůmyslové školy, snad vám výjimečně dovolí navštěvovat jen odborné hodiny. Nepotřebujete vedlejší obory, a myslím, že se najde možnost, abyste byla přijata jako mimořádná žákyně na uměleckou školu.“

Tak jsem se stala nejdříve žákyní umělecké školy, a pak našeho toho času největšího sochařského mistra. Když jsem se u něho ohlásila poprvé,

pristoupil ke mně docela blízko a díval se mi pátravě do obličeje a řekl překvapeně: „Jak zajímavé! Vidím nyní poprvé v životě u živého člověka egyptské oči. Víte, že máte egyptské oči?“

„Ne,“ odpověděla jsem, „nevím ani, jaký je rozdíl mezi obyčejnými a egyptskými očima.“

„Oční otvory jsou po straně podlouhle šikmé, a proto leží víčka docela jinak než u západních ras. Když vidíte výtvarné dílo, poznáte na tomto charakteristickém znaku očí hned, zda je egyptské. Ale nikdy jsem nepomyslel, že najdu takové oči u živého člověka. Dnešní Egyptané už takové oči nemají. Známe to jen z obrazů. Stejně tak neexistuje podlouhlá egyptská lebka. Známe ji pouze z plastik. Ale odkud máte takové oči?“

Usmívala jsem se zdvořile a řekla: „To nevím, pane profesore - snad je to atavismus?“

Usmál se také, pak mi zadal práci.

Po roce přišel do ateliéru, kde jsem pracovala, bylo jich víc vedle sebe, a řekl mi: „Už od vás nevezmu žádný honorář. Když nemáte ateliér, můžete pracovat zde. Je vám nadále k dispozici, ale jako samostatnému umělci. Už nepotřebujete mé vedení, pouze cvik, abyste se dokázala vyjadřovat ve tvorbě stále lépe.“

Poděkovala jsem mu za jeho námahu a pokračovala v práci doma, jelikož jsem měla doma velký ateliér, tenkrát jsem byla už dávno umělkyní, která vystavovala.

Práce mne činila šťastnou. Zatímco jsem pracovala, prožívala jsem dokonalé štěstí. Pracovala jsem jako v extázi. Přestával pro mne existovat zevní svět, čas, nepociťovala jsem tělesná přání, hlad žízeň, zapomínala jsem na svou osobu. Všimla jsem si, že když jsem pracovala zcela soustředěně, proudila do mých nervů síla, která působila léčivě na tělo a osvětlovala rozum. Stávalo se mi často, když jsem byla soustředěna na svou práci a na nic nemyslela, že jsem najednou spatřila pravdu, která neměla žádnou souvislost s mojí prací. Tak jsem často dostala odpověď na hluboké problémy, které mne zaměstnávaly, na filosofické, psychologické nebo jiné nevyřešené otázky. V takových případech mi zůstalo modelované dřevě v ruce, zůstala jsem okamžik bez hnutí a vi-

děla duchovním zrakem novou pravdu, nový objev. Měla jsem v těchto chvílích **pocit**, jako bych prorazila hlavou podlahu poschodí, které leželo nade mnou. Vynořila jsem se tam, rozhlédla po místnosti, která se takto stala viditelnou a viděla poklady, které tam ležely skryté. Tato osvěcení přicházela postupně stále **častěji**, nejen během sochařské práce nebo hry na piano, ale skoro vždy, když jsem se na něco soustředila.

Jednou jsem zažila něco docela zvláštního! Nebylo to však během práce, ale večer, když jsem právě chtěla usnout.

Naše postele stály vedle sebe a oba jsme měli zvyk před spaním ještě pohodlně chvíli číst v posteli. Tento večer jsme také leželi vedle sebe a četli. Pak se mi chtělo spát a řekla jsem svému muži: „dobrou noc!“ Zhasla jsem lampičku na svém nočním stolku, natáhla se a zavřela oči, abych spala. Ano, zavřela jsem oči, **ale dále jsem vše v pokoji viděla!** Viděla jsem zavřenýma očima celý pokoj, vše, co bylo v pokoji a viděla jsem také manžela ve vedlejší posteli, jak právě obrací stránku. Rychle jsem oči otevřela, abych viděla, zda skutečně obrátil stránku, nebo zda byl celý úkaz projektován z mého nitra. Ale jeho pohyb pokračoval! Zase jsem oči zavřela, přesto jsem vše viděla. Při tomto překvapení jsem se posadila na posteli, dívala jsem se kolem sebe zavřenýma očima a viděla vše zcela jasně! Jen bylo zvláštní, že jsem neviděla věci plasticky, ve třech dimenzích, ale že vše bylo stejně jako moje víčka průhledné a ploché jako fotografický negativ, podobné rentgenovému snímku, ale ještě mnohem jasnější, průhlednější. Viděla jsem například svůj šicí stroj dřevěným pouzdrům, obrazy na zdi ve vedlejších pokojích zavřenými dveřmi, viděla jsem šaty ve skříni a všelky své maličkosti chaoticky za sebou v psacím stole. Celý obraz byl jako otisk všech věcí, které tu byly, za sebou.

Manžel chvíli vyděšeně přihlížel, jak otáčím hlavu se zavřenýma očima, pak se zeptal:

„Co to děláš?“

Odpověděla jsem rozčileně, že vidím vše se zavřenýma očima. Stal se zvědavým a dělal se mnou různé pokusy, zda vidím, kolik mi ukazuje prstů a podobně. Viděla jsem v jeho těle kostru, ale také orgány, vše za sebou. Bylo to strašidelné, ale zvítězila moje povaha zaměřená od

přírody na humor a musela jsem se hlasitě smát, jak vypadal - průhledný - tak komicky.

Nakonec jsme museli spát. Spala jsem jako vždy klidně a druhého dne jsem viděla opět normálně a jen s otevřenýma očima. Zvláštní úkaz se tentokrát delší dobu neopakoval. Pracovala jsem **nerušeně** dál na svých sochařských pracích.

Vedle sochařství jsem nezanedbávala ani studium psychologie. Přicházelo ke mně stále více lidí, aby se mnou prohodili své duševní problémy. Tím jsem sbírala stále víc praktických zkušeností.

Tak uplynulo několik let: v zimě neustálá práce, v létě společný život s rodinou u velkého jezera, kde jsme užívali přírody a společného pobytu.

MOJE CESTA

Nastalo období v mém životě, kdy jsem mívala často vize v docela bdělém stavu. Některé působily na mne a na můj další život tak otřesně, že se o nejdůležitějších musím zmínit.

Na konci každého roku jsme podnikali s manželem cestu do mnoha zemí. Jednou na zpáteční cestě z Itálie jsme zůstali nějakou dobu v Dolomitech na několik horských túr. Zde jsem zažila jednu ze svých nejotřesnějších vizí. Jednoho večera jsme se vrátili do hotelu a ulehla jsem po namáhavé túře. Během chůze pražilo slunce tak pronikavou silou, že jsem měla pocit, jakoby mi sluneční paprsky probodávaly záda a srdce jako oštěpy. Mohutné načervenalé skály odrážely sluneční záři tisíckrát znásobenou, celá atmosféra působila démonicky, vše žhnulo jako bychom šli do předsíně pekla. Byla jsem opravdu ráda, **když** jsme nastoupili konečně zpáteční cestu a slunce, které v těchto horách působilo jako pekelný **plamenomet**, zmizelo za obzorem.

Ulehla jsem brzy do postele a natáhla se, abych usnula. V tu chvíli se mne zmocnil pocit, že se na mne řítí celý strop a že padám do bezedné prázdnoty, že musím ihned zemřít. Krátce řečeno, dostala jsem prudký srdeční záchvat, jak zjistil lékař, který přiběhl na zoufalé zavolání mého muže. Dal mi injekci. Minula noc, ale stále jsem měla sotva znatelný tep a trápil mne pocit zničení. Poznala jsem, co je to smrtelný strach. Jako vždy, tak jsem se pozorovala i nyní a zjistila, že smrtelný strach je tělesným stavem. V mém vědomí byl klid, nebála jsem se smrti a přesto jsem trpěla tak hrozným smrtelným strachem, že pro to nenacházím vhodná slova. Bylo to prostě nesnesitelné! Myslela jsem, že nejsem už na tomto světě, ale také ne na onom, vznášela jsem se v prázdnotě. Trpěla jsem tak bezmezně, že jsem chtěla raději ihned zemřít, než muset dál snášet tak hrozná muka. Vzdala jsem boj, chtěla jsem jít vědomě na smrt, abych se zbavila smrtelného strachu ...

Když jsem však chtěla svým vědomím vklouznout do této prázdnoty, které jsem se tak šíleně bála - místnost se náhle rozšířila otevřelo se mi před očima nekonečno. Spatřila jsem v tom nekonečnu dlouhou, předlouhou cestu, na jejímž konci stála - mimo vše pomíjející, už ve věčnosti - nádherná postava muže z oslnivého světla, náručí rozevřenou s neuvěřitelnou láskou. Byl ode mne nekonečně vzdálen a jeho tvář svítila a zářila takovým světlem, že mne to oslňovalo a nemohla jsem vnímat jeho rysy. Přesto jsem věděla, že je to *Spasitel světa*.

Po cestě se pomalu pohybovaly podlouhlé bytosti, vypadající jako vejce, které však, jak se pomalu spolu sunuly vpřed, na mne dělaly dojem stáda ovcí, jimž nejsou vidět nohy, jen kulatá, měkká záda. Musela jsem jim - stojíc na začátku této cesty - ukázat cestu. Stála jsem tu, hnala ovce na cestu a ty šly pomalu, stejnoměrně dál směrem ke světelné postavě, která je očekávala s otevřenou náručí. Ty, které ho dosáhly, vešly do jeho světla a zmizely, splynuly s tou září. Celá cesta, která se jevila nekonečná, byla jako nikdy nekončící obrovský proud, sestávající z těchto podlouhlých bytostí, o nichž jsem věděla, že jsou to *lidské duše*. A ukazovala jsem jim cestu a přicházely stále další duše a musela jsem i těm a stále novým a stále dalším hrnoucím se duším ukázat cestu.

Uvědomila jsem si, že nyní ještě nezemřu, protože mne ještě čeká tato práce, že vůbec nemohu zemřít, dokud tento úkol nesplním. A věděla jsem, že tato práce bude trvat velice dlouho, ale konečně uběhne můj čas na kosmických hodinách a budu se smět sama vrátit do svého světelného domova, kde i mne očekává zářící láska ...

Snesl se na mne nekonečný mír a srdce mi začalo pracovat sice ještě slabě, ale přece normálně. Podívala jsem se na svého muže, který mne pozoroval se starostlivou tváří. Mohla jsem zase trochu hýbat jazykem a řekla jsem mu tiše, že je mi lépe. Ubohý drahý chlapec plakal radostí jako dítě, že jsem zase mohla mluvit a že se do mých očí vrátilo světlo.

Musela jsem ještě několik dní ležet, pak jsem se dostala tak dalece do pořádku, že jsme mohli jet domů. Po krátkém čase bylo vše opět v pořádku.

VIZE MINULOSTI

V létě u velkého jezera **mne** skoro vždy přepadl **zvláštní** stav, ve kterém jsem byla vnímavější na vize nebo převzetí a vysílání telepatických zpráv než jindy. Jednou o letních prázdninách jsme šli po radostném dnu spát. Dům ztichl a usnula jsem vedle svého muže. Zdály se mi různé chaotické sny, zdánlivě nesouvislé obrazy, když jsem najednou, už ve snu, uslyšela kroky ... pomalé, šouravé kroky. Ty způsobily, že jsem si uvědomila, že jsem upadla do dřimoty tam, kde jsem seděla - nahoře na dlouhém schodišti, neboť dlouho nikdo neprošel, od něhož bych mohla něco vyžebrot. Nyní mne probudil očekávaný hluk, někdo přicházel ... Probudila jsem se, otevřela oči: tu vidím, že šouravé kroky pocházejí od velmi starého, zlomeného muže, který se právě dostal až sem a sedá si naproti mně na druhý roh schodů. Schody vedou z této vysoko položené městské čtvrti dolů do města a jelikož je zde nahoře mnoho státních a městských úřadů, chodí po schodech nahoru a dolů denně mnoho tisíc lidí. Jen v poledne, jako nyní nastane malá přestávka, kdy se stálý proud lidí zmenšuje. Je to pro mne dobré místo, abych tu seděla; střecha vchodu na schody mne chrání proti dešti a mám dobré příjmy. Mám své stále zákazníky, kteří mi dávají denně almužnu, když spěchají do svých kanceláří. Ale co je to za drzost od toho starého žebráka, že přichází za žebrotou právě sem? Poškodí mne to, neboť lidé nedávají současně dvěma žebrákům a tak jistě ztratím polovinu svých příjmů.

Dívám se na něho hněvivě a chci mu říci, aby šel žebrot jinam, to je moje místo, necht' odtud okamžitě odejde! Dívám se na něho a zmocňuje se mne nejistý **pocit** ... zaryla jsem svůj zrak do jeho **očí** ... začínám být nesvá - vidím, že i on se dostává do rozpaků, udělá pohyb, jakoby chtěl utéci, ale je pozdě - poznávám ho a on poznává mne, poznáváme se navzájem. Ó, milosrdný Otče, neopouštěj mne ... je to *on*. Zde je **muž**, kterého jsem celý život hledala, který mne opustil a na kterého jsem nikdy nedokázala zapomenout ... A teď sedí naproti mně a je stejným žebrákem jako já ... ó, že jsme se museli takto setkat!

Dívám se na něho, na jeho starý, vrásčitý obličej, kůže a rty mu ochable visí dolů, řídké vlasy a vousy má zanedbané, jeho oděv sestává

z různých starých, opotřebovaných, žebrotou získaných hadrů. Co se stalo z někdejšího elegantního, krásného kavalíra? Opětuje můj pohled s úlekem, vědom si své viny ... zahanben. Jeho starý, vrásčitý obličej se mu znetvoří, ochablá ústa se zkříví, začíná bezhlesně plakat. Zvedá ruce, aby setřel slzy - tu vidím jeho ruce, rozpraskanou kůži plnou ran, špinavé dlouhé nehty - odpuzující, ztuhlé, zanedbané prsty s dnavými uzly. Ó, ty ruce, které bývaly kdysi tak krásné, tak elegantní, tak pěstěné, ty ruce, které líbat bylo pro mne kdysi štěstím ...

Potom jsem se podívala na své ruce ... hrůza! Jsou to staré ruce, stejně zanedbané. Jak je zvedám, vidím dnou zkřivené prsty, kůži tvrdou a tuhoun, také plnou tisíců krvavých šrámů. Od kdy jsou mé ruce tak odporné, tak odpuzující? Nevím! Nikdy jsem na to nepomyslela, abych se pozorovala. Žila jsem jako náměsíčná. Nyní se rozpomínám, probouzejíc se jako z polobdělého stavu, jakoby byla ležela na mém vědomí hustá neproniknutelná mlha. Mlha se stále odsouvá a vidím vše jasně. Celý svůj život, celé své postavení mezi lidmi, kteří se mnou zacházeli jako s polozvířecí bytostí, bez lásky, bez soucitu. Ve svém polovědomém stavu jsem všechno trpěla - množství ran, **bezcitnost**, výsměch - když se mi lidé ve dvoře posmívali pro mou nedokonalost, ubohost. Jak by mne **bylo** mohlo napadnout všimnout si svých rukou nebo vůbec svého vzhledu? Když jsem byla mladá, chtěla jsem být někdy hezká, abych se *Ubila jemu*. Tenkrát jsem si do vlasů vplétala barevné stuhy, ale když jsem ztratila jeho i dítě, bylo mi vše lhostejné. Vůbec mne už nikdy nenapadlo podívat se do zrcadla a nestarala jsem se o vzhled svých rukou, ale pouze o to, co lidé do mých natažených žebrajících rukou vložili. Ano, nyní, když je v mé hlavě jasno, si náhle vzpomínám, že někteří lidé, když mi chtěli vložit peníz do rukou a já se ho chtivě chopila, stáhli své ruce s odporem a nechali peníz spadnout, aby se nemuseli dotknout mých prstů. Nyní chápu, cítím sama odpor, když se dívám na své zpuchřelé ruce a na své špinavé, páchnoucí, roztrhané, žebračké hadry. Jak asi vypadá můj obličej? Ó, kdyby mne byl tenkrát tak **bezcitně** neopustil, nebyl by nyní žádný z nás v tom hrozném, zpusťšeném stavu a také bych byla nepřišla o dítě ... Proč? Proč to vše muselo tak být a proč se musíme nyní na konci takto setkat? Naše životy skončily! - Nemůžeme nic napravit - nic! Je po všem ... je pozdě! ... pozdě!

Přepadá mne nevýslovná **beznaděj** a nekonečné zoufalství, strašná bolest proniká celou mou bytostí - cítím, že mi puká srdce - křeč, která mi svírá srdce stále víc - pak se mi před očima zatemní, vše zmizí, padám do prázdnoty ...

Někdo sténá, chroptí, supí ... slyším to a chci vědět, kdo to je ... pomalu svítá - tu se setká můj zrak s polekaným pohledem mého muže a uvědomuji si, že jsem to já, kdo tak zápasí o dech. Sedím na posteli, manžel mnou zoufale třese a když vidí, že ho poznávám, vydechne ulehčené a říká, stále ještě velmi polekaně:

„Co se s tebou děje? Už jsi zase při životě? Byl jsem tak vyděšen! Probudilo mne tvé sténání, **seděla** jsi tu se široce otevřenými očima, ale nepoznávala jsi mne, dívala jsi se do prázdna, dívala jsi se na mne, ale vůbec jsi mne nevnímala. Co je ti? Proboha, řekni mi, co se děje!“

Dívala jsem se na něho, chci odpovědět, ale nemohu ze sebe vydat ani jediný zvuk. Zděšení mi stále ještě svírá hrdlo. Pomalu přicházím natolik k sobě, že mohu s velkou námahou zasténat: „Teď ne - teď nemohu - zítra!“

Manžel se dále neptá a já padám zpět na polštář. Drží pouze mou ruku ve své a když vidí, že se postupně uklidňuji, ještě jednou se na mne podívá pátravým pohledem, pak zhasne lampu.

Druhého dne sedíme odpoledne spolu na zahradě a vypravuji mu, co se mnou v noci bylo, vypravuji mu svou vizi.

Byla jsem **žebračkou**, která si vzpomínala na celý svůj život a jsem to já, já jsem kdysi byla tou **žebračkou**. Já si vzpomínám na vše, co jsem zažila tenkrát, když jsem byla tou ženou. Byl to můj vlastní život, který se náhle probudil a **stal** se vědomým. A vyprávěla jsem mu dál:

„Byla jsem opuštěným **nevolnickým** dítětem na velkém dvoře. Neměla jsem otce, alespoň jsem si **nevzpomínala** ani na otce, ani na matku. Po dvoře chodilo mnoho lidí - kočí, který obstarával koně, čeledínové, kteří štípali dříví a krmili lovecké psy, kuchařka, která vařila ve velké kuchyni a ještě mnoho jiných děvčat, která pracovala v kuchyni, na dvoře a také v domě. Vyrostla jsem na tomto dvoře, lidé mne strkali sem a tam a od té doby, co si vzpomínám, jsem vždy pracovala, co jsem pracovat mohla. Když jsem vyrostla, pomáhala jsem také ve velkém

domě, kde bydlelo panstvo. Byl to obrovský dům s mnoha pokoji a slyšela jsem od pokojských, že je tam vše velice krásné. Nesměla jsem nikdy dovnitř, smělo tam pouze služebnictvo, které mělo boty. Sama jsem byla ‚venkovní děvečkou‘. Pokoje ústily do dlouhé chodby. Tuto chodbu jsem musela udržovat v čistotě. Nosila jsem od studně obrovské kbelíky plné vody, pak jsem si klekla a drhla kartáčem velké barevné kamenné desky chodby. Vidím tyto kamenné desky ještě nyní zcela zblízka, jak se nad ně skláním a drhnu a drhnu, stáhnou se o řadu zpět a opět drhnu. Pak vždy znovu liji vodu na kamenné desky a drhnu dál a dál - dlouhá, široká chodba nechce mít konce! A když jsem přece konečně hotová, přijde na řadu chodba v horním poschodí ... plynou dny, měsíce, léta a drhnu, drhnu stále ještě kamenné desky. Jsem spokojena, mnoho nepřemýšlím, mám v hlavě hustou mlhu. Myji kamenné desky ráda, jsou barevné a miluji barevné věci. Za svou práci dostanu v kuchyni najíst a smím spát v komůrce vzadu za stáji. Do dvora často přijíždějí cizí kočáry. Patří hostům, kteří už vystoupili vpředu u hlavního vchodu. Kočí pak dovezou kočáry do velkého dvora, **vyprávěnou** koně a vodí je tak dlouho kolem dokola v kruhu, až vychladnou, pak je přiváží ve stáji hostů. Mnoho hostů přijíždí na lov, a pak je chodba plná špíny. Pánové vcházejí ve špinavých holinkách a musím chodbu umýt už za svítání, aby byla čistá, až panstvo vstane. Jednoho dne jsem právě na dvoře, když tam vstoupí překrásný mladý pán. Chce se podívat po svém koni a jde do stáje. Dá si koně osedlat, vystoupí na něho a odjíždí. Vzhlednu k němu okouzlena, je tak překrásný a jednou se dokonce podíval i na mne! Obdivuji ho, jakoby to **byl** sám Pánbůh a když mne tuto noc vyhledá v mé komůrce, nechám se sebou dělat, okouzlená a šťastná, vše, co ode mne žádá. Jeho tvář prozařovala hustou mlhu, která mi zatemňovala hlavu a prožila jsem šťastné chvíle v jeho náruči ...

Přijížděl na lov častěji a můj život sestával z několika šťastných dnů, kdy tu byl a čekání na dny, kdy se vrátí.

Po roce přišlo dítě. Kuchařka mi pomohla, když jsem se zhroutila, hledajíc pomoc, před jejími dveřmi.

Nevěděla jsem, co se se mnou stalo, jen když mi po hrozných útrapách

vložila dítě do náruče, cítila jsem ve svém srdci teplo pro tu malou bytost a byla jsem poprvé v životě šťastná: *někdo mne potřebuje, pro někoho jsem všiml* Kuchařka promluvila s paní - přišla, podívala se na mne a na dítě a dovolila, aby dítě u mne zůstalo. Budu pracovat, slibovala jsem, pracovat ještě víc, jen ať mi neberou dítě ...

Když on, otec mého dítěte - byl opět hostem v domě a přišel v noci ke mně jako jindy, ukázala jsem mu, šťastná, dítě a prosila jsem ho, aby mi dovolil, abych pracovala v jeho domě, na jeho dvoře, abych mu mohla sloužit. Nejdříve se zalekl, pak prohlásil, že není vůbec jisté, že je to jeho dítě. „Kdo ví,“ řekl, „který čeledín nebo nevolník je jeho otcem!“ Marně jsem mu **vysvětlovala**, že se mne nikdy nikdo nedotkl, neboť jsem se bránila proti všem jako divoké zvíře, jen jemu jsem dovolila, jako zmámená vše, co chtěl. Marně jsem ho prosila, aby mi dovolil žít v jeho blízkosti, slibovala jsem mu, že ho nebudu rušit, chtěla jsem pro něho pracovat. Chvilí mne poslouchal, pak, když jsem poklekla a objala jeho nohy, mne odstrčil a vyběhl ven. Nikdy jsem ho už nespatriila. Nevím, zda byl ještě později hostem v domě. Už nikdy nepřišel do zadního dvora, marně jsem po léta čekala. Zmizel z mého života. Ale bylo tu dítě! Bylo mi všim, zabývala jsem se v myšlenkách jedině jím, znamenalo pro mne život sám!

Drhla jsem kameny na chodbě a myslela na dítě. Spěchala jsem s prací ještě víc, abych mohla být s dítěte. Byla to holčička, hezká a chytrá jako otec. Dělala vždy opak toho, co jsem jí řekla, nestrpěla odpor. Čím víc jsem se stávala její otrokyni, tím méně milá ke mně byla. Ještě jako úplně malá byla ke mně hrubá a opovrhovala mnou. Nic se jí nelíbilo, co jsem řekla nebo udělala, nejraději se toulala po okolí. Často to došlo tak daleko, že přišla domů až druhý den. **Byla** jsem zoufalá a po práci jsem ji hledala po okolí. Ale pak se vrátila a pro mne bylo zase vše v pořádku.

Jednoho dne mne opustila a už se nikdy nevrátila. Čekala jsem zoufale, hledala ji všude po okolí - čekala jsem a hledala - zmizela navždy.

Už jsem nedokázala pracovat. Slunce se zatemnilo a svět se stal naprosto prázdným. Jednoho dne jsem to už nemohla vydržet, odešla

jsem hledat dítě a už jsem se nevrátila. Putovala jsem z místa na místo a všude jsem se ptala, zda lidé neviděli mé dítě. Uplynula léta a stále jsem ještě hledala, ale už bez naděje, pouze ze zvyku. Chodila jsem jen proto, že mne vnitřní neklid hnál dál. Lidé mi dávali něco k jídlu a když jsem měla roztrhané šaty, darovali mi tu a tam staré, opotřebované hadry, abych si jimi zahalila své údy. Chodila jsem z místa na místo, stále dál.

Jednou jsem procházela městem a tu jsem potkala na ulici kuchařku ze dvora, která se mezitím vdala. Žila se svým mužem v tomto městě. Vzala mne s sebou domů, dala mi najíst a vyprávěla mi, že otec dítěte..."

Tu mne manžel náhle uchopil za ruku a přerušil mé vyprávění. Smrtně bílý, chvějícím se hlasem řekl: „Počkej, počkej, budu vyprávět dál, vím co bude, *vzpomínám si, co se stalo dál* \ Zatímco jsi vyprávěla, náhle se mi vše ujasnilo, poznal jsem sebe sama: **já** jsem byl tím mužem, který tě tenkrát opustil, neboť vím, že já byl tenkrát tak neodpovědný a šíleně lehkovážný. Žil jsem jen pro zábavu, vyhazoval jsem peníze plnými rukama bez váhání a jednoho dne jsem přišel o vše. Můj rodinný statek byl prodán v dražbě a musel jsem opustit svou půdu i zámek. Nejdříve jsem šel k přátelům, kteří dříve se mnou pili a hráli, kteří mi pomohli promarnit mé dědictví. Ale po několika týdnech mi dali znát, že jsem v jejich domě přebytečný a musel jsem dál. To se opakovalo u jiných takzvaných přátel, až jsem si zprotivil sám sebe i je. Chtěl jsem začít nový život a hledal jsem práci. Ale nikdo mne nebral vážně. Nevěděl jsem jak mám pracovat a co mám dělat. Upadal jsem stále hlouběji.

Jednou mne napadla utkvělá myšlenka, že mé neštěstí je božím trestem za to, že jsem tebe a dítě tak **bezcitně** odstrčil. Šel jsem k bývalému příteli, kde jsi pracovala. Sám jsem nevěděl, co bych tam pohledával, chtěl jsem jen vědět, co se stalo s tebou a s dítětem. Nenašel jsem však ani tebe, ani dítě, byly jste obě pryč, nikdo nevěděl, kde ... Šel jsem dál a nacházel stále méně přátel, kteří mi něco půjčili. Už to bylo žebrání, a když mi nikdo neposkytl přístřeší ani ‚půjčku‘ a zestárnul jsem, začal jsem prosit o trochu pomoci cizí lidi. Stal se ze mne nakonec žebrák, který putoval z místa na místo a dobrosrdeční lidé mi dovolovali

strávit noc ve stáji nebo ve stodole. Upadal jsem stále víc, byl jsem stále starší, přemáhal mne hlad a jednoho krásného dne - už mi bylo vše jedno - jsem začal žebrať ve městě na ulici. A tak se stalo, že jsme se nakonec setkali na stanovišti žebráků."

Poslouchala jsem ho s největším vzrušením, neboť vše, co řekl, bylo přesně tak. Věděla jsem od začátku, že můj muž byl tím starým žebrákem a byla jsem otřesena, že si uvědomil svůj tehdejší život. Všechno bylo tak, jak si vzpomínal, neboť kuchařka mi tenkrát vyprávěla, když jsem ji navštívila, že promarnil dědictví a jmění a že mne - mnohem později - hledal ve dvoře, ale tenkrát už nebyl tím elegantním pánem, ale velice zanedbaným tulákem, putujícím v odřených šatech. Když jsem od kuchařky odešla, opět jsem navštívila starý dvůr a ptala se tam po jeho adrese. Ale nikdo nevěděl, kam šel, kde se zdržuje. Tak jsem šla dál a ocitla jsem se ve městě, kde jsem zůstala natrvalo. Byla jsem už stará a nemohla jsem putovat po silnici. Zůstala jsem tedy a žebřala na schodech. Tam jsme zažili shledání a tam přišla má poslední hodina a mé poslední okamžiky. Neboť, když jsem ho poznala a ujasnilo se mi, že byl celý život zmařen a už nemohl být napraven, protože bylo pozdě ... pozdě ... dítě bylo ztraceno a život končil ... zemřela jsem tam, sedíc na nárožním kameni a bylo po všem. Má vzpomínka tam končila ...

Dlouho jsme se na sebe dívali, mohli jsme těžko chápat, že se může něco takového přihodit dvěma rozumným, moderním lidem. To, co jsme zažili, nelze vysvětlit ani nějakými teoriemi o dědičnosti, ani teoriemi psychologickými. *Věděli jsme, že se všechno skutečně a doopravdy tak přihodilo!* Nebyla to fantazie.

Právě zažité námi oběma hluboce otřásl, až do nejvnitřnější bytosti. Seděli jsme ještě dlouho mlčky vedle sebe, naše myšlenky neklidně kroužily. Pak řekl manžel: „Vidíš, nikdy jsem na to nepomyslel, proč jsem se od svého dětství přísně zdržoval pití, karetních nebo jiných hazardních her, tance a vůbec vši společnosti. Přitom je v mé povaze, že bych rád pil, tančil nebo se bavil. Nyní se mi však ujasnilo, že se mi tenkrát, když jsem vše promarnil a žil v největší bídě, vrylo hluboko do vědomí, že už nesmím nikdy pít, nikdy být lehkomyšlný.“

Poznal jsem hodnotu peněz, o které jsem neměl ponětí. A poznal

jsem také, že *hodnota člověka začíná tam, že dokáže uživit sebe a svou rodinu*. Všechny tyto poznatky ležely hluboko v mém podvědomí, neboť jsem tenkrát s tímto postojem zemřel. A proto jsem se chtěl ve svém současném životě, v mládí, stále jen učit. Tento postoj byl silou, která mne zadržovala, když se přátelé z univerzity chodili bavit. Měl jsem vždy obavu, že by se se mnou stalo něco hrozného, kdybych šel tančit a vrhl se do společenského života. Teď jsem si vědom, že jsem se bál bídy, která byla tehdy důsledkem mého lehkomyšlného života. Postoj, že už nikdy nesmím pít a hrát, přicházel z podvědomí."

„Ano," odpověděl jsem, „a jelikož jsi tenkrát vůbec nepracoval, jsi nyní přehnaně pilný a zaměřen pouze na svou práci."

„Jistě. V druhé polovině svého života jsem tedy už *chtěl* pracovat; ale ničemu jsem se nenaučil, také jsem nevěděl, co znamená pracovat. Když jsem prosil o práci, vůbec mou prosbu nebrali vážně ... nikdo mi žádnou práci nesvěřil. Později, když už jsem se toulal po světě jako vagabund, dávali mi cizí lidé ze soucitu práci - štípat dříví, někdy nakládat vozy, nebo jsem pomáhal při vinobraní, jindy klepat koberce - a zatímco jsem takto pracoval nešikovnými rukama, nezvyklými práci, hluboce se mi vrylo přání; kéž bych se byl něčemu naučil ... byl šikovný a znalý! A v tomto životě jsem se pak učil všemu, co jen bylo možné a budu se učit stále, až do konce svého života."

Když vyslovil slova „do konce svého života", sevřela mi srdce železná ruka. Kde budeme my, dítě a já, na konci jeho života? Ztuhla jsem leknutím... *Udeříme-li rukou do zdi, zeď úder vrátí, aniž chce! Ne, že by zeď úder vrátila, nýbrž náš vlastní úder se odrazí. V každém případě, nechť udeříme cokoli, vždy to vrátí stejný úder.* Ne, nechtěla jsem domyslet toto tušení. Neopustíme ho ... **ne...ne...ne!**

Premýšlela jsem pak o souvislosti mezi mým tehdejší a nynějším životem. Proč ta slabomyslnost, proč tenkrát ten mlhavý stav a proč teď, bez přechodu mé dnešní nadání a schopnosti? ... Nebylo pro to žádné vysvětlení.

Byli jsme ještě mnoho dní pod dojmem otrěsného zážitku, **ale** pak jsme opět chodili plachtit s přáteli ze sousedství a koupat se s dětmi a tak naše vzpomínky z minulého života postupně vybledly. Byli jsme

oba příliš střízliví lidé, než abychom se zabývali něčím, co už pominulo. Manžel stejně musel za několik dní odejet, neboť jeho dovolená skončila. Zůstala jsem se sourozenci a s dětmi sama.

ČARODĚJNICE

Celá krajina kolem jezera byla sopečného původu a toto vyzařování asi na mne působilo tak silně, že jsem tam mívala často vize.

Jsem velmi střízlivé povahy a hledám za každým úkazem přirozenou příčinu. Nikdy jsem nevěřila ve strašidla a demony a když mi někdo něco vyprávěl o různých nočních „zjeveních“, která jsou běžná tu i tam v nějakém starém zámku, usmívala se tomu s převahou, jak to nezkušení lidé dělávají, a pomyslela jsem si potají, že tito lidé mají bujnou fantazii. Nejméně ze všeho bych si byla „namlouvala“, že právě já budu mít takové zážitky. Je ostatně charakteristické, že se to nikdy nepodaří, když si člověk chce takové vize „namluvit“. Vize se objevují náhle a naprosto nečekaně právě tehdy, když člověk, nic netuše, myslí na zcela jiné věci.

Ještě téhož léta se stalo, když manžel už s námi nebyl, že jsme ulehli po radostném dnu jako obvykle. Šla jsem do svého pokoje, kde můj synáček už hluboce spal. Také jsem ulehla, zhasla svíčku - na tomto odlehlém místě ještě nebyla elektřina - a usnula.

Nevím jak dlouho jsem spala, ale náhle jsem se probudila a postřehla hluk, bylo to, jakoby někdo tápal po pokoji. Uchopila jsem zápalky a rychle rozsvítila svíčku ... a v příštím okamžiku jsem se vrhla na strašidelnou postavu, která už nesla dítě v náručí a chtěla je odvléci. Byla to ženská postava, podobná vyobrazení čarodějnice, a když jsem ji překvapila světlem, chtěla vyklouznout po provaze, drátěném laně, které vedlo pod postelí oknem ven. Vrhla jsem se na ni, uchopila dítě a chtěla jí je vytrhnout. Nepustila je! Začal mezi námi strašný boj. Čarodějnice mezitím už povylezla o kus na laně - zdálo se, jakoby s ním byla nějak spojena - vycházel z něho silový proud, který jí sílu předával, ale nemohla dál, protože jsme se držela dítěte a chtěla jí je vytrhnout. Ale ona se rovněž věšela na dítě a chtěla mi je vytrhnout. Tahaly jsme dítě sem a tam; mezitím jsem nabyla pocitu jistoty, že

bude mít moc nad dítětem už jen velmi krátkou dobu a že musí odletět bez něho, když se ho během té doby nezmocní. Věšela jsem se tedy vší silou na dítě v zoufalém boji, ona se pokoušela mne od něho oddělit stejnou silou, až náhle zcela nečekaně dítě pustila, vyhoupla se po drátěném laně z okna a zmizela venku ve tmě...

A já ... ? Klečela jsem na posteli, dítě leželo vedle mne v úplném klidu, hezky přikryté a pevně spalo - ale svíčka na nočním stolku hořela. Zdálo se mi to? A zapoměla jsem snad zhasnout svíčku večer, když jsem šla spát? Ale ne, zápalka vedle ještě žhnula. Zapálila jsem ji tedy teď, celá scéna se musela odehrát během několika vteřin. Jinak by zápalka už nebyla teplá. Ne, *nesnila jsem!*

Zhasla jsem opět svíčku, ulehla do postele a snažila se uklidnit své šíleně bušící srdce. Co to bylo? Čarodějnice? Je něco takového? Proč malují malíři všude stejné čarodějnice a odkud berou její postavu? Kde vzniklo přesvědčení, že „čarodějnice“ existují a proč lidé tvrdí, že létají na koštěti? Proč se čarodějnice takto znázorňují všude na světě, když by to byla pouhá představa? S dlouhým, zašpičatělým, hrbolatým nosem, křivými zády a koštětem v ruce? Proč se nekreslí například s kopytem? Ano, kopyto má čert, říká se. Tak? Odkud lidé tak jistě vědí, že *čert má kopyto*, ale čarodějnice ne? Kdo už viděl čerta a čarodějnici? Tuším nyní slabě, proč ji lidé kreslí s koštětem v ruce. Čarodějnice, kterou jsem viděla, držela v ruce drátěný provaz nebo lano, nebo co to bylo a jak na něm vyletěla, mohla jsem si také snadno myslet, že letí na koštěti. Chápu, že prostí vesničané, kteří nic nevědí o silových proudech, myslí, že se drží koštěte a letí na něm. Byla zosobněná služebnice „Zla“. To jsem prostě věděla. Byla skutečností! Že celá scéna byla projekcí, šalbou? To jsem samozřejmě věděla. *Ale z čeho vzniká? Odkud pochází* a proč právě takový obraz? Pro mne to byla skutečnost a zajímavé na tom je, že všichni lidé, kteří vidí takovou šalbu, takovou projekci, nebo jak to chceme nazvat, ji vidí stejně. Odkud máme všichni v podvědomí tento obraz, pochází-li z podvědomí? Dalo by se nato zodpovědět, že jsem už viděla obrazy čarodějnic a že projektovaný obraz pochází od nich. Ale tomu tak není! Neboť i když se čarodějnice velmi podobala obvyklým postavám čarodějnic, viděla jsem přesto s velkým překvapením, že nebyla stejná do všech podrobností.

A odkud to zvláštní „lano“, které je u jiných koštětem, jsem měla po svých pokusech s přenášením vůle vlastní názor. Podle mého názoru bylo silovým proudem, nebo snad proudem vůle? Ale odkud? A kým byl vyzařován? Je-li možné vidět silový proud jako tvar, je snad tvar čarodějnice také pouze tvarem spleteným z vyzařovaných sil? A čím jsme my lidé, odkud pochází tvar lidí? Nejsme rovněž zdánlivými tvary, složenými z různých silových proudů? Co je „skutečnost“? Jen to, co je hmatatelné? Nejsme my, lidé, pouze projekcemi? *A nemyslíme pouze, že jsme skutečnými tvory? Nejsou láska, nenávisť, naděje, zoufalství, dobro a zlo skutečnostmi? Trpí člověk nebo se stává šťastným skrze tyto hmatatelné, neviditelné síly, které nejsou méně „skutečné“, než síly hmatatelné „skutečnosti“?* Samozřejmě vím, že tělesný tvar dítěte - jak se říká: „skutečné“ dítě - leželo během mého boje s čarodějnici klidně v posteli, jsem také přesvědčena, že se celý boj odehrával pouze *mezi silami* a ne *mezi těly*, ale není to proto skutečností? Nebyl snad jev dítěte a čarodějnice mnohem skutečnější než hmotný tvar dítěte, který ležel v posteli? Co je to hmotný tvar? Je pouze výslednicí a obalem sil, které budují hmotné tělo. Síla je tedy příčinou, hmotné tělo pouze účinkem. Co z toho je důležitější a skutečnější?

Tak jsem ještě dlouho dumala nad zážitkem, který byl pro mne naprosto skutečný. Měla jsem **důkaz**, že jsem nespala. Nehledě k tomu, že úplnou skutečnost lze zažít i ve spánku, ve snu.

ZELENÁ KOULE

Uplynulo několik dní a jednoho večera, když všichni ulehli a dům postupně ztichl, ulehla jsem také. Jelikož bylo přes den mimořádné vedro, a v pokoji stále ještě dusno, nechala jsem nejen otevřené okno, ale i dveře do předsíně, takže jsem z postele viděla přímo na schodiště, vedoucí k pokojům v horním patře.

Ležela jsem a přemýšlela podle svého zvyku o uplynulém dni. Co jsem udělala dobře a co ne, co jsem měla říci nebo udělat, a co jsem neměla. Pak jsem uvažovala, co budu zítra vařit pro celou rodinu, neboť vedení domácnosti bylo mým úkolem. Zabývala jsem se tedy v myšlenkách zcela všedními, nudnými věcmi.

Najednou jsem si všimla, že se blížily od vchodu dvě zvláštní postavy a chtěly zcela pomalu projít kolem mých dveří. Byly to dvě normálně velké lidské postavy, naprosto černé, jako stíny. Nebyly však plastické, měla jsem dojem, že jsou vůbec viditelné jen proto, že absorbovaly tam, kde právě byly, všechny světelné paprsky. Jinak vyjádřeno neviděla jsem vlastně bytosti samé, ale pouze díru, kterou způsobily ve světelných paprscích. Vědecky vyjádřeno, způsobily ve světelných paprscích úplnou interferenci, bylo možno je vidět jen proto, že tam, kde právě byly, nebyly už žádné světelné paprsky. Jinak samy o sobě by byly neviditelné. Je těžké najít popis tohoto fenoménu. Ve stejné chvíli jsem pochopila, proč venkované užívají slova „stíny“, když mluví o strašidlech, nebo o strašidelných jevech. Tyto postavy byly skutečně stíny, ale ani vrženými, ani vlastními, ale postavami z úplné neexistence světla. Neměla jsem o takové černi ani ponětí a nevěděla jsem, že něco takového existuje. Později mne napadlo, že astronomové znají takovou černou díru - úplnou neexistenci světla - na obloze. Nazývají ji podle jejího tvaru koňská hlava. Nedokáží to vysvětlit, jde o interferenci světelných paprsků. Něco polyká, ničí světlo, které září z vesmíru a vidíme pouze obrovský stín. Dvě postavy, které se blížily pomalými kroky, vypadaly právě tak. Nesly na **ramenou** tyč a na té tyči viselo něco nepopsatelně hrůzného!! Podobalo se to polypu, nemělo to však organicky souvislý tvar, ale viselo na tyči jako pohozené syrové těsto, které se stále roztahovalo a smršťovalo. Bylo to něco nesmírně odporného, odpuzujícího, jako hnisavá zeleně shnilá hmota, ze které - věděla jsem to nějak - číhají nemoce, neštěstí, katastrofy a smrt. Věděla jsem, že tento netvor je koncentrovaným „zlem“ samým! Točilo se to a natahovalo na tyči s vědomou zlomyslností a pochopila jsem, že pro sebe hledá nové příležitosti a oběti, aby mohlo projevit svou obávanou moc. Viděla jsem, jak se tento průvod s netvorem pohyboval směrem k pokoji mé sestry. Zděšeně jsem chtěla zabránit tomu, aby tento satanický zdroj síly způsobil nějaké neštěstí. Posadila jsem se na posteli a volala vši silou: „**Gréto**, Gréto!”

Na můj křik obě stínové postavy okamžitě zmizely, **netvor** se smrštil do zelenavě světélkující koule velikosti kopacího míče, podobně měsíci v úplňku a ta se pak kutálela, vznášejíc se a poskakujíc, nahoru po

schodech a volala na mne výsměšně, s pekelným smíchem, který jsem sice nevnímala ušima, ale přece nějak: „Mne chceš chytit? Mne? **Hihihihihii**“; pak vyklouzla otevřeným oknem a zmizela ve tmě ...

Vyskočila jsem z postele a letěla za ní, abych viděla, co to bylo. Všude panoval naprostý klid!

Skoro současně se otevřely dveře bratrova pokoje, bratr přišel k zábradlí, podíval se dolů a zeptal se: „Kdo je tam dole?“

Rozsvítila jsem svíčku a odpověděla: „To jsem já, proč jsi vyšel?“

„Náhle jsem se probudil, bylo mi, jakoby mi ležela na prsou noční můra a měl jsem pocit, že je v domě něco špatného, velké nebezpečí. Chtěl jsem vidět, co se **děje** a ty tu stojíš. Co se stalo?“

Zatímco hovořil, vyšly i mé dvě sestry ze svých pokojů a také služebnictvo a všichni se ptali, proč jsem křičela. Všechno jsem jim pověděla. Prohlédli jsme celý dům. Vrata byla zavřena, vše bylo na místě. Požádala jsem bratra, aby pohnul nahoře oknem, zda jím závan větru nepohnul a neodrazil se v něm obraz měsíce. Snad to bylo příčinou, že jsem viděla zelenavě světélkující kouli? Ale měsíc stál na druhé straně domu a nebylo možné vidět z postele jeho odražený **obraz**. Protože jsme nic nenašli, nezbyvalo nám nic jiného, než jít opět spát. Ale v uších mi zazníval ještě dlouho pekelný smích: „Mne chceš chytit - mne? - hihihii.“

Po několika dnech si můj malý syn stěžoval na bolesti břicha. Měla jsem pocit jistoty, že je to slepé střevo. Jela jsem s ním ještě tentýž den do hlavního města a dala ho prohlédnout přítelem mého otce, který se zatím stal slavným chirurgem a ředitelem velké nemocnice. Zjistil skutečně zánět slepého střeva, ale řekl, že operace může počkat do podzimu. Vrátili jsme se k jezeru a dítě si ještě vesele **hrálo** se svými malými kamarády, až jsme se na podzim vrátili domů.

Dobu, která následuje, bych raději **přeskočila**, abych ji nemusela znovu prožít ve vzpomínkách. Je však nutné vylíčit příběh v hrubých rysech, aby byly srozumitelné pozdější události.

Dítě bylo operováno, vše bylo v pořádku, po osmi dnech směřlo domů. Zatímco jsme byli se synem v nemocnici, onemocněla dcerka mé sestry. Měla úporné, zvláštní bolesti v krku a jednou jsem spatřila, když

jsem byla u ní, že má na krku pod obkladem červenou vyrážku. Myslelo se, že je to vyrážka od vlhkých obkladů a byla léčena zásypem. Druhého dne skutečně zmizela. Když jsem se vrátila se synem domů z nemocnice, malá sestřenka už zase chodila a obě děti se těšily ze šťastného shledání. Hrály si spolu celý den. Ale synáček se mi nelíbil. Byl malátný, velmi bledý a bez radosti. Uplynulo několik dní a namísto, aby zesílil, byl stále slabší a sklíčenější. Po týdnu, když jsem mu změřila teplotu, viděla jsem s úlekem, že má skoro 39° C. Dítě začalo žalostně plakat. Bylo mu stále hůř a tělo bylo pokryto červenou vyrážkou. Tato vyrážka vypadala stejně jako vyrážka na krku sestřenky předtím. Zavolali jsme **nejvěhlasnějšího** dětského specialistu, prohlédl dítě, a pak se zeptal, zda měl někdo v rodině spálu.

„Ne,“ odpověděla jsem, „nikdo“.

„Jste si jista, že nikdo neměl úporné bolesti v krku?“

Začala se mi houpat podlaha pod nohama.

„Ano,“ řekla jsem, „jeho sestřenka trpěla velmi dlouho trvajícímí bolestmi v krku a měla na krku podobnou vyrážku.“

Profesor se usmál: „Ano, to byla spála. Dítě, které potřebovalo zotavení, mělo velmi málo odolnosti a dostalo silnou infekci. Musíme chlapce ihned očkovat. Budete vy dítě ošetřovat?“ zeptal se mne.

„Ano,“ odpověděla jsem.

„Měla jste spálu?“

„Ne, ale nedostanu ji ani teď, protože jsem vůbec imunní proti každé nakažlivé chorobě.“

„Mohu převzít odpovědnost jen tehdy,“ řekl profesor, „když vás také budeme očkovat.“

Věděla jsem už ze zkušenosti, že nesnáším žádné sérum a snažila jsem se ho přemluvit, aby mne neočkoval. Ale bylo to marné, byli jsme oba očkovaní tenkrát zcela novým, sotva vyzkoušeným sérem. Cítila jsem se jako zvíře vlečené na jatka, musela jsem vědomě strpět, aby mne otrávil.

„Na mou zodpovědnost ...“ mi znělo ještě dlouho v uších, „neuškodí vám to!“ A když jsem tu později ležela bezmocně, otrávená, pouze na vlas od smrti, byla bych ráda přivolala tohoto lékaře, aby doznal, že

je možné také někdy vyslyšet pacienta a nejednat s ním jednoduše jen jako s Číslm. Sérum bylo pomalu působícím jedem.

Nejdřív jsme museli vybojovat hrozný boj o dítě. Šest týdnů jsem seděla u jeho postele. Působení stálé horečky 40° a někdy i 41° C, a k tomu reakce na sérum byly tak silné, že mu často vynechalo srdce. Přišel mladý lékař a bydlel u nás, aby byl po ruce každou minutu s injekcí a dal srdce opět do pohybu. Byli jsme ve třech uzavření v izolovaném bytě. Bojovali jsme spolu o život dítěte.

„Mne chceš chytit? - mne? - Hihih!“ stále jsem slyšela v uších pekelný smích, když jsem po dlouhé noci a dny držela dítě v náruči a nechtěla je vydat. Čarodějnice mi je vrátila: slepé střevo už bylo venku. Ale se zelenavě světlkujícím netvorem to nešlo tak snadno, nebyl ještě poražen.

Synáček stále víc slábnul, horečka stoupala. Profesor očkoval další dávkou séra. Dítě mělo po několik dní menší horečku, ale pak mu začal otékat krk na levé straně. Lékaři říkali, že se infekce usadila ve žláze a pozorovali otok, zda by se neměl rozříznout. Rostl den ze dne, takže dítě muselo držet hlavičku úplně na stranu. Boj byl stále prudší, horečka ještě stoupala a dítě bylo v trvalém deliriu. Uplynulo už pět týdnů, spali jsme denně sotva dvě hodiny. Dítě sebou házelo na posteli a uklidnilo se jen tehdy, když jsem je držela v náruči.

Posledních pět dní jsem seděla neustále u jeho postele, držela tělíčko v náruči a čekala ... poslouchala jeho těžký dech ... a čekala ... čekala jsem pět nekonečných dní a nocí ...

Nikdy bych byla nevěřila, že člověk může vydržet tak dlouho bez spánku. Pět dní a nocí uplynulo a stále ještě jsem držela dítě v náruči. Během těchto dlouhých hodin jsem myslela na to, že matky si často stěžují na nevděk dětí. „Proto jsem ho ošetřovala? - Proto jsem se obětovala a seděla u jeho postele, když byl nemocen? - atd.“ a pochopila jsem, že *matka ošetřuje své dítě ne kvůli němu, ale kvůli sobě samé!* Jsou ženy, které si namlouvají, že jsou dobrými a obětavými matkami, protože ošetřují své děti. Ne! Nebyla jsem dobrou matkou, neboť jsem své dítě ošetřovala a udělala vše, abych mu zachránila život *kvůli sobě!* Trásla jsem se, když jsem pomyslela na možnost, že bych mohla dítě

ztratit. Nemilovala jsem *dítě*, ale *sebe*, proto jsem ho chtěla zachránit. Bylo pro mne tak důležité, já jsem s ním byla tak úzce spojena a duševně srostlá, že jsem nemohla snést ani myšlenku, že by mohlo zmizet z mého života. Seděla jsem s dítětem v náruči a byla jsem si toho plně vědoma, že to dělám jen *pro sebe*, že jsem *sobě* chtěla dítě udržet. Tiskla jsem ho k sobě, pokoušela jsem se přenést na ně něco z mé vlastní životní síly, aby mně zůstalo zachováno. Ano, věděla jsem, že ze solárního **plexu** každého člověka prýští neviditelná síla, která může vyrůst v obrovskou sílu, jestliže si člověk něco přeje z celého srdce, může přemoci i přitažlivost země. Teď jsem naopak chtěla *zvětšit* přitažlivost země; chtěla jsem si ponechat dítě zde na Zemi.

Seděla jsem tu s dítětem a pokoušela jsem se soustředit všechny myšlenky na to, aby dostalo sílu zdolat příšernou nemoc. Ale nikdy jsem nedokázala prosit Boha, aby mi On dítě zachoval. „Věci nejsou nikdy špatné, záleží na způsobu, jak o nich přemýšlíš,“ slyšela jsem v sobě Epikteta. *Z mého stanoviska* by bylo největší katastrofou dítě ztratit. Ale nesmím si vyprošovat osobní, subjektivní věci od nejvyšší moci, od Stvořitele, neboť On ví, k čemu je co dobré a nesmím chtít ponechat si dítě z krátkozrakého lidského stanoviska. A dítě? Pro ně je také nejlepší, když se stane boží vůle, ať je to cokoliv. Tak jsem tu seděla s dítětem v náruči, mé malé, lidsky mateřské „já“ se třásl o život dítěte, ale modlila jsem se neustále: „Bud' vůle Tvá ... bud' vůle Tvá ...“

Opakovala jsem to, chvějíc se, stokrát v těchto dlouhých hodinách, zatímco mé tělo stále více tuhlo, až konečně se začalo vzpouzet. Už jsem necítila záda. Pokusila jsem se trochu změnit polohu, ale dítě si toho ihned všimlo, chytlo se mne ještě pevněji a vykřiklo: „Zůstaň zde, zůstaň zde, drž mne pevně! Když zůstaneš a budeš mne pevně držet, odpustím ti všechno, všechno, čím jsi se proti mně prohřešila!“

Má duše **ztrnula**... co mi chce dítě odpustit? Domnívala jsem se dosud, že jsem udělala vše, co matka může pro své dítě udělat. Dítě bylo pro mne od narození na prvním místě. Chtěla jsem ho všemi myšlenkami učinit **šťastným**. **Jaké** skryté zranění se nyní probudilo? Co zlého jsem udělala, co mi chce odpustit?

Zkusila jsem se ho zeptat: „Můj malý, buď klidný, zůstanu u tebe, budu tě pevně držet. Ale co mi chceš odpustit?“

Odpověděl: „Nevím, ale jen mne pevně drž a odpustím ti všechno...“

Podívala jsem se na mladého lékaře, řekl mi potichu: „Mluví v deliriu, nevěšmejte si jeho slov.“

Ano, ano, mluví v deliriu, - ale znala jsem tenkrát lidskou duši už příliš dobře, než abych neslyšela, z jaké hloubky vytryskla tato slova dítěte. Ještě dlouho jsem přemýšlela ... ještě dlouho ... čím jsem se prohréšila proti této lidské duši ... čím jsem se proti němu provinila ...

Až později se mi jednoho dne vše ujasnilo, vše...

Večer pátého dne mne dítě zase na několik minut uvolnilo. Vstala jsem s pomocí lékaře, byla jsem už docela ztuhlá a dělala jsem jako automat vše, co bylo třeba. Ale duši mi tížila taková temnota, jakoby se na nás vrhli všichni čerti z pekla. Měla jsem strach, že se zhroutím. Chtěla jsem se nějak posílit, abych i nadále našla sílu vše vydržet. V takových chvílích se člověk vzdá vši hrdosti a vztáhne ruku po pomoci kamkoliv, kde doufá, že pomoc najde. Bible! Ležela tu na nočním stolku a sáhla jsem po ni jako tonoucí. Otevřela jsem ji bez přemýšlení a můj zrak padl na následující slova *Starého zákona*:

„Nebojte se, vaši nepřátelé na vás vystřelují své neviditelné šípy pouze tak dlouho, dokud jim to Pán dovolí. Když však jejich čas uplyne, budete osvobozeni od všeho zlého.“

Není možné popsat, jaký účinek tato slova na mne měla. Cítila jsem, jakoby ze mne spadla hora, cítila jsem po šesti týdnech temnoty světlo ... konečně světlo ... světlo ... světlo!

Zvonil telefon, byla to matka: „Co je s malým?“

„Maminko, dítě se uzdravuje,“ volala jsem do telefonu.

„Povolila horečka?“

„Ne, má ještě stále čtyřicet stupňů, ale Bůh mi seslal poselství ...“ a vyprávěla jsem jí, co jsem četla v bibli.

„Dej Bůh,“ řekla matka.

Musela jsem sluchátko rychle položit, protože dítě mne volalo. Přiskočila jsem k němu a v příštím okamžiku se otevřel ten hrozný otok, který v posledních dnech už byl velký jako míč, dovnitř, do krku,

do ústní dutiny a z úst mu vytékala hnisavá, zelenavě shnilá hmota. Bezděčně mne napadla *zelená koule* ... byla to stejná barva.

Lékaři čekali, až otok změkne směrem ven, aby se mohl rozříznout; byl však směrem ven stále úplně tvrdý, a tak se neodvážili zákroku. Teď si příroda pomohla sama a dítě osvobodila. Dítě se potom natáhlo a tvrdě usnulo. Spalo, jakoby bylo mrtvé. Pozorovali jsme je celou noc, tep zesílil, dech se zpomalil, čelo už nebylo tak zpocené ... spalo klidně a míruplně. Také jsem si po dlouhých týdnech zase jednou lehla do postele a pokusila jsem se spát, ale nešlo to. Mé nervy spánek zapoměly.

Dítě spalo až do druhého dne do jedenácti hodin bez hnutí. Otec mne několikrát volal: „Co je s dítětem? Stále ještě spí? Má tep?“

„Ano, otče, je bez horečky, spí klidně, je to zdravý spánek.“

Konečně otevřelo oči a ihned poprosilo o mléko. Jako houba, která všechno vsaje, vypilo čtyři sklenice ... pak požádalo o své hračky ...

Druhý den byly vánoce. Manžel, rodiče a sourozenci přišli odpoledne ke dveřím na schodišti a přinesli nám malý vánoční stromek a množství hraček pro dítě. Posadila jsem je do lenošky, vtáhla do prostředního pokoje, rodina na ně zamávala zamřížovanými okny vchodu. Dítě bylo ještě nesmírně hubené a slabé ... ale žilo! Všichni jsme radostí plakali. Zlo muselo ustoupit ... jeho čas na kosmických hodinách uplynul. Nemohla jsem mluvit, měla jsem pocit, že sním. Byla jsem vděčnost sama: mé přání a boží vůle byly v tomto případě totožné ... *On* mi dítě vrátil!

Synáček se pomalu zotavoval, mladý lékař se s námi rozloučil a přišel den, kdy malý směl vstát. Musel se opět naučit chodit, ale denně sílil a po dvou měsících mohl jít zase do školy. Také jsem zase mohla spát a chtěla jsem se vrátit ke své sochařské činnosti. Ale cítila jsem se tak divně ... jako bych stále byla trochu opilá a celý svět jsem viděla jako skrze vodu. Vše se stále víc rozmazávalo ... vše se ode mne vzdalovalo.

Sérum, kterým jsem byla *očkována*, bylo vyrobeno z hormonu hřebce. Jak jsem se dodatečně dozvěděla, byly toho tenkrát plné noviny, působil nový, sotva vyzkoušený přípravek na ženy jako cizí látka, jako jed v jejich krvi! Většina očkových žen nejdříve nervově onemocněla, pak se příroda snažila odstranit otrávenou krev a docházelo k nepřetržitému

krvácení. Nic nepomohlo a mnohé zemřely, což mělo za následek hromadné procesy.

Bylo mi den ode dne hůř. Viděla jsem svět stále více jako skrze vodu, podivně rozmazaný. Přepadl mne neznámý pocit, stala jsem se sama sobě cizí. Chodila jsem rovně, přesto mne stále jímala závrať. Tento zvláštní pocit, že nevidím svět vzduchem, ale nějakou tekutinou, se den ode dne zesiloval.

Jednoho dne jsem dostala záchvat, neměla jsem tep, ale pouze kmitání. Nemohla jsem chodit, nemohla jsem jíst, nemohla jsem spát, ležela jsem s ledem na srdci a viděla celý svět, jakoby plaval ve vodě.

Bylo by příliš dlouhé, kdybych popisovala, jak jsem trpěla. Putovala jsem nejrůznějšími odděleními pekla, po měsíce.

MAŮJ SYN SI VZPOMÍNÁ

V létě jsem se trochu zotavila a na radu lékaře jsme odjeli opět všichni k velkému jezeru - snad mi pomůže změna podnebí. Ležela jsem na terase rodinné vily a pokoušela se uklidnit a ovládat své tančící nervy. Říkala jsem stokrát a tisíckrát: „Klid ... klid ... klid“. Pomalu mi bylo lépe, někdy jsem už mohla v noci spát.

Jednoho dne jsem si všimla, že si syn **nehrál** jako jindy s ostatními dětmi na břehu jezera, ale plížil se kolem mé pohovky a byl nápadně tichý. Lekla jsem se - snad není zase nemocný? Nemám ráda, když jsou děti nápadně tiché! Zeptala jsem se ho: „Co se s tebou děje? Proč si nehraješ s ostatními dětmi?“

Dítě se opřelo o pohovku, podívalo se na mne pozorně a odpovědělo: „Maminko, je možné, že jsem již jednou žil?“

Otázka mne velmi překvapila. Zeptala jsem se: „Jak jsi přišel na tento nápad?“

„Byl jsem na zahradě a viděl jsem velkého černého brouka. Trochu jsem ho popichoval tyčinkou. Brouk se položil na záda a zůstal zcela bez hnutí, jakoby umřel. Byl jsem zvědav, co se stane. Díval jsem se na něho a čekal. Uplynula dlouhá chvíle, snad půl hodiny a tu se brouk najednou zvedl a utekl. Měl jsem pevný pocit, že jsem již jednou žil. Zdálo se mi, že jsem zemřel, lidé mysleli, že jsem mrtev, ale pak jsem

běžel dál jako ten brouk a jsem zde, opět žiji. To znamená, že jsem vůbec nezemřel! Podívej se, maminko, ptám se také proto, že mám každé ráno, když se probudím, nejdříve pocit, že musím rychle vyskočit a jít na lov, abych přinesl něco k jídlu pro svou ženu a děti. A jen když otevřu oči a podívám se do všech koutů pokoje, pak zase vidím že jsem malý chlapec a tvůj syn. Ale, maminko, moje žena a děti a všichni lidé nejsou takoví jako zde, ale jsou ... jsou ... všichni černí a nazí," řeklo dítě a usmívalo se rozpačitě.

Poslouchala jsem ho se stále rostoucím zájmem, ale nechtěla jsem, aby si všiml mého překvapení. Nechala jsem ho domluvit, a pak jsem se zeptala: „Byl jsi tedy otcem několika dětí, ale kde jste bydleli?"

Tu vzalo dítě papír a tužku a nakreslilo pevnou rukou kulatou chatrč se zcela zvláštním vývodem pro kouř, kterou v této zemi nemohl nikdy vidět; před chatrčí nahou ženu s dlouhými visícími prsy. Vedle chatrče byla voda s vlnami a v pozadí palmy. Pak mi ukázalo kresbu a vysvětlovalo: „Bydleli jsme v takových chatrčích, stavěli jsme je sami. Stejně si každý vyhloubil a vyřezal člun z jediného kmene stromu. Byla tam velká řeka, ale nemohli jsme tam do hloubky jako zde do jezera, protože ve vodě žila nějaká obluda, nevzpomínám si jaká, jen vím, že ukousávala nohy a že jsme proto do vody nechodili. Podívej se, teď ti řeknu, proč jsem loni vždycky křičel, když jsi mne chtěla vést do vody; měl jsem strach, že mi něco pod vodou ukousne nohu a ještě dnes, když jdu do vody, mne to napadá; ale teď už vím, že zde nežije ve vodě nic nebezpečného. A vzpomínáš si, maminko, když jsme loni koupili velkou rodinnou loďku, chtěl jsem hned veslovat. Nechtěla jsi mi to však dovolit, protože jsi říkala, že se musím nejdříve naučit veslovat. Ale já věděl, že to umím, protože jsem se dokázal pohybovat na vodě se svým úzkým člunem ze stromu tak dobře, jako bych byl s ním srostlý. Uměl jsem dokonce, sedět v člunu, udělat s ním ve vodě kotrmelec! Proto jsem žadonil tak dlouho, až jsi řekla rozlobeně: ‚Dobře, zkus to, uvidíš, že neumíš veslovat.‘ A pak - vzpomínáš si? - se všichni strašně divili, že jsem - protože jsem měl příliš krátké ruce a nemohl dosáhnout na obě vesla - pouze jedním veslem uměl ihned bezvadně veslovat, uměl jsem dokonce bezpečně provézt velkou loď mezi jinými loděmi a mezi

množstvím koupajících. Ano, se svým člunem ze stromu jsem dokázal všecko! Kéž bys to byla viděla! A stromy také nebyly jako zde, ale byly tam takové," řekl a ukázal mi svými krátkými prstíky kresbu, „a ještě jiné, docela jiné rostliny. A podívej, tady stojím já a lovím velkého ptáka a vedle mne leží můj klobouk".

Vše, co kreslil, byla typická tropická krajina, s palmami a jinými tropickými rostlinami, postava, kterou měl být sám, byla typickým černochem, pouze klobouk mi byl podezřelý. Vypadal přesně jako moderní pánské plstěné klobouky. Nechtěla jsem ho však rušit, vůbec jsem se ptala velmi opatrně, nechtěla jsem podnítit jeho fantazii. Jelikož však nikdy v životě neviděl nahé ženy, nejvýš jako umělecké dílo, ty však neměly visící prsy, zeptala jsem se: „Proč jsi nakreslil své ženě tak dlouhé, visící, ošklivé prsy?"

Dítě se na mne překvapeně podívalo, proč se na něco takového ptám, pak odpovědělo bez zaváhání, jako samozřejmě: „Protože takové měla! A to není ošklivé! Byla velmi krásná!" dodalo pyšně.

Tato odpověď mne přesvědčila, že to vše ještě nikdy od nikoho neslyšelo. Nebylo ještě nikdy v biografu, nečetlo knihy o Africe - odkud by mělo přesvědčení, že žena s dlouhými, visícími prsy je krásná! Náš ideál krásy je jiný. Nakonec jsem se zeptala: „Nač si vzpomínáš jako poslední?"

„Byl jsem na lovu a přišel tygr. Hodil jsem po něm oštěpem, ale tygr nezahynul, nýbrž skočil na mne s oštěpem v prsou. Pak už nevím, co se stalo."

„Dobře, to vše je velmi zajímavé a samozřejmě je možné, že jsi jednou žil, a to vše se skutečně přihodilo. Ale teď jsi zde. Nemysli už na to, co bylo, ale na to, co je. Mně můžeš vše vypravovat, ale nemluv o svých vzpomínkách před jinými lidmi."

„Ano, maminko," řeklo dítě, „to stejně vím, protože dospělí myslí, že my, děti, jsme idioti a vždy se nám vysmívají. Ale, co myslíš, co se stalo z mé ženy a z mých dětí?"

„To ti nemohu říci, ale nezapomeň, že vše pomíjí, jen láska zůstane věčně, a tak také vás láska v tomto životě opět přivede dohromady."

„No, tak je to dobře", řeklo dítě a odběhlo k ostatním dětem. Vzala

jsem jeho kresby a **uložila** je do deníku, který vedu od jeho narození ...

Už jsem se dítěte nikdy neptala Nechtěla jsem, aby byla probuzena jeho fantazie a také jsem nechtěla, aby se nořilo do těchto vzpomínek. K čemu? Věděla jsem, že dosud nevidělo, ani nečetlo knihy o Africe, znala jsem každý jeho krok a vše, čím se zabývalo; bylo také nápadné, že se jinak odvážný, dokonce příliš odvážný chlapec zoufale bránil, když jsem ho vedla ke koupání; křičel přitom, jakoby měl být zabit. Vysvětlovala jsem mu, že může klidně jít, že se mu nemůže vůbec nic stát; pak se ode mne nechal dovést do vody, ale musela jsem mu slíbit, že na něj dám pozor, že ho neopustím. Ani druhého dne nechtěl sám do vody a křičel a chtěl ven. Postupně přemohl svůj strach, a pak se choval jako malá kachna, brouzдал se, později vesloval a plachtil celý den na jezeře. Když byl ještě docela malý - bylo mu čtyři nebo pět let - a maloval spolu s dcerkou mé sestry obrázky, malovala holčička všechny obličejy růžové, kdežto synáček je maloval úplně tmavě hnědé. Když jsem mu tenkrát chtěla ukázat, že by neměl obličejy malovat tak tmavé, neodpověděl, ale maloval nadále čokoládově hnědé obličejy.

Už jsme o jeho vzpomínkách spolu nikdy nehovořili. Tu a tam měl malou poznámku, ze které jsem poznala, že v něm bylo vše ještě živé. Po několika letech, když mu bylo asi třináct let, se stalo, že jednou přišel na zahradu cizí muž a žádal mne, abych s ním vyšla na silnici, neboť můj syn vylezl na vysoký topol, úplně nahoru, takže by se při pádu mohl zabít. Dívala jsem se na dvacet až dvacet pět metrů vysoké stromy, abych objevila, kde by mohl být. Nebylo nic vidět. Zavolala jsem nahoru, zavolal zpátky, co si přeji.

„Pojď hned dolů!“

„Proč?“

„Teď nebudeme o tom mluvit, pojď dolů,“ volala jsem nahoru. Neodpověděl, ale postupně se objevoval, lezl obratně ale opatrně, s úplnou jistotou, jako opička. Konečně seskočil s poslední větve a zeptal se mne s ovládanou zlostí: „Proč jsem musel slézt dolů?!“

„Protože je naprosto nerozumné lézt tak vysoko nahoru. Je neslýchané, že mne musí cizí lidé upozornit na to, co provádíš. K čemu jsou dobré tak odvážné kousky? Co tam nahoře děláš?“

„Zařídil jsem si tam hnízdo a jím tam svou vařenou kukuřici, chutná nahoře mnohem lépe a vidím nádherné celou krajinu. Mohu vše přehlédnout.“

„Dobře, tak už to **nedělej**, co to má za smysl, vydávat se v nebezpečí smrti? Zaříd' si své hnízdo dole.“

Chlapec se díval zlobně před sebe a řekl: „Dobře, nemám tam už lézt proto, že ty to považuješ za životu nebezpečné. Rád bych věděl, kdo na mne dával pozor, když jsem lezl v pralese na mnohem vyšší stromy, abych odtamtud pozoroval zvířata! Kde jsi tenkrát byla?“

„To nevím, kde jsem tehdy byla, **ale** teď jsem tady a ty musíš **poslechnout!**“ odpověděla jsem energicky. Nebyl vůbec spokojen, ale jelikož jsem mu jinak ponechávala velkou volnost, našel si rychle jiné zaměstnání a záležitost byla zapomenuta.

Jednou později se vrátil domů ze školy a vyprávěl velmi rozčileně: „Směšné! Duchovní nám chce namluvit, že člověk žije jenom jednou. Ale já vím, že žijeme víckrát! Víím to! Ale s dospělými je nejlepší nemluvit a mlčet!“

Dojmy tohoto života však zřejmě vytlačovaly postupně vzpomínky z jeho vědomí, dlouho o ničem nemluvil. Jen když mu bylo asi patnáct, požádal mne, abychom mu koupili velký džezový buben. Šli jsme spolu do velkého obchodu s hudebními nástroji a on si vybral ten největší buben, jaký vůbec existoval, se vším příslušenstvím. Opakoval se stejný zázrak jako s veslováním. Když měl buben doma, vzal obě paličky, posadil se k bubnu a tloukl pevnou rukou a s největší samozřejmostí ihned nejtěžší rytmy s nejnemožnějšími synkopami. Bubnoval jako v extázi, oči mu svítily a slzy tekly po tvářích ... Plakal při tom, plakal **bezhlasně** ... Nemluvil o tom, odkud uměl bubnovat, jen jednou, když bubnoval velice zvláštní rytmus, mi řekl: „Vidíš, maminko, tak jsme si předávali znamení a poselství z obrovských vzdáleností ...“ a bubnoval jako posedlý.

Přitom nikdy nechtěl číst Černošské povídky. „K čemu? Vždyť víím lépe, jaké to tam bylo, proč mám vědět, co si o tom myslí bílí lidé? A když čtu pravdivé líčení, musím vždy plakat, ať chci nebo nechci...“

Byl tenkrát už dospělý, mladý letecký důstojník, když jsme spolu

viděli černošský film - plakal ve tmě jaké dítě, vzlykal a slzy mu nezadržitelně tekly po tváři.

Kde se naučil bubnovat? Jak je to těžké, jsem sama poznala, když jsem to zkoušela. Jak napadne dítě velkoměsta, aby si přálo buben? A proč pláče veselý, moderní chlapec, když bubnuje nebo vidí černošský film? O mnoho let později nás navštívil Paul Brunton na zpáteční cestě z Indie. Vyprávěla jsem mu o vzpomínkách svého syna. Chtěl vidět kresby, a když si je pozorně prohlédl, řekl: „Tento způsob stavby chatrčí je typický pro černošský kmen ve střední Africe, na břehu řeky Zambezi. Nakreslil všechny podrobnosti úplně správně.“

„Ano, ale tento klobouk přece není černošský klobouk? Vypadá jako moderní pánský plstěný klobouk,“ řekla jsem.

Brunton se usmíval: „Ne, mylíte se. Dítě má pravdu. I klobouk je typický pro tento kmen, jenže není plstěný, ale upletený z rákosových listů. Také jeho lovecká zbraň je správně nakreslena. A obludou, která ukusuje nohy, je samozřejmě krokodýl. Ale řekněte, odkud jste si přitáhla černocho jako dítě?“ zeptal se nakonec.

„To sama nevím,“ odpověděla jsem také s úsměvem; potom jsme hovořili o něčem jiném.

To se však přihodilo o mnoho let později. První vzpomínky se vynořily, když se můj syn díval tam u jezera dlouhou dobu bez hnutí na černého brouka. Aniž to věděl, použil indické metody k soustředění. Indičtí jogíni si zvolí černý bod na stěně nebo křišťálovou kouli, a na to se upřeně dívají. Dítě udělalo totéž, neboť brouk byl černý bod a chlapec se pravděpodobně dostal bezděčně do transu. A tak se v něm probudila vzpomínka na minulý život.

OPĚT ZELENÁ KOULE

Léto uplynulo a můj stav se zlepšoval. Vědomí se opět rozjasnilo, už jsem neviděla svět tak rozmazaně, také pálení v krvi přestalo. Ale když jsme na podzim byli už zase doma, začaly se projevovat příznaky, které usmrtily většinu žen, které byly očkovány stejným sérem. Opět jsem ležela a měla příšerné křeče. Nikdy bych byla nevěřila, že člověk může vydržet takovou trýzeň, aniž zemře. Ztratila jsem veškerou kontrolu

nad svým tělem. Nervy byly jako ochrnuté a když jsem chtěla zdvihnout nohu, nepohnula se. Byl to hrozný, znepokojivý stav. A v bezesných nocích jsem slyšela odpuzující hlas, který mi hučel v uších: „Mne chceš chytit? - Hihhihhi...“

Lékaři měli opět poradu a radili k operaci.

Ve stejný večer telefonoval bývalý spolužák mého muže, který byl naším dobrým přítelem, že se vrátil z několikaletého pobytu v Indii. Druhý den přišel k nám a viděl, jak mi je. Řekl: „Víte, že jsem byl v Indii u velkého mistra a zabýval se jógou. Když uděláte, co vám poradím, opět se uzdravíte. Nedejte se za žádnou cenu operovat.“ Slíbila jsem, že učiním vše, co mi poradí. Ukázal mi jednoduchá dechová cvičení, která jsem mohla dělat, i když jsem tu ležela polomrtvá, a řekl, abych je prováděla vícekrát za den, *spojené s řízeným vědomím*.

Dělala jsem vše, co mi řekl. Po několika dnech mi bylo podstatně lépe, bolesti ustupovaly a všechny ostatní příznaky jevíly nápadnou změnu k lepšímu. Po dvou týdnech jsem už mohla na chvíli vstát. Stala jsem se opět *sama sebou!* Zůstaly ještě malé poruchy, ale náš přítel mi ukázal další jógová cvičení a postupně se můj stav natolik zlepšil, že jsem směla jet na několik měsíců k moři. Toto požehnané ovzduší a mořské koupele, spojené s jógovým cvičením, mi vrátilo zdraví. Poslední čtyři týdny byl se mnou také můj muž a zažila jsem nejkrásnější dobu svého *osobního* života. Pouze ten, kdo byl jednou beznadějně nemocen, a pak se uzdraví, ví, co to znamená opět se uzdravit!

Ó, ty neznámá sílo a moci, kterou nazýváme Bůh! *Tobě* děkuji, že jsi mi vrátil zdraví, že jsem směla ujít peklu, že jsem se pro své milé nestala břemenem, a že se ze mne opět stal užitečný pracující člověk!

Slunce nikdy tak krásně nesvítilo, nebe nikdy nebylo tak modré, moře se nikdy netřpytilo tak nádherně ve sluneční záři jako v onom létě...

Na podzim jsme byli zase doma a pokračovala jsem v práci jako dříve.

Jednoho večera jsme šli, celá rodina do kina. Byl to večer **Walta** Disneye, viděli jsme několik dobrodružství **myšáka** Mickeyho, psa Pluta a kačera Donalda a nádherně jsme se bavili. Potom přišel **film**, ve kte-

rém všechny Disneyovy postavy založí podnik, aby zbavily „pronásledované domy“ strašidel. Uveřejnily inzerát. Různá strašidla žila spokojeně pohromadě ve starém zámku. Každou noc se sešla ve velkém rytířském sále, kde pak jedno z nich, které četlo v obrovské lenošce pohodlně noviny, objevilo inzerát. Předčítalo vzrušeně, že Mickey, Pluto, Donald a ještě jiní založili podnik proti strašidlům. Všechna byla velmi rozčilená, že už ani strašidla v dnešní době nemohou žít v klidu a dohodla se, jak by měla udělit tomuto podniku dobrou lekci. Jedno z nich zavolalo do podniku a objednalo jejich návštěvu. Pak si strašidla rozdala úkoly: jedno se schovalo za dveře, druhé pod postel, další vstoupilo do zrcadla, aby, když se někdo do něho podívá, viděl strašidlo místo sebe - každé dostalo úlohu, aby se Mickey & Co. důkladně polekali a vzdali se podniku. Když byly úlohy rozdány, zamával šéf strašidel a všechna zmizela tak, že se z nich staly *zelenavě světélkující koule, které se pak odkutálely vznášejíce se a poskakující v různých směrech a zmizely - a přitom se pekelně smály, že je pozemské bytosti chtějí chytiti*

Ztuhla jsem překvapením! Mladší sestra a bratr ale začali hlasitě volat: „Podívej, podívej, zelená koule Estery! No tohle ...“ byli tak vzrušeni a volali tak hlasitě, že jsem se obávala, že nás nakonec ještě vykáží z kina. A kdyby byli ještě věděli, že celá scéna, kdy se smřštil jako poslední šéf strašidel a stala se z něho zelená koule, přitom se pekelně smál a odskákal, byla navlas stejná jako ta, kterou jsem tenkrát viděla!

Byla jsem otřesena. Jak? Také jiní lidé viděli tento jev? Neboť jsem ani chvíli nepochybovala, že Walt Disney tu zelenou kouli skutečně viděl - musel vidět! Jak by si mohl vymyslet přesně stejný úkaz, jaký jsem kdysi viděla? Je vyloučeno, aby se stávaly takové náhody.

Ale to ještě nebylo vše! Po několika týdnech se mi dostala do rukou kniha: *Aram, magie a mystika*. Byla to velká sbírka autentických dokumentů. Když jsem přečetla několik příkladů, došla jsem k místu, kde stojí doslova: „... jak by se mohl tento ‚někdo‘ dostat dovnitř zavřenými a zamknutými dveřmi? S vědomím, že jsou dveře pevně zavřeny, myslel jsem si: ‚Sem se nikdo nedostane‘, i když klika byla stisknuta dolů a dveře zapraskaly. Co to však bylo? Šumělo to v pokoji,

klepalo na skříň, přišlo to k mé posteli a ozvalo se to klepáním, přešlo to postel a zacinkalo velmi zřetelně na mléčné sklo lampy, stojící na nočním stolku." (str. 458). A dále: „Neviděl jsem nic, také jsem se o to nesnažil, abych něco viděl. Jen můj soused z vedlejšího pokoje řekl, že viděl najednou na podlaze mého pokoje světlo velikosti měsíce v úplňku, neboť zřetelně vnímal, jak se objevila ve dveřním otvoru kutálející se koule a opět zmizela za zdí." (str.459).

Nechtěla jsem věřit svým očím. Už zase koule, podobná měsíci v úplňku? Zdá se, že není vzácností tato světelná koule. Jak zvláštní! Když trochu přemýšlím, můžeme najít analogický příklad v elektřině: kulový blesk. Ten se rovněž kutálí vzduchem; byly případy, kdy kulový blesk přiskákal otevřeným oknem do pokoje, překutálel se přes celý pokoj a zase vyskákal jiným otevřeným oknem. Pokud má svůj kulovitý tvar, není tu nebezpečí, ale když vystoupí ze svého kulovitého uzavřeného tvaru, zničí vše co mu leží v cestě. Potom je kulový blesk tisíckrát nebezpečnější než obyčejný blesk. Co jiného je tato zelenavě světélkující koule, která také může působit katastrofálně, jako kulový blesk, jen na jiné úrovni?

Podání z neprozkoumaných starých časů nám vypráví o velkém zasvěcení Hermesovi Trismegistovi, který znal všechna tajemství Země i nebe. Řekl: „Jak nahoře, tak i dole; jak dole, tak i nahoře."

Jak zvláštní paralelní jev: ta zelená koule a kulový blesk!

Znovu jsem denně pracovala v ateliéru.

Jednou mne při práci náhle přepadl nesnesitelný neklid. Měla jsem najednou pocit, že vlastně *nic nedělám*. Čas letí milovými kroky, jeden den plyne jako druhý a nic nedělám. Nic? - ptala jsem se sama sebe - jak to, že nic? Pracuji celý den, studuji, Čtu celé knihovny, když jsem unavena hraji na klavír, jak to, že nic nedělám? Myslela jsem na uplynulá léta a slyšela v sobě odpověď: „Nic jsi neudělala, vůbec nic, abys zmírnila utrpení druhých... Být manželkou, být matkou, být **sochařkou** ... to vše jsou tvé soukromé záležitosti."

To je pravda. Ale co jsem mohla dělat? Čekala jsem během uplynulých let, že mi dá vyšší síla pokyn, co mám dělat. Ale nikdy jsem hlas neslyšela. Jak mám vědět, jak a co mám „pracovat"? Když si nyní, kdy to vyprávím, vzpomínám, musím se stále usmívat nad bytostí, kterou jsem tenkrát byla. Jak naivní je člověk, jak nevědomý! Jak by mohl být spolupracovníkem na „velkém díle" někdo, kdo sám nedospěl k cíli? Když se dosud nevyrovnal sám se sebou?

Ale každý člověk, který se probouzí a vidí cíl života, prochází onou dětskou nemocí, že chce okamžitě spasit lidstvo, *místo aby nejdříve spasil sám sebe!* Skutečně, vyšší síly se už postarají o to, aby byl každý neofyt vyléčen z tohoto naivního pojetí. Nebyla jsem však tenkrát ještě vyléčena a chtěla jsem učinit lidi šťastnými. Od svého slavnostního slibu jsem ani minutu nezapomněla pro něj žít. Přišla různá pokušení, která pro mne pokušením nebyla. Bylo dost mužů, kteří chtěli uspokojit svou rozkoš. Říkali, že mne „milují", ale viděla jsem jasně, že si mne, toho čím ve skutečnosti jsem, ani nepovšimli. Chtěli prostě tělesnou lásku; jak by mne to mohlo zajímat, když jsem jednou nahlédla do pasti přírody? Ani mé marnivosti takové žádosti nelichotily. Naopak: považovala jsem za ponižující, že muži chtěli stále znovu mé tělo.

Mluvila jsem o nejvyšší filosofii; muž, který se vydával za přítele,

byl nadšen mou „inteligencí“ a při nejbližší příležitosti mne chtěl - políbit. Chtěl snad políbit mou inteligenci?

Jiný byl nadšen mým smyslem pro hudbu; když jsem ve společnosti hrála na klavír, říkal, že zbožňuje hudbu, políbil mi ruku a podíval se mi hluboko do očí ... ale s jakou smyslností! Ach, už jsem znala takové „zbožňování hudby“ a smála jsem se mu. Jak nudné! Jak nudné!

Skutečně mne přitahovala hudba, filosofie, psychologie, co bylo uměním a vědou, ale musela jsem **poznat**, že většina filosofů, psychologů, astronomů, vědců, umělců, jakož i jiných mužů, považovala sexualitu za ještě mnohem zajímavější! Ubožáci! Co jim zůstane, až jednou ztratí svou mužnost? Prázdnota, jejich vlastní hrozná prázdnota! A muži mi chtěli dokázat, že svůj život **promarní**ji, když nevychnutám při každé příležitosti sexuálního požitky. Jak ponižující! *Dokáží muži vidět jediné pohlaví!* Neumí být jednoduše lidskými bytostmi nad a mimo úroveň sexu? Jako děti, které si spolu hrají, pro radost z hraní a ne proto, že se hra nějakým způsobem zabývá sexem?

Mnoho lidí provozuje hudbu, umění, hraje divadlo a zabývá se psychologií pouze proto, aby mohli získávat stále nové partnery. Bible říká: „**Nebudete-li** jako děti, vpravdě, říkám vám, nevejdete do království nebeského.“ Jak hluboce jsem pochopila tuto pravdu, když jsem musela vidět neklid a nespokojenost lidí, žijících jen pro sexualitu! A tito ubozí, prázdni lidé si mysleli, když viděli mou lhostejnost, že své pudy „potlačuji“, nebo že hrají komedii. Vždy jsem se přísně analyzovala: nikdy jsem neměla jedinou myšlenku, která by mne přitahovala k nějakému muži. Milovala jsem svého manžela nezměrně hluboce, ale ne už jako žena muže, ale jako člověk člověka! Nebylo to pro mne pokušením, nebyl to boj a nebylo to „vítězství“ nad mými žádostmi, neboť jsem netoužila vůbec po žádném muži. Od oné noci, kdy jsem jasně poznala podvod přírody v tělesné lásce, jsem se už necítila být *ženou*. Oné noci jsem se stala lidskou bytostí, jástvím, a *ono jáství netouží po sexu!*

Jáství je bezpohlavní! Jáství není polovinou něčeho, co hledá svou doplňující polovinu; *jáství je naprosto celistvé!*

A když si člověk tuto pravdu uvědomí, tělo poslechne!

Dumala jsem tam v ateliéru nad těmito věcmi, když jsem najednou

dostala úplně stejný pocit jako před lety, když jsem se cvičila v přenášení myšlenek a nemohla jsem nějakou myšlenku převzít a vykonat: něco mne tísnilo v prsou, takže jsem mohla sotva dýchat.

Odložila jsem modelované dřevo a soustředila sem se. Tu jsem opět pocítila, po mnoha letech, zvláštní šimrání v celém těla a opět uslyšela dobře známý požehnaný hlas, který jsem tolik let postrádala: „Proč zanedbávaš své dunovní schopnosti?“

ak je nemám zanedbávat? Co mohu dělat?“ zeptala jsem se.

Víš velmi dobře, že když někdo má vrozené schopnosti pro hudbu, sochařství nebo jiné umění, ještě to neznamená, že je umělcem. Musí **sv** **hadání** rozvíjet. Toho se dociluje jedině cvikem, cvikem a opět **cv** **Nadání bez píle a píle bez nadání není uměním.** Když však **spojíš** nadání s pílí, pak je to pravé umění! Máš nadání, které prostě **áváš** ležet ladem: schopnost projevit Ducha. Cvič, cvič, cvič ... a **stan** se umělcem v královském umění, které stojí nad všemi ostatními uměními: *v umění bez umění!*“

Srdce se mi rozbušilo. Léta čekám na vnitřní příkaz, co mám dělat. Nikdy jsem nedostala odpověď. Nezbyvalo mi nic jiného, než pracovat a plnit denní povinnosti, které ode mne žádal osud. Učila jsem se **psychologii** a sochařství. Oba směry se tak nádherně doplňovaly. Když **jsem** dělala portréty, zabývala jsem se hluboce duševním postojem svých **modelů**. Všichni lidé byli zajímaví a čím hlouběji jsem do nich nahlédla, tím lépe se hlavy podařily. Poznala jsem, že portrét a psychologická analýza **jedním a tímtéž druhem práce!** Při práci na bustě nějaké osoby jsem současně dávala psychologickou radu a všichni, koho jsem modelovala, zůstali se mnou navždy duševně spojeni. Také monumentální **pr** **velké kompozice,** mi poskytovaly velkou radost. Koncentrace mi otevírala stále nové dveře k novým pravdám. Ale v hloubi své duše jsem byla smutná, že už neslyším „hlas“. Byla jsem suchá jako piliny a měla **jsem** pocit že jsem ztratila spojení se silou, pocházející z nějakého velmi vysokého pramene.

A teď tu toto spojení znovu je a říká, že se mám cvičit v „umění bez umění.“ Jak mám cvičit? Existují taková cvičení? Nikdy jsem o nich neslyšela ...

Tu jsem znovu uslyšela zřetelně hlas ve svém nitru: „Hledej!”

„Hledat? Kde a jak?“, ptala jsem se.

Odpověď už nepřišla ...

Tento večer jsme byli pozváni k příteli, který mi ukázal jógová cvičení a řízení vědomí, když jsem byla blízko smrti, a tak mne zachránil. Byli jsme veselí, muži oživovali vzpomínky na školu a já jsem prohlížela jeho knihovnu, která mne velmi přitahovala a našla jsem zajímavou knihu; zeptala jsem se, zda si ji mohu půjčit.

„Samozřejmě,“ řekl náš přítel. Vyndala jsem knihu a posadila se k mužům. Požádala jsem našeho přítele, aby nám vyprávěl, kde a jak se naučil jógovým cvičením, kterými mne vyléčil. Vyprávěl, že byl jednou v Indii u jednoho maharadži na lovu tygrů. Na lovu se mu splašil kůň a vyhodil ho tak nešťastně ze sedla, že padl na záda a už nemohl vstát. Donesli ho do jeho pokoje. Maharadža ho navštívil a zeptal se, kterého ze svých lékařů k němu má poslat, anglického nebo indického.

Náš přítel si přál anglického. Ten mu předepsal různé uklidňující léky proti bolestem a poradil mu, aby zůstal klidně v posteli. Plynuly dny a týdny a stále tu ještě ležel bezmocný, nemohl ani stát, ani pohybovat krkem a zády. Tak uplynulo šest týdnů, ale dařilo se mu stále hůře.

Tu ho maharadža znovu navštívil a řekl: „Přál jste si anglického lékaře, tak jsem ho poslal. Léčí vás už šest týdnů a váš stav se stále horší. Doporučuji vám, abyste požádal o radu mého indického lékaře - mého ayur-vedika. Mohl by vám pomoci.”

Náš přítel poprosil maharadžu, aby k němu poslal svého ayur-vedika.

„Co to znamená ayur-vedik?“ zeptala jsem se.

„Slovo ayur-vedik označuje člověka, zasvěceného do ayur-véd. Vědy jsou posvátné knihy Indů, nejvyšší filosofie na světě. Sestávají z různých částí. Ayur-věda je věda o zdraví, obsahuje všechna tajemství lidského těla, nemocí, léčení a uchování zdraví. Tito zasvěcenci znali už před pěti až šesti tisíci lety například tajemství a způsob, jak nahradit zraněné orgány těla zdravými orgány z mrtvol. Prováděli nejneuvěřitelnější operace. Dokázali nahradit slepé oko zdravým, dokázali to u lidí i zvířat, dokázali nahradit i celou nohu. Věděli také, že příčinou nemocí jsou

myriády neviditelných živých tvorů, dnes jim říkáme bakterie věděli však také, že bakterie jsou buňkami neviditelného démonického **ducha** ale západní vědci s výjimkou několika zasvěcenců jako Paracelsus se nikdy ani nepokusili v této oblasti pátrat. Zlý duch obsadí jednoho či více lidí, a když jsou vibrace člověka v souladu s vibracemi zlého ducha, onemocní. Existují však vždy lidé, jejichž vibrace jsou **jiné** než démona. Tito lidé **neonemocní**. Jsou - jak to nazývá zápa věda - imunní.

Ve svatých knihách Indů jsou všichni tito zlí duchové **nem** popsáni jsou dokonce vyobrazeni barevnými obrazy. Jsou to **hrůzné postavy** každá má charakteristický tvar a charakteristickou barvu. **Ta** například démon moru je černý netvor, mor se také nazývá Černou **smrtí** Duchem **jiné**, rovněž smrtelné nemoci, je žlutý démon, nemoc, kterou způsobuje se nazývá žlutá horečka. Duch lepry má hlavu podobnou lvu a je známo, že se malomocní poznávají z dálky podle výrazu **jejich** obličeje který se podobá lvu. Obličejem malomocného je vidět lví **obličej** ducha, kterým je posedlý. Zápal plic je způsoben obrovským červeným démonem, který je jakoby upleten z ohně a plamenů. A tak **dále** každá nemoc pochází z posedlosti různými démony."

„Okamžik," přerušila jsem vyprávění našeho přítele, „co **to** říkáte? Zápal plic pochází od obrovského červeného démona? Jak **zajímavé** ...“ a náhle ve mně vyvstala vzpomínka z dětství: vidím zase bratříčka, jak se vztyčí zděšeně na posteli a řve, celý bez sebe, zíraje Vyvalenýma **očima** jedním směrem pokoje: „Maminko, maminko, **červený** muž jde proti mně, maminko, pomoc! ..." mává svýma ručkama, **jakoby** chtěl zadržet neviditelného nepřitele ... a pak omdlí a matka řekla to co **vidí**, není skutečnost, má halucinace ..." Věděla jsem už tenkrát že „červený muž" byl pro dítě skutečností, jak se zdá, **objektivní skutečností** kterou Indové znali už před mnoha tisíci lety! Neboť není skutečností jen to, co můžeme uchopit rukama a vidět očima!

Vyprávěla jsem svou vzpomínku z dětství, náš přítel však nebyl překvapen.

„Nemocní vidí tyto démony často v okamžiku, kdy se stávají **posedlými**. Někdy i později, během nemoci, když s démonem bojují.

Když však o tom mluví, říká se, že mají horečku a halucinace. Nikdo nemyslí na to, odkud pocházejí tyto obrazy v představě nemocného, když nemocní na to nikdy nemysleli a *proč ti, kdo onemocní stejnou nemocí, vidí vždy stejné obrazy aniž o tom spolu mluví předem*, protože se vůbec neznají a nikdy se nesetkali."

Pak náš přítel vypravoval dál, že maharadžův ayur-vedik byl velmi laskavý, mladý a jemný **Ind**, se kterým později uzavřel velmi intimní přátelství a se kterým si dopisuje ještě dnes. Vyšetřil reakce jeho nervových reflexů, pak **odešel** a přinesl prášky, z nichž měl brát denně tři. Když se loučil, řekl s úsměvem: „Za tři dny budete opět sedět na koni."

Náš přítel vzdychl a neřil **t**

Příštího dne ráno už mohl hýbat hlavou. Pak znovu přišel ayur-vedik, opět mu dal prášky a přikázal mu dělat několik dýchacích cvičení, spojených s řízením vědomí. Odpoledne se mohl posadit a cítil v páteři šimrání, jakoby do ní proudila nová životní síla.

Druhého dne ráno mohl vstát, udělat několik kroků po pokoji, pak snědl s obrovskou chutí **Oběd** a později sešel na zahradu.

Třetího dne se probudil čerstvý a čilý a vyjel na koni. Pak se on a ayur-vedik stali dobrými přáteli a náš přítel se ho jednou zeptal co mu dal, že se uzdravil jako **Zázrakem?**

„Naše věda se předává s otce na syna," řekl Ind. „Když je syn zasvěcován, musí nejdříve, složit těžkou přísahu, že tato tajemství za žádných okolností neprozradí. Ještě nikdy nikdo tuto přísahu neporušil. Nemohu vám prozradit **tajemství** prášků, ale mohu vám povědět ledacos o naší vědě. Prášky, které jsem vám dal, jsou chemickou sloučeninou, sestávající převážně ze zlata. Tato zlatá směs však není prostou mrtvou hmotou, ale můžeme ji nazvat ‚živým zlatem‘. Směs byla zahřívána po několik týdnů v hermeticky uzavřeném kelímku za neustálé mírné teploty v chemické peci. Tímto postupem se v mrtvém zlatě vyvinou vlastnosti, že je pak lze nazvat živým zlatem. Víte, že **udržíme-li** vejce po třikrát sedm dní při stejnoměrné teplotě 40°, vyklube se z něho po dvaceti jedna dnech kuře. **Vystavíme-li** však vejce na deset minut 100° teploty, pak ztvrdne, ale nikdy z něho není kuře. Stejně je tomu se zlatým

přípravkem. Několikatýdenní stejnoměrná teplota vyvíjí ve zlatě energii, která má stejnou vibraci jako ‚životní energie‘. Tato energie stojí ještě vysoko nad atomovou energií.

Zlato se vyvíjí pod zemí během miliónů let pomalým procesem z obyčejné hrubé hmoty Země. Když tento proces vyvíjíme dál, můžeme zlato proměnit v jinou hmotu, která je nabitá touto nejvyšší energií. Stejně tak jako můžeme zmagnetizovat obyčejné železo, můžeme vyvinout z obyčejného zlata magnetické, nebo ‚živé zlato‘. Magnetismus zlata je však mnohem vyšší energií než magnetismus železa. Má stejné vibrace jako naše životní energie, tato energie je životem samým, a působí na všechny živé tvory jako zázrak. Člověk je jako živý magnet, nabitý těmito nejvyššími energiemi. Jako magnet časem ztrácí svůj náboj, stane se však znovu magnetickým, když do něho vedeme elektrický proud, můžeme také člověka touto energií znovu nabít. Sídlem životní energie je páteř, mícha. U vás byl poraněn tento nejjemnější orgán a napětí životní energie silně pokleslo. Váš organismus se nedokázal sám uvést do pořádku, neboť byla poraněna právě léčivá centra. Prášky znovu nabily vaše nervová centra, příroda se tím dala do pohybu a teď jste opět zdrav. To je celé tajemství. Vidíte, **maharádža** je už stár, chce však ještě projevit svou mužnou sílu každý den u své nejmilejší ženy. Pomocí těchto zlatých prášků se mu daří udržet si schopnost mladého muže. Příroda už jeho tělo nemůže sama od sebe zásobovat touto energií, ale přípravek dává do pohybu jeho nervová centra a to stačí, aby jeho pohlavní orgány byly denně nabity."

Náš přítel se zeptal ayur-vedika: „Proč udržujete své vědění v takové tajnosti? Proč to musí být tajemství? Proč nemůže mít celé lidstvo užitek z požehnání tohoto vědění? Proč neuvádíte anglické lékaře do tohoto vědění?"

Ayur-vedik hleděl chvíli před sebe, a pak řekl: „Aby byl vyroben tento přípravek, je zapotřebí - stejně jako vejce potřebuje oplodnění kohoutem, aby byl přiveden život ze stavu latentního do stavu aktivního - zdroj síly, který přivede latentní síly zlatých molekul k aktivitě a vytvoří z mrtvé hmoty zlata živou hmotu. *Tímto zdrojem síly je člověk sám.* Plodivou sílu lze projevit nejen tělem, ale také na jiné úrovni, jako

energii. Hypnotizér například projevuje svou plodivou sílu na své duchovní úrovni a může proniknout duší jiných lidí a tam převést různé síly z latentního stavu do aktivního, jako jeho semeno v buňce přivede život do pohybu a k rozvoji. Aby byl dán do pohybu určitý proces v různých hmotách, v tomto případě ve zlatě, potřebuje člověk vyzařování své vlastní životní energie. Když však tuto sílu vydává svými pohlavními orgány, automaticky převádí svá nervová centra, nutná pro vyzařování životní energie v **netrasformované** prvotní formě, do latentního stavu. Tato nervová centra se otevírají nebo uzavírají automaticky. Muž řídí tuto energii buď do svých pohlavních orgánů, nebo do svých vyšších nervových center. *Nemůže však svou životní energii řídit současně do obou*

Jistě chápete, že **zasvěcuje-li** otec syna do této vědy, syn musí současně s přísahou mlčení složit také přísahu naprosté zdrženlivosti. Proto také syn získá zasvěcení až potom, když už je ženat a má několik dětí, aby řetěz nebyl přerušen. Ukažte mi západního lékaře, který by žil kvůli tomuto vědění v úplné zdrženlivosti! Podle našich zkušeností chce většina vašich lékařů naopak vydělat věděním co nejvíce peněz, aby mohli užívat svých nejnižších pudů a uspokojovat je. Byli u nás už mnozí a chtěli z nás vylákat naše tajemství různými prostředky. Viděli jsme, že chtějí pomoci těmto tajemství vydělat jmění, nebo ukojit svou marnivost a stát se slavnými. Mlčeli jsme. Je smutnou skutečností, že cizí moc nechala několik našich ayur-vediků mučit, protože nechtěli vyzradit svá tajemství. Od té doby cizinci už nenacházejí žádného zasvěceného ayur-vedika. Žádný nepřizná, že něco ví. Byli jsme donuceni nasadit si masku a stát se ‚tajuplnými orientálci‘. Museli jsme zaplatit vysokou cenu za toto poučení.

Ale tolik vám prozradím: během let přišli i hodnotní cizí lékaři, pravdiví lidé, kteří chtěli znát naše tajemství proto, aby mohli pomáhat a kteří byli ochotní složit slib zdrženlivost, **brahma-čarjá**. Ti získali zasvěcení a pracují s námi. Zamlčují však své vědění stejně jako my. Až se lidstvo vyvine natolik, že bude většina lékařů ochotna vzdát se svých sexuálních choutek, aby mohli léčit, v té chvíli odhalí zasvěcení ayur-vedikové své pravdy a svá tajemství. Ale prozatím západní lidé

využívají každý svůj vynález k tomu, aby se vzájemně poškozovali. Podívejte se, co udělali s vynálezem dynamitu a letadel. Co udělali s těmito věcmi? Proměnili je v nové zbraně! Co by udělali, kdyby znali tajemství kosmické energie a ještě vyšší životní energie? Byly by to pouze nové příležitosti, jak se vzájemně vyhubit a vydělat ještě víc peněz. Válka je obchod! A k čemu tento obchod? K čemu stále více peněz? K vystupňování žádostí, k ponoření se ještě hlouběji do sexuálních radostí a perverzit. Ptáte se, proč neprozradíme svá tajemství. Cizí lékaři to vůbec nechťejí! Když slyší, že by museli obětovat své chtíče, už nejeví zájem. Vůbec tomu nevěří, že by mohli za tuto levnou cenu získat tajemství celého života. Je mnohem snazší, aniž by udělali jediný pokus, se **orientálcům** vysmát.

Většina cizinců myslí, že uspokojení pohlavních pudů je největším štěstím na Zemi. Jak chtějí poznat nesmírnou sílu, kterou vlastní zduchovnělý člověk, když se nikdy nepokusí ji získat? Tuto sílu však nelze získat ani penězi, ani mocí. Cenou je odříkání! Avšak člověk, který tuto cenu zaplatil, později zjistí, že se *vůbec ničeho neodřiká*, protože našel nesmrtelné za smrtelné, nepomíjející štěstí za pomíjející. Nikdo nemůže udělat lepší směnu. Ale nediskutujeme o tom. Tato tajemství nelze pochopit rozumem.

Ducha nelze chápat rozumem, lze ho pouze zažít. Duchem nutno být! Necháváme lidi pokračovat po cestě rozumu. Dosáhli již mnohého a dosáhnou toho ještě více. Ale poslední pravdy zůstanou ukryty člověku který následuje pouze svůj rozum a nikdy nepozná blaženost čistého Bytí, ke které vede cesta odříkání. Cizinci udělali z orientálního jogína postavu pro humoristický časopis. Je tedy možné se divit, že zasvěcenci svá tajemství nevydávají, ale stahují se a zůstávají pro západního člověka nedosažitelnými? Vám jsem proto tolik řekl, protože vidím, že nechcete studovat naše vědy ze zvědavosti, ale z hlubokého duševního přání. Hledáte pravdu, hledáte Boha. Jsme ochotni takovým lidem pomáhat. Dám vám radu: **Chcete-li** pokročit rychleji, **chcete-li** vniknout hlouběji do lidské povahy a lidského života, cvičte jógu.“

Vysvětlil mi, že orientálci objevili a zdokonalili během mnoha tisíc let různé metody, kterými člověk může dosáhnout cíle, který v sobě nosí

a zná i nejméně vědomý a nevědomý člověk jako touhu po štěstí. Naplnění, spasení, blaženosti - nebo jak to orientálci nazývají: nirvány - může člověk dosáhnout už zde na Zemi. Dveře jsou otevřeny každému, kdo k nim najde klíč.

Tímto klíčem je *jóga!*

Ayur-vedik dále vysvětloval, že každá činnost, spojená s koncentrací, je už jógou, neboť jediný způsob, jak dosáhnout velkého cíle, je soustředění. Jóga nás učí tisíciletými zdokonaleným, vykrystalizovaným metodám, jak se systematicky soustřeďovat a jak toto soustředění systematicky stupňovat. Jsou různé jógové cesty: tělesná, duševní a duchovní koncentrační cvičení. Těmito cvičeními se vyvíjí nejvyšší schopnosti člověka, otevře se jeho duchovní zrak, jeho duchovní sluch, stane se pánem nad sebou, a tím nad tvůrčími a osudovými silami. Člověku se otevře cesta k blaženosti; lze to také vyjádřit takto: cesta k sebeuskutečnění - k Bohu!

Nejvyšší, ale nejtěžší je radža-jóga. Radža znamená král. Tuto cestu je tedy možno nazvat královskou jógou.

Je to nejkratší, ale kamenitá a příkrá cesta, kterou učí také Kristus v bibli. Ale s trpělivostí se cíle dosahuje. Náš přítel pokračoval: „Ayur-vedik mi ukázal základní jógová cvičení, která jsem ukázal i tobě. Později mi dal pokyny, jak bych se dostal k jednomu z největších žijících jogínů. Šel jsem k němu. Je to muž více než osmdesátiletý, který nevypadal na víc než na čtyřicet. Byl to hatha-jogín. Ti znají všechna tajemství těla. Mohou si neustále udržovat tělo v dokonalém zdravotním stavu po několik století. Indové tvrdí, že ještě dnes žijí v horách jogíni, kterým je sedm až osm set let.“

Manžel se začal smát: „Ale jdi, sedm set let? Nebylo by to špatné! Ale bohužel jsi se pak ze svého snu probudil, že ano?“

„Vidíš,“ odpověděl náš přítel vážně, „Jsi také pravý západní člověk. Protože jsi o některých věcech ještě neslyšel, zdaleka to ještě neznamená, že neexistují. Orientálci vědí o tajemstvích člověka mnohem víc než my na Západě, ale naučili se mlčet. **Dokáží ještě dnes dobře skrývat svá tajemství.** V Indii jsem se dozvěděl takové věci, že jsem velmi opatrný s posměchem.“

„Dobře, dobře," řekl můj muž, „také věřím, že musí být možnost žít déle, když uvážím, že se i zde na Západě lidský život prodlužuje, i když se snažíme jej zkrátit nikotinem, alkoholem a nerozumným způsobem života. Před padesáti nebo šedesáti lety průměrný lidský věk byl třicet pět let, zatím co dnes je kolem šedesáti. Možno přemýšlet, kde jsou hranice! Lékařská věda letí milovými kroky vpřed, kdo ví, kam ještě dospějeme."

„No, vidíš, tvé skutečné přesvědčení není vůbec posměšné. Ale zde na Západě se neodvažujeme stát za svým názorem, protože tu není dosti vznešené mluvit o věcech, které neznáme, bez nadřazeného posměchu. Vážím si vědění našich vědců, ale dělají, jakoby znali všechna tajemství života, zatím co nevědí zhola nic o smrti. Orientálci odhalili tajemství života i smrti, mají však proti výsměšnému postoji Západu pouze jedinou zbraň, mlčení. Není divu. Zde je příklad. Jeden Ind mi ukázal figurku na uhašení cigaret. Byl to malý Buddha v lotosové pozici, profánní zboží z bazaru. Řekl: „Orientálec by nikdy nepoužíval Krista, aby z jeho postavy vyrobil figurku na uhašení cigaret, neboť máme ke znázornění božství jiných náboženství hlubokou úctu. Víme, že za různými posvátnými symboly je jeden a tentýž Bůh!" a postavil figurku Buddha něžně na svůj domácí oltář. Byl jsem, jako západní člověk, hluboce zahanben. Jsem opravdu zvědav, kdy Západ dospěje k uznání, že nemůže Orientálce neustále urážet takovými nevkusy, netaktnostmi a bezohlednostmi. Pomysli jen na různé filmy o Orientě. Orientálci se na ně také dívají a myslím, že na ně mají svůj názor. Ale mlčí ..." Zeptala jsem se našeho přítele:

„Existují knihy o józe?"

„Nejkrásnější a nejposvátnější kniha Indů je *Bhagavadgítá*. Tam můžeš číst nejkrásnější popis duchovní cesty k sebeuskutečnění radžajógou. Doporučil bych ti to."

Slyšela jsem dost. Ještě tentýž večer jsem se chtěla dát do čtení knihy, kterou jsem si přinesla. Položila jsem se pohodlně do postele, vzala zabalenou knihu a otevřela ji.

Tu jsem viděla, ke svému překvapení, že to nebyla vybraná kniha! Obrátila jsem ji a podívala se na zadní stranu. Jak zvláštní! Přece jsem

si přečetla název a ještě nyní si vzpomínala, že jsem onu knihu vydala. Že bych byla sáhla vedle? Zdálo se, že tomu tak bylo. Ale když už jsem tu knihu měla, tak jsem se chtěla na ni alespoň podívat. Ihned mne zaujala. Zvenčí se podobala moderní knize, asi byla nedávno svázaná, ale uvnitř byl velice starý rukopis. Papír byl už docela hnědý, plný stop po knihomolu. Černý inkoust i písmo prozrazovaly, že pochází ze starých dob. Začala jsem číst. Čím dál jsem četla, tím větší bylo mé překvapení, až jsem byla tak vzrušena, že jsem chvějícíma rukama sotva mohla otočit další list.

Rukopis hovořil o řádu, starém jako Země sama. Je to tajná, čistě duchovní jednota, bez jakéhokoliv zevního, viditelného „členství“. Stále přijímá neofyty, ti s ním přijdou do kontaktu, aniž o něm něco vědí. Toto „přijetí do kontaktu“ nastane, když člověk dosáhne takového stupně vývoje, kdy se zcela vzdá své osobnosti a věnuje veškerý život zmírnění utrpení ostatních. Když v nějakém člověku uzrálo toto rozhodnutí, vstoupí s ním člen tajného řádu do duchovního spojení, lépe řečeno člověk, který se dostal tak daleko, že se vzdá své osoby a dospěje k vesmírné lásce, dosáhl onoho stupně vývoje, kdy se sám od sebe zařadí do vibrací v proudovém okruhu onoho duchovního bratrstva. Slyší ve svém nitru hlas duchovního vůdce, který ho nejdříve varuje a upozorňuje na obtíže, nebezpečí a důsledky tohoto rozhodnutí. Když na svém rozhodnutí přesto trvá, pak ho „řád“, který lidstvu pomáhá vystoupit z chaosu, přijme.

Nejdříve, aniž to ví, na zkušební dobu. Tato zkušební doba začíná ihned tím, že neofyt je ponechán po dobu *sedmi dlouhých let* v naprostém osamění. Během těchto sedmi let nenalézá žádné spojení s řádem, i když hledá sebevíc. Ale různé zkoušky, ve kterých musí obstát, následují jedna za druhou. Musí obstát v sedmi zkouškách z lidských ctností. Jsou to: oproštění od smyslnosti, ješitnosti, hněvivosti, chtivosti, závisti, citlivosti a na druhé straně schopnost odolávat vnějším vlivům.

Když v těchto zkouškách obstál přes svou naprostou opuštěnost a trvá nadále na svém rozhodnutí, je zralý pro spolupráci a je přijat definitivně. To se doví zdánlivou náhodou ještě tentýž den. Od té doby se mu dostává důkladného školení a současně jsou mu již také ukládány úkoly. Úkoly jsou nejdříve lehké a tou měrou, jak je splní, se stávají

stále těžšími. Jsou **neofyté**, kteří pracují skrytě, a jiní, kteří musí předstoupit před veřejnost. Může se stát, že jednou chodí jako žebráci, jindy plní svou povinnost jako velmi bohatí lidé. Někdy snad pracují jako asistenti u velkého vynálezce, někdy jsou činní jako řečníci nebo spisovatelé. Někteří mají velkou světskou moc, jiní zase mohou být skromnými dělníky v dílně obrovské továrny. Může se stát, že dva členové řádu pracují *zdanlivě* proti sobě. Nesmějí se však ničím prozradit, že patří k sobě, že jsou spolu ve spojení. Někdy jsou slaveni a mají největší popularitu, jindy žijí v největší bídě a musí snášet třeba potupu a ponižování. Musí provádět všechny úkoly naprosto oproštěně, naprosto neosobně, prostě jako služebníci velkého díla. Přitom však musí nést za každý svůj čin *plnou odpovědnost*. Dostanou úkoly, ale musí rozhodnout sami, při vědomí odpovědnosti, za vše co dělají. Čím výše postoupí, tím větší je jejich zodpovědnost.

Každý, kdo odmítá nést odpovědnost za své činy a za svou práci sám, ale svaluje ji na jiného člena řádu, ten, kdo neuznává svou práci za svou vlastní, osobně zvolenou, **ale** dává svým činům zdání, jakoby jednal z příkazu řádu nebo jako mediální nástroj nějakého člena řádu, ten je zrádcem a ztrácí ve stejném okamžiku veškeré spojení s řádem. Avšak nedozví se o tom, že vypadl z jednoty a může se stát, že se ještě po léta považuje za spolupracovníka. Řád užívá takových lidí k tomu, aby jiné **lidí** zkoušel, zda uznají falešného proroka a následují ho, či zda už natolik pokročili v samostatném myšlení a rozeznávací schopnosti, že zkoumají každé slovo, které slyší, a teprve potom je přijmou. Ti, kdo následují falešné proroky, jsou ještě slepi; nechávají se vést slepým a oba odpadnou z cesty.

Za členy řádu jsou přijímáni pouze naprosto samostatní, neovlivnitelní lidé. Tito lidé činí dobro a nečiní zlo, nikoliv z poslušnosti, protože za to očekávají odměnu a chtějí se dostat do království nebeského, ani ze zbabělosti, protože se bojí trestu a nechtějí se dostat do pekla. Naopak členové řádu musí být lidé, kteří *vždy - v životě i ve smrti - následují výhradně své vlastní nejhlubší přesvědčení a podle toho jednají! Neboť členové slyší slovo řádu ve svých srdcích jako své vlastní, nejhlubší přesvědčení!*

Četla jsem tyto řádky se stále rostoucím vzrušením. Zúčtovat s pozemskými radostmi? Ó, ta noc, kdy jsem v posteli tak zoufale vzlykala! - Je možné zúčtovat se vším ještě víc? Chtít „zmírnit utrpení jiných“? Jen Bůh ví, jak vážný byl tenkrát v pokoji můj slavnostní slib, když jsem dumala nad svými duševně chorými pacienty, nad jejich hrozným utrpením, nad všeobecnými, neustálými bolestmi všech obyvatel Země! Varování, které jsem tenkrát hlasitě slyšela a strašná opuštěnost, zoufalý pocit naprosté osamocení během dlouhých let! Kolik let vlastně od té doby uplynulo? Přesně sedm let! Ano, přesně! A dnes ta náhoda s knihou! ... Náhoda? Ne! Bylo to poselství ... poselství!

Byla jsem hluboce otřesena! Jako vždy, tak i nyní jsem se svého rozumu tázala, co tomu říká, neboť jsem se nikdy nevzdala kontroly rozumem. Ale co mi mohl rozum nyní říci? Když jsem věděla nejlépe, že *všechno je tak*. Co mohl můj rozum učinit, než prostě uznat a potvrdit skutečnost? I nejpochybovačnější rozum musel zmlknout před souhrou tolika náhod! Ne, nemohla jsem pochybovat: byla jsem přijata! Cítila jsem nevýslovný pocit štěstí a vděčnost, cítila jsem boží milost, požehnání, hluboký slavnostní pocit a hlubokou pokoru.

A zůstala jsem od té doby v tomto stavu.

Bylo nápadné, že od té doby ke mně přicházelo stále více lidí - muži a ženy, staří a mladí - aby žádali o radu, jak by si našli cestu ke štěstí. Stále více „hledajících“, kteří žádali mou pomoc. Ale cítila jsem se sama dosud v největší temnotě. Jak jsem měla pomoci jiným? Jak jsem měla léčit množství ran, které lidi nosili ve svých duších, když jsem sama dosud nevyřešila hádanku života a smrti?

Nejdůležitější bylo, abych unikla své vlastní temnotě. „Hledala jsem“, jak mi vnitřní hlas poradil a snažila jsem se postoupit s pomocí dobrých knih. Našla jsem knihu, která popisovala přísně tajná cvičení radža-jógy, to jest cestu k „Já“. Chtěla jsem s těmito cvičeními ihned začít, neboť tak daleko už jsem byla, že jsem věděla, že četba je nutná pouze proto, abychom věděli, *co musíme dělat*. Když se chceme dostat k cíli, *k Já*, musíme to uskutečnit!

Chtěla jsem skutečnost, ne jen krásné popisy a teorie. Ale duchovní jóga vyžaduje nej přísnější askezi. Mluvila jsem se svým manželem. Byl vždy mým nejlepším přítelem a věděl, že odpověď na tři velké otázky: *odkud, kam a proč*, pro mne byly životními otázkami. Dal svolení k mým asketickým cvičením.

Otec koupil pro rodinu statek v horách. Tam v lese jsme měli lesní domek a odstěhovala jsem se tam nyní sama na dlouhou dobu. Můj syn byl tenkrát žákem v jednom institutu a jezdil domů pouze o prázdninách. Můj muž býval v tu dobu stále na cestách a viděl mne pouze o víkendech.

Z terasy byl nádherný výhled do údolí. Bylo vidět takřka do nekonečna, neboť zde začínala zemská nížina. Na úpatí hory tekla zvolna a majestátně řeka a na druhém břehu vedly silnice jako síť žil obrovského těla, jedoucí auta se podobala maličkým buňkám ve velkém proudu krve. Vše bylo nepatrné, malé, vesnice s maličkými domky a malí, pilní, lidští mravenečkové.

Ostatními okny bylo vidět rozsáhlý les, kde se dalo chodit dlouhé

dny ve slavnostním tichu. Bažanti se odvažovali až k domu, a vysoká chodila zcela blízko. V noci bylo slyšet její troubení. Dveře a okna měly silné železné mříže proti divokým kancům a jiným nebezpečným zvířatům.

Žila jsem zde úplně sama. Ráno jsem našla na terase čerstvě nadojené mléko, pak jsem šla dolů do sklepa, který ležel pod terasou a naštipala dříví. Pak jsem zatopila a začala cvičit. Lesní dům byl nej **ideálnější** místem pro cvičení jógy. Celá krajina byla proslulá svou slavnostní atmosférou. Ticho v lese, civilizací nedotčená čistota přírody, působily na všechny lidi tak silně, že se člověk stal slavnostním a zbožným i bez jógových cvičení. Člověk se zde stával přístupnějším pro vyšší vibrace. Otevíraly se smyslové orgány ducha, které v nás leží latentně, a tak jsem mohla provádět bez námahy nejtěžší koncentrační a meditační cvičení.

Ke studiu jsem si vzala starou mapu, pravou pokladnici nejvyšších moudrostí. (Tajné obrazy řádu Růžového kříže, ze 16. a 17. století)

Když jsem skončila svá cvičení koncentrace, která trvala několik hodin, ponořila jsem se do těchto nádherných symbolických zobrazení nejhlubších pravd a skrytá tajemství této knihy se po stupních odhalovala mému udivenému duchovnímu zraku. Kromě toho jsem zde studovala východní filosofii, hlavně Vědy a Upanišády.

Nikdy nezapomenu na tuto dobu v lese, nikdy ve mně nevybledne vzpomínka, neboť v extázích, které jsem tu zažila, jsem si poprvé uvědomila, odkud přicházím, kam jdu a proč zde jsem. Dlouhá koncentrační a meditační cvičení mi dopomohla vniknout do nejhlubších oblastí mé duše, stupeň za stupněm. Těmito cvičeními jsem v sobě uvedla do pohybu síly, které působily i během mých každodenních prací a dokonce i během spánku. Někdy, když jsem se pocházela lesem, se ve mně vynořovaly obrazy krajin, které jsem znala, ale nevěděla jsem odkud, neboť jsem tam nikdy v tomto životě nebyla.

Zatímco jsem byla bdělá, ale i ve snách, se objevovaly lidské postavy, které jsem rovněž znala, ba často velmi dobře, které jsem však v tomto životě nikdy neviděla; jejich oblek byl cizí a jejich jména a jazyk, kterým jsme se ve snu dorozumívali, byly odlišné od jazyků a jmen, které jsem znala.

Kdykoli jsem se posadila k meditaci, rozsvítilo se ve mně v okamžiku, kdy jsem obrátila svou pozornost do nitra, zelenomodře fosforeskuj í cí světlo, pak se stalo zřetelnější a měla jsem pocit, jakoby záře pocházela z neviditelných očí netělesné, mocné bytosti. Nepopsatelná síla, láska a dobrota vyzařovala na mne z těchto očí. Vnořila jsem se do tohoto láskyplného zdroje síly a s naprostou důvěrou, s pocitem bezpečí pronikala jsem beze strachu do neznámého světa nevědomého, stále hlouběji a hlouběji.

A pak jednou, zcela nečekaně, světlo ozářilo temnotu, která v sobě skrývala minulost, a vše se stalo jasným.

Když jsem se zase jednou posadila k meditaci, objevilo se před mým vnitřním zrakem jako vždy nejdříve fosforeskuj í cí světlo. Pak jsem cítila ještě jasněji než jindy, že zdroj světla září z očí známé, mocné bytosti, kterou jsem kdysi dobře znala. Potom se stávaly stále zřetelnějšími, takže jsem už necítila, ale *věděla*, že jsou upřeny na mne. Cítila jsem, jak na mne vyzařuje jejich pohled, jejich světlo a jejich láska a v příštím okamžiku, působením tohoto pohledu, vymizel z mého vědomí zbytek **mlhy** a přede mnou stála, jako vynořená ze tmy, nádherná postava s tmavomodrýma, bezedně hlubokýma očima, *Jeho* postava, *Jeho* tvář a *Jeho* oči - ON!

MINULOST SE STÁVÁ
PŘÍTOMNOSTÍ

On tu stál a díval se na mne klidně. Tento pohled, tento nebeský klid, který vyzařoval z jeho očí, mi dodal sílu, abych snesla obrovský otřes, nekonečnou radost, že *Ho* zase vidím. Jeho ušlechtilá tvář zůstala bez hnutí, ale jeho oči se na mne usmívaly a věděla jsem, že *On* má radost, že jsem se konečně úplně probudila a že *Ho* opět vidím. Neboť *On* mne viděl vždy, jeho oči pronikly mlhou, která ležela na mém vědomí. *On* viděl mé boje, má utrpení a má muka a *On* mne nikdy neopustil, ale pomáhal mi probudit se, stát se vědomou.

Vzpomínka mne uchopila plnou silou a rozmazané obrazy, které jsem v sobě nosila, ale nedokázala vynést do vědomí, se nyní staly ostrými a určitými. Vynořovaly se nové obrazy, nové vzpomínky, které byly dosud skryté a pohřbené v hloubce mého podvědomí, doplňovaly se jako kameny mozaiky a vytvářely úplný obraz uplynulého života v zemi na velké řece, na Nilu, v zemi pyramid ...

Obrazy vzpomínek se stávaly ještě živějšími, zatímco dojmy z mého současného života pomalu bledly a přenechávaly místo znovu probuzenému vědomí osoby, kterou jsem kdysi byla.

Prostředí, ve kterém jsem seděla, malý, prostý pokoj v lesním domku, s nádherným výhledem na řeku, vinoucí se hluboko dole v údolí, pomalu mizelo, ani Jeho jsem již neviděla, prostor se rozevřel a rozšiřoval se, byla jsem ve velikém sále, ve své komnatě; uvědomila jsem si, že se na mne usmívá tlustá, láskyplná žena...

Ale ano! Vždyť dnes jsou mé šestnácté narozeniny a právě oblékám slavnostní oblek, abych se mohla objevit na velké přijímací slavnosti, kdy mne otec představí zástupcům země jako svou ženu, jako zástupkyni předčasně zemřelé královny.

Ve velké, oválné stříbrné desce, tepané a vybroušené s vysokým

žním, odráží se má vlastní postava, můj vlastní obraz jako skutečný
ívám se, jak mne má milá, dobrá, stará Menu obléká.

Matka mi zemřela, když jsem byla docela malá. Vzpomínám si na
bledou, jemnou bytost pouze mlhavě. Jen velké, smutné, vidoucí oči
z pokladnice vzpomínek, jak se na mne naposledy dlouze, předlouze
ívala, než zemřela. Tento pohled vytvořil mezi námi spojení, které
obě stále cítím a dnes, jelikož budu zemi představena jako její
:upkyně, jej cítím ještě hlouběji, živěji.

Stojím už oblečena před zrcadlem a prohlížím svůj obraz. Líbí se
Stojí tu jemná, drobná štíhlá postava v jemném oděvu, lesklém,
vábném a lemovaném zlatem. Zlatý opasek ještě více vyzdvihuje
lou linii, límec přes ramena zdůrazňuje její široká ramena a šátek
hlavě stupňuje sebejistý výraz její tváře, vyjadřující převahu. Jsem
nivá, líbím se sama sobě v zrcadle a Menu, která mne svým vřelým,
ým srdcem považuje za nejdokonalejší bytost na Zemi, tekou slzy
osti po jejím tlustém obličejí.

Dva nejstarší zástupci země přicházejí pro mne a vedou mne dlouhou
dbou do velkého přijímacího sálu. Vedou mne pomalými, slavnostními
ky mezi řadami vznešených k „Velkému domu“ - k faraónovi -
ému otci a od nynějška také mému choti. Sedí na zlatém trůnu jako
az boží. Jeho jméno není nadarmo *Phar-ao* - „Velký dům“ . Jeho
ba je vnějším obalem, domem Boha. Bůh v něm bydlí, jím září
manifestuje se. Síla jeho pohledu je tak pronikavá, že lidé, kteří
ou zcela pravdiví, musí sklopit oči před jeho zrakem. Sedí tu a dívá
římno na mne, skrze mne! Opětuji pohled bez bázně, držím se toho
ledu, vím, že obrovská síla, vynořující se z jeho očí, je silou lásky.
í vše. Vidí také, že jsem mamivá a vidí všechny ostatní mé nedostatky,
chápe vše. Je láskou samou, je mým otcem!

Vedle trůnu sedí jeho skvostný lev, bez hnutí, majestátně a vzneše-
symbol nadlidské moci faraóna.

Přicházím před schody trůnu a zastavuji se. Farao nyní vstává,
upuje, vyjímá z nádherné klenotničky, kterou mu nastavuje klenotník,
rásnější dílo všeho zlatnického umění: zlatý límec, který mi pokládá
; ramena. Pak bere zlatou čelenku, končící hadí hlavou, a upevňuje

ji na bílém šátku nad mým čelem. Znamení členů vládnoucí rasy, Synů božích. Je to znamení zasvěcení.

Pak farao uchopí mou pravici a vede mne nahoru na trůn. Obracíme se k zástupcům země a vznešeným a farao mne představuje jako zástupkyni královny, jako svou choť. Nyní kráčeji nejdříve nejstarší, pak ostatní vznešení se svými ženami pomalu kolem nás a uklánějí se hluboce, ruce natažené, nejdříve před faraónem a pak přede mnou. Sedíme **nehnutě**, jen naše oči navazují spojení s každým, jak kráčí kolem. Myslím na to, že nyní projevují ducha své milé matky a jsem si vědoma odpovědnosti a své povinnosti. Vznesení kráčeji kolem jeden za druhým a já vidím v jejich pohledech jejich duši. V některých je skutečná láska a úcta, v některých závist, zvědavost a zbabělé podrobení. Také vrchní pokladník - **Roo-Kha** - se přede mnou uklání a jak už často, když jsem ho potkala v paláci, vrhá na mne svůj trochu posměšný, vtíravý a přece lichotivě důvěrný pohled. Opětuji jeho drzost ledovým chladem a průvod lidí se pomalu sune dál. Pak vidím staré i mladé přátele, někdejší kamarády z dětství, plné upřímné lásky. Přebírám jejich pohled svým a jednota nás obohacuje. Tak pomalu kolem nás přecházejí všichni přítomní, bezhlesně, ale v duchu spojení.

Dlouhá slavnostní ceremonie konečně končí. Farao vstává a podává mi ruku. Sestupujeme pomalu se schodů a opouštíme sál mezi řadami státníků a vznešených. Otec mne vede do své komnaty, posadí se, nabízí mi místo a dívá se na mne chvíli s úsměvem. Vidím, že se mu líbím, dívá se spokojeně na mou postavu, pak se mi podívá pln radosti do očí a říká: „Od nynějška se uvidíme častěji, neboť budeš zaujímat před veřejností místo své matky a vykonávat její povinnosti. Mnoho let jsi byla připravována na tento úkol, znáš své povinnosti. Rád bych ti však v upomínku na tento den udělal radost. Můžeš si něco přát. Byla jsi na mou otázku už připravena, tak řekni, co jsi zvolila.“

Ano, byla jsem připravena a byla bych mohla mít různá přání, jako jiné mladé ženy. Byla bych si mohla přát krásné šperky, neboť velké slavnostní klenoty smím nosit pouze při velkých slavnostech, nebo krásnou cestu, nebo mladého cvičeného lva, nebo něco podobného. Ale to vše jsem nechtěla!

„Otče," řekla jsem, Jaký je smysl ozdoby, kterou nosím na své hlavě?"

Farao mi pohlédne na čelo, pak do očí a odpovídá: „Zlatý had je symbolem vládnoucí rasy Synů Božích."

„Ano, otče, ale je to současně znamení zasněžení. Nosím je, aniž jsem ho hodna, protože nejsem zasněžena. Mým přáním, o jehož splnění prosím, je zasněžení."

Otec velmi zvažuje. „Mé dítě, přej si něco jiného. Jsi ještě velmi mladá a nezralá, abys získala zasněžení. Mladé výhonky nesmějí být vystaveny prudkým slunečním paprskům, jinak shoří a nikdy nerozkvětou. Počkej, až budeš mít za sebou nutné zkušenosti v pozemském těle. Zasněžení by velmi, velmi ztížilo tvé pozdější zkoušky. Proč ti mám způsobit zbytečná muka? Přej si, mé dítě, raději něco jiného."

„Otče," odpověděla jsem, „nic jiného pro mne nemá význam. Všechno, z čeho se jiné mladé ženy radují, mne nudí. Vidím za všemi pozemskými radostmi přání těla. Krásné šperky se mi velice líbí, ale i zlato je hmota, kterou posvěcuje pouze projev ducha, práce umělce. Když cestuji, mám samozřejmě požitky z krásných krajín, z nových pamětihodností, ale nemohu ani na minutu zapomenout, že to vše je pouze stvořené, ne však *Stvořitel sám*. Chtěla bych však zažít poslední pravdy v jejich skutečnosti, chci poznat Boha, Tvůrce samotného! Otče, ty víš, že proces, kterému říkáme *život*, je pouze zdáním a snem! Zde nám vše vyklouzává z rukou, nemůžeme se z ničeho trvale těšit, vše je přechodem od minulosti k budoucnosti. Chci však zažít přítomnost, která se nestane nikdy minulostí a nebyla nikdy budoucností. Chci také najít ono místo nebo onen stav, který nikdy nebyl ‚tam‘, než jsem k němu došla, který se však změní ve ‚zde‘, když tam dojdeme, není však ‚zde‘, dokud tam nejsme, ale změní se opět v ‚tam‘, když jdu dál. Chci zažít *věčnou přítomnost v čase a prostoru*. Otče, chci nejvyšší skutečnost - chci zasněžení!"

Otec mne pozorně poslouchal a zesmutněl během té doby, co jsem mluvila. Pak řekl: „Probudila jsi se duševně, dříve než jsi měla. Nemohu udělat nic jiného, než ti dovolit, abys šla k hlavě našeho rodu, veleknězi chrámu, mému bratru Ptahhotepovi. Promluví s ním, předám mu tě a vezme tě pod svou ochranu. Nechť Bůh osvíti tvé další kroky svým světlem."

Pokládá ruku na mou hlavu a žehná mi. Chtěla bych se mu vrhnout na prsa, abych poděkovala za jeho svolení, ale těžký zlatý límec mne zdržuje a nedovoluje prudké pohyby. Otec vidí všechny myšlenky lidí, vidí také, že jsem chtěla tímto temperamentním výbuchem projevit svou radost a říká s úsměvem: „Na jedné straně jsi dosud velkým dítětem, na druhé straně jsi jako zralá a dospělá. Budeš muset cvičit ještě mnoho sebeovládání, když chceš být zasvěcena.”

Odpověděla jsem se smíchem: „Však mám sebeovládání, otče, když chci.”

„Ano, to ti věřím, ale chceš vždy?” ptal se s úsměvem.

„Otče, je to nudné, stále cvičit sebeovládání,” odpověděla jsem.

„Právě v tom je nebezpečí, že to považuješ za nudné, že tak smýšlíš.

Neupneš-li jen na okamžik svou vůli na svého nejmilejšího lva a napadne-li tě během tohoto slabého okamžiku, pak jsi ztracena. Naše nižší přirozenost je stejným zvířetem jako lev. Oba musíme mít stále pod kontrolou, pak nám slouží svými mocnými silami. Dávej neustále pozor!”

Loučíme se spolu. Vede mne ke dveřím a předává mne dvěma nejstarším, kteří mne čekají v předsíni. Ach, tyto ceremonie mne vždy zlobí! Proč musím nyní kráčet mezi těmi dvěma úctyhodnými starými pány pomalu ke své komnatě, jako bych byla také tak stará! Chtěla bych proletět tou dlouhou chodbou a skočit do svého pokoje, kde má Menu na mne čeká vzrušeně a zvědavě. Ale ne! Musím kráčet vznešeně a majestátně ... tak, aby se neposunul krásný zlatý límec na mých ramenou. Vstupuji a zastavím se, aby se mi Menu mohla obdivovat v mých nádherných klenotech. Je bez sebe z mé krásy a z mých majestátních pohybů a zase pláče srdcervoucně, protože - jak říká - se tolik podobám své matce. Říkám jí: „Vidíš, Menu, jak jsi nevědomá. Nemohu se nikomu podobat, nemám ráda, když něco takového říkáš. Můj nos nebo má ústa se mohou podobat nosu nebo ústům mé matky, ale já’? Vidíš vůbec mne, skutečně mne, mé jáství? Vidíš jenom moje tělo, dům mého já, ale mé *já* stejně nevidíš. Jak se tedy já’ mohu někomu podobat?”

„Ach,” řekla Menu, „když *ty* nejsi vidět, jak pak můžeš být *ty* tak krásná? To mi řekni? Když *tebe* nemohu vidět, pak i to, co stojí přede

mnou a považuji za tak krásné, nejsi *ty* ... ale pouze dům tvého já. Tak ty nejsi vůbec krásná! Tak tu také nestůj tak pyšně a majestátně!"

Obě se hlasitě smějeme. Menu mi může dávat svým prostým rozumem často tak moudré odpovědi, že se musím stydět. Ano, objevila mou slabou stránku, mou marnivost. Pak mi odebírá s nekonečnou něžností zlatý límeček a ozdoby hlavy a **pokládá je do klenotničky**, protože pokladník Roo-Kha čeká venku se dvěma nosiči klenotů, aby klenoty uložili v klenotnici. Vstupuje do mého přijímacího pokoje a uklání se mi hluboce. Ten člověk mne zlobí, protože vidím, že se mi neuklání z úcty, ale protože se uklánět musí. Dívá se na mne opět drze - důvěrně, ale mám snahu chovat se co nejvznešeněji a co nejkrálovštěji. Pak konečně zůstanu s Menu sama.

Menu se stala mou kojnou, když matka zemřela. Byla a je dosud mou tělesnou ošetřovatelkou a služebnou a jsem s ní mnohem důvěrnější než s dvorními dámami prvního řádu, které převzaly povinnost mne vychovat. Menu mne od samého začátku milovala tak bezmezně, že jsem s ní mohla dělat, co jsem chtěla. Byla naprosto nadšena vším, cokoli jsem řekla či udělala a nemohla jsem mít přání, které by slepě nesplnila, pokud to bylo v její moci. Byla neustále kolem mne, v mé blízkosti, a nyní, když jsem musela plnit své veřejné povinnosti vedle svého otce, byla velmi postrašena, že bych se postupně mohla vzdalovat z její blízkosti. Miluji ji však s bezmeznou důvěrou, protože vím, čtu v očích lidí, že mne nikdo nemiluje tak upřímně, tak bezvýhradně, bez postranní myšlenky, jako Menu.

Otce jsem v dětství vídala jen zřídka. Byl a je „velkým pánem“ v naší zemi. Neboť přišel na Zem s povinností vést lidi v *jejich pozemském životě* a vládnout jim. Věnoval svůj život úkolu ukázat synům člověka, jak se má vládnout zemi, aby se všichni její obyvatelé mohli šťastně rozvíjet. Byl tím úkolem tak silně zaneprázdněn, že mu zůstalo velmi málo času zabývat se také ještě mnou. Přicházel denně na chvíli na zahradu, nebo mne dal přivést do své komnaty.

Tato setkání se většinou odehrávala tak, že mne vzal do náruče nebo si sedl na chvíli vedle mne na zem, pak se na mne díval s velkou láskou, požehnal mi a opět odešel. Hovořil ke mně však vždy jako k dospělé.

V našem rodě Synů božích není tak důležité, zda prodléváme na Zemi už delší nebo kratší dobu, zda duch žije na Zemi v dosud nevyvinutém těle dítěte, nebo v těle vyvinutém, dospělém. Pouze u lidí, kteří jsou tak úzce spjati se svými těly, a tak se s nimi ztotožňují, že zcela zapomínají na svou přirozenost jako ducha bez času a prostoru, to tolik znamená. Lidé myslí, že někdo může být skutečně „malý“ nebo „velký“.

Příslušníci našeho rodu - Synové boží - si však udržují své duchovní vědomí i tehdy, když se zrodí v těle. Nezapomínají nikdy, že pouze tělo může být „dítětem“ nebo „dospělým“, ale duch zůstává stejný. Není ani velký, ani malý, ani mladý, ani starý, neboť duch není z tohoto světa času a prostoru. Tak tedy nebylo rušeno ani mé spojení s otcem tím, že jsme byli různého stáří a viděli se jen zřídka. Když jsem vyrostla, otec mne někdy brávil s sebou na procházku, a když jsem byla unavena, vzal mne do své mohutné náruče a hovořil dál o tajemství přírody, která mne velice zajímala. Jednou jsem mu řekla: „Otče, chtěla bych také všechno vědět jako ty.“

Tu odpověděl: „*Až budeš zasvěcena, uvědomíš si i ty všechna tajemství nebe i Země.*“ Tato slova jsem již nikdy nezapomněla a čekala jsem trpělivě na dobu, kdy i já budu zasvěcena.

Přesto, že jsem žila stále mezi cizími lidmi, necítila jsem se nikdy sama. Věděla jsem, že mi otec dokonale rozumí, a i když jsme nebyli ve vzájemné tělesné blízkosti, byla jsem s ním sjednocena v duchu. A stejně jsem byla sjednocena s matkou. I když už neprodlévala v těle, byla jsem s ní v duchu neoddělitelně spojena. Jak málo závisí jednota duše na tělesném společenství! Má milá Menu na příklad je u mne skoro stále, nenechá mne ani minutu samotnou, a přece já nejsem s ní. Může mne milovat, ale nemůže mne chápat. Nemá skoro žádné samostatné myšlení, žije ve mně a je úplně v mé moci, ale nevyužívám toho. Neboť vím, otec mi to jednou řekl, že *nikdo nesmí zneužít moc pramenící z nadvlády ducha.*

Toho času je Menu tak šťastna, jakoby otec představil dvoru ji jako svou choť, jakoby ona dostala darem klenoty, jako zástupkyně královny. Ach, má milá, stará, Menu! Nyní se mne samozřejmě ptá, co jsem si od otce přála.

„Samozřejmě zasvěcení!“ odpovídám.

Menu vykřikne zoufale: „Co? Zasněčení? Snad nechceš jít do chrámu mezi neofyty a opustit dvůr? Proč jsi nežádala krásné šperky, nebo aby tě umělec Imhotep zvětčil na barevné plastice, nebo něco jiného, jen ne zasněčení!”

„Proč jsi tak polekána? Chci jen a jen zasněčení a jinak nic. Rozuměj přece: šperky mám stejně, a jak by mne mohlo učinit šťastnou to, co není *ve mně*, co nejsem *já*, ale co visí na těle, takže to ani nevidím? Nyní vlastním dokonce klenoty, se kterými jednou uloží mé tělo do hrobu, až tělo odložím, aby se vědělo, že pocházím z rasy Synů božích; a přesto se necítím o nic šťastnější než předtím. Ze stejného důvodu bude zvětšen můj zevnějšek. Proč si mám takové věci přát? Je pro mne vedlejší, co lidé napovídají po několika tisíciletích o plastikách mé postavy. Může mne učinit šťastnou pouze to, co je ve mně, *co je se mnou totožně*, nikoliv to, co je na mně. Může to být jen vnitřní zážitek, pomocí kterého si uvědomíme poslední pravdy, přes pozemský obal. Chci zasněčení!”

Menu zoufale naříkala, jako bych si přála smrt. „Ó, vím, že se s tebou nedá mluvit. Když si něco vezmeš do hlavy, tak se to musí stát. Ale cítím, že zasněčení přinese velké nebezpečí; nepřej si to, nepřej si to! Co řekl farao tvému nápadu?”

„Dovolil mi, abych navštívila jeho bratra Ptahhotepa - a teď přestaň naříkat, nekaž mi dnešní den!”

Večer opouštím hluboce zahalena do závoje s Menu palác a jdeme dlouhým sloupořadím vedoucím od paláce až ke chrámu, k veleknězi, bratru mého otce, božímu synovi, *Ptahhotepovi*.

Ptahhotep je nejvyšším knězem. Je však současně nejvyšším ze všech lékařů a architektů, protože zná a ovládá všechna tajemství přírodních zákonů. Přišel na Zem s povinností, s úkolem vést lidi v jejich *duševním životě*, uvést je do věd. Stojí výše než otec, protože se nikdy neztotožnil se svým tělem, kdežto otec uzavřel manželství a zakotvil tak hlouběji ve hmotě.

Jdeme cestou do chrámu mlčky. Menu se už naučila mlčet, když jsem ponořena do sebe.

Neofyt, který nás čekal před chrámem, mne uvádí dovnitř. Menu zůstává v předsíni. Ještě dlouhé sloupořadí, a v malé přijímací místnosti mne čeká Ptahhotep. Neofyt zůstává venku.

Tu sedí ON, zástupce boží.

Vidím *Ho* poprvé z bezprostřední blízkosti a jeho oči mne uchvátí. Ó, ty oči! Tmavomodré, tak tmavé, že působí skoro černě. Tak tmavé, protože jsou bezedné, nekonečně hluboké, jako sama nebeská klenba. Když se díváme do očí lidí, je dobře vidět na dno. V jejich očích je vidět jejich duše, celý charakter. Jsou vidět *individuální oči*. Ptahhotepovy oči jsou docela jiné. Tyto oči vůbec nemají dno, jakoby se člověk díval do prázdnoty nebes. V těchto očích není nic osobního, nic individuálního, pouze nekonečná hloubka, kde sídlí věčnost. Celý svět, všechno stvoření je v těchto očích. Poznala jsem v nich i sebe sama, cítím od první chvíle naprostou důvěru, protože vím, že mne ty oči znají, *obsahují mne v sobě*. Víím: jsem v *Něm* a *On* je ve mně a miluje mne jako *sebe sama*, protože jsem *Jím* a *On* a já jsme dokonalou jednotou. *On je ztělesněnou láskou*, cítím, že ta láska mnou proniká, prozařuje.

Otřesená do nejhlubšího nitra, padám před *Ním* na kolena.

Ptahhotep mi podává ruku, zvedá mne a říká: „Má malá dcero, *nikdy nepoklekej před viditelným tvarem*. Neponižuj v sobě božské, které v sobě nosí každý živý tvor. Mnou, tebou a celým stvořeným světem se zjevuje stejný Bůh. Bůh sám je jediný, před nímž může padnout na kolena. Nyní povstaň a řekni, proč jsi přišla.

„Otče mé duše,“ řekla jsem, zvedajíc se, „chtěla bych zasvěcení.“

Ptahhotep se otázal: „Víš, co je zasvěcení? Co tím rozumíš, že je chceš?“

„Nevím přesně, v čem spočívá, ale chci být zasvěcena. Cítím se ve svém těle jako zajatec, je mi jako bych tápala ve tmě, vydaná neviditelným silám, které neznám a proto je také nedokáži ovládnout. Chtěla bych vidět vše jasně, chtěla bych se stát vševědoucí, jako jsi ty a otec a ostatní zasvěcenci.“

Ptahhotep odvětil: „Zasvěcení znamená *stát se vědomým*. Jsi nyní vědomá na **stupni**, který odpovídá odolnosti tvých nervů a tvého těla. **Staneme-li se vědomými na vyšším duchovním stupni**, uvádíme do těla automaticky také vyšší, silnější, pronikavější síly; podle toho musíme také zesílit odolnost nervů a těla. Učinit v sobě vědomým nejvyšší, tvůrčí stupeň a souběžně s tím vystupňovat odolnost nervů na nejvyšší stupeň, takže je pak možné snést tento božský stav v těle beze škody, to znamená zasvěcení. Přináší také vševědounost a všemohoucnost.“

„Rozumím tomu, otče mé duše, neboť to je právě to, po čem toužím.“

Ptahhotep se na mne dlouho mlčky dívá a cítím, jak jeho zrak mnou zcela proniká.

Konečně řekne: „Dostaneš zasvěcení, ne však teď. Nejsi pro to ještě v každém ohledu zralá. Nenaučila jsi se ještě ovládat božsky tvůrčí sílu *ve svém těle*. Učiniš-li tuto sílu v sobě vědomou na duchovní úrovni, dříve než ji ovládneš v jejím tělesném projevu, znamená to pro tebe velké nebezpečí.“

„Jaké nebezpečí, otče mé duše?“

„Nebezpečí, že si - když se staneš duchovně vědoma v nejvyšším stupni a ovládneš tak tuto sílu - možná spálíš svá nervová centra svou mocí, když ji zavedeš do svého těla, do nižších nervových center. V tomto případě by vědomí kleslo níže než při tvém nynějším zrození.“

Nemáš dosud zkušenosti v řízení této síly. Uvědomování musí začít na nejnižším stupni žebříku projevení, protože pak vedeš do svého těla vždy jen sílu, odpovídající tvému vývojovému stupni, kterou tvé nervy snášejí beze škody. Pak odpovídá odolnost nervů také silám, které jsou do nich přiváděny."

„Otče mé duše, řekni mi, co to znamená *zavést tvůrčí sílu do těla* a **zažít** tuto sílu v těle. Jak se mohu naučit poznat a ovládat tuto sílu v jejím tělesném projevu? **Má-li** tím zasvěcení začít a **musím-li** nejdříve projít touto zkušeností, pak bych jí chtěla projít teď hned, abych dozrála pro vyšší zasvěcení."

Ptahhotepova božsky urozená tvář byla dosud bez hnutí, jako alabastrová socha, jen žár jeho očí svítil. Po mých slovech se však klidné rysy jeho tváře pohnou, usmívá se a jeho oči vyzařují ještě více světla a ještě více porozumění.

„Hned nyní," ptá se, „to nepůjde, mé dítě, neboť učinit božsky tvůrčí sílu vědomou na nejnižším stupni žebříku projevení znamená *prožít tělesnou lásku*. Musíš vyčkat, až se tvé srdce pomocí pozitivně-mužského vyzařování mladého muže, který se k tobě hodí, probudí, rozzhaví se a vzbudí v tobě negativně-ženskou sílu. Musíš poznat tuto sílu v lásce, musíš touto zkušeností projít, jinak ji nemůžeš ovládnout. Zůstane pro tebe stálým pokušením a velkým nebezpečím, že upadneš do mnohem nižšího stupně vědomí, než je ten, na kterém jsi nyní."

„Otče mé duše, nikdy nepropadnu tělesné lásce! Láska pro mne není pokušením, nebojím se tohoto nebezpečí, protože pro mne nebezpečím není! Dovol mi, prosím, abych byla zasvěcena!"

Ptahhotep opět zvažní a říká: „Mé dítě, pouze se domníváš, že láska není pro tebe pokušením a nebezpečím, protože tu mocnou sílu neznáš. Být odvážný vůči nebezpečí, *které neznáme*, není odvaha, není síla, ale pouze nevědomost, slabost! Tvá nezkušenost ti pokušení lásky neukazuje a ty myslíš, že jsi obrněna proti této síle. Nezapomeň při tom, že i *láska je projevem božské tvůrčí síly, tedy tak silná jako Bůh sám! Nemůžeš ji zničit, mohla bys ji pouze proměnit*. Vrať se hezky do svého domova a vyčekaj, až ti osud dopomůže k této zkušenosti. Až poznáš lásku v její plné skutečnosti, přijď znovu a dám ti zasvěcení."

Na to se vrhám před Ním na kolena, objímám jeho nohy a prosím ho zoufale: „Ne, ne, neposílej mne pryč, neodpírej mi zasvěcení! Odolám všem pokušením lásky, **nezakolísám**, snažně prosím, dej mi zasvěcení!”

Ptahhotep se opět usmívá, hladí mi vlasy. Cítím vtékat nesmírnou sílu z jeho ruky do své hlavy jako silný proud.

„Vskutku,” říká, „na takové chování nejsem zvyklý. Myslíš, mé dítě, že když ti nechci dát zasvěcení, změním pak své rozhodnutí proto, že přede mnou padáš na kolena a chceš mne přemluvit? Zasvěcení také vyžaduje, abys měla naprosté sebeovládání. Dítě, dítě, máš k tomu ještě daleko. A tvá sebejistota není v rovnováze s tvými zkušenostmi. Nejdříve nasbírej nutné zkušenosti, pak můžeš přijít znovu.”

Vidím, že už mi nemá co říci. Vstávám, loučím se: „Otče mé duše, odcházím nyní, ale neopustíš mne proto, že ne? Mohu přijít k tobě i jindy?”

Ptahhotep odpověděl s nevyslovitelnou láskou: „Vím, že jsi byla od samého dětství mnoho sama a jsi dosud. Muselo to tak být, aby se vyvinula tvá samostatnost. Ale nejsi nikdy sama, to jistě cítíš. Jsi s námi spojena věčným poutem nejvyšších zákonů sounáležitosti. Jsem stále s tebou, i když to nevíš. Věděl jsem dříve než ty, že ke mně dnes přijdeš s touto prosbou a vím také, co bude následovat. *Jsou však zákony, které i my musíme dodržet. Patříš k nám.*”

Ukláním se před ním hluboce, abych přijala jeho požehnání. Pak odcházím.

Menu na mne čeká v předsíni a ihned se táže: „Co je? Co ti řekl Syn boží? Vyprávěj rychle, nemohla jsem pochopit, že tak dlouho nejdeš. Slyšíš? Vypravuj! Dostaneš zasvěcení?”

„Syn boží mi je nechce dát. Říká, že nemám ještě zkušenosti v pozemském životě.”

„Díky Bohu,” říká Menu, záříc radostí. „Vidíš, také jsem ti říkala, že zasvěcení není pro tebe. Věděla jsem to!”

„Ano, ano, Menu, víš vše, jenom mne nech teď v klidu, chtěla bych udělat trochu pořádek ve své hlavě, ve svých myšlenkách ...”

A vracíme se mlčky do paláce.

V noci a druhého dne nemohu myslet na nic jiného, než na božího

zástupce - Ptahhotepa. Věděla jsem že svým původem patřím k Synům božím, ale bylo pro mne přece jen velkým zážitkem, slyšet od něho, že je strážcem mé duše. *On* byl viditelným zástupcem božím zde na Zemi, a mohu s *Nim* otevřeně mluvit o nejtajnějších myšlenkách, jako ve svých vlastních **nejvnitřnějších** modlitbách s Bohem. Jeho oči mnou prorůstaly, jeho pohled osvětloval nejskrytější kouty mé duše, a to mne činilo šťastnou. Je tak nádherné vědět, že patřím k živé bytosti, která mi rozumí beze slov, která se na mne nikdy nemůže zlobit, protože vidí vše shora jako Bůh sám.

Nemusím mu vysvětlovat, jak co míním, proč něco dělám nebo chci mít, jak jsem tomu zvyklá u svých vychovatelů. Ptahhotep vidí nejtajnější pohnutky mých myšlenek, mých činů, i ty, které si sama dosud neuvědomuji. Nemusím mu říkat jediné slovo, stačí, když prostě stojím před ním. *On mne vidí!* Jeho duch je mi otevřen, cítím trvalé spojení s ním. Cítila jsem to i dříve, než jsem se s ním setkala. Cítila jsem, že mne vede ocelová síla a teď vím, že touto silou bylo a je jeho vyzařování. Víím, že mne vidí i tehdy, když nejsem s ním. Cítím i nyní, že jeho oči na mě spočívají a že před ním nezůstává zhola nic skryto, cokoliiv myslím nebo činím. Ano, ale pak také vidí, že se nemohu spokojit s tím, že mi odpírá zasvěcení. Ne! Neuznávám, že bych měla nejdříve projít zkušenostmi v lásce. Nikdy se **nezamiluji**, muži mne zajímají pouze potud, pokud očekávám, že uznají mou krásu a budou ji obdivovat. To také všichni činí, a to stačí, neboť moje marnivost ve mně působí jen, dokud jsem ve společnosti. Když však jsem sama, existuje pouze jediné přání, naplňující mou duši - zasvěcení! Nemohu a nechci čekat, až nasbírám životní zkušenosti, protože to nikdy neudělám.

A tak jdu večer znovu, zahalena do svého závoje, v doprovodu zoufalé Menu k Ptahhotepovi, abych opět požádala o zasvěcení.

Menu zase zůstává v předsíni a neofýt mne dnes vede na zahradu, kde Ptahhotep sedí pod palmami. **Ukláním** se před ním, opětuje můj pozdrav, podívá se na mně svýma zářícíma očima - mám pocit: do mne - a čeká. Stojím a nic neříkám. K čemu bych měla mluvit, když stejně ví, co chci? Čte mé myšlenky.

Nechává mne stát.

Konečně se zvedá, pokládá mi na ramena své ruce, vyzařující pozeňání a táže se: „Proč jsi přišla?“

„Otče mé duše,“ odpovídám, „proč se ptáš, když i tak všechno víš? Jsem nešťastná, protože mi odpíráš zasněžení. Prosím tě, dej mi zasněžení!“

Ptahhotep mi láskyplně hladí vlasy a říká vážně, skoro smutně: „Odpověděl jsem na tvou prosbu už včera. Uklidni se, buď trpělivá! Mysli na to, co jsem ti včera vysvětloval o tvůrčích silách a žij jako jiní mladí lidé. Zaměstnávej se svými květinami, svými zvířaty, jdi a hrej si s jinými mladými lidmi, buď veselá a zatím na zasněžení nemysli.“

„Otče,“ řekla jsem vzrušeně, „mohu myslet výhradně na zasněžení, ať se zaměstnávám čímkoliv, přivádí to mé myšlenky jen na ně. Když se dívám na své květiny nebo pozoruji své želvy, jak lezou sem a tam, a vedou tak moudrý život, jako by měly rozum, setkávám se vždy a všude s tajemstvími; chtěla bych znát vše, vše chápat, chtěla bych být zasněžena!“

„Kdyby měly želvy rozum,“ řekl Ptahhotep s úsměvem, „už by nevedly tak moudrý život. Ani ty nechceš být nyní moudrá, protože máš rozum, dokonce příliš mnoho rozumu. Avšak pokus se přece s tímto výtečným rozumem *pochopit*, že by pro tebe bylo zasněžení příliš předčasné. Přijď znovu, až projdeš pozemskými zkušenostmi. Pak ti zasněžení dám.“

Ach! S Ptahhotepem to není tak snadné jako s Menu. Ptahhotep je tvrdý a mé síly se od něho odrážejí jako šipy od skály. Ukláním se před ním opět hluboce a odcházím. Ale venku odpovídám zoufale a rozlíceně na otázku Menu, že mne Ptahhotep nepovažuje za dostatečně zralou - rozlíceně ve své bezmocnosti proti času, který proti mně stojí jako neproniknutelná zeď, nepřemožitelná jako Ptahhotep sám.

V noci opět nemohu spát a druhého dne chodím po pokoji nešťastná a neklidná jako cvičení a ochočení lvi po lvím dvoře; mé vědomí bylo narozením v těle otupeno a cítila jsem se ve stálé temnotě. Chci vidět jasně, i když jsem uvězněna v těle. Chci vědět, chci zasněžení! Proč mám čekat? Když mne láska ponechává nyní lhostejnou, ponechá mne

lhostejnou také tehdy, až budu **zasvěcena**, až budu vševědoucí. Už nyní vím, že tělesná láska je pouze nutností přírody ke zplodění potomků. Proč by to pro mne bylo nebezpečím, že jsem se to ještě nedověděla zkušeností? Mám svůj rozum a své vědomí, které mne budou před tímto nebezpečím chránit. Nespadnu do léčky přírody, do léčky lásky. Budu schopna tomuto nebezpečí odolat...

Dumám celý den, až to večer nemohu vydržet. Beru svůj závoj a běžím s Menu opět dlouhým sloupořadím do chrámu k **Ptahhotepovi**. Chci mu říci, že se tohoto pokušení nebojím, budu dosti silná. Může mi zasvěcení klidně dát.

Ó, já slepá! Bláhová! Jako by neviděl jasně budoucnost. Jako by byl nevěděl, že se musí vše tak stát. Ale i *On* musí dodržet božský zákon a trpělivě přihlížet, jak se řítím do své záhuby, jak nejdříve musím padnout do hloubky, abych z ní mohla vystoupit *svou vlastní silou*.

Opět mne přijímá ve svém malém přijímacím pokoji. Vstupuji, ukláním se a říkám rozhodně. „Otče mé duše, chtěla jsem se podrobit, ale nemohu. Mám tak velkou touhu po zasvěcení, že jsem se vrátila. Nemohu uznat, proč mám čekat, když jsem si naprosto jista, že mám dost síly odolat pokušením těla. Jsem dosti silná, mám sebekontrolu. Prosím tě o zasvěcení.“

Nato Ptahhotep zavírá oči, své zářivé oči a dlouho se nehýbá. Čekám trpělivě, ale rovněž bez hnutí, abych *Ho nerušila*. **Konečně** Ptahhotep otevírá oči. Vstává, přistupuje ke mně, chopí se mých rukou a říká: „Třikrát jsi prosila o zasvěcení přes mé odmítnutí, třikrát. Je zákonem, že **žádá-li** někdo ze Synů božích od nás třikrát zasvěcení, nesmíme mu je již odepřít. Je to znamením, že zasvěcení je nutné, ať to pro něho znamená nebezpečí či nikoliv. Dohodnu se s tvým tělesným otcem, jak to uděláme, abys mohla i v době zasvěcení vykonávat své povinnosti. Jiní neofyté bydlí během té doby většinou v chrámě, ale s tebou musíme udělat výjimku, neboť musíš plnit povinnosti faraónovy choti. Nyní odejdi v míru.“

Nej raděj i bych mu byla padla kolem krku a tak mu poděkovala, že mi přislíbil zasvěcení, ale chci ukázat, že mám sebeovládání. Stojím nehnutě, pouze z mých očí vyzařuje radost. Ptahhotep se na mne dívá

s úsměvem a říká: „Co jsi učinila v myšlence, to už jsi učinila, nezapomeň na to nikdy!”

„Ach, otče, když to už stejně považuješ za čin, tak to udělám doopravdy!” a vrhám se mu do náruče a líbám jeho ušlechtilou tvář vpravo a vlevo. „Děkuji ti, děkuji ti! Jak nádherné, budu zasvěcena! Zasvěcena!”

„Jak vidím, máš velkou sebekontrolu,” řekl Ptahhotep.

„Jen teď otče!” odpovídám se smíchem, Jen teď! Nejsi konečně jen veleknězem, ale - vzato tělesně - i mým strýcem, a tak tě smím políbit, nebo ...? Ale až dostanu zasvěcení, uvidíš, jak se budu chovat vážně a jak se budu ovládat!”

„Ano, už to vím,” říká Ptahhotep, láskyplně mne objímající, pak mne ještě jednou hladí po vlasech, vede mne ke dveřím a loučím se.

Vracím se s Menu, tančíc a skákajíc, do paláce. Jsem nesmírně šťastná. Ale Menu, od té chvíle, co ode mne slyšela, že budu zasvěcena v chrámě, neustále pláče a nařiká, jako bych ležela v rakvi. Její nářek mi kazí radost, mám pocit, jakoby mne obklopovaly stíny. A když před ulehnutím začíná znovu mluvit o svých neblahých tušeních, mám toho dost: „Podívej se, Menu,” říkám, „víš, že tě chtěli po mých šestnáctých narozeninách, kdy jsem byla představena jako faraónova choť, dát pryč?”

Víš, že by to podle pravidel mělo být, a že by měly být kolem mne dvorní dámy. Docílila jsem na faraónovi po těžkém boji, že jsi směla zůstat u mne i nadále, a že dvorní dámy jsou přítomny jako dosud jen tehdy, když se objevují na veřejnosti, při slavnostech a procházkách. Ale když se budeš takto chovat, skutečně tě pošlu pryč a vezmu k sobě dvorní dámy. Ty jsou sice většinou hrozně nudné, ale nevměšují se do mých soukromých záležitostí.”

Menu, ubohá malá tlustá Menu! Lekne se mých slov tak, že ihned přestává plakat, sedá si vedle mne na postel a mlčky se na mne dívá, ale s takovou láskou a s takovým strachem, žalem a takovou starostí, že se musím hlasitě zasmát. Objímám ji a líbám: „Uklidni se Menu, nikdy tě nepošlu pryč, miluji tě. Byla jsi a jsi dosud jediným člověkem, který mne miluje skutečně z upřímného srdce, zůstaneš navždy u mne. Buď klidná, zasvěcení mi neuškodí, pouze pomůž! Ptahhotep už na mne dá pozor, bude stále se mnou!”

Menu ještě říká na rozloučenou: „Doufám, že ti zasvěcení neuškodí, ale bojím se vždy, když vidím velké blesky a slyším hromobití z pyramid. Doufám, že s tím nebudeš mít nic společného.“

„Ne, ne, Menu jdi hezky spát.“ A Menu odchází. Přemýšlím však ještě chvíli o její poznámce. Blesky a hromobití z pyramidy? Ano, skutečně, od svého dětství vím, že z pyramidy někdy vycházely blesky hromobití, a pak v zemi přšelo. Bylo to tak samozřejmé jako život sám a nikdy jsem o tom nepřemýšlela. Ale nyní, když dostanu v chrámu zasvěcení, poznám asi i toto tajemství.

Pak pomalu, ve slavnostním očekávání usínám.

Druhého dne mne dává farao zavolat. Mám ho navštívit po jeho audienci. Správce dvora v určenou dobu přichází a vede mne k otci.

„Pojď, mé dítě," říká, „chci ti sdělit, co jsem dojednal s Ptahhotepem o tvém zasvěcení."

„Byl u tebe?"

„Ne," řekl otec a podíval se na mne tázavě.

„Byl jsi tedy u něho?" ptám se dál.

„Ne, také ne," odpovídá a usmívá se.

„Otče," pravím nyní, „už jsem se tě chtěla víckrát zeptat, jak se můžeš domluvit s Ptahhotepem, když jsi u něho nebyl a on nebyl u tebe? Všimla jsem si často, že jsi mi něco říkal o Ptahhotepovi, jako bys u něho byl a měli jste dlouhé porady. Přitom jsi nevyšel z paláce a také on nebyl u tebe. Jak je to možné, otče?"

Otec je od mého dětství zvyklý na mé otázky a odpovídá nyní stejně trpělivě jako vždy: „Máš zrcadlo a viděla jsi svou hlavu, že ano?"

„Ano, otče, vidím svou hlavu denně, když mi Menu ošetřuje vlasy."

„A co ti bylo nápadné?" tázal se otec.

„Že mám mnohem delší lebku než ostatní lidi. Ale i ty a Ptahhotep a většina těch, kdož pocházejí z našeho rodu, jak nás nazývají: Synové boží, mají toto zvláštní dlouhé záhlaví. Je to vidět přes šátek a ozdoby. Čím to je, otče? Proč máme jiný tvar hlavy než synové člověka?"

„Podívej se milé dítě, abys porozuměla mnohým věcem zde na Zemi, musíš nejdříve něco vědět o vývoji Země.

Jako všechna světová tělesa ve vesmíru a všichni živí tvorové, kteří se na těchto světových tělesech nacházejí, je i Země podrobena zákonům trvalých změn. Božsky-tvářící síly vyzařují z věčného prvotního pramene a vnikají ve stále se zvětšujících vlnových okruzích do úrovně hmoty, to znamená: z těchto sil se tvoří hmota. Tento proces dosahuje nejvyššího možného stupně v ultrahmotě, pak se automaticky odráží zpět, začíná

proces zduchovnění a z hmoty se opět stane síla. To však trvá věky! Změny v tomto procesu probíhají stejnoměrně, ale tak pomalu, že jeden lidský život nedostačuje k tomu, aby byly povšimnuty a pozorovány. Když však taková změna - snad během několika tisíciletí - nepoznatelně dozraje, nastane okamžik, kdy se tento proces náhle projeví. I nyní žijeme v takové přechodné době, ve které jsou změny právě patrné. K těmto jevům patří, že jsou různé rasy lidí - které mají kulatou lebku - vedeny vládci, kteří stojí duchovně mnohem výše a liší se i tělesně. Mají jemnější postavu a dlouhé záhlaví.

Kdysi žila na Zemi rasa, která se velice lišila od lidských ras, žijících na Zemi v současné době. *Projevovala plně zákon ducha a ne zákon hmoty jako dnešní lidské rasy.* Byla vědomá na božské úrovni a projevovala Boha zde na Zemi, aniž přimísila vlastnosti těla - sobectví. Tato rasa si ve své božské čistotě **skutečně** zaslouhovala jméno Synové boží.

Celý život byl založen na duchovnosti, lásce a nesobeckosti. Tělesné žádosti, pudy a vášně ducha nezastiňovaly. Příslušníci této vysoko stojící rasy znali všechna tajemství přírody a jelikož znali i své vlastní síly a drželi je pod nadvládou ducha, měli též schopnost ovládat a řídit přírodu svými mocnými silami. Nemuseli si vydělávat svůj chléb těžkou tělesnou prací, neboť místo aby prosycovali Zemi svým potem, nechali pracovat přírodní síly.

Znali všechny přírodní zákony, tajemství hmoty, sílu myslí a také tajemství své vlastní bytosti. Znali také tajemství, *jak se síla mění ve hmotu* a obráceně, *jak ze hmoty se stává síla.* Sestavili zařízení a nástroje, jejichž pomocí mohli nahromadit, dát do pohybu a využívat nejen všechny síly přírody, ale také své vlastní duchovní síly. Žili v míru a šťastně na velké části Země jako vládnoucí rasa.

Avšak již tenkrát žili na Zemi i jiní živí tvorové, podobní Synům božím, ale s mnohem hmotnějším tělem a na mnohem nižším stupni vývoje. Jejich vědomí bylo zcela ztotožněno s tělem a duch tupý. Žili v pralesích, bojovali mezi sebou, s přírodou a se zvířaty. Tito tvorové byli předchůdci současného člověka. *Rasa synů člověka, kterou vidíš v naší zemi, vznikla křížením těchto dvou ras.*

Celý dematerializovaný světadíl se proměnil v energii radiace, která zprvu stoupala až k horní hranici zemské atmosféry, a pak se odtud vrátila, proměněná na prvotní formu veškeré hmoty. Po dalších procesech přeměny pak celá tato obrovská hmota spadla zpět na Zem jako nekonečný déšť vody, bahna a písku.

Nad místem mohutné pukliny v *těle* Země se zavřely vody oceánů. Světadily druhé polokoule se tímto nepředstavitelným otřesem rozdělily a vzdalovaly se od sebe stále víc, aby se znovu vytvořila rovnováha Země, až se usadila víceméně na dnešním místě. Zničený světadíl leží zčásti jako obrovská písčitá poušť v naší Zemi a hrozí nebezpečí, že větry odnesou tyto hory písku dál a zasypou obydlené, úrodné pásy Země. Synové boží **byli** na svých lodích vybavení zvláštními zařízeními, která udržela loď vždy v rovnováze. Přežili tak přírodní katastrofu a nakonec přistáli. Všude v různých světadílech, kde se usadili, začala nová kultura.

Svým věděním, svou moudrostí a láskou si získali srdce domorodců. Stali se vládci. Byli uctíváni jako bozi nebo polobozi. Nejdříve vystavěli pro tajné přístroje vhodné stavby, aby je zcela izolovali od zevního světa, aby zaclonili všepřonikající energii, která byla v nich nahromaděna. Tyto stavby nazýváme pyramidy, v nejrůznějších světadílech všude tam, kam uprchli Synové boží se svými zachráněnými přístroji."

Poslouchala jsem otřesena vyprávěním o velikých událostech. Mnohé se mi ujasnilo, čemu jsem dosud nerozuměla. Ale přesto mi ještě ledacos bylo hádankou, o čem jsem již často přemýšlela. Tak jsem se ještě zeptala: „Jak sem dopravili Synové boží tyto obrovské skalní bloky na místo a jak je postavili na sebe?"

„Vzpomínáš, si mé dítě, že jsem se zmínil, že Synové boží nemuseli pracovat tělesnou silou, protože nechali pracovat přírodu? Vlastníme ještě dnes některé přístroje, jimiž můžeme ovládat *přitažlivost Země - zrušit ji nebo také zvětšit* - to znamená, měnit podle libosti. Tak můžeme snížit váhu nejtěžší hmoty na nulu, nebo naopak váhu ještě zvýšit. Když těžký obrovský kamenný blok ztratí tímto způsobem váhu, mohlo by jej i dítě malíčkem odstrčit nebo naopak odnést do libovolné výše. Lodě byly naloženy těmito bloky vysoko jako hora, aniž byly přetíženy, protože

kamenné bloky byly předtím delší dobu ozařovány a tím ztratily váhu. Všechny mohutné stavby zde i v jiných světadílech, které by lidská síla nikdy nemohla vystavět, byly Syny božími postaveny tímto způsobem.

Tam, kde se Synové boží vylodili, vytvořili vysokou kulturu. Všude, kde dosud vládnu, vedou lidi k nesobecké lásce a obětují se pro jejich dobro - obětují se tím, že ještě nějakou dobu prodlévají na Zemi, aby je učili a rozmnožili duchovní síly. Dříve býval vládce farao současně veleknězem. Byl v jedné osobě pozemským i duševním vůdcem národa. Později však, když se země kulturou i bohatstvím zvějšovala, rozdělili Synové boží úkoly a od té doby se jeden zabývá světskou vládou, zatímco nejstarší, hlava rodu, vykonává povinnosti duchovního vedení. Farao vládne zemi. Veleknězi přináleží povinnosti chrámu. Je strážcem vědění v každé oblasti. Jelikož veškeré vědění pramení z jediného zdroje, dává zasvěcení do věd, do umění a také velké zasvěcení v chrámu do *,umění bez umění'* ducha.

Nyní víš, proč lidé, kterým vládneme a které učíme, mají jiný tvar hlavy než potomci Synů božích, kteří ještě dnes tvoří vládnoucí rodinu. My, kteří máme tuto dlouhou lebku, potřebujeme relativně málo rozum, neboť zažíváme pravdu vnitřním zřením. Naše čelo není silně klenuté, neboť mozková centra, v nichž sídlí schopnost myšlení, jsou vyvinuta natolik, nakolik je třeba vnímat zevní dojmy a vědomě je prožívat. Oproti tomu **máme** v záhlaví dokonale vyvinutá mozková centra, která jsou tělesnými nástroji duchovních projevů. Tato centra nám umožňují být vědomými na božské úrovni a dávají nám také ony vyšší kvality a vlastnosti, kterými se lišíme od synů člověka. Lidské bytosti ve svém vědomí žijí v *čase a prostoru*. My, i když máme také pozemská těla, žijeme v *dokonalé duchovní svobodě osvobození od času a prostoru*. Silou božského vědomí, pomocí těchto mozkových center, se můžeme volně pohybovat v čase a prostoru. To znamená, že můžeme přepnout své vědomí libovolně do minulosti nebo do budoucnosti. Jinými slovy, *můžeme v tomto stavu zažít minulost nebo budoucnost jako přítomnost*.

A stejně se můžeme osvobodit od překážky prostoru a přenést své vědomí do místa, kam chceme. V tomto stavu není žádné ‚zde‘ ani žádné ‚tam‘, ale pouze *všudypřítomnost!* Neboť minulost a budoucnost

- zde a tam - jsou pouze různými aspekty, různé projekce jedné a téže skutečnosti, věčného, všudypřítomného **Bytí**: BOHA!

V tvých žilách proudí krev obou ras. Zdědila jsi vlastnosti naší rasy, ale také **mezirasy** ze strany matky. V tobě začínají fungovat vyšší orgány bohužel příliš brzy, než abys měla čas na pozemské zážitky a na to, abys překonala svou částečně pozemskou přitažlivost. Jsi nespokojena, protože se cítíš uzavřena v čase a prostoru, mezi minulostí a budoucností, mezi ‚zde‘ a ‚tam‘. Duch se v tobě začíná probouzet a přeje si božskou svobodu. Žádala jsi třikrát zasněžení a dostaneš je nyní. Pak se naučíš vědomě používat vyšších orgánů, které v tobě dosud nejsou zcela aktivní. Docílíš také schopnosti navázat kdykoliv spojení s podobnými bytostmi, abys s nimi mohla vyměňovat myšlenky.

Dokážeme se tímto způsobem s mým bratrem Ptahhotepem a se všemi ostatními potomky rasy Synů božích, kteří dosud žijí na Zemi, kdykoliv najít a vyměňovat si myšlenky v plné jednotě vědomí mnohem lépe než kdybychom spolu hovořili na pozemské úrovni - pomocí hrtanu, jazyka a uší. Můžeme se navzájem kdykoliv navštěvovat ve svém vědomí, ale cítíme okamžitě, když je druhý obsazen, když se soustřeďuje na něco jiného a rušíme ho jen tehdy, když si potřebujeme sdělit něco velice důležitého. Jinak se stáhneme. Jistě pochopíš, že takové schopnosti mohou mít pouze bytosti naprosto nesobecké. Kdyby to dokázali také lidé sobečtí, způsobili by takový chaos, že by v něm musely všechny jemné orgány zahynout.

Většinou večer, po vykonání denních povinností, se vynořujeme vzájemně ve vědomí a v této jednotě vidíme jeden myšlenky druhého. Tímto způsobem se sjednotíme okamžitě, kdežto v trojrozměrném světě by to trvalo dlouho. Když jsme promysleli své světské úkoly, přejdeme svým vědomím do stavu **vševědomí**, abychom čerpali z věčného božského prvotního pramene novou životní energii. V tomto stavu jsme sjednoceni se všemi živými tvory - s celým vesmírem - v božské *prajednotě* a jedno s životem samým, s věčným Bytím, tedy s přirozeností každého projevu - také s tebou - jenže to si tyto bytosti, které žijí svým vědomím doposud ve třech dimenzích, neuvědomují. Avšak každý živý tvor se probouzí ze spánku s novou životní energií, ať ví nebo neví, že tato síla pramení z božského prvotního pramene.

Dostaneš tedy zsvěcení a vykročíš tak na dlouhou cestu. Touto cestou pak musíš zde na Zemi pokračovat, až my - já a Ptahhotep - opustíme trojdimensionální svět a budeme prodlévat již pouze v duchu ve sféře Země. Mám jiné úkoly než Ptahhotep. Tvé duševní a duchovní vedení je v jeho rukou. Zůstaneme však trvale spojení ve věčné jednotě. Bývalo by lepší, kdybys byla měla více trpělivosti. *Ale jsi jaká jsi a takový bude i tvůj osud a tvá budoucnost.* Do toho se nesmíme vměšovat. Síla, pocházející z jednoty, tě bude stále doprovázet a pomáhat ti přes nejtěžší časy.

Jelikož je tvou povinností, abys vedle mne zastupovala choť faraóna, nemůžeš během doby zsvěcení bydlet v chrámě jako ostatní **neofyté**. Půjdeš tam každé ráno, dostaneš tam výuku a úkoly, budeš dělat přes den svá cvičení s ostatními neofyty a večer budeš opět v paláci. Při slavnostech se objevíš v pravý čas, abys splnila své povinnosti vedle mne. Můžeš se tedy ohlásit už zítra ráno u Ptahhotepa."

Ale ve mne zůstává otevřena otázka a proto ještě zůstávám stát. Otec se na mne tázavě podívá:

„Otče," říkám, „vyprávěl jsi mi, že Synové boží si vybírali ženy lidí za manželky, aby předávali potomkům své duchovní síly. Nebraly si také dcery Synů božích za manžele syny lidí? Proč plodili děti pouze Synové boží s dcerami lidí, ne však dcery boží se syny lidí?"

Otec se mi dívá hluboko do očí a říká: „Vryj si nyní mou odpověď hluboko do paměti. Pochopíš-li tuto pravdu, můžeme snad otočit kormidlo tvého osudu ještě jiným směrem. **Kápnu-li** ze sklenice kapku červeného vína do sklenice s bílým vínem, zůstane červené víno čistým červeným vínem jako předtím. Bílé víno však už není bílým, ale stane se z něho směs obou. **Vyliješ-li** pak trochu tohoto bílého vína, bude i to, co jsi vylila, směsí červeného a bílého vína. Chápeš to, mé dítě?"

„Ano, otče, chápu. Znamená to, že krev čistokrevného Syna božích zůstane Čistá i tehdy, když zplodí děti s dcerou lidí. Ale krev čistokrevné dcery boží by se stala míšenou, kdyby uzavřela manželství se synem lidí. Byla by od té doby směsí a její děti by byly **míšenci**.“

„Buď si této pravdy vědoma v každém okamžiku svého života," říká otec, pak vstává, klaním se před ním, on mi žehná a já opouštím místnost, vědoma si ve svém srdci jednoty ducha.

Jdu ke chrámu, doprovázena Menu. Kolikrát ještě půjdu tímto dlouhým sloupořadím mezi palácem a chrámem? Kolikrát jen - po mnoho dlouhých let! - Až se stanu touto cestou, takže by mne tam mé nohy donesly i se zavřenýma očima!

Dnes vstupuji poprvé do chrámu jako neofyt. Právě proto, že bych si ráda velmi pospíšila, držím se zpátky a jdu slavnostně pomalu. Chci vychutnat radost, že začíná mé zasvěcení, až do poslední kapky. Jsem hluboko do sebe ponořena. Jdu vstříc svým budoucím povinnostem, plně si vědoma všeho, co mi otec včera říkal.

U vchodu mne opět očekává **stejný** neofyt. Menu se loučí. Nejdříve mi padá kolem krku, líbá mne a tiskne k sobě, jako bychom se už nikdy neměly spatřit. Pak se uklidní a uklání se přede mnou, jako se to podle jejího názoru sluší. Objímám ji a cítím, že ústy Menu mne líbá i matka.

Neofyt mne doprovází k Ptahhotepovi do jeho malého přijímacího pokoje. Jak často - jak často - budu ještě stát před Ním, jak často budou na mně spočívat jeho oči, pronikat mnou s klidem, jistotou a silou!

„Milé dítě," začíná, „zasvěcení znamená - jak jsem ti už vysvětloval - stát se vědomým na nejvyšší, božské úrovni. To však předem vyžaduje dlouhé tělesné školení a duševní přípravu. Je nutné nejdříve učinit nervy schopnými snášet tyto vysoké vibrace beze škody, aniž bychom zemřeli.

Stát se vědomým na určité úrovni znamená vést vibrace, odpovídající této úrovni, do nervů a jejich prostřednictvím do těla. Tělo vyvíjí od narození, tedy od té doby, co v něm bydlí ‚Já‘ - odolnost, odpovídající průměrnému stupni vědomí ducha, žijícího v těle.

Stupeň vědomí živého tvora kolísá podle stavu mysli v rozmezí jedné vibrační oktávy. Kolísání však nesmí překročit hranici pružnosti nervů, jinak dojde k lehčím či těžším onemocněním a zraněním, ba dokonce k smrti. Vibrace tvůrčí životní energie jsou pro živé tvory, jejichž vědomí

dosud nedosáhlo tohoto stupně, bezpodmínečně smrtelné. Spálily by nervy i nervová centra. Proto je životní energie z páteře, kde sídlí, transformována různými nervovými centry na nižší vibrace, odpovídající příslušnému stupni vědomí a teprve tento transformovaný životní proud je veden do těla.

Tak jsou ožívována zvířata mnohem nižší životní vibrací než primitivní člověk. A primitivní člověk se svou **animálně** sobeckou povahou je ožívován zase nižší životní energií, než duchovně vyvinutý Člověk. Kdybychom vedli životní energii vysoce vyvinuté lidské bytosti do zvířete nebo do velmi málo vyvinutého člověka, zvíře i člověk na nižší úrovni by okamžitě zemřeli následkem kontaktu s mocnějšími vibracemi.

Velké zasvěcení znamená *vědomě zažít* vitální energii a tvůrčí vibraci věčného Bytí na každém vývojovém stupni a v její původní vibraci bez transformace - a současně ji vést do nervů a do těla. To samozřejmě vyžaduje odpovídající odolnost, kterou lze získat důkladným tělesným a duševním školením. To znamená, že je nutné příslušná nervová centra pomalu a opatrně připravovat, probouzet a ovládat. Nejdříve toto tělesné a nervové školení povede vedoucí školy neofytů, Mentuptah. Při koncentračních cvičeních ti pomůže Ima," a Ptahhotep ukazuje na neofyta, který mne přivedl. „Až složíš přípravné zkoušky, u Mentuptaha a u **Imy**, obdržíš další poučení a zasvěcení pod mým vedením. Nyní tě Ima zavede do školy neofytů a vše potřebné ti ukáže. Kdybys chtěla během svého školení se se mnou setkat, můžeš se kdykoliv přihlásit k večernímu rozhovoru. Necht' Bůh řídí tvé další kroky!"

Ptahhotep mi žehná, ukláním se a jdu s **Imou** do školy neofytů. Ima mne vede k jedné z mnohých světnic, vestavěných do zdi chrámu. Podává mi prostý bílý lněný oděv a pár prostých sandálů a říká, že tato světnice je moje.

Když vycházím - hedvábný oděv a pozlacené sandály vyměněné za prostý oděv - jsem stejným neofytem jako **Ima**. Vede mne dál dlouhým sloupořadím a vcházíme velkými dveřmi do zahrady chrámu.

Zahrada je nádherná - čtverhranná zelená louka, lemovaná palmami, poskytuje výtečné místo pro cvičení. Jdeme dál a za částí zahrady, která se podobá parku, tam kde stojí hospodářské stavení, zeleninové a ovocné

zahrady, vidím neofyty při práci. Všichni mají stejný oděv jako já, ale žádný není tak mladý.

Ima mne vede k vedoucímu školy neofytů Mentuptahovi. Je to přívětivý člověk s jemnými očima, plnými lásky. Vysvětluje mi mé každodenní povinnosti. Neofyté jsou rozděleni do menších skupin. Všechny skupiny jsou pod vedením Mentuptahovým, ale mimo to má každá jednotlivá skupina jako vedoucího pokročilého neofyta, kandidáta kněžství. Ima vede skupinu, do které jsem přidělena. Je to vysoký, štíhlý, ale silný mladý muž. Jeho čisté vyzařování mi bylo nápadné už tehdy, když mne vedl poprvé k Ptahhotepovi. Složil většinu přípravných zkoušek a blíží se čas, kdy dostane zasvěcení. Ima je kandidátem kněžství. Svým zjevem nepůsobí jako muž, ale jako bytost stojící nad pohlavími. Působí bezpohlavně, jako archanděl. Vyzařuje z něho síla toledské čepele, jeho andělsky krásný obličej nese všechny známky nejvyšší inteligence a schopnosti koncentrace. Nad obočím se mu klenou dva hrbolky, známky moudrosti. Jeho ústa jsou plasticky krásná, plná energie, ústní koutky však měkké a jemně kreslené a prozrazují něžnou lásku ke každému živému tvorů. Miluji ho od prvního okamžiku a mám k němu plnou důvěru, jako k milému bratru. Jsem ráda, že mne bude připravovat na mé zkoušky.

Ima mne seznamuje s ostatními neofyty. Všichni zvolili kněžství za své povolání, ale jen ti se stanou kněžími nebo kněžkami, kdo složí všechny zkoušky a dostanou zasvěcení. Jsou mnozí, kteří k tomu nikdy nedozrají. Ti pak mohou, když chtějí, zůstat celý život ve službách chrámu. Konají hospodářské práce na zahradě a u zvířat. Neofyté, kteří zkoušky vykonají, dostávají podle svého stupně stále nové práce a úkoly.

Ima vede skupinu, ve které jsou sami duchovně vysoko stojící neofyté – většina pochází z otcovy strany ze Synů božích jako já. Jsou k poznání z dálky podle podlouhlého tvaru hlavy. Jsem k nim přidělena. Cítím se dobře v jejich čisté atmosféře.

Každé ráno se při východu slunce musíme shromáždit na zahradě. Začínáme tělesným cvičením. Tato cvičení jsou spojena se silnou koncentrací. Cvičíme různá držení těla spojená s dýchacími cvičeními a musíme jimi nést své vědomí do různých částí těla. Dlouhým a vytr-

valým cvičením můžeme tímto způsobem učinit celé tělo plně vědomým, vědomě hýbat i nejmenšími částmi těla i všemi **vnitřními** orgány, ovládat je a řídit. Docílíme tím, že se z těla stane bezvadný nástroj.

Po skončení cviků oživujících tělo přecházíme na cvičení duše a myslí ve velkém sále. Tato cvičení spočívají v tom, že nám Mentuptah diktuje různé vzájemně související *snové obrazy*, které musíme zažít tak intenzívně, jako bychom je prožívali ve skutečnosti. Těmito snovými obrazy vyvoláváme v sobě libovolně různá hnutí myslí a učíme se je ovládat. Cvičením nás Mentuptah provádí různými oblastmi podsvětí a světa, sedmi pekly a sedmi nebi a učí nás udržovat svou duchapřítomnost za všech okolností, abychom dokázali v nejtěžších chvílích okamžitě rozhodnout, co máme dělat.

Když už tato cvičení dokonale ovládáme, dostáváme se o krok dále: Musíme **zažít** nejrůznější duševní stavy na povel, *bez snových obrazů*, ale v téže intenzitě, jako bychom k nim měli důvod. Začínáme tato cvičení u nejhluběji negativního stavu a musíme zážitky vystupňovat pomalu, krok za krokem, až k nejvyššímu pozitivnímu stavu. Například začínáme se vžívat do nejhlubší sklíčenosti, pak prožíváme pomalu, postupně lhostejnost, stoupáme stále výš, až dosáhneme nejvyšší radosti a nakonec nejvyššího pocitu štěstí.

Když toto cvičení po dlouhé době zvládneme, musíme cvičit duševní stavy rychle se měnící, až dokážeme prožívat nejrůznější duševní stavy po sobě, měnící se tak snadně a přesně, jako umělec vyluzuje na svém hudebním nástroji libovolně všechny zvuky nahoru a dolů, od nejnižších až po nejvyšší tóny. Pak, když dokonale ovládáme všechny duševní stavy od nejtemnějšího žalu až po nejvyšší pocit radosti, smíme vystoupit o stupeň výše a musíme prožívat bez přechodu za sebou protikladné duševní stavy. Například největší smutek a bez přechodu největší veselost; nebo strach - pak bleskově přejít na sebejistou odvahu.

Tato cvičení smíme provádět pouze pod vedením našeho učitele. Jsou velkou zátěží pro nervy. Trvá už velmi dlouho, než prožijeme pomocí snových obrazů všechny duševní stavy tak živě, jakoby byly diktovány zevními událostmi. Ještě stále trvá, než projdeme celou škálou duševních stavů zdola až k nejvyššímu stupni. Pouze tehdy, **dokážeme-li**

po cvičení uvést nervy do naprostého klidu a udržovat je v tomto stavu po celý den, smíme přejít k již zmíněnému nejtěžšímu cvičení, prožívat po **sobě** protikladná hnutí myslí bez přechodu. Smyslem těchto cvičení je, abychom nebyli vydáni na pospas ani zevním událostem, ani svým náladám, ale dokázali sami určovat svůj duševní stav a tudíž zachovávat si za všech okolností duševní rovnováhu. Jsme neustále vnitřně bdělí a **duchapřítomní**.

Člověk se domnívá, že musí být vždy důvod pro to, aby měl radost nebo byl šťastný. Význam cvičení se snovými obrazy je v tom, že si nejdříve důvod představujeme a namlouváme, abychom se dostali do toho či onoho stavu. Při snových obrazech tedy ovládáme *samotné příčiny*. Jelikož nemáme žádný skutečný důvod, musíme si tuto příčinu sami představit.

Pak přijde další krok, prožít stav - sám o sobě - *bez důvodu*, bez diktátu představených snových obrazů, které vyvolávají ten či onen duševní stav.

Po dlouhém cvičení, po naprostém ovládnutí těchto cviků, objevíme, že *jsme si vždy pouze namlouvali, že máme důvod* být smutní nebo veselí, sklíčení nebo jásající. Tato cvičení nás dovedou k přesvědčení, že nejrůznější události a okolnosti v našem životě na nás vůbec nemusí působit. Objevíme, že každý stav vědomí pochází - a může jen pocházet - z nás samých a vzniká vždy z nitra. Jedné a téže události se může jeden smát, druhý nad ní plakat, třetí zase zůstat zcela lhostejným, protože *každý projektuje svou vnitřní reakci ven a vzrušuje ho pouze tato vnitřní reakce, nikoliv zevní událost sama o sobě*.

Jako konečného výsledku musí žák dosáhnout toho, že si neotřesitelně zachová za všech okolností naprostý duševní klid a nikdy za žádných okolností ho neztratí. Kromě toho tato cvičení přispívají k poznání a zážitku, že *vše, cokoliv se na světě děje, je pouze snovým obrazem, projektovaným námi do času a prostoru. Musíme to brát vážně pouze potud, pokud tím mají vzrůstat naše zkušenosti*.

Trvá to však velmi, velmi dlouho, než dosáhneme tohoto stupně. Je nutné se neustále ostře pozorovat, nezapomínat se ani na okamžik, být nepřetržitě vědomý, bdělý a analyzovat každý pocit, každou

myšlenku, ze které vrstvy našeho Já pramení. A to se nelze naučit ze dne na den!

Vedle těchto dlouhých duševních cvičení jsou nám ukládána souběžně čistě mentální koncentrační cvičení. Ta mi dává Ima. Po společných cvičeních mne vede do klidného koutu zahrady a vysvětluje mi, co znamená koncentrace. Nesmím dovolit aby mé myšlenky bloudily bez cíle. Naopak musím si přikázat, abych se soustředila *na určitý předepsaný obsah*. Musím stáhnout své myšlenky do jediného bodu, nedávat jim tedy směr odstředivý, ale dostředivý. Ima mi dává větu jako obsah koncentrace. Když se mi koncentrace podaří, mám mu to hlásit. Pak mne nechává o samotě.

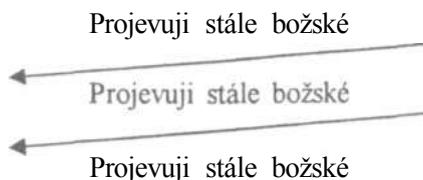
Věta zní: „Projevují stále božské.“

Sedám si a začínám se soustřeďovat na tuto větu. Říkám v sobě větu „projevují stále božské“ jednou, dvakrát, desetkrát, **stokrát** ... nemyslím na nic jiného: „projevují stále božské ... Projevují stále božské ...“

Po hodině jdu k **Imovi** a říkám: „Nemohu se na tu větu soustředit, je to nemožné.“

„Nemožné?“ ptá se, „proč by to bylo nemožné?“

„Soustředit se znamená, jak jsi říkal, stáhnout všechny síly rozumu a vědomí do jednoho bodu a držet je tam pohromadě. Když se však soustřeďuji na větu, nemohu stáhnout síly svého rozumu do *jednoho bodu*. Věta sestává z několika slov. Tato slova po sobě následují jak časově, tak prostorově. Nemohu na tato slova *myslet dohromady současně v jednom bodě*, ale pouze časově a prostorově *za sebou!* A když jsem větu domyslela, musím opět skočit na začátek a znovu myslet od začátku do konce. Proto je koncentrace nemožná. Buď musím přeskakovat cik cak od konce k začátku, asi takhle:

nebo když si představím větu kruhovitě, stane se z koncentrace pobíhání **v** kruhu:

To však není koncentrace!"

Ima pozorně naslouchá, pak řekne pln radosti: „Cvičila jsi velmi správně! Objevila jsi, že není možné soustředit se na *slova*. Že jsi si nakonec představila větu ve formě kruhu, byla správná snaha po **koncentraci**. Ať stáhneš slova sebevíc, tvoří vždy kruh a nikdy se nedostaneš do středu. Zažila jsi, že slova kladou tvé soustředivé síle odpor a že je proto nemůžeš stáhnout do středu. Tentýž odpor využíváme, **chceme-li** postavit most. Vytvoříme z kamenů oblouk - jako jsi nyní vytvořila ze slov kruh - a most nespadne do vody, protože kameny na **sebe** vykonávají tlak a hmota tomuto tlaku neustoupí. Kameny drží celý **most** silou odporu. **Chce-li** se však tvá koncentrace dostat do středu, brání **ti** odpor slov, a koncentrace je nemožná. Totéž nastane, když se soustředíš na jedno slovo. Slovo sestává z písmen a nemůže být nikdy **zcela** staženo do jediného bodu."

„Co tedy mám dělat?"

„**Pokus** se - jako další cvičení - soustředit se pouze na jediné písmeno, řekněme na písmeno **O**," říká Ima a nechává mne samotnou.

Zkouším to. Sedím opět v trávě a soustředíuji se na **O**. Říkám v sobě O, O, o, o, a stále ještě nemyslím na nic jiného než na o, o, o, o, o, o, ...a najednou v sobě zažiji další **překvapení** ... Běžím k **Imovi** a říkám se Smíchem: „Už jsem hotova."

„**Tak**," ptá se, „čeho jsi dosáhla?"

„**Z O** se najednou stala trubice. Dlouhý tunel tvaru **O**, ve kterém jsem běžela dál. Ale to opět není **dokonalá** koncentrace!"

„Dobře," řekl Ima, „dospěla jsi do čtvrté dimenze. Vezmi nyní opět větu ‚Projevují stále božské‘ a zkus znovu se na ni soustředit. Jak bys to nyní udělala?" opětuje Ima mou otázku.

Přemýšlím chvíli a říkám: „Slova jsou oděvem, hmotným jevem smyslu. Když se chce dostat do středu, musím se vzdát slov, která mi v tom brání a soustředit se pouze na smysl věty beze slov, bez tvaru. Je to tak správné?"

Ima se usmívá a říká: „Uvidíme, čeho tím dosáhneš. Jdi, zkus to, a pak zase přijď."

Jdu a soustředuji se na smysl věty. „Projevují stále božské...", ... pouze na smysl ...

Pak jdu opět k **Imovi**. Končí právě rozhovor s jiným neofytem. Když si všimne, že na něho čekám, podívá se na mne šibalsky, jakoby viděl, čeho jsem svou koncentrací dosáhla. „Nuže?" ptá se.

„**Imo**, je to takové zvláštní! Když jsem se chtěla soustředit na pouhý smysl věty, nemohla jsem už na to myslet, ale celý vnitřní proces přešel z hlavy do mých prsou a nemohla jsem na smysl myslet - ale cítila, zažila jsem jej! V okamžiku, kdy se soustředuji na smysl této věty, *stávám se sama tímto smyslem*. Pak to však už nelze nazvat ‚Projevují stále božské,‘ ale zní to změněně a mnohem příhodněji takto: ‚*Jsem božské, které se stále projevuje!*‘ "

Zatímco hovořím, **Ima** se na mne dívá s úsměvem a se stále větší radostí. „Soustředila jsi se velmi dobře. Velice dobře! Objevila jsi, že koncentrace nemůže být stálým stavem, ale pouze přechodem mezi projektovaným světem a Bytím. Když soustředíš své myšlenky na něco, nemůžeš zůstat u myšlení, protože koncentrace tě vede zpět k tobě a ty se stáváš právě tím, na co se soustřeďuješ. Koncentrací se z myšlení stává stav Bytí! Myšlení úplně přestává a myslící se ztotožní s myšleným. Něco myslet znamená promítat myšlenku rozumem, jako by byl zrcadlem, směrem ven, tedy vystoupit ze sebe sama. Koncentrací projektované opět stáhneme, myšlené se opět stává totožné s myslícím, se sebou samým. Tyto dva faktory se spojí v dokonalé jednotě. *Stvořené se vrací do Stvoří telel*

Cvič dál, zažiješ tento proces stále jasněji. Dám ti nové cvičení. Sedáš tak ráda pod touto palmou, soustřeď se na ni!" a s tím Ima odchází.

Opět si sedám a dívám se na palmu. Nemyslím na nic jiného než na tento strom ... Hodiny míjejí, je pomalu večer. Musím domů. Venku čeká Menu, jdeme domů.

Druhého dne ráno jsem opět v chrámové zahradě a po společných cvičeních sedím pod palmou, soustředěna na ni.

Když jsem začínala s tímto cvičením, rušilo mne mnoho cizích myšlenek. Najednou mne napadlo, co mi Menu vyprávěla předešlého večera - všimla jsem si ptáka, který ve větvích z plna hrdla zpíval - pak mi bzučel komár kolem uší - ale odháněla jsem všechny cizí myšlenky, které se mi v hlavě vynořily a soustřeďovala se na palmu.

Teď už to jde lépe. Myšlenky mne už nemohou dosáhnout, opravdu rušit. Předtím jsem ještě byla ve *světě myšlenek* - mezi myšlenkami. Myšlenky mne ještě **strkaly** sem a tam. Ale pak jsem se už nedala strhnout. Zůstala jsem pevně tam, kde jsem byla, u palmy, a vklouzávala jsem nepozorovatelně pomalu dál, stále dál do sebe, kam mne myšlenky už nemohly následovat a už mne nemohly rušit. Tu a tam se ještě objevuje myšlenka, která se plíží mým rozumem jako unavený poutník. Dívám se nyní z bezpečného místa na tyto jednotlivé, unavené myšlenky, ale starám se pouze o palmu ... myslím na palmu ... palma pomalu naplňuje celou mou bytost ...

Minou dny, snad i týdny, nevím. Vůbec už nic nevím o zevním světě, neboť celou svou pozorností jsem soustředěna výhradně na palmu. Pak mám najednou zvláštní pocit, že strom už nevidím *zvenčí*, ale *zvnitř*. Vnímám sice svými tělesnými očima zevní tvar palmy, ale začínám stále více chápat a zažívat vnitřní bytí, oživující tvůrčí princip palmy ... chápat ho, BÝT JÍM!

A přijde chvíle, kdy si náhle uvědomuji, že palma už nestojí vně mne - ne! - nikdy nestála vně - měla jsem pouze nesprávnou představu - *palma je ve mně a já v ní*. Já sama jsem palmou!

Nevím, jak dlouho zůstávám ponořena. Vůbec nevím, co znamená čas. Zde v tomto stavu, v němž se nacházím, je pojem času neznámý.

Nedokáží si vysvětlit, co toto ‚zde‘ je. Ale nějaká síla mne pomalu vrací do mého osobního vědomí a pozoruji, že přede mnou stojí Ima. Mé oči se setkají s jeho jemným pohledem. Sedá si vedle mne do měkké trávy a čeká trpělivě, až se opět vzpamatují, pak na mne tázavě pohlédne.

Zkousím několikrát promluvit - ale nedaří se mi to hned. Zdá se, že mluvení se stalo zcela zbytečným.

Konečně se má aktivita probudí a má vůle opět funguje. Mé hrtanové nervy dají do pohybu hlasivky a mohu opět vytvářet zvuky.

„Imo,“ říkám vážně a tiše, překvapena vlastním hlasem, „*stala jsem se palmou* - nebo lépe objevila jsem, že jsem *vždy byla palmou*. Jenom jsem si to neuvědomovala.“

Ima přikyvuje svou andělsky krásnou hlavou a říká, záře radostí: „Děláš nádherné pokroky! Jsem tak rád, tak **rád!** Dostáváš se dopředu tak rychle, jako nikdo v tak krátké době. Když vykonáš všechny předběžné zkoušky stejně rychle, budeš brzy zralá pro zasvěcení!“

Dívali jsme se na sebe radostně, mlčky. Jak se dívám do jeho očí, cítím ještě silněji, jak čistou bytostí je Ima a jaká mocná síla z něho vyzařuje. Vzduch je čistší tam, kde se nachází. Pak mi podává ruku a vstáváme.

Když už ležím v posteli, sedá si Menu vedle mého lůžka na zem a ptá se: „Co teď děláš v chrámu?“

„Děláme cvičení.“

„Vyprávěj, jaké cvičení?“

Odpovídám vážně: „Nuže mým posledním cvičení bylo, že jsem musela myslet tak dlouho na palmu, až jsem objevila, že jsem sama palmou!“

Menu se na mne podívá polekaně: „Co jsi objevila? Čím jsi?“ - ptá se a dívá se na mne **pátravě**.

„Palmou,“ opakuji.

„Ty, palmou?“ ptá se s očima široce rozevřenýma. „Ale ano, Menu, ale už mne nech, chci **spát**.“

Tu se Menu začíná hlasitě smát, takže se kutálí po zemi a slzy jí tečou po tvářích: „Ha, ha, ha, jsi palma? Kde je tvůj kmen, kde jsou tvé listy? Ha, ha, ha, nejsi tedy mladou dívkou, co? Ha, ha, ha!“

Sedím uraženě v posteli a říkám co nejvznešeněji: „Vezmi laskavě na vědomí, že nejsem mladou dívkou, ale zástupkyní královny, jsem chotí faraóna, rozumíš? - a když se budeš mým cvičením smát, už ti příště nic nepovím.“

Tu Menu začne bez přechodu plakat, líbá mi ruce a říká se slzami: „Neříkala jsem, že je zasněžení nebezpečné? - Ještě tě nakonec kouzelnou mocí promění a skutečně se z tebe stane palma. Mluvíš tak divně! Dej pozor - prosím tě - dej pozor! Bylo by dobře, kdyby to věděl farao!“ - říká a odchází plna starostí, utírajíc si slzy.

Zůstávám sama s nepřijemným pocitem. Cítím jasně, že jsem neměla s Menu hovořit o svých nehlubších zážitcích.

Druhého dne mne dal Ptahhotep k sobě zavolat. Mám se u něho večer hlásit.

Sedí na obvyklém místě v malém přijímacím pokoji. Jeho pohled je hluboký jako nebeská klenba. Ví vše.

„Pojď sem, má malá dcero!“ říká přívětivě.

Blížím se plna důvěry. Vezme mne za ruce a táže se s úsměvem: „Víš, co bude tvým příštím úkolem?“

„Ano, otče, vím to,“ odpovídám.

„Nuže?“

„Mlčet,“ odpovídám též s úsměvem a vědoma si své viny, ale dívám se důvěřivě do jeho očí, protože vím, že mne neodsuzuje. - Kývá, rozumíme si. Nemusím se omlouvat. Zná mne lépe než se znám sama a ví přesně, že jsem nemluvila se zlým úmyslem o svatých věcech s Menu, která zdaleka není dostatečně zralá, aby chápala duchovní zážitky.

Dívám se do Ptahhotepových očí ... vidí mne se všemi mými nedokonalostmi, ale vidí i mé rozhodnutí: naučit se v budoucnu mlčet ...

Pak mne hladí po vlasech, ukláním se a odcházím.

Ach! Jak často ještě budu takto stát před ním a přiznávat, že můj jazyk předběhl můj rozum, že jsem znovu a znovu nedokázala odolat síle, která člověka nutí projevit se, sdělit se.

Ale časem jsem se také naučila „být bdělá“ k této síle. Musím svou touhu po sdílnosti - stejně jako svého nejmilejšího Iva - neustále mít

na zřeteli a tímto neustálým **sebepozorováním** se mi postupně stává přirozeným, že dříve než začnu mluvit, zaposlouchám se do sebe, zda smím či nesmím promluvit. Postupně se naučím otevřít svá ústa pouze tehdy, když mám co říci. Poznávám v sobě dvě bytosti: osobní ego, které by často rádo povídalo bez kontroly, *pouze z touhy po sdílnosti, abych upoutala pozornost na svou osobu* - a v pozadí svého vědomí vyšší Já, které toto ego zadržuje a přikáže mu, kdy a co má mluvit nebo činit a kdy má mlčet a zůstat pasivní. Je ovšem třeba těmto příkazům vyššího Já věnovat pozornost, a poslechnout je. Nestací pouze slyšet jeho příkazy; každý je slyší!

Během této doby, po společných cvičeních v chrámě, dostávám od Imy další koncentrační cvičení. Sedíme opět v mém nejmilejším koutě chrámové zahrady a Ima vysvětluje:

„Už víš ze zkušenosti, co je to koncentrace. Když se však budeš během koncentrace pozorovat, zjistíš, že v ní procházíš třemi fázemi: rozumovou, citovou a duchovní.“

Každá koncentrace začíná rozumovou fází. Upřeš své myšlenky na předmět své koncentrace a přemýšlíš, co toto něco vlastně je. V tomto případě pracuješ rozumem, protože chceš udělat jasno ve svých myšlenkách a hledáš naprosto uspokojující definici, která by vyjádřila předmět tvé koncentrace úplně a jednoznačně. Když jsi takovou definici našla, jsi s činností rozumu hotová, neboť víš, co toto ‚něco‘ je. Už o tom nemusíš přemýšlet, neboť když víme, co něco je, už o tom **nepřemýšlíme**. *Myšlení je mostem mezi nevědomostí a věděním. Až budeme vědět všechno - jako Bůh - nebudeme už potřebovat myšlení. Bůh je vševědoucí, On je věděním samým, jeho vědění je dokonalé jako kruh. O čem by měl On přemýšlet, když On vše ví? Myšlení potřebuje pouze ten, kdo své vědění musí ještě doplňovat. Myšlení je právě touto doplňkovou Činností.*

Je-li tvé vědění o předmětu tvé koncentrace úplně, přejdeš z *myšlení na cítění*. To je druhá fáze koncentrace. Tvé vědomí projektuje všechny vlastnosti obsahu koncentrace pomocí nervové sítě zevnitř ven na tvé smyslové orgány a zažiješ je citově. Cítíš každou kapkou své krve, jaký je a čím je předmět koncentrace.

Když jsi tímto způsobem rozumově i citově zažila předmět své koncentrace, přejdeš na třetí fázi, k *duchovní koncentraci*. To znamená, že se staneš s předmětem své koncentrace ve svém vědomí totožná - *jsi tím*. Říkáme tomu *stav bytí!* V tomto stavu už nemusíš o tomto ‚*Něčem*‘ přemýšlet, nemusíš je cítit, protože ty jsi jím! V tomto stavu budou všechny tvé myšlenky, všechny tvé city, všechna tvá slova, všechny tvé činy projevy tohoto ‚*něčeho*‘. Zažila jsi to s palmou, nebyla jsi však v té době vycvičena k tomu, abys v sobě dokázala tyto tři fáze pozorovat a vědomě prožívat.

Vezměme jiný **příklad**: Řekněme, že sedíš na břehu řeky a soustřeďuješ se na vodu ... Nejdříve budeš přemýšlet, co voda je. Myslíš na to, že voda je tekutina, která vznikla sloučením dvou plynů, můžeš změřit její teplotu a poznat, že při 0° - ztuhne, můžeš zjistit barvu a všechny vlastnosti vody, až tvůj rozum vodu plně pochopí. To je *rozumová koncentrace*.

Pak vstaneš a půjdeš do vody. Nyní cítíš, jaká voda je a co je. Cítíš bezprostředně zážitkem, že voda je tekutá, neboť teče kolem tvého těla, cítíš také její teplotu, už ji nemusíš měřit, neboť bezprostředně pociťuješ, **je-li** studená nebo teplá. Můžeš se ve vodě brouzdat, vytvářet rukou vlny nebo kapky, zažiješ tedy citově všechny vlastnosti vody. To je *citová koncentrace*.

Ale najednou přestaneš být od vody oddělenou bytostí, splyneš s vodou, už nemáš lidské tělo, stala jsi se vodou. Teď už o vodě a jejích různých vlastnostech nemusíš přemýšlet, teď nemusíš cítit, jaká voda je a co je, nyní jsi sama vodou. Úplná koncentrace znamená *ztotožnit se s předmětem koncentrace, být jím*. - Všechny ostatní fáze koncentrace předpokládají oddělenost. Pouze stav bytí je naprostou jednotou, tudíž i naprostým pochopením a absolutním poznáním z vnitřního zření. Tvé tělo se sice nemůže stát vodou, ale *ve svém vědomí můžeš tento stav zažít*.

Pozoruj lidi. Jsou někteří, kteří stále hovoří o lásce a dobrotě, mají sladký, patetický úsměv a dávají při každé příležitosti najevo, že jsou ‚*láskyplní*‘ a "dobří" Ale pouze zevně! Nosí masku lásky; ale když jde o činy, prozradí sobeckost - protože *jsou* sobečtí.

Jiný člověk proti tomu, který nikdy nehovoří o dobrotě, vůbec nemyslí, že chce být dobrý a přece vše, co myslí, říká a činí, pramení z dobroty, protože je dobrotou samou. *Čím člověk je, o tom nepřemýšlí, to také necítí, protože prostě je čím je;* o tom se nehovoří; ale vše, co člověk říká, myslí nebo činí, je projevem toho, čím je: projevem vlastního bytí.

Nyní nejtěžší úkol: Soustřed' se na *sebe* samu! *Nejdříve přemýšlej,* čím jsi, pak *pocituj,* čím jsi a nakonec musíš *být,* čím jsi!

Tím, že jsi se stala vědoma na Zemi, opustila jsi své pravé jáství a vstoupila do svého rozumu a svých citů, ale pouze jsi myslela a cítila, čím jsi ale nikdy jsi nemohla být, čím jsi! - Pozoruj lidi a poznáš, že *nejsou svým skutečným jástvím.* Naopak, neustále se ztotožňují s myšlenkami, city a úlohami, které hrají zde na Zemi. ‚Vypadli‘ ze svých skutečných jáství a stali se lidmi, kteří předstírají, kteří žijí ve světě fikce. Pouze v očích docela malých dětí uvidíš ještě lesk, *světlo skutečného Bytí.*

Probuzením rozumu se dítě začíná ztotožňovat se svou zevní osobou, vzdaluje se od svého božského, pravého jáství. **Přitom** je osoba pouze maskou, z níž se dívá na svět právě Já - velký Neviditelný. Osoba nesmí být více než prostředkem k projevu Já. Lidé jsou však s touto maskou tak srostlí, že se už od ní nemohou odpoutat. Pravé Já je pánem, králem, osoba je jen jeho sluhou. Avšak synové člověka opouštějí své Já a ztotožňují se se svou maskou, se svou osobou - sestupují s trůnu. Dělalí ze sluhy krále a oddělují se od své vlastní pravé přirozenosti. Zapuzují své vyšší Já do vyhnanství, do *nevědomí.* Rozum způsobuje toto odštěpení, ale pomocí koncentračních cvičení a rozhodnou snahou stát se vědomým a **probuzeným** může být rozum nástrojem, jímž se dostaneme z tohoto odštěpení a vrátíme se ke svému pravému jáství.

Dosud jsi dostala různé věci ke koncentraci. Od nynějška je tvým jediným úkolem soustředit se na sebe samu, uskutečnit všechny tři fáze koncentrace a dosáhnout naprosté ztotožnění s tvým pravým jástvím, dokud se opravdu nestaneš svým já. Musíš dosáhnout onoho stavu, který možno vyjádřit v první osobě jednotného čísla pouze: ‚*Jsem, který jsem*‘. Dávej však pozor! Nestačí, když myslíš, čím jsi, ani když cítíš,

čím jsi, ale musíš být, čím jsi ve své pravé přirozenosti! To je úkolem koncentrace až k tvému zasněčení."

A tak začíná v mém životě dlouhé období, ve kterém se věnuji těmto dvěma úkolům: být svým pravým Já a umět mlčet.

STROM POZNÁNÍ
DOBRA A ZLA

Když jsem tak daleko, že už docela dobře ovládám mlčení, stojím jednoho večera opět před Ptahhotepem a On se ptá: „Co jsi zažila během svých bojů s mlčením? Naučila jsi se být pánem pouze mlčením?”

„Ne, otče, to bylo prostě nemožné. Když jsem bojovala s mlčením, musela jsem bojovat současně i s mluvením. V míře, ve které jsem se stávala pánem mlčení, stávala jsem se i pánem mluvení. *Neboť mlčet znamená nemluvit a mluvit znamená nemlčet. Nemohla jsem tyto dvě věci od sebe oddělit.* Objevila jsem, že stejně jako mince má dvě strany a je přece jednotou, také bliženci mlčení a mluvení jsou dvěma stranami jedné jednoty.”

„Správně," říká Ptahhotep. Pak vstává a vede mne k jednomu z velkých bílých kamenných kvádrů, z nichž sestávají zdi místnosti. Ukazuje na hladkou bílou plochu kamene a táže se: „Co vidíš na této bílé ploše?”

„Nic," odpovídám.

„Co bych mohl na ni nakreslit?”

„Všecko.”

„Nuže," říká Ptahhotep, toto *Nic* tedy v sobě obsahuje *Vše*. V tomto stavu tvoří obě dokonalou jednotu. Z jednoty tedy může vzniknout něco poznatelného jen tehdy, když to Něco se od jednoty oddělí, odloučí a z ní vystoupí.

Podívej se, kreslím nyní na tuto plochu zelenou barvou jetelový list. Tvar tohoto listu byl na této desce i předtím, než jsem ho nakreslil, nemohla jsi jej ale rozpoznat, jelikož *pozitivní tvar lístku a negativní přirozenost pozadí ještě spočívaly v sobě. Byly zcela totožné.* Tvar listu nebyl ještě oddělen od Všeho, obsaženého v tomto Ničem. Tím, že se list objevil zeleně, oddělil se od všeho a stal se poznatelným.

Promysli nyní něco velmi důležitého. **Objeví-li** se lístek na bílé ploše

v zelené barvě, znamená to, že zanechal svůj tvar ve všem v doplňkové barvě, v tomto případě v červené, jako svůj neviditelný, negativní obraz. *Věz: cokoliv vidíš, je to poznatelné výhradně proto, že se to oddělilo od své doplňující poloviny a tato zůstala v neviditelném, v neprojeveném.* Poznání získáš pouze srovnáním dvou stran - pozitivní a negativní, které byly od sebe odděleny. Dokud tyto dvě strany spočívají v sobě, spojené v jednotu, nemůžeš nic vnímat, nic poznávat.

Pozoruj viditelný svět! Je poznatelný jen proto, že se oddělil od jednoty, kde Nic a Vše ještě spočívají v sobě. Jinými slovy, oddělil se od absolutní jednoty, které říkáme Bůh. Jen tím, že se objeví pozitivní odděleně od negativního, a můžeme obojí **srovnat**, je stvoření poznatelné.

Neexistuje poznání, aniž se jednota rozdělí na dvě poloviny - na projevenou a na její zrcadlový obraz, neprojevenou - takže se obě stanou srovnáním poznatelné. Nyní mne následuj."

Ptahhotep mne vede do jiné místnosti, kde na velký stůl staví před bílou zeď malou figurku. Pak staví za figurku, vpravo a vlevo, lampičku, takže figurka vrhá stín vpravo i vlevo. Pak bere Ptahhotep průhlednou červenou desku a drží ji před pravou lampičkou. K mému největšímu překvapení se objevuje na zdi vpravo červený stín, vlevo však světlezelený.

„Čím to je, otče mé duše?“ ptám se překvapeně.

„Přemýšlej a najdeš vysvětlení sama,“ říká Ptahhotep.

Zůstávám chvíli zticha a soustředuji se, až zažiji řešení. Pak vysvětluji: „Figurka zadržuje červenou barvu ze světla červeného a nechává objevit se na zdi pouze doplňkovou barvu. Tím vzniká stín zelený na druhé straně. Oproti tomu figurka zadržuje celé světlo druhé lampy a tak se zdá, že se druhý stín na této straně zdi stal červeným.“

„Správně,“ říká Ptahhotep, „vidíš, tyto dvě barvy nemohou existovat jedna bez druhé, stejně jako mlčení bez mluvení. Cokoliv projevíš ve světě poznání, doplňující protiklad zůstává v neprojeveném. Když mluvíš, zůstává v neprojeveném negativní stránka mluvení: mlčení. A když mlčíš, zůstává tam pozitivní stránka mlčení: mluvení. **Vznikne-li** hora, musí jako její negativní stránka vzniknout údolí. Jak by byla možná hora bez údolí a údolí bez hory? *Nikdy se nemůže nic projevit, učinit poznatelným, aniž by byl současně přítomen protiklad - doplňující*

opak - v neprojeveném! Projeví-li se něco pozitivního, zůstává negativní v neprojeveném a naopak projeví-li se negativní, zůstává pozitivní neprojevené. Kdekoli se něco objeví, musí doplňující část být u toho, i když pouze v neprojeveném stavu. Sounáležitost obou částí je na sebe věčně váže.

Oddělení je tedy pouze zdánlivé, protože obě doplňující se poloviny - i když jsou oddělené a vypadly z jednoty - se přesto od sebe nevzdalují a nemohou se nikdy opustit. Nerozdělitelná božská jednota se tedy projevuje vždy a všude, neboť působí i při zdánlivém oddělení jako *všudypřítomná přitažlivá síla mezi pozitivním a negativním*. Jak pozitivní tak i negativní usiluje o návrat ke svému původnímu stavu, k božské jednotě. I když se něco objeví ve viditelném světě, nemůže se to úplně oddělit od božské jednoty; jednou, dříve nebo později, se se svou doplňující polovinou spojí a vrátí se do božské jednoty. Sílu, která - obsažena ve všem, co neexistuje a přitahuje vše stvořené zpět do původní jednoty je tím, co nazýváme Bohem.

Vše stvořené - viditelný svět kolem nás - je jako strom: vpravo má pozitivně-dobré ovoce, vlevo negativně-zlé. Ale obě strany pocházejí ze stejného stromu, ze stejné jednoty.

Pouze tímto oddělením z jednoty, která není ani dobrá, ani zlá, ale božská, vzniklo dobro a zlo. Pouze oddělením bylo umožněno poznání. Poznateľný svět tudíž musí sestávat z dobra a zla. Kdyby tomu tak nebylo, nebyl by poznateľný a nemohl by vůbec existovat.

Celé stvoření je stromem poznání dobra a zla! Stvořitel - Bůh však není polovinou jednoty, vypadlou z jednoty a od ní oddělenou, tudíž poznateľnou, *Bůh je jednotou samou*. Stojí nad vším stvořeným, vypadlým z jednoty a spočívá sám v sobě, v dokonalé jednotě. On je tím Ničím, z něhož povstává a projevuje se Vše, v Něm je Nic a Vše nerozdělenou, božskou jednotou.

Stvoření je vždy pouze polovinou celku ... polovinou, vypadlou z jednoty a srovnáním poznateľnou, jejíž doplňující polovina zůstala v neprojeveném.

Proto nikdy nemůžeš najít a poznat Boha - Stvořitele, ve stvořeném světě jednoduše proto, že *Bůh nemá žádnou doplňující polovinu, která*

by s ním byla srovnatelná. Vůbec neexistuje možnost Ho s něčím srovnat, proto také není možné Ho poznat - *Bohem můžeš jedině BÝT!*

Poslouchej, mé dítě: Je jen jedno věčné Bytí, jen jeden Bůh. Ve všem, co žije, žije toto jediné Bytí - žije jeden, jediný Bůh.

Bůh je nedělitelnou jednotou, On je přítomen všude, On naplňuje celý vesmír ... Celý vesmír žije, protože Bůh jej oživuje svým vlastním věčným Bytím! Bůh je tedy jako strom života, který dává stvořenému, **poznatelnému**, od své doplňující poloviny oddělenému světu své vlastní bytí, jinými slovy oživuje strom poznání dobra a zla. Tento strom poznání dobra a zla - náš stvořený svět - žije jedině proto, že strom života - Bůh - mu vlévá do žil svůj vlastní život, *žije v něm!*

Hmotný svět se podobá stromu smrti; strom poznání dobra a zla a v něm žijící Bůh je stromem života, který žije ve všem, co je stvořeno. Bůh je pouze jeden. Tento jeden, jediný Bůh je Já, **nejvnitřnější** přirozenost ve všem stvořeném. Bůh je všude přítomný a jelikož nemohou být na jednom místě dvě věci současně a nic, na žádném místě vesmíru, nemůže Boha vypudit, může být přítomen všude a ve všech jevech výhradně jeden a tentýž Bůh, jako Já. Bůh je nedělitelnou jednotou. Všichni živí tvorové, všechny rostliny, všechna zvířata, člověk sám, jsou ovocem na stromu poznání dobra a zla; jsou živí proto, že životní proud stromu života proudí jejich žilami, proto, že v nich žije *strom života*. A to znamená, že i v tobě, má dceró! Tvé tělo je také ovocem na stromu smrti, na stromu poznání dobra a zla, a nemá vlastní život. Avšak i v tobě žije strom života, protože tvé Já je větvičkou velkého stromu života božího a ty žiješ jedině proto, že Bůh jako Tvé Já žije v tobě a udržuje na živu tvé tělo, tvou osobu.

Tím, že jsi se zrodila v těle, stala jsi se poznatelnou bytostí. Máš své vědomí oddělené od svého pravého Já - od Ničeho - Všeho - od Boha. Vypadla jsi z božského, rajského prastavu, kde jsou všechny možnosti projevu - tedy všechny rostliny, zvířata a člověk sám - ještě *ve vše zahrnující jednotě*, do světa mnohých forem, do diferenciac. Stala jsi se projevem, stvořenou formou. V důsledku toho je vše, čím jsi na pozemské úrovni, pouze poznatelná polovina projevu jednoty, složená z dobra a zla. A jelikož tvé vědomí je vsazeno do tvého těla,

probudila jsi se v tomto těle, to znamená, že se tvé vědomí ztotožnilo s tělem.

Jíst něco znamená ztotožnit se s tím! Co jíš, z toho budeš sestávat, *tím budeš*. Tím, že se tvé vědomí ztotožnilo s tělem, jedla jsi - symbolicky vyjádřeno - ovoce ze stromu poznání dobra a zla a propadla jsi současně říši smrti.

Nyní však slyš dobrou zprávu: Tvé tělo je následkem a výsledkem oddělení, je pouze viditelnou polovinou tvého pravého Já. Druhá polovina zůstala v neprojevené, nevědomé části tvé přirozenosti. **Spojíš-li** tyto dvě vzájemně se doplňující poloviny, můžeš se vrátit do božské jednoty! Je zcela nemožné zažít jednotu tělesně, to jest učinit svou neviditelnou a nevědomou polovinu také viditelnou, tělesnou a obě spolu spojit. Neboť jedno vědomí nemůže oživit dvě těla; kdybys chtěla zažít přirozenost své doplňující poloviny v těle, znamenalo by to smrt. Když se tělo stalo viditelné právě tím, že se oddělilo od své doplňující poloviny, pak by znovuspojení mělo za následek zničení těla. Můžeš však přesto zažít božskou jednotu se svou doplňující polovinou v těle: *ve svém vědomí*. Můžeš své vědomí zvětšit, rozšířit, až učiniš nevědomou část sebe zcela vědomou, až vědomě zažiješ svou neprojevenou a neviditelnou polovinu, a tak uskutečníš božskou jednotu ve svém vědomí. I když tvé tělo prodlévá ve viditelně stvořeném světě můžeš své vědomí spojit v dokonalou jednotu se svým pravým Já, ze kterého jsi vypadla. Takto můžeš zde, v této pozemské existenci zažít blaženost - Boha - být Bohem.

Toto usilování o znovuspojení je ve všem, co bylo stvořeno. Každá živá bytost hledá svou druhou polovinu projevu, aby se s ní opět spojila. Pozitivní - mužské formy - hledají negativní - ženské formy a naopak. Toto usilování pozitivních a negativních sil tvoří dokonce nehlubší strukturu hmoty, lépe řečeno: *bez tohoto usilování by hmota vůbec neexistovala*. Neboť toto usilování o jednotu - o stav být Bohem - vytváří přitažlivost mezi pozitivními a negativními silami a celý svět je postaven na tomto usilování o božský prastav. Pramenem všech sil v projeveném světě je právě toto usilování. Příroda ho používá a - projektováno do těla - vzniká z něho sexuální síla.

Dokud však stvoření hledá svou druhou polovinu venku, ve stvořeném poznatelném světě, nikdy jednotu nenajde, protože **právě jeho doplňující polovina není venku v projeveném, od něho oddělena, ale naopak je od něho neoddělena, v jeho vlastní neprojevené části, v nevědomí.** Žádný tvor by nemohl existovat, kdyby neměl svou druhou polovinu v neprojeveném. Podívej se sama na sebe, má dcero: **průtiklad** všeho, čím jsi ve své vědomé části a co projevuješ, je obsažen ve tvé nevědomé části, která však přesto k tobě patří, kterou také Jsi. Nenajdeš svou doplňující část venku - také ne v muži z masa a krve - ale pouze v nevědomé části svého vlastního Já. Když spojíš tyto dvě poloviny svého Já ve svém vědomí, vrátíš se do Ničeho - Všeho, ztotožníš se opět s Bohem.

A jelikož v tomto spojení, které se odehrává ve tvém vědomí, přestává ona věčná touha tvého projeveného bytí, protože našla své doplnění a spojila se s ním v jednotu, přestává jednou provždy také sexuální přání tvého těla. Staneš se dokonalou v sobě. Zažiješ již zde ve své tělesné existenci božský stav: nesmrtelnost, blaženost - naplnění! A jelikož žije v každém tvoru totéž jediné Bytí, staneš se současně *totožnou s pravým Já každého tvora*, když se probudíš ve svém pravém Já. Dosáhneš jednoty s Bohem, ale současně také jednoty s celým vesmírem. Vyzvedneš své vědomí ze svého těla, ze své osoby a zažiješ všezahrnující kosmické vědomí. Budeš se cítit v každém tvoru, v celém vesmíru - v Bohu - jako Já.

To znamená: Budeš jíst opět ovoce stromu života. Pak jsi se dostala ze světa účinků do světa příčin, z království pomíjejícího do království nepomíjejícího, ze stvořeného do tvůrčího a povstala jsi z říše smrti do říše života, do věčného Bytí. A to je zasvěcení!"

Ptahhotep přestává hovořit, ale vidím tuto božskou jednotu - uskutečněnou v neprobadatelné hloubce jeho nebeských očí. Nekonečné štěstí, klid a mír přetéká z těchto očí do mé duše. V jeho pohledu vidím splnění pravdy.

Pak mi žehná a já odcházím.

DVANÁCT BLÍŽENECKÝCH VLASTNOSTÍ

Příští večer opět stojím před Ptahhotepem.

„Čas dozrál," říká, „abys studovala a praktikovala dvanáct blíže-
neckých vlastností jako své další cvičení. Při zasvěcení z toho budeš
zkoušena. Poslouchej tedy dobře a zapamatuj si, co ti nyní řeknu:

Tak jako *mlčení a mluvení* jsou dvě doplňující se formy projevu téže
síly, existuje dvanáct párů vlastností, které se musíš naučit ovládat. Od
nynějška budeš v chrámě pouze dopoledne, pak se vrátíš do paláce a
využiješ každé příležitosti, abys byla co nejvíce mezi lidmi, neboť je
mnohem snazší stát se pánem těchto vlastností v chrámu než ve světě.
Zde potkávaš samé sobě podobné neofyty, kteří usilují o božskou jednotu,
nebo kněze a kněžky, kteří již v podobné jednotě žijí.

Avšak ve světě jsi vydána nejrůznějším pokušením. Setkáš se tam
s mnohými, kdož jsou posedlí tělem a budou chtít ovlivnit také tebe.
Nebezpečí pádu je mnohem větší. Když dokážeš zvládnout všechny
vlastnosti v ruchu světa, vykonaš také zkoušky při zasvěcení.

Dvanáct blíženeckých vlastností je:

- mlčení - mluvení
- přístupnost - neovlivnitelnost
- poslušnost - vládnutí
- pokora - sebedůvěra
- blesková rychlost - rozvaha
- opatrnost - odvaha
- přijímání všeho - umění rozlišovat
- nevlastnění ničeho - disponování vším
- nevázanost na nikoho - věrnost
- schopnost bojovat - mír
- pohrdání smrtí - vážení si života
- lhostejnost - láska

Země nyní prochází dlouhým obdobím, během kterého postupně převezmou vládu sobečtí lidé, posedlí tělem. Víš však již, že tam, kde se projeví negativní síly, musí existovat i síly pozitivní, ovšem v neprojeveném. Během tohoto temného období Země musí Synové boží, kteří projevují božské zákony nesobeckosti, postupně opustit pozemskou úroveň a stáhnout se na duchovní úroveň, do neprojeveného. Budou však působit dál v podvědomí lidí, budou prostě nevědomím lidstva a budou se projevovat v duši dozrávajících lidí jako touha po vysvobození a vykoupení.

Na Zemi budou po tisíciletí na sebe narážet touha po moci některých jednotlivců a rostoucí nespokojenost zotročených lidských mas ve stále krutějších bojích. Tisíciletí trvající neustálé boje a nadvláda chtivosti, marnivosti, závisti, pomstychtivosti, nenávisti a jiných živočišných vlastností by vymýtily vše krásné, dobré a pravdivé, kdyby se božská prozřetelnost nestarala o to, aby jednota duchovně spojených lidí - pod vedením Synů božích, působících z duchovní úrovně - nechránila trvání a rozmnožování vědění před zapomněním. Země - jako každá planeta - je vedena vysokou duchovní silou a tato síla se projevuje skrze Syny boží, způsobem pro lidi přijatelným. Nakonec bude projevována skupinou duchovně zasvěcených lidí, kteří se stali cestou vývoje rovnocennými Synům božím. Všichni budou spolupracovat na velkém božském plánu - zachránit Zemi před temnotou, izolací a vládou materialistických a ďábelských sil. Každý zasvěcenec se zúčastní této práce a jelikož budeš také zasvěcena - zúčastníš se i ty.

Aby se člověk stal použitelným spolupracovníkem na velkém díle, musí nejdříve ovládat celou škálu párů protikladných vlastností. I ty musíš před svým zasvěcením z nich složit zkoušku.

Jejich ovládnutí znamená používat vlastností *v pravý čas a na pravém místě*. Stejná vlastnost, která je na pravém místě a v pravý čas božská, stane se satanickou na nepravém místě a v nepravý čas. *Neboť Bůh tvoří jen dobré, krásné a pravdivé. Neexistují žádné špatné vlastnosti ani žádné špatné síly, ale pouze špatně použité vlastnosti a špatně aplikované síly!*

Sama jsi již odhalila, co znamená mluvit nebo mlčet v pravý čas

a na pravém místě. Mlčení je božskou vlastností, přináší požehnání, když je člověk používá tam a tehdy, *kde a kdy* má mlčet. **Mlčíme-li** však tam a tehdy, když bychom měli mluvit, kdybychom například slovem mohli někoho zachránit před velkým nebezpečím a mlčíme, pak se stane z božského mlčení satanické.

Dojde-li k mluvení na nepravém místě a v nepravý čas, stává se z božské schopnosti mluvit satanické tlachání.

Jedna polovina další z blíženeckých vlastností, *přístupnost*, je božská, **jsme-li** přístupní a otevření všemu vysoko stojícímu - tedy krásnému, dobrému a pravdivému, to znamená, **necháme-li** na sebe působit vůli Boha a Jeho v sobě přijímáme. Je však neblahou a satanickou, **stane-li** se z ní bezcharakterní ovlivnitelnost bez vlastní vůle.

Její druhá polovina, *neovlivnitelnost*, znamená schopnost klást neotřesitelný odpor všem nízkým vlivům a účinkům. **Klademe-li** však odpor i vyšším silám, okamžitě změním svůj božský atribut - neovlivnitelnost - v jistý druh satanické izolace.

Absolutní *poslušnost* vůči boží vůli je povinností každého spolupracovníka na velkém božském plánu. Vůle boží se může projevat bezprostředně skrze tebe, nebo skrze jiné lidi. Boží vůli poznáš, když přezkoumáš vše, co se na tobě žádá a zjistíš, zda to odpovídá tvému vlastnímu **nejvnitřnějšímu** přesvědčení. Bůh k nám mluví naším nejvnitřnějším přesvědčením a my ho musíme bezpodmínečně poslechnout. Poslouchat však někoho proti svému vlastnímu přesvědčení, pouze ze zbabělosti, strachu, pro **matriální** výhody nebo z pouhé snahy ‚být dobrý‘ - to jest z nízkých osobních důvodů - je podlézavostí a je satanické.

Vládnutí znamená předávat nevědomým a slabým lidem něco z vlastní síly vůle. Univerzální láska má spojit všechny aktivní síly národa, měla by jej vést k všeobecnému dobru, aniž je poškozováno lidské právo na sebeurčení. Kdo však chce bez lásky a ze sobeckých důvodů jiným vnucovat vlastní vůli a poškozuje jejich právo na sebeurčení, učiní z božské vlastnosti vládnutí satanické tyranství.

Pokoru máme prožívat vůči božskému, vůči vyššímu Já, které nás oživuje. Musíš si být vědoma toho, že všechny krásné, dobré a pravé vlastnosti patří Jemu, že osoba je nástrojem pro projev božství, ale

sama o sobě bez božství je pouze prázdným obalem. Máš v sobě poznat totéž božství, totéž věčné bytí, které se projevuje ve vesmíru - a odevzdat se Mu pokorně. Nikdy však se nemáš podrobit pozemským nebo **subpozemským** mocnostem nebo padat na kolena před pozemskými tvary. V takovém případě by se stalo z božské pokory satanické, zbabělé pokořování se, čímž bys znesvětila božství, které tě oživuje svým vlastním věčným Bytím.

Chceš-li se stát dobrým služebníkem božského plánu vysvobození světa, nesmíš nikdy zapomenout, že nežiješ a nepracuješ z vlastní síly. Každá síla pramení z Boha a všechny síly, které projevuješ, do tebe proudí z tvého vyššího Já, z Boha. Buď si neustále vědoma toho, že tvá osoba sama o sobě je zdánlivou bytostí. Tou pravou bytostí - jedinou věčnou skutečností v tobě - je Bůh! Sebedůvěra tedy znamená důvěru v Boha, žijícího v tvém srdci, ne však však ve zdánlivou bytost, v tvou osobu. *Božská sebedůvěra je nepostradatelná pro každou tvůrčí činnost* a znamená vnitřní spojení s Bohem. **Namlouvá-li si však osoba, že její kvality a síly patří jí a ne Bohu, pak se stane z božské sebedůvěry satanická povýšenost.**

Jako spolupracovník na božském plánu musíš také dokázat bleskově se rozhodovat. Musíš se naučit zvolit bez váhání, okamžitě, z různých možností tu nejlepší. Může dojít k situacím, ve kterých pouhý okamžik zpoždění znamená promeškání jedinečné, neopakovatelné příležitosti. **Dokážeš-li jednat naprosto soustředěně, s duchapřítomností stojící nad vším časem, pak projevíš vůli boží a v tomto případě bude bleskurychlé rozhodnutí božské. **Jednáme-li však bleskurychle bez duchapřítomnosti a nerozvázně, a tak ztratíme soustředění, stane se z *božské bleskurychlosti* satanická unáhlenost.****

A proto se musíš také naučit *božské rozvaze*. Musíš před činem zkrotit svůj temperament a nechat v sobě uzrát rozhodnutí s velkou trpělivostí. Často musíš čekat, než poznáš boží vůli, než dojdeš ke správnému rozhodnutí. To znamená, pracovat s rozvahou. **Prodloužíme-li však rozvahu do nekonečna a **nedojdeme-li** tak nikdy k rozhodnutí, stane se z božské rozvahy satanická, stále pochybující nerozhodnost.**

Jako užitečný spolupracovník na božském plánu se musíš naučit

přijímat vše, co ti osud přináší. Tvá hodnota není určena zevními okolnostmi, ale pouze stupněm, ve kterém projevuješ Boha. Tvé vnitřní hodnoty nemohou být porušeny či zničeny pozemským ponižováním nebo pokořováním. A velebení a chvalozpěvy je také nemohou zvětšit. Proto se tě nikdy nesmí dotýkat způsob, jakým s tebou jednají nevědomí lidé. Zůstaneš, čím jsi, ať jsi ponižována nebo velebena. Nauč se být spokojena ve všech podmínkách a přijímat okolnosti, které ti přináší osud s naprostým klidem. Bude-li tvá práce na božském plánu od tebe vyžadovat, abys žila ve velké chudobě, nebo abys stála na vysokém místě a disponovala velkým jměním, *musíš pohlížet na obojí jako na prostředek k velkému cíli*. Nic z toho nesmí narušit tvůj vnitřní postoj. Tak se stane přijímání všeho božským. Musíš však vždy zvážit - i když se tě v tvém nitru nic nedotýká - kdy se máš jako zástupce vyššího vedení bránit proti pokořování a urážkám a kdy se máš skromně odtahnout od velebení. Přijímání všeho se nikdy nesmí zvrhnout v apatickou lhostejnost nebo zbabělou bezcharakternost.

Zvol vždy to nejlepší, nespokojuj se s podřadným. Musíš dokázat rozlišovat krásné od škodlivého, dobré od špatného nebo zlého a pravdivé od falešného, božské od satanického. Bez dokonalé schopnosti rozlišování je člověk nepoužitelný jako spolupracovník božského plánu.

Chceš-li být užitečná, musíš také dokázat plnou silou *bojovat*. Mečem pravdy musíš být schopna bojovat proti stínům omylů, abys dopomohla božskému k vítězství na Zemi. **Ale** tvoje vznešená a odvážná ochota bojovat nesmí nikdy zdegenerovat do hloupé **hašteřivosti**.

Nesmíš zapomenout, i když musíš často odvážně bojovat, že máš bojovat duchovními zbraněmi, abys přinesla Zemi mír. Máš bojovat, abys roztržené proměnila v jednotu a vnesla mír mezi bojující. Z tvé lásky k míru se však nikdy nesmí stát zbabělé nebo pohodlné odmítání bojovat.

Chceš-li se stát užitečným spolupracovníkem, musíš se také naučit *opatrnosti*, ale současně dokázat rozhodovat, kdy a kde máš této božské vlastnosti používat. Opatrností možno zachránit sebe a mnoho jiných před velkými nebezpečími, škodou a nesmyslnými oběťmi. Neodvážit se však něco udělat ze strachu a z nedostatku sebedůvěry, činí z božské vlastnosti opatrnosti satanickou zbabělost.

Musíš mít neotřesitelnou *odvahu*. Nesmíš se bát žádného nebezpečí. Musíš jít odvážně vstříc všem těžkostem a bojovat odvážně proti všem útokům proti božskému, když to velký cíl, pro který pracuješ vyžaduje. Nikdy se však božská odvaha nesmí zvrhnout v krkolomné hazardování.

Jako spolupracovník na velkém díle musíš také pochopit, co znamená nic nevlastnit. Ať tvůj úkol od tebe vyžaduje naprostou chudobu nebo tě přivede k největšímu bohatství, nesmíš nikdy zapomenout, že ti nic nepatří, absolutně nic, ale že *vše jebožím vlastnictvím, z něhož dostaneš k používání jen to, co odpovídá tvému úkolu*. Jako je vodnímu kanálu lhostejné, zda jím protéká více nebo méně vody, jelikož voda nepatří jemu, máš i ty považovat vše, co ti osud dává, za něco, co pochází od Boha a co máš předávat dál. Z čeho budeš žít, s tím si nemusíš dělat starosti. Dostaneš vždy právě tolik, kolik potřebuješ. I kdybys byla sebebohatší, musíš si ve vědomí stále udržovat *nevlastnění* jako postoj. Tento božsky pozitivní postoj se však nikdy nesmí zvrhnout na nestarání se o nic nebo opovrhování hmotnými věcmi. *Nikdy nesmíš od svých bližních očekávat, že tě budou vydržovat bez práce!*

Hmota je také projevem Boha, musíš si jí tedy cenit jako něčeho božského. Současně však musíš být jejím pánem. Musíš si umět zajistit vždy tolik hmotného, kolik pro svou pozemskou činnost potřebuješ. Buď si plně vědoma toho, že dokud prodléváš na pozemské úrovni, musíš jednat s hmotou, ne bez ní a samozřejmě ne proti ní. Je nutné, abys dokázala hmotu shrnout a držet, abys ji správně používala a ovládala, jinak bys byla zcela vydána na pospas pozemským mocnostem a nemohla bys v jejich područí vykonat nezávisle a svobodně svůj pozemský úkol. Dej však pozor, aby božská vlastnost umět ovládat hmotu se nezvrhla na satanickou, sobeckou chtivost po vlastnictví.

Jako spolupracovník na božském plánu nesmíš být vázána na žádného člověka. Poznávej ve všech lidech, co je v nich božské, co pozemské a co démonické. *Nemiluj osobu, ale miluj božské v ní*, snášej pozemské a vyhýbej se démonickému. Kdyby to tvůj úkol vyžadoval, musíš dokázat bez váhání opustit nejmilovanějšího člověka, protože musíš mít neustále na zřeteli, že to, co v něm je hodno lásky, je Bůh a ne osoba. Osoba je pouze nástrojem božího projevu. Můžeš najít a milovat tytéž projevy

také v jiných osobách. Miluj v každém člověku Boha, pak nebudeš vázána na žádnou osobu. Tato nevázanost na nikoho se však nesmí zvrhnout na všeobecnou lhostejnost a bezcitnost vůči tvým bližním.

Avšak lidem, v nichž jsi poznala boží projev, máš zůstat věrná na život a na smrt. Miluješ své mistry a své spolupracovníky na velkém díle, protože jsi v nich poznala Boha. Jsi v nich *věrna Bohu*, protože jejich osobu miluješ pouze jako boží nástroj. Tak se z tvé úcty a věrnosti vůči tvým mistrům a spolupracovníkům nikdy nestane osobní zbožňování, kult osobnosti.

Chceš-li se stát potřebným nástrojem pro velký božský plán, musíš umět používat své vlastní osoby jako poslušného nástroje i před veřejností. Musíš oživit své talenty a schopnosti svými duchovními silami před lidmi, musíš je stupňovat k vrcholu a k vyzařování tak, abys projevovala svého ducha svou osobou - držním svého těla, pohyby svých rukou, vyzařováním svých očí, a svým řečnickým uměním v nejvyšším stupni a tak dostala lidi do svého vlivu a mohla je strhnout s sebou na vyšší duchovní úroveň. Musíš tedy umět ukázat svého ducha svou osobností beze studu a bez zábran na veřejnosti. Nikdy však nesmí umění ‚ukazovat se na veřejnosti‘ probudit v tobě ďábla marnivosti a zvrhnout se na samolibost, na přání být nápadná a chlubit se svými Bohem danými talenty.

Kdyby tě lidské davy nadšeně a s jáсотem oslavovaly, musíš si neustále uvědomovat, že lidé nejsou nadšeni tvou osobou, která je pouze prázdným obalem, ale Bohem, který se tvým pozemským obalem projevil

Nevydáš-li se pro používání umění ‚ukazovat se‘ ďáblu marnivosti, tak tě vůbec nebude zneklidňovat, když při plnění jiných úkolů budeš muset zůstat mezi lidmi zase naprosto nepovšimnuta a bezvýznamná. V tomto případě pak nesmíš ukazovat své schopnosti, ale nepozorovaně mezi lidmi zmizet jako jeden z mnohých, aniž bys chtěla být nápadná a vynikat. Toto skromné ‚být nepovšimnutý‘ se však nesmí zvrhnout na osobní podceňování a sebeničení. Ve svém srdci si vždy musíš zachovat svou hodnotu jako lidská bytost.

Chceš-li být potřebným spolupracovníkem na velkém božském plánu, musíš vykonávat všechny zkoušky s naprostým pohrdáním smrtí. Musíš

mít neotřesitelné přesvědčení, že smrt vůbec neexistuje. Až bude tvé tělo opotřebované, pak je tvé Já odloží. Já však je větví stromu života, životem samým a život je nesmrtný. Když jsi se ve svém vědomí ztotožnila se životem, nezalekneš se ani smrti, i kdyby tě tvůj úkol přivedl do smrtelného nebezpečí. Naopak, budeš čelit i tomu největšímu nebezpečí s naprostou vyrovnaností a absolutním pohrdáním smrtí. Nedopusť však nikdy, aby se *pohrdání smrtí* zvrhlo v pohrdání životem.

Musíš si cenit života nade vše. *Život je Bůh sám*. Ve všem, co žije, se projevuje věčné Bytí. Nesmíš se nikdy nesmyslně vystavovat nebezpečí. Važ si i života v těle, žij radostně. Nikdy by se však neměla radost ze života zvrátit v samoúčelnost a smyslnost.

A nakonec musíš obstát v nejtěžší zkoušce: ve zkoušce lásky a ‚kruté lásky‘: *lhostejnosti*. Tento poslední pár vlastností tvoří již zde na pozemské úrovni nerozdělitelnou jednotu. Kdykoli projevíš jednu polovinu, projeví se bezděčně i druhá.

Musíš se zcela vzdát osobního přístupu, svých osobních zálib a citů: umět milovat jako miluje Bůh sám, *milovat vše a každého bez rozdílu, tak jako Bůh sám miluje vše a každého* Tak jako slunce svítí - vysílá své milující záření - s naprostou lhostejností na krásné i ošklivé, na dobré i zlé, na pravé i falešné, tak musíš milovat s naprostou lhostejností, bez rozdílu, krásné i ošklivé, dobré i zlé, pravé i falešné. Nejvyšší božskou láskou je láska vždy naprosto stejná.

Musí ti být zcela lhostejné, zda je něco nebo někdo krásný nebo ne, dobrý či zlý, pravdivý nebo nepravdivý, musíš milovat všechny stejnou láskou. Musíš se naučit, že by ani nemohlo existovat krásné bez "ošklivého, dobré bez zlého, pravé bez falešného. A tak musíš všechny stejně milovat. Musíš poznat, že krásné a ošklivé, dobré a zlé, pravé i falešné jsou pouze doplňujícími se zrcadlovými obrazy nevyslovitelného, které - abychom pro to měli slovo - nazýváme Bohem.

Bude-li z tebe vyzářovat na všechny živé tvory stejná láska, **nepřimísí** se do této lásky už v žádném případě osobní náklonnost. Budeš se dívat na vše z hlediska velkého celku; bude-li stanovisko všeobecného narážet na stanovisko jednotlivé osoby, budeš bez váhání zastupovat stanovisko celku a přecházet bez ohledů stanovisko jednotlivců. Tato necitlivost

však musí mít své kořeny vždy ve vesmírné, božské lásce a nesmí nikdy pocházet z osobního odporu.

Musíš však projevit svou neosobní, krutě lhostejnou lásku vůči svým bližním v takových případech, ve kterých možno zachránit jejich duši případně jen za cenu jejich pozemského dobra, a to i tehdy, **jsou-li** to tvoji nejbližší. Musíš být schopna dokonce i lhostejně přihlížet, jak se tvoji nejmilejší dostávají do největších nebezpečí a jestliže nereagují na obyčejné prostředky nesmíš je zadržovat silou, duchovní, ani hypnózou, ani magickými prostředky, když to vyžaduje spása jejich duše. Je lépe, když člověk trpí hmotný nebo tělesný úpadek, třeba i smrt, než aby ztratil svou duši. Za všech okolností musíš podporovat spásu jeho duše. Stejně jako se Bůh nevmešuje do záležitostí lidí, ale zachovává jim svobodnou vůli, musíš i ty ponechat svým bližním jejich svobodnou vůli a nikdy je nesmíš k ničemu nutit násilím. Tvá ochota pomáhat se má na všechno dívat z hlediska duševní spásy, nikoliv z hlediska pozemského a tělesného dobra. Tato božsky nezaujatá láska se však nesmí zvrhnout na bezcitnost a nikdy nesmíš odmítat někomu pomoc z osobního odporu, **můžeš-li** ho zachránit pozemskými prostředky.

To jsou nejtěžší zkoušky, protože se musíš vzdát svých osobních citů a vyřadit je. Jen když dokonale ovládneš předchozích jedenáct párů vlastností, pocítíš s jistotou i v nejtěžších případech co smíš a co nesmíš učinit z pravé lásky!

Pak ale už nebudeš moci chybovat, neboť *budeš láskou samou* a láska může učinit vše pouze z lásky. Nebudeš muset dělat nic jinak, než vyzařovat své Já, být svým já, a celý vesmír bude moci čerpat z tvého tepla a z tvého světla a z tvé síly. Pak jsi se sama stala božskou, tvé vědomí se ztotožnilo se samotným Bohem. Vrátila jsi se ze světa stromu poznání dobra a zla, tedy z říše stromu smrti, kde se vše jeví v oddělenosti a rozštěpenosti, do říše stromu života, do říše božské jednoty. Jíš opět ovoce stromu života a z tohoto ovoce dáváš jíst i těm, kdo přijdou po tobě, aby se všichni vrátili do jednoty nesmrtelného, věčného života, do věčného Bytí - k Bohu."

Ó, ty *zástupče Boha!* Nikdy tvá slova nezapomenu. Vtiskla se tak hluboko do mé duše, že jsem se ztotožnila se smyslem těchto slov.

Přešla mi do krve, do morku kostí a po tomto poučení už nejsem tou, kterou jsem byla předtím.

Mým úkolem je to vše uskutečnit.

Další den je velká slavnost.

Menu mne jako obvykle obléká, připíná mi pozlacené sandály, pak vstupuji do své přijímací místnosti, kde dvorní dámy a Roo-Khy, vrchní pokladník, čeká se dvěma nosiči klenotů. Roo-Khy přistupuje obřadně k nosičům klenotů a otevírá skříňku. Pak přichází dvorní dáma prvního řádu, moje bývalá hlavní vychovatelka, vyjímá nádherný zlatý límec, přistupuje obřadně ke mně a pokládá mi zlatý límec přes ramena. Pak připevňuje stejně obřadně ozdobu hlavy se zlatým hadem na můj šátek a nakonec mé náramky na ruce a nohy. Stojím tu jako socha, bez hnutí a vznešeně. Chovám se bezvadně, při tom bych nejraději zatahala Roo-Kha pořádně za vousy, neboť se na mne opět díval tak drze. Není to špatný Člověk, má v krvi také něco ze Synů božích, je velmi chytrý a mazaný, také vidí do lidí a nevyužívá toho daru příliš. Když se mi klaní, nedělá to z úcty vrchního pokladníka před královnou, ale uklání se jako „muž“ před mou ženskou krásou a dívá se na mne přítomným a chtivým pohledem. Drzý člověk! Přítomně ví, že mohu číst jeho myšlenky a všechny jeho city.

Ale já myslím na Ptahhotepova slova:

„V každém živém tvorů působí usilování po božské jednotě. Mužské hledá ženské, ženské hledá mužské, je to přitažlivá síla mezi oběma formami projevu tvůrčích sil ...“ a chápu Roo-Kha. Tato síla působí i v něm a nemůže za to, že se mu líbím. To je příčinou jeho drzosti. Bez této síly by se o mne nestaral. Ve skrytu srdce se vlastně ani nezlobím, že obdivuje mou krásu ...

Po obřadech oblékání mne dvorní dámy a Roo-Kha doprovázejí k faraónovi. Ach! Jak je můj otec krásný ve svém slavnostním oděvu! Jako ztělesněný Bůh! Jdeme všichni z paláce k vozům, které už čekají. Dnes má být zasvěcena nějaká stavba a předána svému určení.

Otec a já vstupujeme do zlatého vozu a otec se chopí opratí z rukou ošetřovatele. Vůz se lvy!

Když jsem byla ještě **malá**, otec mne vždy brával s sebou na vyjížďky vozem. Musela jsem stát vedle něho a vysvětloval mi, jak mám pružnými protipohyby vyrovnávat otřesy vozu. Musela jsem držet celé tělo zcela uvolněně, abych dokázala následovat pohyby vozu ihned a pružně. Když mnou vůz otrásal sem a tam, nahoru a dolů, dělala jsem, stojíc na špičkách, protipohyby nohama, koleny, celým tělem.

Tyto jízdy vozem byly vždy velice veselé, zpočátku jsme se hodně smáli mé nešikovnosti. Otec nechal jít lvy nejdříve pomalu, pak postupně klusat, ale v okamžiku, kdy lvi začali cválat, házel mne vůz sem tam a samozřejmě jsem se bála. Místo abych se uvolnila, držela jsem se pevně otcových rukou, jeho oděvu a opasku. Otec se srdečně smál a ukazoval mi s nekonečnou trpělivostí, stále znovu, jak se mám držet zpříma. Nakonec jsem se naučila správným protipohybům a dokázala jsem držet se na špičkách a vzpřímeně, aniž bych se držela otce nebo hrany vozu.

Ach, jak nádherné pak bylo stát jako otec jistě a zdánlivě **nehnutě** v letícím voze! Podnikali jsme často dlouhé vyjížďky vozem. Byl to skvělý pocit, letět tak se lvy v největším trysku. Lvi vychutnávali rovněž, že se mohli vyběhat a nejen my - otec a já - ale také lvi se smáli štěstím. Mé tělo se těmito jízdami vozem stalo svalnatým a přitom tak pružným, jako bych se denně cvičila v rohování. Používala jsem každého i nejmenšího svalu, musel spolupracovat a reagovat okamžitě na pohyby vozu. Bylo to jako neustálý tanec, který však zůstal neviditelný, neboť jsme netančili my, ale podlaha pod námi.

Když mi bylo patnáct let, učil mne otec lvy řídit. Jaký to byl nádherný pocit, mít tato skvostná, obrovská zvířata ve své moci! Reagovali na nejmenší hnutí mé vůle a byli tak neobyčejně citliví, že okamžitě vykonávali vše, co jsem chtěla, aniž jsem hnula opatěmi. Avšak otec mne nikdy nenechal jet samotnou - ani s mým nejmilejším lvem, který byl do mne vysloveně zamilovaný až k bodu žárlivosti - protože lvi byli vždy nezávislí a pouze zasněženec je dokonale ovládl. Mám naději - až budu zasněžená - že budu smět řídit lvy sama!

Nyní, na cestě k veřejné slavnosti, jede otec se lvy vznešeně, zdrženlivě a stojím jako jeho choť vedle něho. Jsem na otce pyšná. Je ještě

velmi mladý, silný a nádherně krásný. Jeho tělo a jeho tvář - obzvlášť nyní, kdy ovládá lvy - vyzařují nesmírnou sílu vůle a schopnost koncentrace. Balancuje na Špičkách, jeho tělo přebírá každý pohyb vozu, takže tu stojí zdánlivě **nehnutě**, tak jistě, jakoby byl sám bohem slunce.

Dojíždíme do cíle a nudné obřady začínají. Nemám tyto veřejné slavnosti ráda. Je to stále totéž. Velké zástupy lidí, pochodující vojáci, vznešení - a já tu musím sedět **nekonečně** dlouho a **přihlížet nehnutě**, dokud není vše skončeno. Pak mám hovořit laskavě se vznešenými a musím při tom vidět mnoho hloupých a falešných myšlenek za lichotivě pokornými tvářemi. Ještě štěstí, že mezi falešnými dvořany, kteří chtějí pouze uspokojit svou touhu po moci a svou marnivost, je i několik poctivých a věrných spolupracovníků otce a Ptahhotepa. Je to například důstojník, kterého jeho vyzařování obklopuje jako svítící zlatá pára. Táže se otce zcela tiše: „Kdo to je?“

Odpovídá stejně tiše: „Jmenuje se Thiss-Tha, je od **nedávna** důstojníkem, ale má tak výtečné kvality - jak vidíš na jeho vyzařování, že z něho chci udělat vojevůdce.“

Obřady jsou stále stejné. Pouze s rozdílem, že sedíme jednou na terase paláce, jednou na velké tribuně a jindy na terase chrámu. Jednou je zasvěcena nová stavba, jindy se vrací domů expedice, která provozovala v sousedních zemích výměnný obchod a oslavuje se její návrat, pak zase se zúčastňujeme dožínek a různých chrámových slavností, které už proto nemám ráda, že velký dav nemá ani ponětí o významu obřadů. Místo, aby uctíval Boha v různých formách, kterými se projevuje, což představují symbolické obrazy, tento nevědomý dav uctívá tyto symboly.

Ale jednou končí i ta nejnudnější slavnost. Konečně můžeme jet domů a zase být sebou samými.

Ne, nechtěla bych být faraónem! Záležitosti země mne vůbec nezajímají. Podle zákona bych byla následníkem trůnu, ale otec o tom nikdy nemluví a také se mnoho nestará o mou přípravu na úkoly faraóna. Víím, že otec a Ptahhotep mají schopnost vznést se nad úroveň času. Mohou vidět i zažít minulost a budoucnost jako přítomnost. I ve mně

se začíná tato schopnost probouzet, vidím už často části budoucnosti, ale když chci vidět svou vlastní budoucnost, objevuje se mi před očima vždy hustá mlha, která vše zakrývá. Otec zná mou budoucnost, a jelikož mne nedosadil jako spoluvládce už nyní, tuším, že se nikdy nestanu faraónem. Tuto předtuchu jsem stejně už měla. Ponechává mne to chladnou, jelikož bych byla mnohem raději **kněžkou** v chrámu. Kupodivu však nevidím v budoucnosti ani obrazy, které by mne ukazovaly jako kněžku v chrámu. Vidím jediné mlhu ...

Jsem vždy ráda, když jsem po takových slavnostech zase další den v chrámu. Tam se cítím dobře, v čisté, duchovní atmosféře.

TELEPATICKÁ CVIČENÍ

Ptahhotep mi jednoho dne vzkazuje, abych se mu ohlásila. Když stojím před ním, říká: „Prošla jsi dobře dosavadními **předběžnými** zkouškami a smíš zkusit navázat s někým zcela vědomě duchovní spojení. Tato cvičení se daří lépe po západu slunce, neboť sluneční paprsky působí dráždivé a povzbudivé na nervová centra a na žlázy, které slouží k *tělesnému projevení se ducha* a vážou tak vědomí na hmotu.

Paprsky slunce mají vliv, který je v protikladu k duchovním projevům. Po západu slunce tento vliv ustává, vědomí se může uvolnit z určitých nervových center a stáhnout se do duchovna. Živí tvorové jdou spát. Spát znamená stáhnout vědomí z těla do ducha. A jelikož většina lidí nedokáže vědomě dosáhnout hlubších stupňů ducha, ztrácejí vědomí - usnou. Cvičením můžeme rozvinout odolnost nervů natolik, **že je** možné si udržet vědomí až do nejhlubšího stupně, čímž se přes den odpočívající nervová a mozková centra stanou aktivními, převezmou vše pronikající vibrace ducha - Já a předávají je dál. Tak je možno spojení na dálku, tedy telepatické spojení. Začátečník začne raději po západu slunce, protože pak nemá proti sobě působení slunce. Později se člověk stane schopným navázat telepatické spojení kdykoliv.

Cvičení spočívá v tom, že soustředíme celou pozornost - stejně jako u všech cvičení koncentrace - na jedinou myšlenku. Mysli tedy naprosto soustředěně na osobu, s níž chceš navázat spojení - smíš si pomoci svou představivostí: představíš si ji se zavřenýma očima, vidíš ji ve svém nitru, její postavu, její tvář, oči a představíš si, že *jsi ji a ona je tebou*, až budeš mít skutečně **pocit**, že její ruce jsou tvými rukama a tvoje tělo jejím, tedy až zažiješ naprostou totožnost. Když tohoto dosáhneš, pak myslí jasně a soustředěně myšlenku, kterou chceš sdělit. Mysli ji s intenzívním vědomím, že ty jsi dotyčná osoba a *ona v tobě myslí tuto myšlenku*.

Toto cvičení má tři fáze: nejdříve cvičíš *za přítomnosti osoby*, se

kteřou chceš navázat telepatické spojení, a během tvého cvičení se ona druhá osoba snaží zachytit tvou myšlenku.

Později zopakujes stejné cvičení v předem dohodnutou dobu z *dálky*, přičemž obě osoby vědí, že se na ni druhá soustřeďuje.

Nakonec něco sdělíš spojením z dálky, aniž druhý o tom předem ví. Tyto tři fáze tvoří pozitivní polovinu telepatických cvičení. V nich chceš něco sdělit. Negativní polovina cvičení spočívá v tom, že musíš telepatickou zprávu převzít a rozumět jí. I toto cvičení se skládá ze tří fází:

Nejdříve se učiníš schopnou přijímat, to jest prázdnou, za přítomnosti osoby, od níž chceš něco převzít, pak sama v předem dohodnutou dobu, přičemž víš, kdo a kdy se na tebe bude soustřeďovat, a nakonec musíš převzít všechny telepatické zprávy, aniž víš, kdo a kdy se na tebe bude soustřeďovat. Budeš pak natolik vycvičena, že budeš okamžitě reagovat na každou zprávu z dálky, v každou dobu a od každé osoby. Ať děláš cokoli, pocítíš, když se někdo na tebe soustřeďí a uslyšíš jeho hlas z nitra.

V ještě vyšším stupni telepatického spojení neuslyšíš pouze hlas, ale uvidíš i obraz toho, s kým jsi spojena. Jeho postavu, tvář a obzvláště jeho oči se v tobě objeví jako snový obraz. Když dosáhneš tohoto stupně nebudeš už cítit pouta hmoty - své tělo - tak tíživě, jelikož izolace bude velice zmenšena. Zažiješ svobodu ducha když ještě žiješ v těle.

Chceš-li navázat telepatické spojení, daří se to samozřejmě nejlépe v noci. Tehdy vědomí není tak silně obsazeno vlastními myšlenkami, člověk je méně izolovaný, je pasivní, a tvé telepatické vyzařování lépe dosáhne jeho nervových center. Nervová centra většiny lidí jsou dosud natolik latentní, tak slabě vyvinutá, že je zapotřebí velice silného působení, aby nás vůbec vnímali. Když spí, můžeš docílit toho, že se jim o tobě zdá a převezmou tvé poselství ve snu. Praxe ti odhalí všechny zákony telepatie, také to, jak můžeš ihned poznat, zda je někdo zaměstnaný, nebo také jak se sama můžeš izolovat, když jsi se již na něco soustředila. Pouze začátečníci se navzájem ruší.

Budeš dělat tato cvičení každý večer podle mých předpisů. A nyní přejdeme k praxi. Posad' se proti mě, zavři oči a pokus se mi sdělit nějakou myšlenku."

Sedám si proti Ptahhotepovi a soustředuji se na Něho. Představuji si, že jsem Ptahhotep, a cítím jakoby mé ruce a nohy, **celé** mé tělo, byly jeho rukama, nohama, tělem. Pak myslím soustředěně toto rozhodnutí: „Já, Ptahhotep, chci vstát a pohladit tuto malou bytost zde - mne - po vlasech." Neboť z Ptahhotepových rukou vyzařuje nádherná síla a jsem vždy šťastná, když mi svou ruku položí na hlavu.

Téměř okamžitě Ptahhotep vstává, pokládá svou požehnanou ruku na mou hlavu a hladí mi vlasy. Moje koncentrace se tedy podařila. Skutečně se podařila? Ptahhotep přece vidí mé myšlenky i tehdy, když s ním nechci navázat telepatické spojení.

„Dobře," říká s úsměvem, „nemohl jsem **čist** tvé myšlenky pouze proto, **že je** kdykoliv vidím, ale protože jsi se soustředila opravdu dobře. Tvůj lev také cítil, co jsi chtěla."

„Můj lev, otče mé duše? Tomu věřím. Ale člověk?"

„Trpělivost, mé dítě, časem všechno půjde. Nyní to zkusíme obráceně: Já ti předám myšlenku. Učiň se prázdnou a připravenou přijímat."

Ptahhotep si sedá a já dělám, co řekl. V příštím okamžiku *Slyším jeho hlas z nitra, jako z vlastního srdce:* „Jakmile si osvojiš dostatečné sebeovládání v blíženeckých párech vlastností, bude čas, abych ti před zasvěcením odhalil poslední tajemství."

Otevirám oči a táži se v radostném očekávání: „Znamená to, že jsem blízka zasvěcení?"

Ptahhotep se usmívá: „Jelikož jsi mou zprávu slyšela, jsi zralá je přijmout, jen se předem ještě musíš zdokonalit v sebeovládání."

Vyskočím, vrhám se mu kolem krku, líbám jeho tváře, s hlasitým mlasknutím. Ptahhotep mne objímá a říká s hlasitým smíchem: „Vidíš, vidíš, jak se dokážeš ovládat! Nemohla jsi odolat duchovní jednotě. Zažila jsi sjednocení našeho ducha, zdroje síly této jednoty proudily do tvého těla a tvé tělo se chce nyní zúčastnit radosti z jednoty. Ale nezapomeň: Co je na duchovní úrovni božské, protože to odpovídá zákonům ducha, stává se na hmotné úrovni satanické, protože to odpovídá zákonům hmoty. Jednota v duchu je možná, avšak nikoliv jednota v těle, dvě těla nemohou být na **témže** místě. Na základě úsilí po jednotě se lidé snaží sjednotit s tělem a tudíž sklouznou do sexuality. Příroda

využívá úsilí o jednotu - o někdejší božský stav - a používá ho, aby zplodila další potomstvo. Velkým zklamáním však je to, že sexualita nemůže vytvořit jednotu. Co je nemožné, zůstává nemožným, a všichni žijí tvorové po pohlavním styku zesmutní, nehledě k tomu, že se unavili ztrátou síly. Neboť *duše zůstává neuspokojena*, touha po rajske jednotě působí dál a příroda získává z této neuspokojené touhy lští stále nové potomstvo. Nuže, bylo by pro tebe nejvyšší žádoucí, abys *nenechávala bez zábrany proudit do svého těla úsilí po jednotě*. Já jsem dostatečně obrněn, abych odolal tvé okouzující kráse, ale mohou být mladší, nezkušení lidé, kteří ti neodolají, když se jim tak vrhneš kolem krku. Ale radím ti samozřejmě zbytečně," říká Ptahhotep s úsměvem, „chybí ti prostě zkušenosti. A této nezkušenosti nyní vděčím za tvé prudké projevy lásky."

„**Otče** mé duše," říkám, „ale nezlobíš se na mne?"

Ptahhotep se usmívá: „Ne, ne, mé dítě, vůbec se nezlobím. Dokud objímáš pouze mne, je ještě vše v pořádku. Ale buď s jinými muži velice opatrná! Čím výše v duchu vystoupíš, tím neodolatelnější bude tvé vyzářování. Nemusíš vůbec přistoupit k němu tak blízko, abys nechala působit svou přitažlivost. Buď velmi opatrná, abys nepůsobila na muže zhoubně."

„Otče," zeptala jsem se polekaně, „myslíš, že jsem málo duchovní? Vidíš, jak úspěšně dělám svá cvičení. A Mentuptah je se mnou také velmi spokojen, dokáží ovládat své tělo a své nervy už ve velice vysokém stupni. Složila jsem všechny přípravné zkoušky."

„Ano," říká Ptahhotep, „duchovně jsi probuzena a pánem svého těla. Ale současně jsi na tělesné úrovni neopatrně upřimná. Nezasunuješ před tyto dveře závoru - ne, že bys to nedokázala, ale protože vždycky nechceš! Nechráníš své tělo dostatečně před vysokou frekvencí duchovních vibrací a to je stálým nebezpečím pro tvá nervová centra. Když tvé duchovní síly vstupují do těla, vedeš tyto vysoké frekvence netransformované do nízkých nervových center, a to je pak nebezpečí, že se vyšší, jemnější nervová centra spálí a zahynou. Byla by škoda toho jemného nástroje. Máš dost sebeovládání, když chceš. Ale často otěže odhazuješ ze samé bujnosti. Nechceš prostě někdy cvičit ovládání. Buď bdělá, mé dítě, buď neustále bdělá!"

Ó, Ptahhotepe, můj milý, věrný mistře! Už tenkrát jsi viděl, co nevyhnutelně přijde, ale přesto jsi mne chtěl zachránit! Ale nejlepší **rada** nemůže změnit nezkušenost ve zkušenost a moje vnitřní nevyrovnanost, moje nevázanost musela být uvedena teprve těžkými zkušenostmi do rovnováhy.

BUDOUCNOST
A VÝCHOD SLUNCE

Začíná nové, dlouhé období mého života. Zkoumám každou svou myšlenku, každé slovo, každý čin. Zvažuji, zda skutečně projevuji na pravém místě a v pravý čas božské a nikoli satanické. A při tomto neustálém bdění, za trvalého sebezpozorování, objevuji, jak jsem dosud neukázněná, **neumírněná** a smyslná, jedním slovem - osobní. Jak dlouho ještě bude trvat, než se už nedám chytit vášněmi, než se přestanu ztotožňovat se svými zevními dojmy, ale zůstanu vždy pánem všech tělesných, duševních a duchovních sil?

V tomto období přípravy na zasvěcení chodím do chrámu už jen dopoledne a vracím se po tělesných a duševních cvičeních do paláce. Odpoledne se zúčastňuji veřejného života. Výlety lodí a vozem se střídají s cestováním a prohlídkami různých sídlišť.

Ale nudím se příšerně při těchto výletech a zábavách. Ne, že bych neměla ráda společnost, to ne! Jsem ráda mezi lidmi, ale s takovými, kteří se mi podobají a mají mi co říci. Avšak tyto lidé jsou zcela jiní než my z pokolení Synů božích. I my máme lidskou krev, už nejsme čistou rasou, ale přesto žijeme vědomě v duchu a ne tak hmotně, jako pokolení lidí. Jakoby úplně zapoměli, že jsou ve svém Já svobodnými duchy a že tělo je pouze nástrojem projevu.

Tito lidé jsou natolik ztotožnění se svým tělem, že *žijí v domněnce, že jsou pouze tělem*. **Žádá-li** si jejich tělo potravu, myslí, že oni chtějí jíst, že oni jsou hladoví a místo, aby přijímali potravu pod ostrážitým dohledem ducha, chovají se, jakoby sami jedli a ne tak, jakoby byli pouze pozorovateli svého těla. Jedí stejně hltavě jako zvířata. Pozorují je během „krmení“ a často bych nejrady odvrátila hlavu, abych neviděla jejich živočišné chování. Také nechávám své tělo jíst s chutí, přivádím žaludku a trávicím orgánům čisté síly a vychutnávám jídla, aby tělo

mohlo vsát cenné síly potravy, ale jak bych se s tím mohla ztotožňovat? Mé Já nemůže být hladové, jelikož není hmotou, ale pánem hmoty. Mé vědomí sice přebírá zprávu těla, že vyžaduje potravu, vnímám to jako pocit hladu. Ale mé Já nejí a nepije. Jak bych mohla, byť jen na okamžik **zapomenout**, že je tato funkce nutná pouze proto, aby udržovala tělo zdravým? Mé Já však s tím souvisí jen natolik, že kontroluje a bděle pnhlíží, co tělo přijímá a **dbá**, aby zuby a jazyk správně vykonávaly svou činnost.

Nikdy nemohu pochopit lidi, kteří po svém živočišném jedení říkají: „To *mi* ale chutnalo!“ - „Jemu“ chutnalo? Neví, že to chutnalo jeho patru? Ach, ubozí lidé, kteří jsou otroky svých tělesných žádostí ...

Nerozumíme si. Ale otec a Ptahhotep říkají, že je naší povinností pobývat mezi nimi a vzbuzovat v nich vyšší potřeby. Přitom otec ví, že se vznešení jeho dvora většinou zajímají jen o to, jak a kde by mohli získat vysoké a výnosné postavení, aby co nejdříve zbohatli a uspokojili svou touhu po moci. A dále - tito synové člověka loví divoká zvířata, užívají svého rozumu k zabíjení nevinných zvířat a ještě jsou na to **hrdí** ! Měli by se za to stydět. Tito lidé jsou mnohem horší než zvířata. Zvířata usmrcují pouze z hladu! Avšak lidé zabíjejí z vášně, protože jim zabíjení - válka a lov - dělá radost. Ale otec říká, že lidstvo je ještě nevyvinuté a nemůže být posuzováno podle našich měřítek.

Považují také za nesmírně důležité, z jaké rodiny pocházejí. Když mají o jednoho předka z pokolení Synů božích víc než jiný, hovoří o tom co nejčastěji a opovrhují každým, kdo jich tolik nemá. Proto kladou velký důraz na to, z jaké rodiny pochází dcera a z jaké syn, kterého si bere a obráceně. Jak směšné! Jakoby nevěděli, že pozemský život je jen poutí mezi narozením a smrtí těla a že Já je v každém živém tvoru totéž. Pouze tělo má „původ“. Jak stojí člověk vysoko, to je určeno výhradně jeho stupněm vědomí. Často se stává, že člověk s několika předky z pokolení Synů božích má nižší stupeň vědomí než jiný s mnohem menším počtem předků z božské rasy.

Když se mezi těmito lidmi zdržuji, mám pocit, jako bych byla pohromadě s mrtvými, kteří žijí, pohybují se, mluví, jedí a pijí jen proto, že v nich působí přírodní síly. Kde zůstává vědomý duch, který

ovládá a řídí přírodní síly - jak ve vlastním těle, tak venku, ve vesmíru? Vůbec nevědí, že mají schopnost řídit tvůrčí síly. Jsou tak slepí, že vidí pouze zevní tvar člověka a nemají ponětí, že vidím jejich myšlenky, pocity a celou jejich duši - tedy vnitřního člověka. Klidně mi lžou do obličeje, protože - jelikož nedovedou číst mé myšlenky - myslí, že ani já nevidím jejich myšlenky a nevím, že myslí zcela jinak než mluví. Nejsou si vědomi, že lež vytváří jakýsi druh izolace a že se v jejich vyzářování vytváří tmavý stín jako kouř, který je nejen ošklivý, ale také zapáchá. Moji lvi na lvím dvoře ihned cítí zápach těchto lhářů a **dostane-li** se některý do jejich blízkosti, krčí nos, pak vstanou a vznešeně se vzdálí s pohrdavým pohledem. Nesmím se však takto bránit, ale musím dávat zdvořilé odpovědi, jako bych faleš jasně neviděla ani nečichala.

Jsem mnohem raději samotná s otcem. Dal pro nás dva postavit u moře, v zahradě plné stínu, rozkošný dům. Pokud má volný čas, jezdíme tam po Nilu - pouze s nejnужnějším služebnictvem - a těšíme se oba z nádherného klidu, z nekonečného moře, a míru vzájemné společnosti.

My dva, otec a já, milujeme moře, velkou matku země, s velkou oddaností. Jsme šťastni v malém domku u moře a náš život je s mořem úzce spjatý. V tomto spojení prožíváme naprostou svobodu, **nepomíječnost**, věčnost ...

Využíváme každé příležitosti, abychom byli moři blízko. Procházíme se po pobřeží, hledáme mušle, pak často vyjíždíme na Širé moře v menší loďce a sami veslujeme. Je to nádherné, když se moře rozprostírá při pěkném počasí **nehnutě** a hladce jako nesmírné zrcadlo, ale také kouzelné, když má za bouře obrovské vlny a hází loďkou jako houpačkou nahoru, a pak zase do hloubky. Odložíme své šaty, skáčíme do vody a plaveme v nádherně chladných vodách. Po veslování a koupání ještě sedíme dlouhé hodiny na břehu moře a mohu se otce vypyávat.

„Otče," říkám jednou, Jak je možné, že jsou lidé tak slepí k duchovním pravdám? - Co se stane se světem, až - jak mi říkal Ptahhotep - se vláda dostane do rukou lidí? Bude to mít hrozné následky, když vláda přejde na lidi, posedlé vášní k moci a sobectvím. Také již tuším

budoucnost, cvičení v chrámu otevírají sílu mého vnitřního zraku a má jasnovidnost se denně vyvíjí, ale přesto nevidím vše tak jasně jako Ptahhotep a ty."

Otec se dlouho dívá na moře. Konečně říká: „Ano, Země musí projít během mnoha tisíciletí velmi těžkými obdobími. Jak už víš, opustili zcela čistokrevní Synové boží pozemskou úroveň již dávno. Jejich Synové ze směsi obou ras, kteří však v sobě nosí dosud možnost plného božského projevu, také postupně zmizí zcela ze Země. Aby však byly vyšší vlohy dědičnosti rozmnožovány i tehdy, když čistokrevní Synové boží Zemi už opustili, brali si jejich Synové, kteří ještě zdědili schopnosti svých otců a získali zaslíbení, opět za ženy dcery lidí, a to tak pokračovalo po generace, toto křížení prostoupilo všechny úrovně života obou ras.

Pokud však vlny tvůrčí síly usilují o další **materializaci**, vítězí v dědičnosti vždy pozemský prvek. A tak se na Zemi rodí stále méně potomků Synů božích s původním podlouhlým tvarem hlavy, a tím s možností projevat vyšší schopnosti. Podle zákonů dědičnosti však byla přesto stálým křížením vytvořena možnost, aby se čistokrevný Syn boží mohl kdykoliv znovu vtělit - dokonce v nejtemnějším, nejhmotnějším období. Neboť se blíží čas, kdy se budou rodit pouze lidé s krátkou hlavou a převezmou vládu všude na světě, i zde, v Egyptě. Nebudou vlastnit duchovní zření a **moudrost** dynastie, pocházející z vyšší rasy a nebudou vládnout s nesobeckou láskou, ale rozumem, surovým a slepým usilováním o moc a z čistého sobectví.

Stálým křížením mezi Syny božími a dcerami lidí vznikla postupně **mezirasa**, která předává dědičné vlastnosti obou ras dál. Četní jedinci zdědili sice lidskou krev, ale podlouhlý tvar hlavy a všechny s tím spojené duchovní a magické vlohy svých předků po otci. Stálým dalším křížením však vznikne podle zákonů dědičnosti dokonce ve stejné rodině stále více variací různých jedinců, se stále méně božskými dědičnými vlohami. Již dnes se stává, že je z několika bratrů těže rodiny jeden ještě zcela duchovně-božský, druhý však tělesně lidský a třetí třeba směsí obojího. Poměr mezi vysoko a nízko stojícím se stále více přesouvá v neprospěch vyšší rasy. Není divu, že bratři zaměření na tělesné, většinou hořce nenávidí své bratry s **duchovně-božskými**

vlohami a tato nenávisť se často projevuje v tragických střetnutích.

Avšak vysoké vědění zasněženčů, díky stále se zvětšujícím vlnám křížení a dědičnosti, také proniká stále hlouběji do lidu. Bude vznikat stále více variací a růzností, až nakonec bude v každém člověku možnost získat nejvyšší stupeň vědění a zasněžení. Obrovský rozdíl **mezi** vševedoucími, zasněženými členy vládnoucí rodiny a dosud zcela nevědomou a nevyvinutou lidskou masou, který se zdá nepřekonatelný, bude stálým křížením během mnoha tisíciletí zcela vyrovnán. Vládcí a lid se stanou stejnými lidmi. Obě rasy, Synové boží a primitivní lidé *ve své čisté formě* postupně úplně zmizí, budou však vždy zrozeni jednotlivci nejrůznějších vývojových stupňů; u některých se více projeví zděděné vlastnosti jejich božských předků, u jiných nižší lidské vlastnosti.

Jelikož časem všichni lidé ponесou dědictví z obou stran, budou spolu žít tak pomíchaně, že je nebude možno rozeznat podle vnějších rasových znaků, ale pouze podle jejich charakterových vlastností a schopností. Jednotlivci s vyššími schopnostmi budou mít stejný tvar hlavy jako ostatní lidé, ale přesto budou vynikat nad masou jako velcí vědci, umělci, filosofové nebo mystikové. Podlouhlý tvar hlavy postupně zmizí stejně jako tvar hlavy primitivního člověka, podobající se opici. U smíšené **mezirasy** budou mozková a nervová centra, sloužící k projevu vyšších duchovních a magických schopností, ještě po mnoho tisíciletí v nevyvinutém, **latentním** stavu. Proto bude i tvar hlavy zakulacený. Oproti tomu lidé silně vyvinou ta mozková centra, která slouží rozumu, a proto budou mít pozdější generace mezirasy vysoká klenutá čela.

Jako vniknou duchovní silové vlny vyšší rasy křížením do stále širších kruhů, až dosáhnou nízko stojících lidských ras a umožní vědění i jim, tak se dostane i světská vláda do rukou stále níže stojících lidí. Ve své nevědomosti samozřejmě nejdříve zničí velké božské kultury, založené Syny božími v nejrůznějších částech Země. Pouze několik zřícenin a zbytků dnešních nádherných staveb a pomníků bude hlásat, že na Zemi kdysi vládly vědění, moudrost, dobrota a krása. Postupem času budou lidé postupně vědět o **všemohoucnosti** a vševedoucnosti velkých **„bílých mágů“** a „zasněženčů“ pouze z legend; avšak ve své domýšlivosti a aroganci budou po mnohá tisíciletí považovat *tyto legendy za pouhé pohádky*.

Stálým křížením mezi oběma rasami se vytvořil vývojový žebřík, po kterém může vystoupit i primitivní člověk nejnižšího stupně. Neboť *i živočichům podobní lidé nejsou nic jiného než čistí duchové, kteří padli do nejhlubší hmoty, ztratili ve hmotě své božské vědomí a neuvědomují si již svůj vysoký původ.* Aby měli možnost uvědomit si zase nejvyšší duchovní úroveň, přinesli Synové boží velkou oběť, že vydali své **síly** v manželstvích s dcerami lidí. Těmito manželstvími však sami zakotvili ve hmotném světě a musí spolupůsobit v celém období vývoje jako pomocníci: někteří v lidských vtěleních, jiní v **beztělesném**, duchovním stavu.

Úroveň vládnoucí třídy bude klesat stále níže. Moc poputuje z jednoho národa ke druhému. Na Zemi budou zuřit neustálé války. Jejich následkem bude nevědomost, chudoba a bída.

Poslední zasvěcenci nevydají těmto lidem svá zařízení, jimiž ovládají přírodní síly a disponují obrovskými tvůrčími silami, působícími ve skrytu. Zničí všechny své přístroje, než opustí pozemskou úroveň na tisíciletí. Jeden z posledních zasvěcenců, již z jiného než egyptského národa, který však zde vyrostl a bude zasvěcen, zachrání takový přístroj z Egypta a **kněží** jeho národa budou moci po nějaký čas sčíst tajemství. Ale přijde čas, kdy bude muset poslední zasvěcenec opustit Zemi a ten zničí poslední přístroj. Musí to učinit, aby nevědomí lidé ze samé touhy po moci a majetku nezničili sami sebe navzájem a - řetězovou reakcí - zase celé světadíly. Zkáza, která způsobila potopu někdejších Synů božích, se nesmí opakovat.

Až budou všechny přístroje zničeny a vysoké vědění ze Země zmizí, budou muset lidé obdělávat půdu vlastními tělesnými silami, budou muset i kameny otesávat vlastnoručně jako primitivní lidé. Budou však trpět i tyranstvím svých bližních, pocházejících z jejich vlastní **rasy**.

Jelikož však síly, pramenící z nedělitelné jednoty, neustále usilují o vyrovnání ve všem, co se projevuje na pozemské úrovni, právě tyranství sobeckých vládců probudí lidstvo z jeho nevědomí a jeho pozornost se tak obrátí utrpením a bolestmi na vyšší duchovní pravdy.

Duchovní vůdci Země musí zdánlivě ponechat lidstvo samotné, protože má najít božské pravdy v sobě a v přírodě - stojíc na vlastních

nohou, ze svobodné vůle, nezávisle a samostatně. Jinak by nikdy nemělo možnost pozvednout se až k nejvyšší úrovni. Ale stejně jako dobrá matka nechává své dítě dělat samo první kroky, aby se osamostatnilo, ale pozoruje jej z určité vzdálenosti, aby mu pomohla vstát, když upadne, tak i duchovní vůdci budou pozorovat Zemi, aby v případě nutnosti zasáhli a pomohli lidem z těžkých situací. Jsou činní na duchovní úrovni a odtud působí na lidstvo, řídí ho a vedou. Až budou na Zemi panovat pověra a omyly místo vědění, až bude duchovní temnota tak velká, že bude hrozit překročení **nejzazší** meze, pak zase znovu na sebe vezme několik Synů božích těžkou obět', že sestoupí na Zemi, aby v lidském těle přinesli lidstvu útěchu a božské světlo.

Křížením mezi lidskou a božskou rasou se rozmnožuje dědičnost, a tak je tu vždy možnost, aby Syn boží dostal skrze čistou ženu tělo se všemi orgány, aby se mohl dokonale projevit. Synové boží se budou vtělovat během mnohých tisíciletí v každém období vývoje Země, aby učili lidi zákonům ducha, lásky a nesobeckosti a splnili nejrůznější úkoly. Až bude vláda na Zemi již všude v lidských rukou, budou ještě někteří v určitých zemích sedět na trůně, vládnout s moudrostí a spravedlností a vytvářet opět nové vysoké kultury na Zemi, či alespoň na části Země. Jiní přinesou lidstvu jako vědci, umělci a mystikové nejvyšší umění, hudbu, literaturu. Přinesou světu nové myšlenky, nové vynálezy, aby byl vývoj Země veden novými směry. Tito Synové boží většinou povedou osamělý **život**, často v největší chudobě a opuštěnosti, neboť bude velmi málo lidí, kteří jim porozumí. Jejich duchovní světlo však bude vyzářovat ve stále větších vlnách a kruzích a jména těchto duchovních obrů budou známa ještě po tisíciletích a bude o nich vyučováno v nejvyšších školách synů člověka.

Budou však i takoví znovuvtělení Synové boží, kteří budou mezi lidmi působit v skrytu. Budou se zdržovat ve vysokých horách, v jeskyních a na jiných odlehlých místech, kde budou **nerušeně** vyzářovat ze své samoty nejvyšší síly do atmosféry Země. Lidé, kteří budou vyvinuti už natolik, že budou moci přijímat tyto silné vlny, *se automaticky zapojí do tohoto silového proudu a budou se Syny božími spolupracovat*. Často nebudou ani vědět o tom, že jsou zapojeni. Budou

pracovat a působit ze svého ‚**vnitřního** přesvědčení‘ a nebudou vědět, že tímto vnitřním přesvědčením je právě božská síla, vyzařovaná a řízená Syny božími. Tak budou někteří vysoce vyvinutí lidé předávat a hlásat celému světu nauky, které Synové boží přinesou Čas od času na Zem. Davy těmto vysokým pravdám neporozumí ihned, jelikož však pocítí v nich obsaženou lásku a sílu, budou těmto pravdám věřit. Tímto způsobem vzniknou z božsky vysokých nauk Synů božích náboženství.

Všichni Synové boží přinesli a přinesou do nejrůznějších částí Země tytéž pravdy, avšak lidé je budou *různě vykládat a předávat svým potomkům podle svých ras a stupně svého vývoje*. Tím vzniknou z *těchže pravd různá náboženství*. Stane se, že tentýž Syn boží se znovuvtělí v různých dobách na různých místech Země, aby lidstvu zvěstoval nejvyšší pravdy. A lidé vyvinou z *těchže pravd*, pocházejících z téhož ducha, v různých částech Země *různá náboženství*. Kvůli rozdílům vzniklým pouze z lidské nevědomosti, se lidé budou chtít navzájem ‚ve jménu božím‘ poslat do pekel a spolu válčit.

Vývojové stupně národů budou velmi rozdílné, a proto se bude se znovuvtělenými Syny božími také různě zacházet. V některých zemích budou lidé více zaměřeni na božské pravdy, tam pak budou Synové boží poznáni, slyšeni a uctíváni.

Ale silové vlny se budou rozbíhat stále dál, až k nejzazší hmotné hranici. Dojde i tomu, že se Synové boží budou muset vtělovat v nejtemnějším údobí Země, kdy bude vládnout materialismus, nenávisť, závist, bázeň a strach. V těchto dobách, izolovaných od božských pravd, se bude se Syny božími zacházet velmi zle. Nevědomí lidé posedlí touhou po moci, budou Syna božího mučit a zabijí ho. Vezme však přesto tuto oběť na sebe, neboť se tím uvolní největší magická síla. V lidech se probudí duch a zvítězí nad temnotou jejich duše. Tvář Země se postupně úplně změní.

Od posledních, nejbližších hranic budou tvůrčí silové vlny opět proudit zpět a nastane období vzestupu. Lidem bude dána stále větší příležitost spolupracovat se Syny božími na velkém díle vysvobození Země a postupně se projeví stále více duchovnosti. Pak se hromadně *znovuvtělí jedinci, kteří byli kdysi vtěleni v božské rase*, ale buď nemohli

projít zkouškami zasvěcení, nebo během zasvěcení zemřeli, nebo **později** již jako zasvěcení padli.

Tito jedinci si opět uvědomí ztracené vědění a zatímco se v některých částech Země budou lidé i nadále vzájemně zabíjet, připraví stále rostoucí skupina lidí, kteří se zapojí do sil vyzařovaných Syny božími, nový duchovní život.

I lidé pocházející z nízké rasy postupně dosáhnou vyšších úrovní. Nejdříve porozumí pouze rozumem, že jsou schopni vyššího úkolu a že by mohli žít na Zemi mnohem šťastněji bez vzájemného zabíjení a zotročování. Čím výše se lidstvo vyvine, tím více bude materialistický názor ztrácet svou sílu a zmírní se touha po majetku. Zmizí touha po dobývání a po moci a lidé nasadí své síly - místo aby proti sobě bojovali - k tomu, aby si podmanili přírodní síly. Tak postupně objeví, že si nemusí vydělávat svůj chléb nejtěžší tělesnou prací, napájet zemi potem své tváře, ale že mají možnost - zaktivizuj í-li svá nejvyšší nervová centra - vládnout přírodními silami. Tím se Země dostane opět pod vládu vyšších silových vln. Lidé postupem doby nebudou chápat jen rozumem, ale také zažijí a uskuteční vysoké božské pravdy. Tak se opět vyvinou velmi vysoké kultury.

Dokud se člověk ztotožňuje s hmotou - se Zemí - je stav jeho vědomí spojen se Zemí: *je Zemí*. **Tudíž, opotřebuje-li** se jeho tělo a zemře, zemře i on, to znamená, že vědomí člověka přestává existovat a ponoří se do latentního stavu. Lidé tomu říkají smrt.

Avšak u člověka v duchu znovu probuzeného, který stál během svého tělesného života vědomě nad hmotou, je tomu naopak. Pro něho je smrtí znovuzrození v těle. Smrt těla však je probuzení z těla: je to zmrtvýchvstání, *vzkříšení, život*

Až se lidé nebudou ztotožňovat s tělem, symbolicky řečeno: až nebudou jíst ovoce se stromu poznání dobra a zla, ale projeví výhradně pravou stranu stromu poznání a ponechají jeho levou stranu v neprojeveném, budou žít sami v sobě a jako děti Země v rajském stavu. Lidstvo musí dosáhnout tohoto stupně vývoje.

Bude to těžký boj, než Země dosáhne tohoto stupně, avšak duchovní síly postupně proniknou i nejizolovanějším srdcem a Země se po dalších

tisíciletích opět stane zaslíbenou Zemí. Jednou, v daleké budoucnosti bude uskutečněno vykoupení Země!"

Otec končí a dívá se ještě dlouho na moře, jakoby tam chtěl vyčíst budoucnost.

„Otče," ptám se, „pověz mi, zúčastníte se, ty a Ptahtotep, této velké práce také? Narodíte se během příštích tisíciletí znovu na Zemi pro nějaký úkol? A já, otče? Co se stane se mnou? Vidám často jasně budoucnost jiných lidí, ale když hledám svou vlastní budoucnost, klade se mi hustá mlha před oči, kterou nemohu proniknout."

Otec se na mou otázku na mne podívá velmi zvláště, pak mne obejmě kolem ramen, přitáhne mne k sobě a říká: „Narodím se ještě několikrát v těle, jelikož jsem sňatkem s tvou matkou zakořenil více ve hmotě, než našemu duchu odpovídá. Ale Ptahtotep, který nikdy ze své **duchovosti** nevystoupil, nikdy se neztotožnil s tělem, se po dokončení svého současného úkolu na Zemi nevtělí po více než deset tisíc let. Bude řídit vývoj na Zemi společně s mnohými jinými Syny božími z duchovní úrovně a odtud působit na pozemskou atmosféru.

Vstoupí s ním ve spojení mnoho vysoce vyvinutých lidí, kteří budou také spolupůsobit na velikém díle vysvobození Země. Ti musí splnit úkoly, které jim Ptahtotep svěří, zcela samostatně a sami. Když splní jeden úkol správně, dostanou vždy nové, postupně vždy těžší úkoly. Během mnohých tisíciletí lidé, kteří duchovně dozrají budou také zasvěcení, ale už ne tak jako nyní v pyramidách, ale dostanou, venku, v životě, úkoly, které budou jejich zasvěcovacími zkouškami. Tímto způsobem se pomalu vyvinou ve spolupracovníky naprosto rovnocenné Synům božím.

Avšak s Ptahtotepem budou spolupracovat i oni padlí Synové boží, kteří se pustili příliš hluboko do hmoty, vedli své vysoké duchovní všepronikající vibrace do mozkových a nervových center, zařízených pouze pro nižší, transformované vibrace, a pak je spálili - čímž padlí ještě hlouběji do hmoty. Ti se mohou vypracovat znovu na svůj původní božský stupeň pouze zkušenostmi, nasbíranými během několika znovuvtělení. Musí probudit svá vyšší mozková a nervová centra ve svém těle, stojícím na nižším stupni, pomocí mnohého utrpení a mnoha bolestí a

také pomocí usilovného, dlouhého cvičení - aby se tyto orgány, kterými se projevují duchovní a magické schopnosti, staly opět aktivními. Nikdy se nebudou mezi lidmi cítit plně doma, neboť celý jejich způsob myšlení zůstane odlišný od myšlení lidí, nikdy zcela nepochopí pozemsky-lidský život a nikdy si ho úplně neosvojí. Budou mezi lidmi putovat jako cizí, nepochopení a osamocení a budou považováni za podivíny. Většinou dostanou za úkol - jak jsem se již zmínil - učit lidi vědám, umění a literatuře a přinést na Zem nové myšlenky. Budou některými - kteří jim budou rozumět - uctívání, jinými nenáviděni ze závisti a žárlivosti, protože budou muset uznávat jejich vysoké kvality.

Tito padlí synové a dcery boží se probudí ze svého hmotného snu mnohým utrpením a bolestmi; najdou spojení se svými ztracenými bratry a znovu získají své ztracené kosmické vědomí. Pak také budou se svými bratry spolupracovat vědomě na velkém díle a hlásat na Zemi božské pravdy."

Ptám se svého otce: „Řekl jsi, že Synové boží postupně zmizí ze Země a lidé převezmou vládu na Zemi, přesto, že nebudou ještě probuzeni na duchovní úrovni, ale budou zcela tělesně sobeckí. Jak ale pak budou lidé ovládat lvy? Tato nádherná zvířata jsou tak vysoce citlivá, že ani nyní nestrpí ve svém okolí sobecké lidi. Jelikož jsou na své živočišné úrovni projevem nejvyšší síly - síly slunce, jsou také zaměřeni na vibrace slunce, na upřímnost, odvahu, lásku a mají tak jemné nervy, že nesou nižší vyzařování. Cítí ihned, když se k nim někdo blíží s touhou po nadvládě a se strachem, namísto s láskou, a proto nenávidí sobecké lidi, toužící po moci. Jak potom budou moci lvi sloužit lidem? To si nedovedu vůbec představit, otče."

„Tvá představivost pracuje naprosto správně, když ti neukazuje obraz, jak lvi slouží lidem. Neboť lidé skutečně nebudou přáteli těchto nádherných zvířat. Sobeckí lidé mohou a budou krásnými slovy a lžemi podvádět sebe navzájem, nikoliv však lvy! Zvířata si nevšímají zdání, vidí pouze pravdu, **protože jsou sama pravdivá**. Lvi přestanou být domácími zvířaty a stáhnou se, zdivočelí, do pouště a do pustin, daleko od lidí."

„Ale otče, které zvíře pak potáhne lidem jejich vozy? Voli a osli přece jdou příliš pomalu?" Otec se usmívá: Již dnes jsou země, kde

stojí ve službách člověka nádherné zvíře, příbuzné oslu a zebře, a je blízko doba, kdy bude toto zvíře uvedeno jako domácí zvíře místo lva i zde. **Nezapomeň**, že naše vláda znamená mír. Vytváříme v zemi pořádek a bohatství moudrostí a láskou. Lidé tudíž teď nemají důvod, aby spolu bojovali. Až však moje vláda skončí, přijde panovník z jiné rodiny a založí jinou dynastii. Bude mít ve svých žilách už mnohem více krve lidského původu a nebude vládnout jen svou moudrostí, ale bude dobývat i sousední země. Přejde doba, kdy moc této země už nebude udržována věděním a nesobeckou láskou, ale bude stále silněji vládnout surová síla a vše krásné, dobré a pravdivé bude zatlačeno do pozadí. Pak bude hrát ono zvíře, podobné zebře, velkou úlohu v životě člověka. Je to poslušné zvíře a i když není tak silné jako lev, má proti němu výhodu, že se zúčastní s lidmi i války, což by neudělalo žádné jiné zvíře, aniž by samo zdivočelo a stalo se nebezpečným.

Ale v průběhu dalších tisíciletí udělají lidé takové pokroky, že objeví, jak možno dát do pohybu vozy i bez zvířat. Vysoké **rase** Synů božích byla známa všechna tajemství stvoření. Dokázali zbavit svá vozidla přitažlivosti Země a řídit je silou svých myšlenek. Zanechali pozdějším generacím mnoho záznamů a vyobrazení o svých vozech, které létaly díky tomu, že byly bez váhy a byly řízeny myšlenkami. Někteří Synové boží zachránili tyto záznamy na impregnovaných palmových listech, ještě před zničením jejich vlasti, do jiného světadílu. Někteří zasvěcenci je tam strážili ještě dnes a budou je strážiti ještě po šesti až osmi tisíci letech, až lidé už budou znát zcela jiné metody řízení svých vozidel na zemi i ve vzduchu. Nikoliv silou myšlenek, a proto to nebude zdaleka tak bez nebezpečí, jako u Synů božích. Později pak lidé objeví všechna tajemství Synů božích, také poslední tajemství života. Pak se uzavře kruh vývojového období,"

„Otče, pověz mi, prosím, mou budoucnost.“

Otec se na mne znovu podívá tím zvláštním, smutným pohledem, pak mne přitáhne ještě blíže k sobě a říká hlasem, z něhož jasně slyším ovládaný smutek: „Milé dítě, již předtím jsem mluvil o tvé budoucnosti, ale nepoznala jsi ji jako *svou* budoucnost. Tato skutečnost, a také to, že svou budoucnost vidíš v husté mlze, je důkazem, že Já světa - Bůh -

ti z dobrých důvodů nechce budoucnost ukázat. Jak bych mohl překročit jeho vůli? Buď spokojena s tím, že je pro tebe lepší, když svou budoucnost neznáš. Kdybys ji znala, nemohla bys správně plnit své dnešní úkoly a povinnosti. Ale tolik ti mohu říci, že *oba budeme tyto události spoluprožívat*. Jen ne v tělesném společenství. Čas od času se budeme muset znovuvtělit, ale ne současně a ne na stejném místě. Přijde také doba, během které ty budeš muset ještě pobývat na Zemi, zatímco já už budu působit do atmosféry Země z duchovního světa energie stejně jako Ptahhotep a ještě mnoho jiných Synů božích. Ale ve snu se s námi často setkáš ... Ale to vše není tak důležité, ať přinese tvá budoucnost cokoli, budeš s námi věčně spojena v jednotě nejvyššího Já ..."

Objímám ho a opakuji šťastně: „Ano, otče, patřím k vám a nikdy mne neopustíte!"

„Nikdy tě neopustíme!" opakuje otec vážně a slavnostně.

Večer sedím s otcem na terase a těšíme se z nádherného západu slunce u moře. Zatímco na západě slunce klesá stále hlouběji, ukazuje otec na obrovské ústí velké řeky a říká: „Podívej se, po mnohých tisíciletích bude tam, kde se nyní valí vlny oceánu, také pevná země s městy a domy a čilým dopravním ruchem. Nil naplavuje neustále mnoho země, břeh narůstá stále dál do oceánu. Před tisíciletími byla zde, kde nyní sedíme, samá voda a po tisíciletích bude tam v moři, daleko odtud, kde nyní vidíš větrem poháněnou plachetnici, také pevnina. Tvář Země se mění - nejen světovými katastrofami, ale též pomalým působením vody.

Během jeho slov slunce pomalu zapadá. Obloha ukazuje všechny barvy duhy, mění se každým okamžikem, pak slunce zmizí za obzorem a krátce na to panuje hluboká tma; pouze hvězdy svítí jako velké dýmáky.

Sedíme ještě dlouho na terase a vyprávím otci, že dokáži navázat telepatické spojení. Otec mne chce vyzkoušet, zda ovládám svá vyšší nervová centra. Zkouší se se mnou dorozumět pouze ztotožněním v duchu. Oba máme radost, když pak dokáži opakovat jeho němá sdělení nahlas. Jsem už tak daleko - prozatím po západu slunce - že dokáži navázat spojení i s Ptahhotepem. Soustředí se nyní na Něho

a v mém nitru se objevuje jeho postava, jeho ryzí tvář, ale obzvláště jeho oči. Pak slyším jeho sdělení jako ozvěnu, která se ozývá v mém nitru. Slyším zřetelně jeho hlas, jeho dobře známý a vroucně milovaný hlas, jako svůj vlastní vnitřní hlas. Potom jeho obraz pomalu bledne a pozoruji, že se vůči mně izoluje; soustřeďuje se na něco jiného.

Dostávám chuť navázat spojení s **Imou**. Soustřeďuji se na něho a už se jeho obraz objevuje v mém vědomí. Vidím ho, jeho krásnou andělskou tvář, jak se na mne usmívá a sděluje beze slov, že mi rozumí a má velkou radost z mých pokroků. Milý Imo! Cítím v sobě stále jeho bratrskou lásku a pomoc.

Brzy ráno jsme opět nahoře na terase, neboť východ slunce u moře je snad ještě krásnější než západ. Je ještě tma, obloha je temně modrá, skoro černá. Pak se náhle bez přechodu objeví horní okraj slunce a s ním nádherná nachová červeň, která se rozlévá po celé nebeské klenbě, takže vzplane. Jak skvostná hra barev! Obloha ukazuje všechny odstíny nejrůznějších barev, žhavě ohnivě, až přejde pomalu do tmavě modré. Působí to na mne s takovou elementární silou, že se má duše chvěje nevyslovitelnou radostí a nekonečný pocit štěstí naplňuje mé tělo novou životní silou.

Jak často obdivuji východ slunce s terasy malého domku! Rozkoš a radost se hluboce vrývají do mé bytosti. A má radost se ještě stupňuje tím, že zde otec patří docela mně. Zde není faraónem, zde je pouze mým otcem, mým nejlepším přítelem a druhem.

Jedno odpoledne po mohutné bouři, trvající několik dnů, když vítr už povolil, ale vlny se stále ještě vysoko vzdouvají, veslujeme s otcem ven na moře, abychom se těšili z vlnobití v houpající se loďce. Náhle vidím, že se něco zmítá mezi vlnami sem a tam, vynořuje se a opět potápí, objevuje se a opět mizí.

„Otče," volám, „podívej se, co to může být?"

Otec sleduje pohledem mou ruku. „Veslujme tam!" volá zpátky a veslujeme rychle a silně. Když se přibližujeme, poznáváme, že jsou to pravděpodobně trosky plachetnice. Vidíme několik roztržených, ale ještě spojených prken, stožár s roztrženou plachtou, která se vine kolem prken. Vypadá to, jakoby se nějaká postava přidržovala prken.

„Podívej, dítě!" volá otec - a veslujeme vši silou. Zdá se, že uplynula věčnost, než dosáhneme troskek. Konečně tam jsme: hubený, asi desetiletý, až dvanáctiletý chlapec se pevně drží rozbitých prken. Už je polomrtvý, jeho nohy visí malátně dolů a jeho tělo je spolu s několika prkny váleno vlnami sem tam. Jeho oči už jsou bezvýrazné, jen ruce jsou jako srostlé s prkny a drží ho nad vodou.

Chceme se s **loďkou** zcela přiblížit, ale vlny nás stále znovu odhazují, až nakonec otec dosáhne nataženou paží prkno, které vyčnívá z troskek a velkou silou se přitahuje, abych mohla uvolnit křečovitě ruce dítěte s prkna. Tak se nám konečně podaří přetáhnout polomrtvého chlapce do naší loďky. Zdá se být v bezvědomí - veslujeme co nejrychleji zpátky. Naši sluhové si všimli, co se přihodilo, a jedou nám v několika lodích naproti. Otec nese dítě do domu. Sluhové ho pak musí držet za nohy, takže visí hlavou dolů a otec tlačuje v silném rytmu břicho a žebra, aby vytlačil spolknutou vodu. Pak nechá sluhu, aby dítě položili na jeho vlastní postel a pošle služebnictvo ven.

Nyni se děje něco velmi zvláštního: otec vyjímá z kazety, kterou jsem viděla i doma vždy v jeho komnatě a která ho doprovází kamkoliv

cestuje, hůlku podobnou kříží a nahoře končící kruhem. Uchopí hůlku za tento kroužek, drží ji pevně v ruce a začíná s ní dělat tahy nad chlapcovým tělem všemi směry. Vidím, že se otec při tom silně soustřeďuje a věnuje chlapci plnou pozornost. Drží hůlku nejdříve chvíli na temeni chlapcovy hlavy, pak ji táhne pomalu přes obličej až k srdci, tam chvíli zastavuje, pak dělá tahy od srdečního důlku přes trup až dolů k pohlavním orgánům, pak opakuje stejné pohyby přes paže až k rukám a nakonec přes nohy až k chodidlům.

Ihned, jakmile otec pokládá hůlku na temeno dítěte, toto vydechne, pak - zatímco otec dělá pravidelné tahy - dýchá pravidelně dál a jeho tělo sebou škubne. Pak přichází pomalu k sobě a když otec dělá poslední tah tohoto ošetření, chlapec náhle otevírá oči, posadí se, zřejmě zcela zdravý a bez jakéhokoli přechodu padá před otcem na kolena, objímá jeho nohy, pokládá na ně čelo a hořce pláče a vzlyká. Otec ho zvedne, bere ho na klín a uklidňuje ho láskyplně a něžně.

Chlapec mluví řečí, které rozumím jen duševním spojením. Má telepatická cvičení rozvinula mé jemnější smyslové orgány už natolik, že chápu *smysl* jeho vyprávění, aniž sleduji slova. Chlapec vypráví, že jeho otec, který je kupcem ve vzdálené zemi, chtěl dovést do Egypta různé zboží a tam je prodat. Vzal sebou ženu a dítě, aby poznali Egypt. Byli již několik týdnů na cestě, když propukla strašná bouře. Po boji s bouřičími živly, který trval několik dní, byla loď roztříštěna a všechno se potopilo. Matka a několik námořníků ihned zmizelo ve vlnách, otec, on sám a ještě někteří muži posádky se drželi trosek, pak viděl zmizet ve vlnách i otce. Držel se jen toho, co právě uchopil a víc se na nic nepamatoval.

„Otče," říkám, když dítě plačíc končí své vyprávění a pomalu se uklidňuje - vidím v jeho duševním vyzářování ještě temnou prázdnotu hrozného strachu a zoufalství - „chlapec na Zemi už nikomu nepatří. Dovol, abych ho vzala k sobě a dala vychovat. Menu ho naučí jazyku a všemu, co bude nutné pro jeho chování a může být školen v chrámě. Vidíš jakou má čistou duši a jak je inteligentní. Chci ho dovést do chrámu, aby se jeho schopnosti rozvinuly. Uvidíme, jak se tam rozvine a k čemu má talent. Snad se stane knězem. Dovol, aby zůstal u mne."

„Dobře," odpovídá otec, „můžeš si ho ponechat. Bylo ve vašem osudu, že ty jsi ho spatřila ve vlnách a našla. Patří podle vnitřních zákonů osudu tobě."

Zatímco o něm mluvíme, dítě se na nás dívá, pak jakoby rozumělo, se vrhá na zem přede mnou, objímá moje kolena a dává každým způsobem najevo svou vděčnost a důvěru.

Beru chlapce za ruku a předávám ho sluhovi, který mu obstarává šatstvo a dá najíst. Chlapec jí s takovou zdravou chutí, jakoby nebyl vůbec vyčerpán, je pouze unavený, a když mu ustelou v mém pokoji, ihned usne. Jdu ještě s otcem na terasu. Vlny oceánu se pomalu uklidňují a těšíme se ze hry barev západu slunce.

„Otče," táži se, Jaká síla je v té hůlce? Z čeho a jak byla vyrobena? Působila na dítě jako kouzlo. Chlapec byl polomrtvý a po tvém ošetření hůlkou byl jako naplněn novou životní silou."

Otec chvíli mlčí, pak odpovídá: „Malý byl skutečně naplněn novou životní silou. Tajemství hůlky také patří k zasněžení. Musíme je držet v tajnosti, protože hůlka může nejen přenášet životodárnou sílu, ale také zabíjet. Kdyby se tajemství hůlky dostalo do rukou nevědomých a sobeckých lidí, ihned by je použili **zvráceně**. Jsi již velmi blízko zasněžení a také jsi se naučila umění mlčet. Proto jsi směla přihlížet, jak jsem dítě ošetřoval hůlkou. Ptahhotep ti důkladně vysvětlí tajemství hůlky a po zasněžení tě také naučí s ní zacházet. Zítřka se vrátíme do města a přihlásíš se u něho. Udělala jsi velké pokroky v sebeovládání, tvé zasněžení se blíží. Ještě poslední poučení a dostaneš je."

Mlčím otřesená: mé zasněžení se blíží! Dlouhá léta trvající přípravná cvičení skončí a budu připuštěna do tajné svatyně chrámu. Zasněžena!

Mlčky - a v hluboké duchovní tichosti - se díváme, otec a já, na nádherné, neustále se měnící drama západu slunce!

Těch několik šťastných volných dnů rychle uběhlo. Jsme opět v hlavním městě, v paláci. Vedu dítě - ubohé ptáčátko, které ztratilo své hnízdo - do své komnaty a vyprávím Menu, co se přihodilo. Menu si dítě ihned zamilovala a zachází s ním, jakoby bylo jejím vlastním dítětem. Chlapec ukazuje na sebe a říká „Bo-Ghar", a když mu tak říkáme, šťastně se usmívá. Má jemnou povahu. Jeho tělo je štíhlé,

oduševnělé a živé, pružné a ohebné a také silné. Chápe vše snadno. Nová slova a výrazy našeho, pro něho neznámého jazyka se naučí hned, když je poprvé slyší.

Večer jdu k Ptahhotepa k večernímu pohovoru.

Když jdu s Menu po cestě, která se mi stala tak důvěrně známou, a jsem už blízko, pomyslím si, že Ima už nemusí čekat u dveří, aby mi ukázal cestu.

Znám cestu k Ptahhotepovi - dokonce i mé nohy ji znají. Ale u chrámových dveří přesto vidím, jak se Imova nádherná postava vynořuje ze tmy. Jeho čisté vyzařování proniká atmosférou v širokém okruhu kolem něho a dosáhne i mne. Dívám se na jeho krásnou postavu a zkoumám se, zda bych mohla pocítit vůči němu tělesnou náklonnost. Ne! Nikdy bych ho nemohla tělesně milovat! - Cítím mezi námi tak hluboce zakořeněnou lásku, že se s ním cítím naprosto sjednocena, jako by byl mnou a já jím. Jak by bylo možné tělesně milovat sebe sama? Ima také pochází z rodu Synů božích, má také prodloužený tvar hlavy. Je čistý, vznešený, jako anděl, duchovnost sama. Nikdy by mne nemohl tělesně milovat, nebo já jeho.

Táži se **plna** radosti: „Jak jsi věděl, že přijdu? Poslal tě snad Ptahhotep mně naproti?“

Ima se usmívá: „Ještě jsi si na to nezvykla, že v duchu probuzená bytost nepotřebuje zevní zprávy, aby věděla, co dělá nebo kde je někdo, kdo s ním je v duchu spojen? Soustředil jsem se na tebe, abych věděl, zda jsi se už s faraónem vrátila, abych připravil tvé další úkoly. A to jsem tě našel zde na cestě. Ptahhotep tě očekává, vstup. Zítra zase budeme pracovat spolu.“

Ima odchází a vstupuji k Ptahhotepovi. Během dlouhé doby stálého sebezpozorování a sebeovládání, díky které jsem se dokázala stát pánem dvanácti **blíženeckých** párů, jsem se naučila už vůbec neuvádět svou radost do těla a místo, abych se vrhla Ptahhotepovi kolem krku, vyzařuji celou svou lásku a radost nervovými centry, nosícími vědomí, hlavně však očima.

Hluboce se před ním **ukláním**.

Chápe a vidí mou naprostou nadvládu nad mými výbuchy lásky,

tedy nad silami, které ve mně působí. Chápu a vidím, že On chápe a vidí ... a jsme jednotou ducha. Ó! Tato jednota znamená tisíckrát víc štěstí než tělesné obejmутí! Jsem v této dokonalé jednotě blažená a čekám, co On mi řekne. Jeho oči na mně spočívají s láskou a radostí. Jeho pohled mnou **nerušeně** proniká.

Konečně říká. Přišel čas, abys poznala tajemství hůlky a také našich zařízení. Tvůj otec věděl, že jsi k tomu zralá, proto se chopil příležitosti, aby ti z mnohých způsobů použití hůlky ukázal životodárný. Přijď od nynějška každý večer, abych ti mohl tlumočit poslední tajná zjevení."

Druhého dne jsem už časně ráno v chrámu a všichni se těšíme na shledání. Miluji všechny neofyty, také mistra školy neofytů, toho jemného, láskyplného člověka, který nikdy neudělá zbytečný pohyb a ani sám nedovoluje zbytečné pohyby. Jeho metoda zázračně rozvíjí naši vládu nad tělem. Těmito cvičeními jsem již docílila, že dokáží tvůrčí sílu, odpovídající mému stupni vývoje - sílu svého vědomí - vést do svých různých údů a orgánů. Těmito cvičeními se stalo celé mé tělo tak vědomým a živým, že je cítím tak zřetelně, jako dříve pouze vnitřek svých úst.

Postupně jsem se naučila všechny své orgány nejen cítit, ale i vědomě řídit. Ovládám nyní například činnost svého srdce. Abych to mohla udělat, musím se soustředit na určitý bod na svém těle, kde sídlí síla, jež nás nutí vdechnout. Neboť **vydechneme-li** vzduch úplně, něco nás nutí, abychom opět vdechli, nutí nás tak silně, že vdechnout musíme. Co to je, co nás nutí vdechnout, to se objevuje hůře než to, co to není; neboť nos to není, vůbec nedýchá, je pouze otvorem, aby vzduch mohl být vdechnut. Ani plíce to nejsou, neboť lze jasně cítit, že i ony jsou pouze pracujícím nástrojem při procesu dýchání. Konečně objevíme, že nás k vdechnutí nutí síla, která má své sídlo v srdeční krajině a odtud řídí naše dýchání. Když se **vmyslíme** do tohoto bodu, mohu silou představitosti urychlit nebo zpomalit srdeční činnost - mohu ji tedy ovládat. Podobně jsem se krok za krokem naučila ovládat všechny orgány ve svém těle svou vůlí. Je to nádherné, takto ovládat tělo. Mentuptah je velice spokojený a radostně se na mne usmívá, když mne dnes opět spatří v řadě neofytů.

Po společných cvičeních se táží **Imy**. „**Imo**, slíbil jsi mi nové koncentrační cvičení.“

„Poslouchej,“ říká **Ima**, „dosud jsi své koncentrační cvičení prováděla vždy s pravidelným zpomaleným dýcháním, tak, že ty jsi vdechovala a vydechovala vzduch. Od nynějška, když se posadíš k soustředění, budeš cvičit jinak. Neboť dokud ty vdechuješ a vydechuješ, jsi totožná s tělem. Pravdou **však** je, že to *nejsi ty, kdo dýchá*, ale tvé tělo. Tvé tělo žije, protože vyšší Já - Bůh do něho vdechuje svůj vlastní dech. My všichni žijeme jen proto, že naše tělesná bytost vdechuje boží dech. Víš, že Bůh je Já v tobě. Tvé tělo tedy vdechuje tvé Já - tebe - a to mu dává život. Dokud myslíš, že jsi to ty, kdo dýchá, jsi ve svém vědomí totožná s tělem, ne však se svým Já. Když však zažiješ ve svém vědomí, že tvé tělo vdechuje tebe samu a opět tě uvolňuje ve výdechu, pak můžeš zažít velkou proměnu, že se staneš z osoby - z oživeného těla - sebou samou.

Cvič tedy nyní tímto způsobem, že ne ty vdechuješ a vydechuješ, ale že *se necháš svým tělem vdechovat a vydechovat*. Při každém dechu budeš mít pocit, že ty při vdechnutí naplňuješ své tělo životodárnou silou a tvé tělo že vdechuje tebe a při vydechnutí se stáhneš z těla a zůstaneš oddělena od těla v sobě, až do dalšího vdechu. Když se ti to podaří, zažiješ něco podobného jako při smrti těla, když se z něho stáhneš a tvé tělo tě naposledy vydechne. Cvič to nějakou dobu a pak mi řekni, čeho jsi dosáhla!“

Když chce **Ima** odejít, prosím ho, aby ještě zůstal a vyprávím mu, jak jsme s otcem našli a zachránili malého **Bo-Ghara**.

„**Imo**,“ říkám, „chtěla bych chlapce přivést do chrámu, aby byl vycvičen. Chtěl by ses jím zabývat, abys zjistil, k čemu má nadání?“

„**Ano**, rád. Promluvím s vedoucím školy neofytů a ten ho přijme. Může pak bydlet a učit se spolu s ostatními dětmi v chrámě.“

„**Ne**, **Imo**,“ říkám, „chci si chlapce ponechat. Má v sobě něco nekonečně milého a čistého. Přivedu ho každý den do chrámu a večer se mnou zase odejde. Zítra ho vezmu sebou.“

Druhého dne přichází **Bo-Ghar** se mnou do chrámu. Neví, kam ho vedu, neboť ještě nerozumí, co s ním mluvíme, ale přichází s dojemnou důvěrou, poslušně se zářícím obličejem. Je šťasten, že smí jít se mnou

a s Menu. Milovala jsem Bo-Ghara od prvního okamžiku, kdy jsem ho spatřila ve vlnách. On mne má také rád a je na něm vidět, že je opravdu šťastný jenom tehdy, když smí sedět u mne, u mých nohou.

V chrámu ho vedu dlouhým sloupořadím ve škole neofytů, kde jsou vyučovány nadané děti. Tu Bo-Ghar nechce pustit mou ruku. Chápu, že se bojí, že ho tu chci nechat. Objímám ho a vysvětluji, že může klidně zůstat, neboť se večer zase vrátí se mnou do paláce. Nerozumím mým slovům, dívá se na mne úzkostlivě svými nápadně velkýma očima; ale jelikož vidí, že se s ním neloučím, uklidní se trochu a zůstává.

Večer, když jdu pro něho, nalézám ho zřejmě již v dobrém přátelství s dětmi. Bo-Ghar právě něco vysvětluje rukama a nohama, ostatní děti mu naslouchají s největší pozorností a dělají, jakoby mu rozuměly. Když mne Bo-Ghar spatří, oči mu zasvítlí v největší radosti, běží ke mne a vrhne se mi kolem krku. Mám velkou radost, že se cítí již tak doma.

Od té doby putujeme každé ráno do chrámu ve třech: Menu, Bo-Ghar a já. Tak plynou dny a měsíce a malý Bo-Ghar se učí našemu jazyku tak rychle, že už se dokáže docela dobře vyjadřovat.

Ráno se zúčastňuje tělesných cvičení pod vedením Mentuptaha. Jeho tělo je nápadně živé, průchodnost jeho nervů neobvykle velká. Dělá cviky s velkou soustředěností a prokazuje vrozenou vládu nad tělem. **Ima** ho velmi miluje a zabývá se jím co nejčastěji. Osamělé dítě, které ztratilo své příbuzné, miluje **Imu** z plného srdce, jako dobrého bratra. Je vděčný za každé láskyplné, dobré slovo. Vedoucí chrámové školy zjistili, že Bo-Ghar nemá ani tak sklon k vědám, ale zato obrovský talent ke kreslení a modelování. Proto ho přijal Imhotep, velký umělec, jako nejmladšího učedníka do své dílny. Imhotep mu prorokuje velkou budoucnost.

Každý večer na mne čeká **Bo-Ghar** u brány chrámu a po cestě mi vypráví, co se přihodilo, co se naučil a co s dětmi zažil. Kdyby se byl **Bo-Ghar** už tak hluboko nevryl do srdce Menu, cítila by se nyní uražena, protože dříve - dokud chodila se mnou jen ona - nesměla nikdy mluvit, aby mne nerušila v myšlenkách, zatímco dítě smí vyprávět celou dlouhou cestu. Považuje však za samozřejmé, že dítěti dovoluji, co ona nesměla.

Z UČENÍ PTAHHOTEPOVA

SEDM OKTÁV VIBRACE

Stojím před **Ptahhotepem** a naslouchám zbožně jeho slovům. „Dnes ti vysvětlím zákony, na nichž spočívá tajemství zázračného působení hůlky. Jsou to samozřejmě jednoduché zákony přírody. Bůh je všude přítomný a vyzářování jeho všudypřítomnosti se projevuje ve viditelném hmotném světě jako přírodní zákon. Tudíž se nemůže nic dít mimo zákony přírody. Jsou jen na každém vývojovém stupni různé.

Jiné zákony působí v duchovním světě, jiné v mentálním a opět jiné ve hmotném světě. Ale v hmotném světě působí opět různé zákony, dokonce v téže hmotě, podle jejích rozměrů. Je například přírodním zákonem, že povrch klidné vody je vždy vodorovný. Ale tento zákon platí pouze pro určitý rozměr. Neboť kapka vody uvnitř kalichu květu je ve tvaru koule a malý živý tvor, který by žil v tomto nepatrně malém světě, by mohl zjistit, že jevovou formou vody je kulovitý tvar. Proč? Protože poměr mezi povrchovým napětím vody a silou, která vodu nutí do vodorovnosti, je u kapky, tedy malého množství, zcela jiný než u velké plochy. Přesto působí tytéž zákony.

Lidé vědí málo o silách, působících v přírodních zákonech. Znají jen ty, se kterými se seznámili v denním životě. Na ty si zvykli a říkají těmto jevům ‚přírodní zákony‘. A jelikož je pojmenovali, namlouvají si, že tyto přírodní síly také znají v jejich povaze. Považují jejich působení za samozřejmé. **Stojí-li** však před jevem, o kterém dosud nic nevědí, volají ‚**zázrak!**‘ nebo ‚kouzlo!‘.

Prostě nevědí, že tyto síly jsou stejně zákony přírody jako ony, na které si už zvykli, které však znají v jejich povaze stejně málo! Neboť lidé nevědí, proč ze semene vyrůstá rostlina nebo proč se z oplodněné buňky vyvíjí nová bytost. Lidé ani nevědí, co skutečně znamená ‚oplodnění‘ a proč se buňka po oplodnění rozdělí, proč se toto dělení stále opakuje a tím začíná rozmnožování buněk, které nepřestává ani

narozením, ale trvá tak dlouho, až se z první buňky vyvine dospělý jedinec, až růst - tato řetězová reakce - sám sebe zbrzdí a pomalu dochází ke zpětnému pochodu. Jelikož se lidé s tímto jevem neustále setkávají, zvykli si na to a už se tomu nediví. Že však ze semene vyrostle rostlina, že se narodí dítě a člověk zemře, nebo že vítr ze čtyř světových stran působí různě a ještě mnoho jiných každodenních jevů, to vše jsou stejné ‚zázraky‘, jako působení a tajemství hůlky a jiné ‚zázraky‘ a ‚magické síly‘ zasněženčů.

Abys však mohla správně pochopit síly, se kterými pracují zasněženčičky a které také působí v hůlce života, musíš se před tím ještě některým věcem přiučit.

Když jsme mluvili o stromu poznání dobra a zla, dozvěděla jsi se, že vše, co na sebe vzalo hmotný tvar, je **vnímatelné** a poznatelné jen proto, že to vypadlo z dokonalé jednoty a z dokonalé rovnováhy. Ale vše věčně usiluje dostat se z oddělenosti zpět do jednoty a rovnováhy. Rovnováha znamená stav naprostého klidu, nehybnost. Stávání se - tedy celé viditelné a poznatelné stvoření - je oproti tomu pádem z rovnováhy a trvalé, neustálé usilování o návrat do rovnováhy. To znamená neustálý neklid, neustálý pohyb. Kdyby tento neustálý pohyb ustal jen na okamžik, změnilo by se celé stvoření náhle v duchovní energii, to znamená, že by jako hmota bylo zničeno.

Všechny energie, všechny síly, ve vesmíru jsou pohyby, které vyzařují z jednoho bodu - z vlastního středového bodu - v kruhových vlnách, rozpínají se, rozbíhají a projevují se jako pulsující vibrace. Projevy síly přestanou až tehdy, když síly, které se dostaly z rovnováhy, se vrátí do svého prvotního stavu rovnováhy, do božské jednoty. Prvotní stav tedy znamená, že přestává existovat každý hmotný jev. Hmota je ve své **nejvnitřnější** přirozenosti také pohybem a když tento pohyb ustává, přestává hmota existovat. Dokud existuje trojrozměrný hmotný svět, je neklid, pohyb, jejím neměnitelným zákonem.

Tím, že se tvůrčí síla projevuje na každém stupni nesčetných možností, vzniká v souladu s těmito stupni i nesčetně mnoho druhů vibrací, vlnových délek a vlnových forem, frekvencí, z nichž však můžeme vnímat, dokud jsme v těle a svými omezenými vnímacími možnostmi, pomocí

svých smyslových orgánů, pouze určitou část. Zda se nám určitá forma vibrace jeví jako nehmotná energie nebo ‚pevná‘ hmota, závisí na naší vlastní představě a dojmu o něčem, co v základě není ničím jiným než pohyb, vibrace, frekvence.

Čím kratší jsou vlny, v nichž se energie projevuje, tím méně vzniká v našem vědomí představa hmoty. Pojmenováváme ony vibrace, které zažíváme ve svém vědomí bezprostředně pomocí smyslových orgánů, podle svého vnímání různými názvy: **hmota**, zvuk, elektřina, teplo, chuť, vůně, světlo; vyšší, nehmotné energie a záření, které můžeme vnímat pouze vyššími nervovými a mozkovými centry pak: myšlenkové vlny, ideové vlny. Nad nimi existují ještě vyšší, pronikavější paprsky a frekvence až k těm *nejvyšším, vše pronikajícím frekvencím božské - tvůrčí síly: život sám*. Tyto frekvence můžeme vnímat už pouze jako stav vědomí.

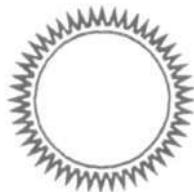
Tak působí všude ve vesmíru nepředstavitelné množství vibrací, od nejkratší až po nejdelší vlnovou délku. Všechno stvoření, počínajíc světovými tělesy - ústředními slunci světových systémů - až po nejmenší jednobuněčnou bytost, celá škála projevení, jsou účinky, různě složenými formami projevu těchto záření. Žijeme uprostřed těchto různých paprsků, ať to víme či nikoliv, ba ještě víc: *tyto paprsky a energie ztvárnily také nás, lidské bytosti*, a působí neustále v našem těle, v naší duši a v celé naší bytosti. Celý vesmír sestává z těchto různých vibrací. Pramen těchto tvůrčích vibrací nazýváme Bohem.

Bůh stojí sám nad vším projeveným a spočívá v sobě v **bezčasém** a **bezprostorovém**, absolutním rovnovážném klidu. Vyzařuje se však do hmotných tvarů, aby je oživil a učinil živými. Jelikož Bůh je všudypřítomný a naplňuje celý vesmír, je vše ve vesmíru proniknuto Bohem. Nic nemůže existovat, aniž by bylo v Bohu a aniž je Bohem proniknuto, neboť Bůh je všude přítomen a nic ho nemůže vypudit z jeho vlastní přítomnosti. Tudíž i každý bod poskytuje možnost, aby se jím Bůh projevil a vše, co bylo projeveno a existuje v poznatelném světě, má v sobě tento bod jako svůj vlastní střed. Od tohoto bodu začalo první projevení, stvoření, pád z rovnováhy.

Tento aspekt boží, který tvoří hmotný svět a **oživuje** jej tím, že jím

proniká, tedy to, co je v nás a ve všech živých tvorech životem samým, nazýváme vyšší Já. Všechny výrazy, jako Bůh, Stvořitel, univerzální Já nebo vyšší Já, nebo tvůrčí princip, znamenají jedno a totéž *božství* v jeho různých aspektech.

Ve středu jsou energie dosud vysoce duchovní, mají nejvyšší frekvence. Čím více se však vzdalují od středu kruhovým vyzařováním, tím se stávají hmotnějšími, až se vyzařující energie postupně změně ve hmotu. Tím se vyzařující energie sama ohraničí a stane se na okraji nejvíce od středu vzdáleném tvrdou hmotnou kůrou. V důsledku toho je obraz - jméno - Boha projevujícího se viditelném světě, kruh - vnitřní kruh vyšších sil, obklopený tvrdou hmotnou kůrou.

Vyjádřeno písmeny, symbolem je OM.

Všechna stvoření, od ústředních sluncí až po jednobuněčnou bytost, jsou takto utvářena. Podívej se na naši Zemi v průřezu: ve středu jsou mohutné tvůrčí síly ještě ve stavu vznikání ohnivého kruhu, pak následují plynné oblasti, potom kruhy roztaveného, tekutého a nakonec je vše obklopeno tvrdou, pevnou kůrou hmoty. Upozorňuji tě však, že ve středu září současně všemu silami, vytvářejícími tvary, také opačná, dostředivá síla, která do sebe opět vtahuje všechny hmotné jevy. Kdyby tvrdá místa nekladla odpovídající odpor, zmizely by všechny jevy ve svém vlastním středu. Také naše Země, se všemi živými tvory. Jen odpor hmoty tomu zabraňuje a proto je vůbec možné, že existuje stvoření a že je zde, na tvrdé, hmotné zemské kůře život. Nezapomeň na tento odpor hmoty, protože o něm ještě budeme mluvit.

Ještě jiný příklad existuje pro vnitřní stavbu hmotných tvarů: páteř každého obratlovce ukazuje v průřezu stejné vnitřní uspořádání - velejemnou substancí míchy, nesoucí tvůrčí životní sílu, ohraničenou a chráněnou tvrdou kůrou kosti. Ať prořízneš jakoukoliv kost kostry, je tu vždy stejný průřez, ať je to lebka, obratel, holenní kost. **Prořízneš-li** rostlinu, najdeš stejný obraz. Viděla jsi už poražené kmeny stromů? Vnitřní struktura stromu je **tatáž**: ze středu vyzařující kruhy životní energie, napájené jemnou hmotou **nejvnitřnějšího** nitra stromu - letorosty, vykazují vyzařování života stromu, opakující se každé jaro a jsou obklopeny tvrdou kůrou kmenu.

Růst probíhá vždy ze středu, z nitra ven, nejvnitřnějším pramenem všech sil a projevů je Bůh.

Tento aspekt Boží, který se odívá v hmotu, činí z jevů živé bytosti a který nazýváme vyšší Já (logos), nás také vtahuje zpět do našeho nitra, neboť jsme vypadli z božské jednoty, z rajskeho stavu. Je to nebeský ženich, po kterém touží lidská duše. Toto pravé, božské Já, nesmí být nikdy zaměněno s osobním já, které nemá pravou existenci a je pouze zdánlivou bytostí.

Za každým projevem, ať je to slunce, planeta, člověk, živočich, rostlina nebo hmotu, je pramenem života tentýž Bůh, totéž božské Já.

Ačkoliv tentýž Bůh je všude přítomný a projevuje se skrze každého tvora, jsou přesto formy projevu tak různorodé; to proto, že Bůh se manifestuje *na každém stupni* možností projevu a tyto jevy, manifestované na různých stupních, projevují z Boha pouze tolik, kolik božsky-tvůrčí síly může každý - dle svého stupně - vědomě zažít a nést. Neboť zažít nějakou sílu vědomě, znamená jí být a současně ji všude vyzářovat, tedy také do vlastního těla. Proto musí mít také tělo odpovídající odolnost, jinak by je mohlo vyzářování Já spálit a zničit. Z toho důvodu také nejsou těla různých jevů stejná, jejich hmotu má velice rozdílnou **odolnost**, odpovídající stupni vědomí nesčetných forem života. Ty víš, že chemické složení hmoty určuje, které vibrace může tělo snášet. **Je-li** tělo vystaveno záření, vůči kterému je nedostatečně odolné, škodí to celé nervové soustavě. To může vést k úplnému nervovému zhroucení, ba duševní chorobě. **Překročí-li** vibrační číslo této síly rozsah jedné oktávy, působí dokonce smrtelně. Proto je třeba - **má-li** být vědomí člověka zasvěceno do vyššího stupně božské síly - nejdříve připravit jeho tělo, podrobit je mimo jiné chemickému procesu, aby rozdíl nečinil více než nanejvýš jednu oktávu. Jinak by zemřel.

Ve hmotném světě existují čtyři stupně projevu, které nazýváme podle jejich jevu a stupně vědomí: hmotu, rostlina, živočich, člověk. Hmotu ve srovnání s člověkem má sotva nějaké vědomí, přesto však ukazují jevy v krystalu, že i v hmotě je určitý druh vědomí. Každý stupeň jevových tvarů má o jednu oktávu vyšší stupeň vědomí. Pouze člověk má možnost projevit několik stupňů vědomí - až po božské

sebe-vědomí, vědomí Já. **Držíme-li** se rozmezí - oktáv - na které jsme dosud rozdělovali vývojové stupně, zjistíme, že kategorie člověk zaujímá na velkém vývojovém žebříku, sahajícím od země až do nebe, čtyři stupně, a že každá z jeho příček znamená ve škále vibrací jednu oktávu. Lidé znají tyto čtyři stupně a nazývají je: *člověk*, vyznačující se svým intelektem; *genius*, vyznačující se svou intuicí; *prorok*, vyznačující se moudrostí a univerzální láskou; poslední, nejvyšší stupeň je *člověk božský*, vyznačující se svou vševědoudností a **všemohoudností**.

Ve hmotném světě jsou tedy čtyři projevy, které spolu manifestují sedm vibračních oktáv.

Každý tvor vyzařuje stejné vibrace, z nichž sám sestává, tedy ty, které snese vědomě.

Hmota, nejnižší stupeň vědomí, se projevuje pouze smršťováním, ochlazováním a tvrdnutím.

Rostlina již projevuje dva stupně: hmotnou a ji oživující vegetativní sílu. Rostlina projevuje hmotné vibrace nevědomě, nosí své tělo jako šat, ale jejím stupněm vědomí je hmotu oživující rostlinná úroveň. Síla této úrovně má tři znaky, podle nichž ji lze poznat, ať se projeví kdekoli: vyhledávání potravy, **přijímání** potravy a asimilace, neboli trávení.

Živočich projevuje tři síly, hmotnou, rostlinnou a živočišnou. Má tělo, hledá potravu, jí, tráví a je vědomý na živočišné úrovni, má emoce, pudy, pocity, sympatii, antipatii a žádosti. Živočich je vědomý na třetím stupni vývoje, pouze o stupeň níže než člověk.

Průměrný člověk stojí o jednu vibrační oktávu výše: je vědomý na mentální úrovni. Má intelekt a schopnost myšlení. Projevuje však i ostatní tři stupně: materiální - má tělo, vegetativní - vyhledává potravu, přijímá ji a tráví, živočišnou - má mysl a citový život, pudy, sympatie, antipatie a žádosti. Jeho charakteristickým stupněm však je jeho intelekt. Člověk vědomě myslí.

Při dalším vývojovém stupni učiní člověk velký krok: pozvedne své vědomí ze světa *účinků* do úrovně *příčin*. Čerpá z každého pramene kausální úrovně a projevuje tuto sílu, která se v jeho vědomí jeví jako intuice. Je schopen pomocí intelektu a duchovní síly vyjádřit slovy své zážitky na vyšší úrovni a tlumočit je svým bližním. Může však projevit

svou intuici i v jiných formách umění: bez rozměrů v hudbě jako skladatel, ve dvou dimensích čarami a barvami jako malíř, ve třech dimensích plastickými tvary jako sochař nebo tanečník. Tvůrčího člověka nazýváme *geniem*.

Genius projevuje pět vibračních oktáv sil hmotných, rostlinných, živočišných, mentálních a kausálních.

Prorok - tak je v lidské řeči nazýván stupeň vědomí další vibrační oktávy. Projevuje všechny předchozí stupně, je však vědomý na další úrovni, na úrovni božské moudrosti a univerzální lásky. Tato univerzální láska, odpovídající šestému stupni, je naprosto duchovní silou a nesmí být nikdy zaměněna za lásku třetího, živočišného stupně, která je projevem živočišných pudů. Ona **láska je** vibrací transformovanou o tři stupně níže a jejím pramenem je pud rozmnožovací. Taková láska je touhou po majetku a chce vždy jen tělo. Nutí člověka přiblížit se k druhé, milované bytosti, obejmout ji, líbat ji, tisknout ji k sobě, jedním slovem, vlastnit ji. Kdo podléhá této lásce, žije ve svém vědomí ještě ve stavu rozdělení a hledá svou tělesnou doplňující poloyinu, aby došel uspokojení. Tato láska chce vždy brát, něco mít, vlastnit. Láska v šestém stupni projevu, láska proroků, však nepramení z rozdělení, ale z prvotního stavu božské jednoty. Proto je to láska universální, která vždy dává a nikdy nebere, nepotřebuje doplnění, žádný tělesný projev, ale vyzařuje z vědomí božské všejednoty. Lidé vědomí na tomto stupni nechtějí nikoho vlastnit, cítí se sjednoceni s nekonečným celkem.

Člověk božský je sedmým a nejdokonalejším projevem božím, je to člověk, který se stal *plně vědomým*. Všechny ostatní formy projevu manifestují pouze transformované vibrace, pouze část boží. *Člověk božský je ten, kdo projevuje Boha - své vlastní božské Já - plně, v jeho dokonalosti, dokonalým vědomím; ten který zažívá a vyzařuje božské tvůrčí síly v jejich prvotních, netransformovaných vibracích a frekvencích. Je svrchovaně vědomým; žádná jeho část není nevědomá.*

Jedině člověk má možnost ovládat a vyzařovat všech sedm vibračních oktáv, jelikož má ve své nervové soustavě nervová centra, odpovídající sedmi oktávám transformované a netransformované tvůrčí síly. Je však schopen vyzařovat pouze vibrace onoho stupně, na kterém se stal vědomým, neboť dokud se na nějakém stupni ještě nestal vědomým,

zůstávají odpovídající nervová centra v **latentním** stavu. Průměrný člověk tedy bude vyzařovat vibrace do čtvrté úrovně, genius do páté, prorok do šesté a pouze božský člověk je schopen vědomě vyzařovat všech sedm oktáv a podle své vůle buď vyzařovat božsky-tvůrčí sílu v netransformovaném stavu, nebo ji proměnit a vést dál v nižších, transformovaných frekvencích.

Hůlka, kterou jsi viděla u svého otce, sestává z hmoty - druhu mosazi, která má schopnost předávat vyzařování, odpovídající *každému stupni*. Je zhotovena tak, že může předávat vibrace nezměněně, ale i slaběji, či silněji - podle vůle toho, kdo ji používá.

Hůlka může být pozeňáním i kletbou. To závisí na tom, kdo ji dostane do rukou. Zasněženec je schopen vyzařovat touto hůlkou v libovolné míře všechny síly tvoření - od nejvyšší božské až po nejnižší hmotnou, protože má všechny tyto síly ve své vlastní bytosti a pomocí hůlky je vědomě převádí dál. Z velké škály těchto vibrací může člověk vnímat svými smyslovými orgány jen část. Co vibruje níže nebo výše, může zažít pouze jako stav mysli. Tak například nejvyšší božské frekvence zažívá jako universální lásku. Nejnižší frekvence *ultrahmoty*, které jsou ještě nižší než ty, které naše oční a hmatové nervy vnímají jako hmotu a proto jsou mimo naše smyslové vnímání, zažívá člověk v mysli jako nenávisť. Zasněženec použije hůlky vždy správně a bude vyzařovat vždy tu sílu, která je třeba k vytvoření něčeho dobrého, tedy přinášejícího pozeňání. Ultrahmotových vibrací použije - v případě nutnosti - jako neviditelnou, izolující, neproniknutelnou ochrannou zeď. S pomocí hůlky může zasněženec ovládat všechny přírodní síly, zvětšovat je nebo je neutralizovat.

Všichni živí tvorové mají tyto síly, ale vždy ve formě odpovídající jejich vývojovému stupni. Také je používají, ale nejsou si toho vědomi. Nebo jsi už viděla člověka, který by přemýšlel o tom, jak je možné, že například může zdvihát nohy a ruce? Nebo že se dokonce dokáže oddálit od země celým tělem - poskočit - i když jen na krátkou dobu? Zdvihni paži a pozoruj, jak to děláš. Stáhneš svaly a ty pak zdvihnou paži. Vůbec vykonáváš všechny pohyby svého těla stažením svalů. Ale co stahuje svaly? Přemýšlej, má dcero!"

„Má vůle, otče.“

„Správně, tvá vůle, ale když se té zeptám, co je to vůle, dokážeš mi odpovědět?“

„Otče, často jsem pozorovala, jaké to je, když něco chci. Ale došla jsem pouze tak daleko, že jsem zjistila, že pak vysílám sílu a mohu této síle dát směr. **Chci-li** například, jak jsi předtím říkal, zvednout **paži** z její uvolněné polohy - visí, protože ji přitahuje Země - pak tato síla proudí z mé vůle do paže a nutí svaly, aby se stáhly a tím paži zvedly.“

„Správně,“ říká Ptahhotep, „tím, že síla tvé vůle proudí do paže a do svalů, *přemohla jsi ve své paži přitažlivost Země*, tu obrovskou přírodní sílu. Také když skáčeš do vzduchu! Pouze krátce, protože síla tvé vůle je jen krátkou dobu větší než přitažlivost Země. Čas tedy spotřebovává tvou vůli, přeměněnou v sílu. Čas! A prostor? Použila jsi své síly, aby zvedla tvou paži, tvé tělo, do výše, vzdálila je od země, tedy pohybovala jím v prostoru. Vidiš tedy, že tvá síla je spotřebována dvěma faktory, časem a prostorem. Kdybys dokázala svou sílu zesílit a nahromadit ji ve svém těle, mohla bys zemskou přitažlivost přemoci na delší dobu a udržet se ve větší vzdálenosti od země, dokázala by ses vznášet! Nedokážeš to však, protože jsi se dosud nestala vědomou na božské úrovni. Avšak zasvěcenec, který je vědomý na božské úrovni, může bezprostředně čerpat z tohoto věčného pramene sílu, aniž ji transformuje a může se - když chce - vznášet tak dlouho ve vzduchu, dokud zaměřuje sílu své vůle proti přitažlivosti Země.

Zasvěcenec zná všechny vibrace a má vědomě vyvinuté orgány, jejichž pomocí tyto síly používá. Znáš například sílu myšlenek, díky které se telepaticky dorozumíváme. Také tyto síly ovládáme pomocí vyššího orgánu mozku. Lidé ani nevědí, že takové orgány mají. Zasvěcenec je schopen vyzařovat nejvyšší ze všech sil, božskou tvůrčí sílu. Tato síla je silou a vyzařováním života, věčného Bytí. Oživuje a udržuje celý vesmír. Používat této síly dokáže jedině božský člověk, jediný živý tvor, který je ve svém vědomí totožný s Bohem a vyzařuje tuto sílu ze svého božského vědomí, ze svého kosmického, vesmírného vědomí. Žádný jiný živý tvor by tuto sílu vědomě neunesl.

Každá síla má svou **materializaci** na Zemi, a proto docházíme k tomu, že všem silám a vibracím odpovídá určitá hmota, která má

odolnost, aby ji snesla a vedla dál, nebo dokonce ji dokáže nahromadit, a pak po určité časové období vyzařovat. Je lhostejné, jak tuto hmotu nazýváme. Jsou z ní vytvořena **těla** živých bytostí a forem projevu, odpovídající různým stupňům **vědomí**. Navíc však tato těla obsahují ještě druhy hmoty, odpovídající vibracím pod jejich stupněm vědomí. Hmota rostliny má například nutnou odolnost pro vibrace rostlinné životní síly, ale také pro samotné vibrace hmoty, neboť má hmotné tělo. Nervy a těla zvířat v sobě nosí živočišnou sílu odpovídající živočišnému stupni, ale také o oktávu nižší vibrace rostlinných a ještě o další oktávu nižší vibrace hmotných frekvencí.

Nervy průměrného člověka mají například dostatečnou odolnost, aby unesly vibrace mentální úrovně, stejně jako vždy o oktávu transformované vibrace živočišné, rostlinné a hmotné úrovně. Mentálními energiemi myslí a je na této úrovni vědomý, živočišnými energiemi cítí a zažívá všechny stavy myslí, rostlinné silové proudy ožívují jeho tělo a jeho tělo je vybudováno z hmotných sil. A tak to jde stále výš až k božskému člověku, který vědomě používá všech svých mozkových a nervových center a je schopen vést nejvyšší vibrace života, který má své ústřední sídlo v míše - bez transformace do svých nervových center a do svého těla a rovněž je vyzařovat. Hmota jeho těla má odolnost odpovídající nejvyšší božské síle, stejně jako, samozřejmě, i transformovaným vibracím ostatních šesti stupňů projevu.

Těla lidí v různých stupních vývoje tedy sestávají pouze zdánlivě ze stejné hmoty. Ve skutečnosti jsou sestavena z různých chemických prvků, jejichž odolnost vždy odpovídá stupni vědomí ducha, který v nich sídlí.

ARCHA ÚMLUVY

Dokáže-li tělo božského člověka snášet jak nejvyšší frekvence, tak i všechny transformované oktávy, znamená to, že musí existovat také hmota s odolností schopnou snášet a vodit jak božskou tvůrčí sílu, tak i všechny ostatní frekvence transformovaných oktáv, aniž se přitom **dematerializuje**. Synové boží tudíž ve svém domově vynalezli hmotu, druh mosazi, z níž byly sestaveny ony přístroje, které hromadí nejvyšší

tvůrčí frekvence buď v původní nebo transformované manifestaci a vyzařují je zesíleně nebo zeslabené. Tyto konstrukce jsou vybudovány tak, že uchovávají tvůrčí síly nezměněně čisté. Působí tudíž po dlouhou dobu jako zdroj božské síly - jako život sám. Jelikož nejvyšší z těchto přístrojů, který nese a vyzařuje božsky tvůrčí sílu, tvoří dokonalé spojení - tak dokonalé jako manželský svazek - mezi božskými a hmotnými frekvencemi, mezi Bohem a Zemí, nazýváme tento nepředstavitelně mohutný nositel síly, nabitý samotnou božskou frekvencí, *archou úmluvy*.

Chápeš nyní, proč tyto přístroje tak přísně utajujeme. Božský člověk, který rozvinul své nejvyšší schopnosti, s nimi může klidně zacházet, jelikož archa úmluvy obsahuje a vyzařuje stejnou sílu jako on sám, jakou on sám je. Avšak člověk na nižším stupni by při pouhém dotyku archy v **témže** okamžiku padl mrtvý, jako bleskem zasažený. Božské frekvence by jeho nervy okamžitě spálily a postihla by ho mrtvice. *Totěž nastává, když se tato frekvence osvobodí z izolace v míše a pronikne netransformovaná do nervů*. I tehdy člověk či zvíře, či dokonce rostlina okamžitě zemře. Lidé nazývají tuto smrt mrtvicí. Tuší, že neznámá síla zasáhla zemřelého jako blesk. Touto silou je samotný proud života, který je jinak v míše - u rostlin v jejich **nejvnitřnějším** průchodu - dobře izolovaný a proudí do těla pouze příslušně transformovaný. Z izolace se uvolní jen při nemoci, a pak způsobuje mrtvicí.

Z téhož důvodu se nesmějí nezasvěcení lidé přiblížit k našim přístrojům. Ale to není vše. Jelikož vyzařují všepronikající energie, musíme je držet v úkrytu za silnými skalními zdmi z nejsilnějšího izolačního materiálu. Neboť životní energie sama působí smrtelně, **narazíme-li** na hmotu, která nemá odpovídající odolnost. Hmotu je dematerializovaná, rozpuštěna.

Archa úmluvy a ještě další přístroje jsou tedy vytvořeny z hmoty, která může být nabitá božskou tvůrčí energií, aniž by se **demateriali-**zovala. Archa vyzařuje netransformovanou tvůrčí sílu, *působí podle dávky záření životodárně nebo smrtelně*. Tato síla má stejný charakter vibrace jako síla vůle Člověka, který dokáže přemoci vše, dokonce přitažlivost zemskou, i když na krátkou dobu. Archa úmluvy tuto sílu vyzařuje tisícínásobně zesílenou. A tak, jako Země působí na hmotu

přitažlivou silou a přitahuje ji k sobě, můžeme působit proti přitažlivosti Země bez výjimky v každé hmotě, tudíž zbavit ji na kratší či delší dobu její váhy. Můžeme však - **je-li** to nutné - působit i opačně, tedy spolu s přitažlivostí Země a zvýšit váhu dle libosti pomocí ultrahmotných paprsků. Tímto způsobem ztrácejí i největší balvany na kratší či delší dobu svou váhu a lze vystavět velice snadno největší stavby; nebo se váha natolik zvýší, že se balvany propadnou do země. **Chceme-li** například vyhloubit studnu, nepotřebujeme vynášet zem, ale necháme vhodně velký balvan klesnout do země zvětšením jeho váhy, až dosáhneme požadované hloubky.

Pomocí archy úmluvy, tohoto obrovského zdroje síly, můžeme přeměnit také nehmotné energie, jako například světelné paprsky, ve hmotu a naopak hmotu můžeme rozpustit a přeměnit ji v energii, působící po věky.

Podívej se na tuto lampu: jako slunce vysílá po miliardy let kromě jiných záření i taková, která se v *naší atmosféře promění změnou energie na světelné paprsky*, stejně tak se tvoří v této lampě pomocí rozpouštějící se - **dematerializující** - hmoty energie, které se ve vzduchu mění ve světelné paprsky.

Proces by mohl v této lampě probíhat po věky, dávala by tudíž také po věky světlo, kdyby nebylo psáno v dějinách Země, že musíme Zemi na tisíce let opustit a všechna svá zařízení zničit. Nevědomí lidé by jinak způsobili nevýslovnou pohromu.

Pozdější generace mnohým pozůstatkům naší kultury neporozumí. Mimo jiné také tomu, jak dokážeme opracovat povrch nejtvrděších kamenů naprosto hladce a tak přesně, že tam, kde se desky dotýkají, není ani nejmenší skulina. Budou si lámat hlavu, jak mohli naši otroci otesat kameny tak přesně pouhou ruční prací. Jelikož synové člověka činí ze svých bližních otroky, budou se domnívat, že jsme i my nechali pracovat zotročené lidi. Po tisíciletích je nenapadne, že dematerializujeme na povrchu přebytečný kámen, a tak vytváříme z nejtvrděších skal přesně správná tělesa bez nejmenšího lidského úsilí. Nastavíme působení svých přístrojů na hloubku a šířku a kámen je v té míře dematerializován. Je to velmi jednoduché, jakmile člověk zná podstatu různých energií,

k nimž patří hmota. Ale tato znalost je požehnáním pouze pro vědoucího; ten také ví, že *láska je život a nenávisť je smrt*. Pouze zasvěcenci nejvyššího stupně mohou být architekty. Nepracujeme s otroky, ale s přírodními energiemi.

Díky těmto přístrojům dokážeme vytvořit každý jevový tvar tvůrčí energie. Manifestace závisí pouze na tom, jak dlouho a z jaké vzdálenosti necháme tvůrčí energii působit. Lidé považují za samozřejmé, že přicházejí se svými nemocemi do chrámu a že je opět uzdravíme. *Nemoc znamená, že vibrace těla byly rozladěny*. Navrátíme rozladěnou část těla do její vlastní vibrace a člověk se uzdraví. Každý orgán má svou vlastní charakteristickou vibraci. To znamená, že každý orgán je takový, jaký je, protože základem jeho přirozenosti je určitá charakteristická vibrace a tato vibrace v něm stále působí a udržuje jej. Když se vibrace změní, příslušný orgán onemocní.

Můžeme také regulovat počasí na Zemi a udělat nebe jasně modrým, nebo je-li to nutné - vytvořit mraky a déšť. Lidé vidí blesky a slyší hřmění z pyramidy a jsou šťastní, protože vědí, že to znamená požehnaný déšť. Žijí v jistotě, že se chrám o vše stará, o jejich zdraví, o požehnaný déšť, o jejich blahobyt a také o jejich duchovní blaho."

„Otče mé duše," ptám se nyní, Jak nabíjíte archu úmluvy tvůrčí energií?"

Ptahhotep se na mne podívá svým pronikavým pohledem a praví: „Vidím, že už víš, že archu nabíjíme. Říkal jsem ti, že je *jen jeden* zdroj na Zemi, který dokáže vyzařovat tuto sílu, a tím je božský člověk sám. Je povinností každého velekněze nabíjet archu božsky-tvůrčí silou. Buď vede vlastní nejvyšší sílu bezprostředně do archy, nebo docílí stejného výsledku pomocí hůlky života tím, že hůlkou promění níže transformovaný, ale *bezpodmínečně pozitivní* proud ze své ruky v božsky-tvůrčí sílu a vede ji do archy. Neboť božsky člověk, který dosáhl dokonalosti, vyzařuje běžně tvůrčí sílu také pouze transformované. Pouze v soustředěném stavu, ve kterém je ve svém vědomí totožný s Bohem, je božská síla vyzařována ve své původní vibraci. Musí se tedy nacházet ve stavu kosmického *vševědomí*, *chce-li* vyzařovat tvůrčí sílu. Kdyby ho nezasvěcení lidé spatřili v tomto stavu, utekli by s velkým úlekem,

neboť božský člověk pak vyzařuje tak nadpozemské, božské světlo, že lidé tento pohled nesnášejí. Kdyby se nezasvěcení dotkli zasněžení ve stavu božského bytí, padli by okamžitě mrtví, stejně jako kdyby se dotkli archy.

Vysílá-li tedy zasněženec své životní paprsky za účelem léčení, ponoří se do koncentrace, jejíž vyzařování lidé snášejí bez úhony, pouze stupňuje sílu zavedenou do příslušných nervových center pomocí hůlky až k tvůrčí schopnosti. Neboť hůlka je vybudována právě tak, že může vyzařování nejen vést dál, ale může je dle libosti předávat též **transformovaně**, zesíleně nebo **zeslabeně**. Zasněženec se tedy nemusí dostat do stavu božského bytí, aby vedl nejvyšší životní záření do archy, ale ponoří se do nižší koncentrace a vede pak do archy sílu odpovídající tomuto stupni, pomocí hůlky, která ji zesílí až k tvůrčí energii. Když je archa tímto způsobem nabita, vyzařuje opět na dlouhou dobu nejvyšší a nejsilnější energii, jako zdroj všech ostatních sil na Zemi.

Zasněženec může také pomocí hůlky vytvořit a vést nejrůznější frekvence, neboť hůlka je archou úmluvy v malém vydání, až na to, že v ní tvůrčí síla není nahromaděna jako v arše. Člověk by mohl pomocí hůlky také proměnit své nižší síly ve vyšší, kdyby dokázal vyzařovat svou o několik oktáv nižší **silu čistě, pozitivně, tedy naprosto nesobecky**. Neboť hůlka vždy vyzařuje sílu, kterou do ní člověk vede. Kdyby dostal do ruky hůlku člověk primitivní a sobecký, vedl by dál své vlastní sobecké vyzařování - snad ještě zesíleně - a způsobil by tím nemoce, epidemie, zemětřesení, nebo dokonce ještě větší pohromy, stejně jako černí mágové v někdejších domově božské rasy.

Chápeš nyní, proč zasněžení drží své **vědění** tak přísně v tajnosti a nepřipouští k němu nezasvěcené?"

„Chápu, otče. A je mi nyní také zcela jasné, jak otec probudil k životu polomrtvého chlapce. Ve svém silně soustředěném stavu vedl otec své ještě zesílené vyzařování do chlapce. Působilo to jako zázrak. Dítě bylo nabito životní silou a jeho vyčerpání v okamžiku zmizelo. Ale, otče mé duše, co se stane, když lidé mezirasy převezmou vládu? Zničíte také kouzelnou hůlku, jako zasněžení zničí všechny své přístroje? Jaká škoda, že se **lidé** nemohou těšit z pozhřebání těchto sil!"

„Mé dítě," praví Ptahhotep, „každý tvor žije podmínkách v přesně přizpůsobených svému stavu vývoje! Kdybychom lidem prozradili tajemství hůlky, ihned by jí použili k tomu, aby si navzájem a též sami sobě působili škodu. Synové člověka nejsou zralí pro toto vědění a nebudou zralí ještě dlouho. Hůlku, kterou nyní používáme, zachrání poslední zasvěcenec, který bude tajemství ještě znát, spolu s archou úmluvy z Egypta. Nebude mít možnost postavit pyramidy, ale vytvoří pro archu malý, co nejlépe izolující obal. Nabije archu také mnohem méně a nechá ji nést během dlouhých putování na dřevěných tyčích. Až ucítí tento poslední zasvěcenec, že se blíží jeho smrt, hůlku zničí. Archa bude ještě po nějakou dobu vyzařovat naposledy nabitou sílu, nezasvěcení ji ještě dlouho budou nosit v různých zemích sem a tam, až postupně zjistí, že už žádnou sílu nevyzařuje. Tak budou zničeny i poslední zbytky archy úmluvy.

Lidstvo se v pozdějších dobách doví pouze z podání něco o kouzelné hůlce a arše úmluvy. Bude to vše ovšem považovat za pohádky a vyprávět to tak dál. Vzpomene si však, že kdysi existovala archa, ve které dlela síla živého Boha a také kouzelná hůlka, nebo jak ji nazýváme, hůlka života, pomocí které kouzelníci nebo mágové dělali zázraky. Lidstvo bude z podání vědět nebo tušit, že hůlka znamenala moc nad všemi silami přírody.

Budou-li chtít lidé v pozdějších dobách symbolizovat moc, budou držet v ruce hůlku, berlu - jako znamení moci. Ona hůlka - ona berla - bude však pouhým symbolem, prázdným znamením moci. Skutečná síla a moc hůlky už nebude známa. Až po tisíciletích se znovuzrodí potomek z rodu Synů božích a objeví pro lidi své doby ony pravdy, znovu sestrojí skutečnou kouzelnou hůlku. Do té doby však bude existovat po tisíciletí zvláštní druh lidí, kteří - aby pobavili nebo podváděli - se budou vydávat za kouzelníky nebo mágy a budou se chovat tak, jakoby své umělecké kousky prováděli pomocí kouzelné hůlky. Budou tedy *napodobovat* to, co kdysi skutečně bylo. Budou držet v ruce ‚kouzelnou hůlku‘ a dělat pohyby, jakoby z této hůlky vykouzlili kouzelné síly. Budou používat také kouzelná slova jako napodobeniny našich magických slov. Ale pravou mohutnou sílu slova poznají lidé až tehdy,

až se po tisíciletích znovuzrodí padlí příslušníci božského rodu, kteří dnes žijí zde a *vzpomenou si ve svém podvědomí* na pravdy, které v tu dobu budou prastarými podáními.

Dokáží, že jejich vzpomínky souhlasí. Přejde jednou doba, kdy lidé objeví a přivlastní si vše, dokonce nejvyšší vědění. Pro nevědomý dav zůstane vědění i pak nesrozumitelným tajemstvím, znovu objevené pravdy v nezasvěcených rukou přinesou kletbu. Ale taková je cesta lidí - skrze mnoho utrpení a bolestí, které si sami způsobí. Postupně se naučí, že si nesmějí zahrávat s božskými silami, ale musí jich používat s plnou vážností, úctou a zbožností.

Neboť Bůh dává lidem vše, dokonce i sebe sama, k jejich požehnání, jen lidé dělají ve své nevědomosti ze všeho kletbu.“

„Otče mé duše,“ ptám se, „řikal jsi, že pyramidy byly vystaveny ze silných skal, aby byla izolována zařízení, pomocí nichž se vyzářují pronikající frekvence. Jak ale pak dokážete vést vyzářování přesto ven?“

„Do silných zdí pyramid jsou **vbudovány** šachty, průchody, kterými vyvádíme síly archy úmluvy a přístrojů, které ji doplňují a vyzářují jiné síly. Pomocí těchto průchodů také ovládáme počasí. Positivní a negativní síly, které protékají průchody, postavenými různými, od sebe se vzdalujícími směry, vyvolávají tvoření mraků a vytoužený déšť. Vyrovnáním těchto napětí jsou blesky, kterými vznikají také zvukové jevy. Proto z pyramid hřmí. Ostatní pyramidy byly postaveny pro různá další zařízení.“

„Co se stane s pyramidami, až lidé převezmou vládu i v této zemi a archa se všemi ostatními přístroji bude zničena? Zůstanou prázdné? A co se stane s veleknězem a ostatními knězi a zasvěcení?“ táži se.

„Pyramidy, vyjma největší, v níž stojí nyní archa úmluvy a kde se uděluje zasvěcení, nezůstanou prázdné. Až budou odstraněny všechny přístroje vyzářující božsky-tvůrčí energii, dají se poslední ještě zasvěcení faraóni v jedné z pyramid pohřbit. Jejich těla, prosycená božsky-tvůrčí energií, budou vyzářovat nejvyšší sílu - jelikož nabitá síla nebude spotřebována - stejně jako archa úmluvy, budou v této zemi působit jako mohutné, tajné zdroje síly ze skrytu a chránit tento světadíl před špatnými vlivy. Vyzářování zasvěcených a dobře uchovaných těl pomůže

této zemi udržet její moc ještě tisíciletí. Ale většina těchto hrobů bude lidmi časem zničena."

„A co se stane s největší pyramidou, otče?"

Ptahhotep se chvíli dívá před sebe, jako by viděl něco v dáli, pak na mne vrhne svůj nebeský pohled a říká: „Až přijde doba, kdy se budou muset zničit všechny tajné přístroje a **kněží** a zasvěcenci, kteří v tu dobu budou ještě sloužit v chrámu, vezmou svou **poutnickou** hůl a poputují dál, pak velekněz a jeho zástupce zavřou skalní dveře pyramidy zevnitř tak, aby žádný člověk nenašel vchod. A až splní své **poslední** povinnosti, oba **odhmotní** svá vlastní těla, stejně jako jsou dematerializovány obětní dary na dvoře chrámu na oltáři, což jsi nesčetněkrát viděla. Pouze blesk, pak bílý obláček, který brzy zmizí - žádný popel nezůstane. Tak zůstane největší pyramida po tisíciletí pro lidské oči uzavřena. Přesto však zasvěcování nepřestane, zralé duše tu budou i nadále zasvěcovány, i když ne tělesně, ale na vyšší, duševní úrovni. Tito lidé pak zažijí zasvěcení jako sen, jako vizi."

Ptahhotep přestává mluvit a díváme se ještě dlouho vzájemně do očí. Rozumím mnohému, co nechce **vyslovit** ... Měla bych však přece ještě otázku: „Otče mé duše, má to důvod, že všechny pyramidy byly vystavěny ve stejném tvaru? Proč mají tento **tvar** a proč například nejsou kostkami, jako jiné stavby?"

Ptahhotep se usmívá: „Nemají tvar kostky? Pyramidy přece jsou postaveny ve tvaru kostky! Ale to ti vysvětlím příště. Pro dnešek je toho dost."

Vidím, že Ptahhotep skončil své poučení, ale ještě zůstávám. Chtěla bych, aby mi ukázal použití hůlky a archy. Dívá se na mne s úsměvem a říká: „Přijde čas, kdy se budeš smět seznámit se stavbou archy a hůlky života: po tvém zasvěcení. Ale používat ji smí pouze ten, kdo dosáhl sedmého stupně po zasvěcení, vlastním úsilím. Tato tajemství se nesmí dostat do nebezpečných rukou. Měj trpělivost! Čas existuje pouze v našem myšlení. Přesto však vše potřebuje čas ke své zralosti."

Žehná mi já a odcházím.

Opět stojím před **Ptahhotepem** v jeho experimentální síni.

„Už jsem vysvětlil," říká, „že za všemi jevy viditelného světa působí **prasíla**, zpětná snaha k sjednocením, která se projevuje jako přitažlivost mezi vzájemně se doplňujícími kladnými a zápornými polovinami. Stojíš teď přede mnou, protože přitažlivost Země zde drží tvé tělo. Kdyby tato síla nepůsobila, vypadla bys dávno ty a všechno, co není přirostlé, do vesmíru. Dokonce celé obrovské tělo Země by se dávno rozpadlo. Síla, která drží pohromadě Zemi a vše, co je hmotné v její atmosféře, *není síla Země samotné, ale působí pouze na Zemi z jejího středu*. Kdyby neměla hmota žádný odpor, a povolila síle, zmizela by mohutná masa Země se vším, co na ní žije, v jejím středu. Ale kam? Přemýšlej!

Pojď blíž, mé dítě, chci ti to ukázat. Když položím různé věci na tento stůl a na každou přivážu nit a nitě protáhnu otvorem uprostřed stolu a pak **zatahnu** zespona za všechny nitě, všechny věci budou přitahovány ke středu a zmizí, pokud budou menší než tento otvor. Kam? Ovšem tam, odkud působí síla. Odkud ale pochází síla ve středu Země, která k sobě všechno přitahuje? Můžeš mi odpovědět, mé dítě?"

Přemýšlím a odpovídám: „Země je poznatelná. Jestliže vše, co je poznatelné, je **poznatelné jen** proto, že bylo odtrženo od ‚Ničeho-Všeho‘, a odtržení je jen zdánlivé, protože doplňující polovina zůstala v neprojeveném a síla, která táhne Zemi se všemi jejími bytostmi do středu, je usilování po opětném spojení mezi Zemí a její neprojevenou doplňující polovinou, která zůstala v Ničem jako negativní zrcadlový obraz. Přitažlivost Země táhne tedy celou Zemi do Ničeho, jež stojí mimo čas i prostor, aby dosáhla opět sjednocení. Kdyby Země povolila, zmizela by spolu se vším ve středu, v Ničem.

To by ale byl návrat k rajske jednotě, k Bohu, k blaženosti. Proč se to nemůže stát, otče?"

„Mé dítě," odpovídá Ptahhotep, „**překážkou je odpor hmoty!** Bez

odporu není možné žádné stvoření! Odpor hmoty nedovolí, aby Země a všechno stvoření zmizelo a bylo zničeno. **Všechno**, co se objevilo v tomto **poznatelném** světě, vypadlo z jediného bodu vesmíru, který se stal pak svým vlastním středem. Tak vznikla hmota. Teď už to nejde nazpět, protože vrátit se do božské jednoty nedovolí hmotě její vlastní odpor. Návrat do rajske, božské jednoty - k Bohu - je možný jen tím, když bude hmota zduchovněna. To jest *transformací hmoty v ducha!* Avšak hmota by se nikdy nemohla stát duchem bez duchovní pomoci, z vlastní síly a schopnosti. A proto sestupuje jeden aspekt Boha do hmoty, odívá se do hmoty, přijímá její vlastnosti, oživuje ji jako Já, aby zduchovnění, osvobození bylo umožněno.

Účinek, který má Já, oděné do hmoty, ze středu každého stvoření na **nejvnitřnější** strukturu hmoty, rozvíjel během věků na každé příčce žebříku vývoje odpovídající tvary života. Tak vznikly nejrůznější bytosti, počínaje jednobuněčnými tvory až k nejvyšším projevům.

Nejvyšší bytost na Zemi je člověk. Jeho úkolem je dokončit zduchovnění Země, na kterém spolupůsobí všechny živé bytosti v míře podle svého vlastního vývoje. *A každý člověk, který se změní z bytosti ztotožňující se s tělem v bytost ve svém duchu znovu probuzenou, božskou, a jehož vědomí se ztotožňuje s božským Já, splnil svůj úkol.* Zduchovnil kousek Země. **O** jeden krok posunul osvobození Země. Pak může také jako pomocník spolupůsobit při osvobození jiných bytostí.

A nyní víš, proč můžeš stát zde přede mnou. Je to proto, že Já Země, které je současně také našim Já, miluje Zemi se všemi jejími bytostmi a táhne celou Zemi do sebe, do božské jednoty, jako ženich, který se chce sjednotit se svou nevěstou. Tato vůle, toto úsilí po sjednocení, jímž se vyznačuje každá láska, projevuje se ve všem, tedy i v našem těle, jako *váha*.

V každém tvaru přírody působí tato síla, kterou nazýváme váha a když stavíme, musíme počítat a pracovat s ní a ne proti ní. Jestliže s ní pracujeme, pak nám pomáhá udržet naše budovy na dlouhé časy. Kdybychom stavěli proti zákonům této síly, tak vše takto vystavěné se v nejkratším čase **zboří**. Stačí, že rozumíš, že výsledné síly ve tvaru pyramid jsou nejpříznivější, aby stavby vydržely po mnohá tisíciletí, aniž by je mohly narušit přírodní síly.

Pyramidy, zvláště největší, jsou vystavěny podle různých matematických a astronomických zákonů, takže mohou sloužit národu jako hodiny a kalendář. Tyto zákony poznáš jindy. Kromě toho pyramida má takový tvar, že boční stěny se sklánějí pod úhlem 51° ke svému základu a odrážejí sluneční paprsky daleko do moře a hluboko do pouště. Tím slouží pyramidy i jako majáky. Všechny jejich zákony i dějiny těch, kdo je stavěli, jsou namalovány na keramických deskách pyramid. A jestliže jednou lidé budou znát tajemství písma, budou číst z pyramid po dlouhý čas všechny tyto pravdy, matematické a astronomické zákony, tajemství pyramid a celé naše vědění. V nejtemnějším údobí Země však zmizí i tato písemná podání, takže lidé budou muset později sami objevovat všechny pravdy.

Ty ale pochop zákon trojrozměrného světa, který spočívá *na zákonu ducha a nemůže bez něho existovat.*

Protože pramen všeho vědění, všech jevů, je věčné bytí - Bůh - avšak Bůh stojí v neprojeveném mimo prostor a čas a pouze promítá své projevy do rozměrových světů, musíme začít u Boha, abychom těmto zákonům správně porozuměli. Mluvit o Bohu nám však stále brání **obtíž**, že Bůh stojí mimo poznatelný svět a každá živá bytost může rozumět a pochopit Boha jen do té míry, nakolik je schopná Boha vědomě zažívat, projevovat a uskutečňovat. To jest: až do jakého stupně dokáže sama být Bohem. Ve všem žije Bůh a vše žije v Bohu, přesto mu zcela může rozumět ve své vlastní dokonalé bytosti jen ten, kdo se sám stal Bohem - nebo nikdy z Něho nevypadl. *Chápat Boha může jen Bůh sám*

Skutečnost, že nejprimitivnější pračlověk má svůj pojem Boha, dokazuje, že je v něm božské vědomí, přesto, že je na nejnižším stupni a ještě ve stavu zamlženém. Ale stát se vědomým v Bohu, Boha plně chápat, být Bohem, znamená být úplně zajedno se svým vlastním božským Já, v nitru sídlícím Bohem. Snadno se to řekne, ale těžko udělá! Neboť tím, že člověk vypadl ze svého božského vědomí, může si Boha představit jen v míře své osobní vnímavosti. Jak má vědět, co skutečně živé božství ve své dokonalosti, když jeho představivost odpovídá jenom osobnímu stupni odděleného od jednoty, konečného a

padlého? Jak by mohlo konečně chápat nekonečné, jak časové pochopit věčné, smrtelné nesmrtelné, zdánlivá bytost věčné? ... Jak může imaginární bytí chápat, zažívat a dokonce se ztotožňovat s věčným, pravým Bytím - s Bohem?

A přece musí člověk Boha dosáhnout! Věčné přání, neutuchající touha mu pomáhá a žene ho do směru jeho božského Já. Přes zdánlivě nepřeklenutelnou propast mezi osobně smrtelným a neosobně věčným staví rozum - největší, ale nejnebezpečnější dar Boží - most. Rozumem se dostal do pokušení svým vědomím vypadnout z jednoty, ale právě tak mu dává rozum možnost vrátit se do jednoty s plným sebeuvědoměním. Prostřednictvím rozumu je schopen porozumět pravdám a když porozuměl, bude hledat a stále znovu zkoušet, až se mu jednoho krásného dne podaří najít tu jedinou cestu, uskutečnění svého Já.

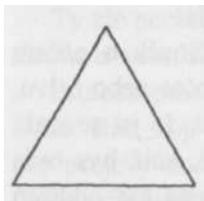
Uskutečnění znamená něčím být. Neboť dokud člověk o něčem přemýšlí nebo hovoří, není tím. Můžeš přemýšlet o kočce nebo o lvu, to zdaleka ještě neznamená, že jsi dosáhla uskutečnění, že jsi se stala kočkou nebo lvem. Podobně můžeš přemýšlet o sobě, aniž bys byla svým božským tvůrčím Já. **O** něčem přemýšlet znamená být oddělen od toho. Neboť jestliže vyšeš jen jednu jedinou myšlenku, ty - myslitel - jsi spojená přemýšlením s předmětem svých myšlenek. Jsi s ním spojená, ale nejsi s ním totožná. Co je v tvém rozumu, to nejsi ty. Rozum patří tobě, je to obdivuhodný nástroj, zrcadlo, ve kterém můžeš všechno promítat a všechno poznat, ale rozum nejsi ty! Rozum je mimo tvé Já, Čili co můžeš udělat svým rozumem, nejsi ty, není to uskutečnění.

Jestliže člověk hledá Boha mimo sebe, může často, ba i stále na Boha myslet, může se k Bohu modlit, může Boha celým svým srdcem milovat, ale proto se stále ještě neztotožnil s Bohem. Protože při hledání venku nemůže člověk nikdy Boha najít!

Stvořitel v člověku je vlastní Já, jehož posledním od jeho vlastního středu nejvzdálenějším projevem je **já**, osobní vědomí já. Osobní já v něm je ve hmotě - v těle se odrážející obraz Boha. Jestliže tedy člověk se chce vrátit ze stavu vzdálenosti do totožnosti s Bohem, musí svým vědomím nastoupit tutéž cestu: **musí své vědomí od osobního já stahovat**

stále hlouběji a hlouběji do sebe a obracet se k svému pravému Já, ke svému stvořiteli, až se v Něm vědomě pozná. To ale znamená, že v tomto stavu se nepoznává stvoření - osoba, protože žádnou skutečnou existenci nemá a jako zdánlivá bytost nemůže mít žádné zpětné působící vědomí, žádné sebepoznání. Ale naopak, *stvořitel se poznává ve stvoření, v osobě.* To je *jediná možnost*, v níž přestává odloučenost, v níž se vědomí nalézá ve stavu jednoty, kdy přestává myšlení na sebe samého a dochází k sebepoznání, k bytí sebou samým. V tomto stavu je poznávající, poznávané a poznávání jeden a týž subjekt: Já - stvořitel - poznává se v sobě samém.

Člověk může zažít Boha jen tímto způsobem. Toto je **vzkříšení!** V tomto stavu poznává, že ho stvořilo jeho vlastní Já a stále tvoří, takže jeho vlastní Já je jeho stvořitelem. Podobně poznává, že jedno a totéž jediné Já je **stvořitelem** celého vesmíru. Následkem toho prožívá ve svém božském sebepoznání, ve svém sebeuvědomění, současně i tvůrčí, kosmické vševědomí. V **témže** okamžiku, kdy dosáhl sebepoznání, dosáhl poznání všeho, vševědouce!

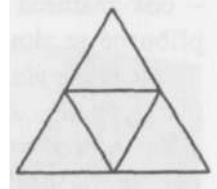
Tento božský stav, v němž *stvořitel poznává sám sebe*, můžeme také vyjádřit symbolicky čísly:

Bůh ve stavu spočívání v sobě samém je jedna ve třech a tři v jedné. Tři a jedna jsou ještě nerozdělenou jednotkou. Ve světě geometrických představ je tvar rovnoramenného trojúhelníku symbolickým obrazem Boha, v němž poznávající, poznávané a poznávání jsou jedno jediné: jeden ve třech a tři v jednom.

Každý tvar je projevem síly, která ho vybudovala, proto je každý tvar rovněž obrazem síly, která ho buduje a stvořitelsky v něm přebývá. Božství v sobě spočívající ve svém prastavu se zjevuje vždy ve tvaru rovnostranného trojúhelníku.

Tento trojúhelník má v sobě dokonalou harmonii a dokonalou rovnováhu, neboť jeho tři úhly leží od sebe v přesně stejné vzdálenosti. Jestliže však v sobě spočívající aspekt Boží vstoupí z bezprostorového, bezčasového a bezrozměrného stavu do stavu trojrozměrného a stane se stvořitelským aspektem Božím, projeví se pak vždy v čísle čtyři.

Dokud číslo jedna a tři tvoří v Božství jednotu, zůstává tři v jedné a jedna ve třech. Jestliže však vystoupí z božské jednoty, oddělí se a z jedné ve třech se stane jedna a tři,' a to je čtyři. Rovnostranný trojúhelník zjevuje v sobě skrytě spočívající Čtyři rovnostranné trojúhelníky.

V tomto zákoně spočívá rovněž tajemství klíčového čísla třírozměrného světa: číslo sedm.

Pokus se jednou obrazně si představit a sledovat, jak vystupuje první energie projevu ze stavu bezrozměrného do stavu třírozměrného. Zavři oči a já promítnu tuto pravdu do tvého vědomí."

Dělám, co mně Ptahhotep poručí, zavírám oči a zaměřuji svoji pozornost do nitra. Tu se objeví *bod* a slyším Ptahhotepův hlas:

„Aby síla mohla vystoupit z bezrozměrnosti a zjevit se, potřebuje výchozí bod. Tento bod je bez rozměru, dosud ještě nevystoupil z jednoty, je však k projevu nutný. Tím, že bod se skládá z jediného faktoru, nese v sobě číslo jednoty, číslo *jedna*.

Jestliže síla, která se poprvé objevila jako bod, vystoupí z bezrozměrného stavu a určitou dobu působí, bod se bude pohybovat a vznikne *čára*.“

Vidím v sobě, jak se bod pozvolna stává čarou a slyším Ptahhotepa: „První rozměr - délka se zrodil. Čára sama o sobě je nekonečná a je tudíž jako první projev také číslo jedna. Má však ve světě projevů, kde existuje počátek a konec, bezpodmínečně tři faktory: bod výchozí, bod konečný a prostor mezi nimi. Čára má v sobě číslo *tři*, klíčové číslo *jednorozměrného světa*.

Nyní ti musí být nápadné, že neexistuje možnost nalézt nebo projevit číslo dvě v jednotě. Neboť po prvním projevu bodu, který má v sobě jen jeden faktor, vznikly bezprostředně bez čísla dvě tři faktory. Jestliže z bodu vystoupí sebemenší čára, tak její tři faktory již vytvoří číslo tři. Čára v nekonečnu je a zůstává číslo **jedna**, **má-li** však začátek a konec, pak nese v sobě bezpodmínečně číslo tři.

Má-li vzniknout číslo dvě, je nutno, aby došlo k rozštěpení jednoty. Číslo dvě se může zrodit jen tehdy, **jsou-li** dvě jednotky postaveny vedle sebe. Vzhledem k tomu, že kromě jednoty nic neexistuje, musí jednota

sama ze sebe vyslat zrcadlový **obraz**, a tak vznikne rozštěpení, oddělení, což znamená smrt pro jednotu. Proto je slovo pro „rozpolcení (rozdvojení)“ - což znamená určitý druh rozštěpení myslí a duše člověka - úzce příbuzné se slovem dvě. To platí v každém jazyce.

Sledujme však, jak z jednoho rozměru vznikne druhý. Čára se skládá z řady bodů. Za předpokladu, že tvůrčí energie působí v každém z těchto bodů stejnou silou a po stejnou dobu, vystoupí všechny body ze sebe do druhého rozměru, z každého se stane čára, z celistvosti těchto čar se stane plocha, rovnostranný čtyřuhelník.

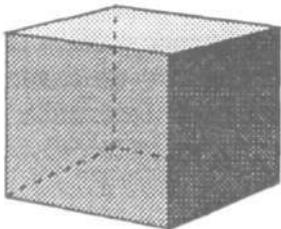

Narodil se druhý rozměr - *šířka*.

Čtyřuhelník je *čtyři v jedné a jedna ve čtyřech*, skládá se tedy z pěti faktorů: ze čtyř *projevených* čar: výchozí čára, koncová čára, pravá a levá, boční čára a z pátého faktoru: z *nezjevené* plochy, která je mezi čarami. Klíčovým číslem *dvojezměrného světa*

je číslo *pět*.

Tvůrčí síly působí však dále. I plocha se skládá z bodů a **působí-li** z každého bodu stejná síla stejnou dobu, vystoupí všechny zmíněné body do třetího rozměru a z plochy se stane krychle.

Zrodil se třetí rozměr: *výška*.

Krychle je *šest v jedné a jedna v šesti*, skládá se tedy ze sedmi faktorů: ze šesti *projevených* ji ohraničujících ploch a ze sedmého *neprojeveného* faktoru - z krychlového obsahu. Klíčovým číslem pro *trojrozměrný svět* je tedy číslo *sedm*.

Jak vidíš, základním tvarem hmoty je krychle. Různé krystaly vznikají podle tohoto zákona a v krystalech nalézáme buď tvar krychle - **např.** u soli - nebo základní prvky krychle v různých aspektech a proměnách. Jestliže nyní vyšetříme podstatu krychle, porozumíš i zákonům obměn.

Pokus se vyjít z jednoho rohu krychle a nalézt plochu, ve které jsou obsaženy všechny tři rozměry krychle. Jestliže ji příčně rozřízneš, obdržíš

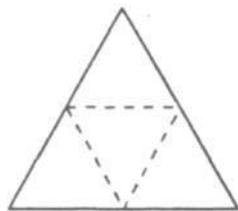
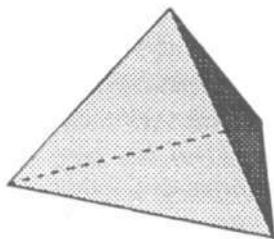
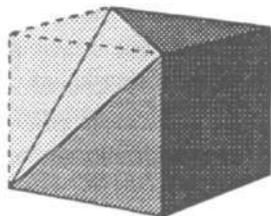
pouze jednu plochu, jen dva rozměry. Abychom dostali plochu všech tří rozměrů, musíme krychli rozříznout šikmo od jednoho rohového bodu ke dvěma protilehlým rohovým bodům. Tím se odřízne jeden roh krychle.

Budeme-li pokračovat tímto způsobem, odřízneme čtyři rohy krychle a z krychle zůstane tvar, který je ohraničen čtyřmi rovnostrannými trojúhelníky.

Vidíš, že v krychli skrytě spočívá tvar, který má jiné zákony než krychle, neskládá se totiž ze **čtyřúhelníků**, ale ze čtyř trojúhelníků. Jestliže rozprostřeme tyto čtyři rovnostranné trojúhelníky do plochy, vytvoří jeden rovnostranný trojúhelník, *symbolické znázornění Boha*.

Čtyřstěn je jako rovnostranný trojúhelník, který vytváří svůj plášť, ztělesněním harmonie a rovnováhy. Neboť všechny jeho rohové body leží od sebe ve stejné vzdálenosti, nevzniká tedy ve čtyřstěnu žádné napětí, nýbrž vyrovnaný, klidový stav. Naproti tomu rohové body krychle, stejně jako čtverce, leží v různých vzdálenostech od sebe, je tedy jak ve čtverci, tak i v krychli, stálé, nepřekonatelné napětí. Hmota třírozměrného světa se tvoří ve tvaru krychle, ale skrývá v sobě čtyřstěn, vybudovaný na božské rovnováze. Hmota nemůže existovat bez božského obsahu.

Na **témže** zákonu je vybudován celý třírozměrný svět, lhostejno, zda vybudovaný tvar je ‚mrtvá‘ nebo oduševnělá hmota, tedy živý tvor. Ať se jedná o rostlinu, zvíře nebo člověka, ve svém zjevu vykazují tělo, které podléhá zákonům trojrozměrného světa. V tomto těle se ale nalézá skryté a neviditelné vyšší božské Já - život - věčné bytí! Jenom člověk je schopen projevit své vyšší Já - tedy Boha - svými myšlenkami,

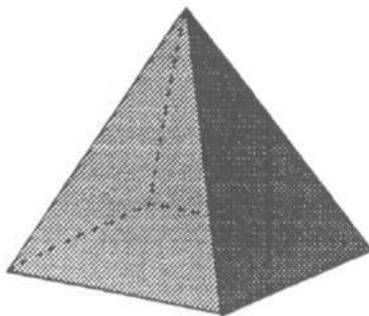

slova a činy, jestliže své vědomí neztotožňuje se svým tělem, ale s duchovním obsahem, se svým Já. Pokud se člověk ztotožňuje se svým hmotným tělem, je jako neprůhledná krychle, která vykazuje pouze vlastnosti hmoty a zatlačuje božsky tvůrčí princip do latentního, neprojeveného stavu a nedává tušit, že v něm spočívá zcela odlišný čtyřstěn - božské Já.

Člověk, který používá své tělo, své myšlenky, slova a skutky pouze k projevení božského tvůrčího principu - avšak ponechává vlastnosti své tělesné existence - své osoby - v neprojeveném, ten je, vyjádřeno stejnou řečí, otesaná krychle, jejíž rohy jsou otočeny ven, jejíž obsah je vyklopen a tímto způsobem ukazuje svoje vnitřní trojúhelníky, které jsou současně trojúhelníky božského čtyřstěnu.

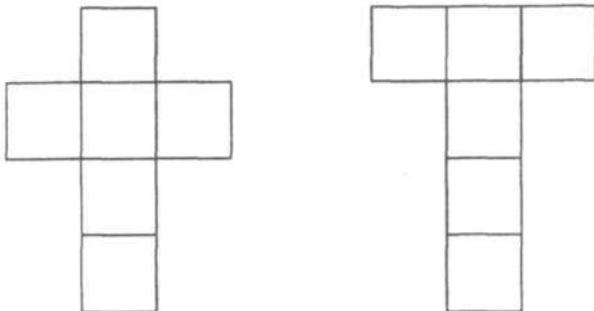
Hmotný, **čtyřúhlový** tvar používá pouze jako bezpečnou základnu v trojrozměrném světě a ponechává na něm spočinout svoji váhu.

Tvar vyklopené krychle je však pyramida. *Pyramida je tedy symbolický tvar božského člověka*, který odhaluje svoji božskou, nesobeckou přirozenost a zcela uskutečňuje Boha na Zemi. V osobě Božského člověka je uskutečněno vykoupení Země, zduchovnění hmoty, Božské Já - stvořitel - sedí na svém trůně v plné nádheře a vládne nad hmotou, nad tělem.

Naproti tomu symbolické znázornění materiálního člověka, který používá svého rozumu k tomu, aby sloužil své hmotné přirozenosti, je kříž - nebo T' - vytvořený ze **čtyřúhelníků** povrchové plochy krychle. Na tomto kříži nebo Tau, je ukřižováno božské Já, skrytě uvnitř přebývající.

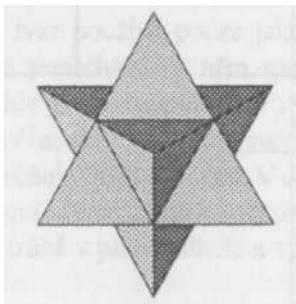
V takových lidech je božství odcizena moc. Nemůže se projevat, musí se ve světě podrobovat materiálním zákonům. Je ukřižováno na dvou velkých trámech třírozměrného světa - na čase a prostoru - a umírá na tomto kříži hmoty. Jeho smrt však není konečná! Také ve vědomí, které kleslo na nejnižší stupeň, bude jednou vzkříšeno božsky tvůrčí Já a vykoupí trpícího člověka. Neboť hmotný člověk si působí tím, že ve své nevědomosti ukřižuje v sobě své vlastní vyšší Já - Boha, stálá muka a utrpení - stane se zločincem, který visí ukřižován vedle ukřižovaného božství. Bolesti ho probudí, jeho vyšší vědomí se vzbudí a zažije se vzkříšením svého božského Já rovněž svoje vlastní *vykoupení* tím, že v Něm pozná sebe sama!

Tyto symbolické znaky přinesli uprchlí členové božské rasy do všech zemí, kam přišli a seznámili lidi s pravdami, které jsou v nich skryté. Všude v každé části světa se naleznou přesně stejná znázornění v kameni, kovu nebo ve vypalované hlíně ve větších nebo menších rozměrech. Lidé se pak budou domnívat, že je to obraz ukřižované osoby, jen málokterí poznají, že toto ztvárnění symbolizuje božsky *tvůrčí princip, ukřižovaný na dvou trámech času a prostoru.*

Pyramidy budou ještě stát tisíciletí a lidem hlásat nejvyšší pravdy, které jsou do nich vestavěny. Ti, kdo mají oči a uši, naleznou a poznají jejich vznešené pravdy, i když nebudou schopni pochopit všechny jejich matematické a astronomické zákony, někteří vysoce vyvinutí je také skuteční. Pro primitivního člověka zůstane však pyramida věčnou záhadou, tak jako Sfinga - dokud nevylušit svou vlastní hádanku.

Vraťme se však ke krychli! Předtím jsi ukrojila z krychle plochu, vycházející z bodu jednoho jejího rohu, která má v **sobě** všechny tři rozměry. Tímto způsobem jsi mohla odříznout čtyři rohy krychle. Mohla bys však provést čtyři řezy z ostatních rohů a zjistila bys, že v krychli není obsažen jen jeden čtyřstěn, nýbrž dva v sobě spočívající Čtyřstěny, které tvoří vzájemně přesné zrcadlové obrazy. Tyto dva v sobě spočívající čtyřstěny představují **nejvnitřnější** zákon poznatelného světa: neoddělitelnou spojitost mezi oběma doplňujícími se polovinami - mezi pozitivní a negativní - které v sobě spočívají, tvoří dokonalou rovnováhu a sedí jako tvůrčí duchové po pravici a po levici božství. Při stvoření působí jako dva vzájemně protichůdné **zákony**: *zákon ducha a zákon hmoty*.

Duch je život, hmota je odpor. Zákonem ducha je vyzařování, dávání, nesobeckost. Zákonem hmoty je stahování, ochlazení, tuhnutí.

SATAN

Existuje jen jeden živý tvor, který může vědomě oba zákony ztělesnit: člověk. Tvoří spojovací článek mezi duchovním a materiálním světem. Je schopen žít současně podle zákona obou světů. Jeho myšlenky, jeho slova, jeho činy mohou vyzařovat nesobeckost a universální lásku, mohou být dáváním. Jeho tělo však patří hmotnému světu a uskutečňuje hmotné zákony *Každý zákon, pokud je na svém vlastním místě a ve správném čase, je božský, je-li to obráceně, je satanický.*

Bez odporu hmoty by stvoření bylo nemožné. V neprojeveném Božství spočívají všechny tvůrčí síly ještě v jednotě, v dokonalé rovnováze, ve

stavu klidu, jen jako schopnost, jen jako *možnosti síly*. Stvoření začíná tím, že zjednoty se uvolní síla, která se Stvořiteli postaví na odpor. To je ‚prvorozený syn‘ boží, duch odporu, kterého otec vysílá, aby po eóny a eóny času Jemu tvořil druhý a negativní pól, - aby frekvence tvoření byla únosná a schopná obstát, aby tvoření se stalo vůbec možným. Tento duch odporu, který tvoří protipól zjevujícího se aspektu Boha, je příčinou, že díky jeho stahujícímu, tvrzení vyvolávajícímu působení vzniká zhuštění, hmota. Tento duch působí jako zákon ochlazování, stahování a tuhnutí, obsažený ve hmotě.

Vezmi kámen do své ruky: síla, která z této věci udělá kámen a drží jej pohromadě jako hmotu, je ochlazování, stahování a tuhnutí působící zákon odporu. Dokud se tento zákon projevuje ve hmotě jako hmota, působí zákon na svém místě, tudíž božsky. Z mrtvé hmoty se však stane oživená hmota, jestliže božský duch - Já - se vtělí do hmoty a stává se živou bytostí. Já, život pronikne mrtvou hmotu a ze zákona hmoty vznikne živý duch: zrcadlový obraz božského Já. Tento zrcadlový obraz je satan a mohl se stát živým duchem jen tím, že Bůh jakožto Já živých tvorů vdechl svůj vlastní život hmotě. *Satan je tedy zákon hmoty, který byl oživen božským duchem.* Satan leží mrtvý v hmotě, jako její zákon do doby, kdy ho božský duch ožíví svým vlastním životem.

Jestliže vědomí se ztotožní ze zákonem hmoty a jestliže myšlení, slova a činy neslouží božskému zákonu, ale zákonům hmoty, pak *člověk ožíví satana*: tím se Člověk sám stane satanickým. Bez člověka nemůže satan existovat, neboť bez lidského Já je satan jen nevědomou silou, nutným přírodním zákonem hmoty.

Satan se může stát živým jen ve vědomí toho člověka, který v duchu projevuje zákon hmoty, zákon těla, který ztotožňuje svoje vědomí se svojí osobou, se svojí nízkou přirozeností, s pudy přebývajícemi v těle, s pudy rozmnožovacími sebezáchovy a projevuje stahovací a tvrzení působící sílu hmoty jako duchovní vlastnosti, jako chtivost, závist, ješitnost, duševní tvrdost a sobectví. Satana samotného nepotkal ještě žádný živý tvor, neboť bez člověka neexistuje ani satan. *Bez člověka je satan pouze zákonem hmoty.* Jen v člověku lze potkat živého satana, jen v lidské tváři lze poznat satana jako výraz této tváře.

Když se Já uvolní při smrti z těla takového člověka, zůstane satan opět jako zákon hmoty v mrtvole. Stal se satanem skrze oživující sílu **jáství** ve vědomí. Avšak vědomí člověka, který se ztotožnil se zákonem hmoty a tím se stal satanickým, **zemře se satanem a po smrti se stane nevědomým**. Satan ho táhne - svého otroka - do mrtvé hmoty, do temnoty, do nevědomí, k sobě.

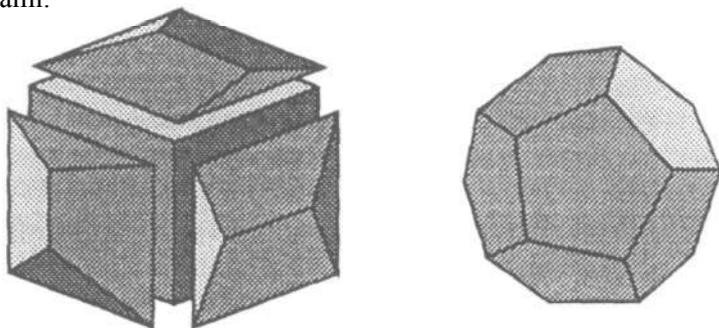
Naproti tomu zůstává vědomí člověka, který se ztotožnil se zákonem božského ducha a jemu sloužil, při odložení těla bdělé - a zbavené pout a izolace hmoty - vplyne do věčného světla, do Boha.

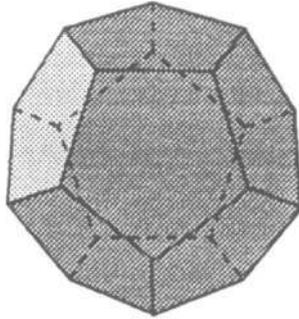
Zmíněné dva v sobě spočívající čtyřstěny ukazují dva póly stvoření v dokonale rovnovážném stavu. Celé stvoření - svět nepokoje, pohybu - spočívá na této božské rovnováze. Působí skrze všechny tvary jako jejich **nejvnitřnější** zákon. Rovněž tak v krystalizacích hmoty. Jak jsi se sama dozvěděla, je kolem božského čtyřstěnu vybudován pratvar hmoty - krychle. Trojúhelníky, které tvoří čtyřstěn, jsou identické se spojenými vnitřními plochami rohů krychle. Rovněž tak člověk má dotykovou plochu s božským Já ve svém **nitru**. **Právě** proto můžeš nalézt své vlastní božské bytí jen ve svém vlastním nitru; nikdy však tím, že obrátíš svou pozornost ven.

Je-li člověk orientován ven, bude v souladu s božským zákonem, stále více tlačěn do duchovního uvěznění, až po mnohých mukách a bolestech nalezne Božství.

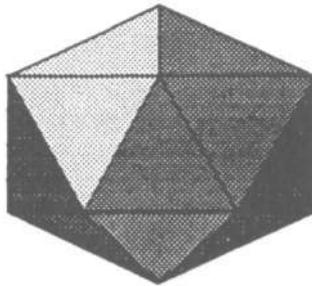
Prozkoumejme, které tvary krystalů se odvozují z krychle.

Vezmi šest geometrických střeše podobných tvarů, jejichž základní plocha odpovídá přesně čtverci krychle a postav těchto šest tvarů na čtverce krychle tak, aby střešní tvary se vždy dotýkaly svými různými stranami.

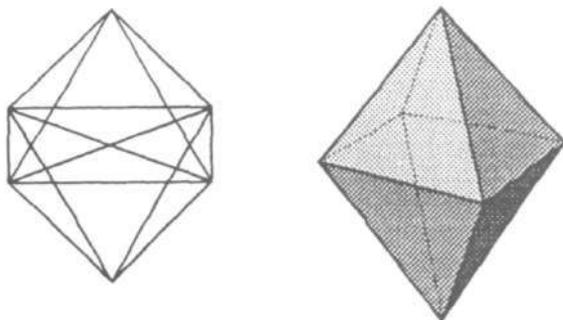
Pak obdržíš geometrické těleso, které nazýváme pentagondodekaedr, který je vytvořen z dvanácti rovnostranných pětiúhelníků. Pentagondodekaedr obsahuje další zákony dlouhé cesty vědomí. Nyní pohlédněme na výsledek, který se projevuje v posledním krystalickém tvaru této řady: Je to ikosaedr, vytvořený z dvaceti rovnostranných trojúhelníků.

Ze čtyřstěnu lze tedy vyvinout další tři - se čtyřstěnem dohromady čtyři - pravidelné krystalické tvary, tvořené stejnými plochami: čtyřstěn, krychle, pentagondodekaedr a ikosaedr.

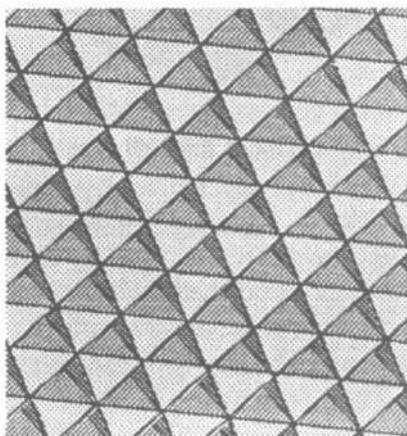
Pravidelné krystalické tvary lze vytvořit pouze z trojúhelníku, **čtyřúhelníku** a pětiúhelníků. Z trojúhelníku čtyřstěn, osmistěn a ikosaedr; ze čtyřúhelníku jen krychle, z pětiúhelníku jen pentagondodekaedr.

Vyjma osmistěnu znáš všechny tyto geometrické tvary. Osmistěn můžeš zkonstruovat tak, že povedeš tři stejně dlouhé čáry, každou v jednom ze tří rozměrů - tedy jednu čáru do délky, jednu do šířky a

jednu do výšky - v **úhlu** 45° , takže **střed** uvedených čar je totožný. Když spojíš koncové body těchto tři čar, obdržíš osm trojúhelníků, které **tvoří** osmistěn. Osmistěn se tedy skládá ze dvou pyramid, které na sobě leží základnami.

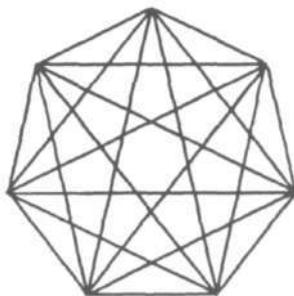
Teď dávej dobře pozor: **položíme-li** do prostoru v každé rovině tři rozměrů ve stejné vzdálenosti řezné plochy, pak vznikne bezpočet malých osmistěňů. Ale tyto osmistěny přesto *prostor nevyplňují, ale mezi osmistěny zůstávají* - stejně jako uvnitř krychle - **čtyřstěny**, které stojí mimo třírozměrné plochy! Můžeš rozdělit prostor do nekonečně velkých a nekonečně malých osmistěňů, vždy tu budou čtyřstěny mimo třírozměrné roviny.

Třírozměrový prostor spočívá v každém svém bodě na božském čtyřstěnu, což představuje absolutní harmonii a absolutní rovnováhu. Rovněž tak spočívá celé projevené stvoření v každém svém bodě na Božství, které stojí nad každým projevem, spočívá v sobě a je neprojevené. *Bůh je všudypřítomný!*

Vraťme se však ke geometrickým tělesům, které leží v sobě, nebo na sobě. Čtyřstěn, krychle, pentagondodekaedr a ikosaedr. Chci tvou pozornost zaměřit ještě na další zákonitosti a souvislosti. Jestliže mezi sebou znásobíme poměrná čísla, která existují mezi plošnými čísly do sebe ukrytých krystalických tvarů - čtyřstěnu, krychle, pentagondodekaedru a **ikosaedru**, tedy 2, 3, 6, 10, obdržíme číslo 360, počet stupňů v kruhu.

A jestliže poměrná čísla sečteme, dostaneme číslo **21**, číslo představující možné spojení mezi faktory klíčového čísla třírozměrného světa, číslo 7!"

Ptahhotep přestává mluvit a já stojím před ním němá a jako omámená. „Jdi nyní mé dítě," říká Ptahhotep, „pro dnešek toho bylo dost. Příště budeme mluvit o čtyřech stěnách pyramidy. V nich jsou obsaženy další pravdy. **Chceš-li** dosáhnout dokonalého sebepoznání, jsou pro tebe velice důležité."

Ukloním se a odcházím.

34

ČTYŘI TVÁŘE BOŽÍ

Opět stojím před Ptahhotepem.

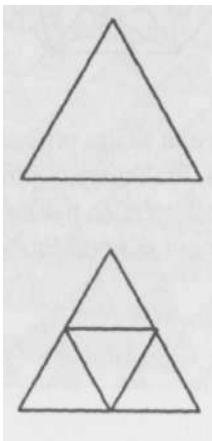
„Mé dítě," začíná, „dnes se dozvíš, co znamenají čtyři tváře boží.

Velice ti pomůže, **poznáš-li** je v sobě. Čtyři tváře boží jsou ve všem, co bylo stvořeno. Celé stvoření - *i ty* - je vybudováno na Jeho čtyřech tvářích.

Život ve viditelném světě, počínaje ústředními slunci světových systémů až k jednobuněčnému tvorů, není ničím jiným než kroužením, rotací kolem těchto čtyř tváří a v těchto čtyřech tvářích božích.

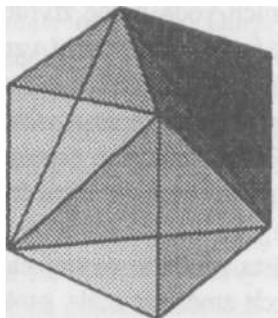
Víš, proč znázorňujeme božství spočívající *ve svém prastavu* vždy jako rovnostranný trojúhelník. Bůh ve svých třech aspektech je *jedna ve třech a tři v jedné*. Ale tento stav - jako rovnostranný trojúhelník nosí v sobě možnost čísla *čtyř*. Když se tři aspekty pračísla jedna od sebe oddělí, a to se stane, jakmile vstoupí z neprojeveného do projeveného, pak se stane z jedné ve třech', 'tři a jedna'. Tím se zrodí číslo čtyři.

Pohlédni na rovnostranný trojúhelník: vidíš v něm pouze jednotu, která má tři strany - tři aspekty. Obsahuje však ve skrytu, v nezjeveném číslo čtyři, neboť rovnostranný trojúhelník: nese v sobě možnost se rozložit do čtyř rovnostranných trojúhelníků.

Když trojúhelník vystoupí z neprojeveného do projeveného stavu v třírozměrném světě, stane se čtyřstěnem.

Jak už jsi **viděla**, první proutvar hmotného projevu - krychle - obsahuje v sobě skrytý a neprojevený čtyřstěn.

Čtyři trojúhelníky, které tvoří strany čtyřstěnu, jsou dotykovými plochami, božského s hmotou, neboť jsou totožné s vnitřními plochami odříznutých rohů krychle.

Jestliže otočíme na zevní stranu trojúhelníky čtyřstěnu pomocí rohů krychle, které tvoří hmotu a tím projevíme trojúhelníky čtyřstěnu, vznikne čtyřstranný tvar pyramidy, jejíž čtyři stěny jsou současně na zevní stranu projevené čtyři trojúhelníky čtyřstěnu a na vnitřní stranu projevené odkrojené rohy krychle.

Čtyři strany pyramidy symbolizují *čtyři tváře boží*, které rovněž v sobě nesou jednotlivé tři aspekty svého prapůvodu, v sobě spočívající božství, které je nad každým projevem. Pyramida ukazuje živou skutečnost, živý **zákon**, ve kterém se Bůh vždy a bezpodmínečně projevuje v hmotném světě, přebývá tedy ve všem, co bylo stvořeno.

Z každého bodu vesmíru se projevuje Bůh čtyřnásobně. Do každého ze čtyř světových stran září jiným působením, tím, že ač pocházejí z jednoho bodu, přece jen vznikají z rajske jednoty různé silové proudy. Můžeme pro to použít **obraz**, že ze středu ráje, kde roste strom života a strom poznání dobra a zla, vznikají čtyři velké proudy, které tečou do čtyř stran - do zevního světa.

Toto čtyřnásobné projevení nalezeš ve všem, co bylo stvořeno. Nejnápadnější jsou však čtyři vlastnosti v působení vzduchových proudů - větrů. Nejprimitivnější člověk ví, že různé větry ze čtyř světových stran působí zcela různě.

Severní vítr je suchý, studený, působí **uklidňujícím** a vyvolává ztuhnutí. V mnohých krajích voda úplně ztuhne na kámen.

Jižní vítr přináší vždy horko a působí vzrušivě a vyvolává oživení.

Východní vítr je chladný, občerstvuje a osvěžuje.

S větrem západním přichází teplo a vlhko - v mnohých krajinách se projevuje deštěm. Působí únavu a ospalost.

To všechno už víš, neboť různé působení čtyř hlavních větrů upozoruje každé dítě; ale myslala jsi někdy na to, jak je to možné a jak se to může stát, že ze stejného místa na Zemi ze stejného bodu působí vzduchové proudy v protichůdných směrech zcela protichůdně? Když například odtud, kde pocítujeme vzduch jako příjemný a vlažný, se zvedne vítr v jižním směru, tak vane tento vítr pro krajiny jižně položené samozřejmě ze severu a přináší tam ochlazení, poměrně zimu a působí na všechny živé tvory uklidňujícím. Jestliže však vítr vane rovněž odsud ze stejného bodu na sever, přichází vítr pro krajiny ležící na severu z jihu, přináší tam tedy velké oteplení, žár, zvyšuje plodivou sílu v živých tvorech a dráždí jejich rozplozovací orgány. Jak je to možné, že z téhož bodu na Zemi vane na jednu stranu studený, na druhou stranu teplý vítr - uklidňující nebo vzrušující a vyvolává v jednom směru deště, v druhém směru sucho? Toto je závislé jen od toho, kterým směrem proudí vzduch.

Vidíš, to je zákon prostoru, který nazýváme *čtyři tváře boží*.

První tvář - severní tvář - je *ohnivá*, působí životodárně, proto přináší jižní vítr žár a dráždí živé tvory k plození nového života.

Druhá - západní tvář - je *vzdušná* - chladná. Činí vše pohyblivým, proto přináší východní vítr občerstvení a osvěžení.

Třetí tvář boží - jeho východní tvář - je *vlhká*, mokrá a vlažná. Vše se stává těžkým a líným, proto přináší západní vítr teplo, vlhko, srážky a vyvolává u všech živých tvorů ospalost. Jejich vědomí se stahuje do těla.

A konečně čtvrtá tvář - jižní tvář boží - je *studená*. Působí stahování,

zhmotnění a krystalizaci, severní vítr proto přináší chlad a uklidňuje nervy.

První a nejdůležitější projevení Čtyř tváří božích je tvář ‚ohnivá,‘ neboť působení zbývajících projevení - zbývajících tváří - závisí od této. Druh ohně určuje, zda bude horko, teplo, chladno nebo zima. Je tedy *ohnivá tvář boží otcem ostatních*. Díky jejímu záření vznikají různá skupenství: teplé a suché, plynně vzdušné, chladné a vlhké, tekuté vodnaté, zimou tuhé, pozemské. Tento zákon působí všude na Zemi, v každém stromu, v každé rostlině. V každém domě je například jižní strana, kam směřuje proudění severní tváře boží, teplá a rostliny prospívají na této straně nejlépe; severní strana je studená, východní strana je suchá a západní strana vždy vlhká a když vyrábíme v pyramidě déšť, pak srážky **dopadají** na všechny budovy ze západu.

Čtveřici najdeš projevenou nejen v hlavních větrech, je ve všem, co bylo stvořeno.

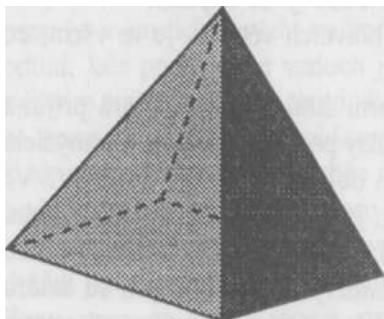
Podívej se na kmeny stromů - severní strana stromů, která přijímá vyzářování chladné jižní tváře boží, je vždy pokryta mechem. Přemýšlela jsi již o tom, proč člověk má jen jeden obličej, obrácený dopředu? Ve směru, ve kterém se nalézá náš obličej, jsme ohniví, dávající; na zadní straně jsme zaměřeni opačně, studení a beroucí. Naše údy směřují vcelku rovněž dopředu a svou sílu vůle můžeme vyzářovat také jen ve směru svého obličje. A proč spíme nejlépe, když ležíme ve směru od severu k jihu, proč leží všechna zvířata, všechny hnízda zvířat a všechna mraveniště takto orientována? Zvíře nemá rozum, aby vědělo proč, ale pociťuje, že přichází ze severního směru vyzářování nervy uklidňující a z jihu oživující, životodárné, tedy dráždivé vyzářování a že je pro oběh jeho životního proudu nejlepší, jestliže staví svoje hnízdo ve směru sever - jih a také tam uléhá k spánku.

V tom spočívá tajemství, proč je nejvhodnější, aby člověk, jestliže hledá spojení s Bohem a modlí se, obrátil se k severu nebo k východu, nikdy však k jihu nebo k západu! Na severu a východu nalezne síly, které ho povedou ke zduchovnění. Na jihu a západu však nalezne dráždiva, která jeho vědomí spojí s tělesnými pudy.

Věz, že se projevuje působení čtyřnásobného vyzářování božího

v celém vesmíru dokonale stejně a že každý bod ve vesmíru, tedy také na Zemi dostává ze stejné světové strany vždy stejné proudění a také je vysílá. *Čtyři tváře boží se nemohou nikdy otočit nebo obrátit. Stojí vždy nezměněně ve svém původním směru.*

Kamkoliv přišli příslušníci božské **rasy**, učili lidi těmto hlubokým pravdám různým způsobem, podle zvláštností národa, ke kterému přišli. Zde, kde lidská **rasa** chápe spíše geometrické pratyary a může pravdu pochopit rozumem, vyjadřujeme pravdu čtyř tváří božích pomocí pyramid. Existují však jiné nároky, které chápou božské pravdy spíše jako duchovní zážitek. Tam vytesali uprchlí členové našeho rodu mohutné kamenné figury, znázorňující božství v postavě sedícího člověka ve tvaru trojúhelníku s hlavou, která má obličej na každé světové straně.

Obojí znázornění projevuje tutéž skutečnost: když božsky-tvůrčí princip vystoupí ze své bezčasovosti a bezprostorovosti a z nezjeveného do trojrozměrného světa a stane se hmotou, tak se projevuje v čísle čtyři, přesto si ještě *ponechává svoje tři aspekty*. Tvar pyramidy toto jasně ukazuje tím, že na základně čtverce každá z jejích čtyř stran tvoří trojúhelník - tři aspekty

boží. Pyramida projevuje tedy čtyřikrát tři: číslo dvanáct.

Tím jsme dospěli k další **pravdě**.

Jak ukazuje symbolické ztvárnění ve tvaru pyramidy, má v sobě každá ze čtyř tváří božích tři božské aspekty. To dává *dvanácti násobné projevení*, které je přítomné v každém bodě vesmíru a působí ve všem, co existuje, počínaje u jednotlivých živých tvorů, kteří žijí na planetách, ale také v planetách, dokonce i v sluncích, slunečních systémech, ve světových soustavách a v celém vesmíru, tak jako malé kruhy ve větším, větší kruhy opět ještě ve větších, až do nekonečna. Jestliže znáš jeden z těchto kruhů, pak znáš nejen vnitřní stavbu celého vesmíru, ale také každého živého tvora. *Neboť na tomto dvanáctinásobném projevení je vybudován celý viditelný vesmír.*

Než půjdeme dále, musíš si uvědomit, že *vše, co my lidé z lidského stanoviska - tedy z venku - vnímáme pomocí svých smyslů, je ve stavu božského bytí zcela opačné. Třeba* něco vidíš zvenku - zhora či zdola, zepředu či zezadu, zprava nebo zleva, jestliže však to nevidíš, ale tím sama jsi, obrátí se to v pravý opak. Když něco vidíš, stojíš v duálním vztahu. Ty, pozorovatel a to, co vidíš, jsou dva póly. Jestliže však jsi něčím, pak jsi v *monistickém stavu, v božské jednotě.*

Jako příklad ti ukážu písmeno, třeba ‚E‘. V jakém směru leží toto písmeno?"

„Leží zleva doprava, otče," odpovídám.

„Dobře," říká Ptahhotep, „teď ho namaluji na tvoji hrud', takže jsi nyní tímto písmenem. Jsi tedy s ním ve stavu jednoty. Ve stavu bytí. V jakém směru leží teď písmeno?"

„Zprava doleva, otče," odpovídám.

„Tedy zcela opačně. Pojď, ukáži ti ještě něco." Ptahhotep mě vede pod dva kotouče kruhového tvaru, které visí se stropu a slouží jako osvětlovací tělesa. Na každém je nakresleno dvanáct stejných obrazů, ale v obráceném směru a v obráceném sledu. V jednom kruhu stojí obrazy hlavou dovnitř směrem ke středu a ve druhém stojí tytéž obrazy s hlavou ven, směrem k obvodu kruhu. A sled zprava doleva na jednom je na druhém obrácen.

Nejdříve mne Ptahhotep odvedl k prvnímu kruhu a říká: „Kdy vidíš obrazy tohoto kruhu správně, s hlavami nahoru?“

„Vždy, s každé strany, otče.“

Ptahhotep mne pak odvedl ke druhému kruhu a ptal se: „Jak vidíš tyto obrazy?“

„Všechny mají hlavu dolů, tedy obráceně, jsou rovněž v opačném sledu,“ odpovídám.

„Nyní se pokus najít místo, ze kterého uvidíš také tyto obrazy v jejich správné poloze a správném sledu.“

Pozoruji vyobrazené postavy s tím, že je *chci* vidět správně - s hlavami nahoru, bezděčně si stoupnu *pod* - tudíž *do středu kotouče* ... a tu se náhle všechny postavy obrátí! Nyní stojí všechny správně s hlavami nahoru a ve správném sledu. Točím se dokola, přičemž stále zůstávám ve středu ... všechny postavy se dívají na mne ve vzpřímené poloze. Ale v okamžiku, kdy jen o krok vystoupím ze středu, všechny jsou opět obrácené! Jdu opět do středu a prožívám zcela vědomě a hluboce dojata *stav bytí* ... rozumím, co to je ... a je mně z tohoto otřesu mdlo.

Ptahhotep vidí mé dojetí a usmívá se: „Rozumíš nyní, proč osobní je vždy přesně opačné k *božskému* Rozumíš, proč lidské písmo jde zleva doprava a *božské zprava doleva*“

„Ano, otče mé duše, rozumím," koktala jsem, chvějíc se rozčilením.

Ptahhotep bere moji ruku do své - ach, jak mne náhle uklidňuje mohutná síla jeho požehnané ruky - a vede mne před velikou nástěnnou tabulí, na které vidím různé geometrické obrazce.

„Země přijímá dvanáctinásobné vyzařování čtyř tváří božích z vesmíru, ze směru různých souhvězdí, která nás obklopují jako kolo. Toto kolo z nich utvořené nazýváme zodiak nebo **zvěrokruh**.

Vyzařování zodiaku způsobuje, že Země vůbec existuje. Tyto vibrace se setkaly v jednom bodě vesmíru, takže vznikla interference silových **vln**, vzniklo **zhuštění** ... zhmotnění. Zhuštěním vyzařované energie vznikla pozvolna naše Země. Vzhledem k tomu, že při tomto procesu hrálo velkou roli slunce, rostla Země v silovém poli slunce a stala se jeho satelitem. Slunce jí dává životní energii, ale ze zodiaku rovněž stále přijímá vyzařování z jeho sester, ostatních planet naší sluneční soustavy.

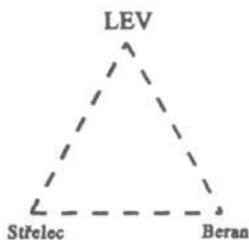
A tím, že Země jako všechna světová tělesa je zhmotněním všech těchto různých vyzařování, nalézá se na ní zhmotnění každého stupně všech jevů, zhmotnění, které projevuje určitou převládající jemu odpovídající energii velkého kosmického kola. Existuje tedy na naší Zemi zhmotněné vyzařování každého jednotlivého souhvězdí **zvěrokruhu** a rovněž každé jednotlivé planety v kamenných **útvarech, kovech**, rostlinách, zvířatech a lidech. Jména jednotlivých znaků **zvěrokruhu** označují současně pozemský jev, který je zhmotněným projevem dotyčného znaku **zvěrokruhu**. **Vidíš-li například lva, tak věz, že je na živočišné úrovni zhmotněným vyzařováním onoho znaku **zvěrokruhu**, který nazýváme ‚Lev‘.** Existují však kovy, rostliny, lidé, kteří se skládají ze stejné energie, ale právě na úrovni kovu, rostlin a člověka.

Tím, že pojmenování jednotlivých znaků **zvěrokruhu** je také název dotyčného jevu, který tvoří zhmotněné vyzařování tohoto znaku **zvěrokruhu**, tak je samozřejmě toto jméno nejvhodnějším slovem, které dokonale jedním slovem odráží charakter vyzařování tohoto souhvězdí.

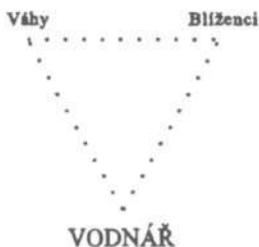
Čtyři tváře boží - tedy čtyři hlavní body - na hvězdné klenbě v božském stavu bytí jsou:

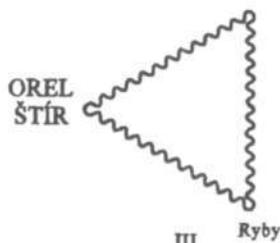
Každá tvář boží, každý hlavní bod nebeské klenby obsahuje tři aspekty neprojeveného *božství*, a tak vznikají čtyřikrát tři projevy, *dvanact znamení zvěrokruhu*:

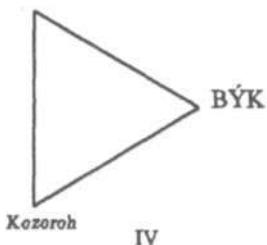
I
Ohnivý trojúhelník
Rak

II
Vzdušný trojúhelník
Panna

III
Vodní trojúhelník

IV
Zemský trojúhelník

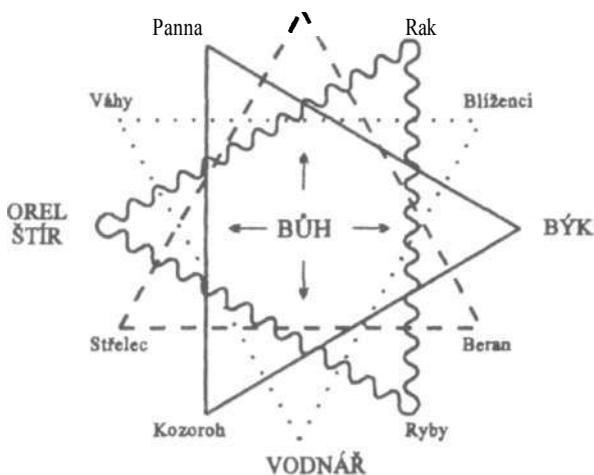
Tři *ohnivé* aspekty prvé tváře boží prvé skupiny, se projevují ve třech souhvězdích, nazvaných *Beran, Lev, Střelec*.

Lev je první projev boží, tedy *velký otec celého zodiaku*. Podle toho mají všechny tři projevy prvé tváře boží otcovský, životodárný charakter.

Beran vyzařuje oheň mládí, plodivou sílu mladého otce, který probouzí svým oplodňujícím pronikáním život v klíně přírody a uvádí ho v chod. Beran je síla jara, která je ve svém působení právě tak divoká a nerozvážná a chce všude proniknout jako zvíře beran.

Lev je oheň dokonale rozvinutého, důstojného muže, zralého otce, který vyzařuje svoji tvořivou sílu, svoji lásku a teplo na všechny své děti a nechá je vyrát pod svojí ochranou. Lev je síla léta.

Kentaur (Střelec) je tvor, který přerostl svoji živočišnou přirozenost, přemohl svoje tělesné pudy a zaměřuje svoje vědomí k vysokému

Čtyři tváře Boha v božském stavu bytí

Jeho vyzařování je ohněm ducha, staršího, moudrého otce, který dále pomáhá svým dozralým dětem svojí duchovností, svými dobrými myšlenkami a radami. Kentaur nebo střelec je duchovní oheň myšlenky, síla stáří, zimy.

Tři aspekty druhé skupiny *pozemsky hmotné* tváře boží jsou: *Býk*, *Panna*, *Kozoroh*. Všechny tři projevy této tváře boží mají v sobě mateřský charakter.

Zvíře *býk* stojí na jaře na zelené louce a celá příroda je oděna do slavnostního svatebního roucha nevěsty, která je připravena přijmout

plodivou sílu ženicha. Vyzařování znamená **zvěrokruhu** ‚Býk‘ dává Zemi schopnost přijímat v sobě ohnivou sílu života, nechat ji tam vzklíčit a tím obdrží božské semeno možnost vtělit se do pozemského těla. Vyzařování ‚Býk‘ umožňuje, že božské Já', tvůrčí princip: Logos - se stane tělem. ‚Býk‘ probouzí ve hmotě - v ženském aspektu - sílu k oplodnění, připravenost nevěsty. ‚Býk‘ je aspekt budoucí matky očekávající plodivou sílu.

Panna je bezúhonná královna nebes, matka - královna přírody, které se nikdy nedotkla mužská bytost, a přesto je těhotná myriádami tvorů, které se narodí z jejího božského těla. Síla znamená Panny je plodnost přírody, proto je znázorňována jako žena, která má v ruce klas s pěti zrny. V mystickém světě Panna se stala bezúhonnou lidskou duší, očištěnou od pozemského kalu, která přijala od Ducha božského božské semeno a která je ve velkém očekávání božského dítěte, ve kterém jsou spojeny v dokonalé jednotě oba principy - božský a hmotný. Panna je aspekt těhotného mateřství.

Třetí aspekt pozemské tváře boží je *Kozoroh*. Zvíře Kozoroh žije v oblasti nejtvrděší hmoty na Zemi, mezi skalami. *Stahující* síla zákona hmoty způsobuje, že hmota dosáhne nejvyššího stupně tvrdnutí a přejde v krystaly. Hmota se překonává v krystalu, ztrácí svoji pravlastnost, neprůhlednost a stane se dokonale průhlednou. V krystalu ukazuje hmota geometrické prvky tvůrčí síly ve svém vlastním složení. Také dítě je zhuštěný krystalický tvar božsky tvůrčí síly života. V duši člověka se narodí skrze zákon hmoty, skrze stahující a shrnující sílu koncentrace - uskutečnění božského Já, božské dítě: sebeuvědomění.

Dokud člověk ztotožňuje své vědomí se svými zvířecími pudy, je jako chlév, ve kterém bydlí zvířata. V tomto chlévě mezi různými zvířaty se musí božské dítě: božské sebeuvědomění narodit. Toto se stane *koncentračním působením* znaku znamená Kozoroha. Soustředit se je jedinou cestou, která vede zpět do jednoty a do ztraceného ráje. Proto se slaví narození božského dítěte v měsíci, kdy slunce stojí ve znamení Kozoroha. Vyzařování tohoto silového střediska napomáhá zcela projevit a uskutečnit božské ve hmotě a skrze ni - v těle. Kozoroh je rodící aspekt mateřství.

Tři aspekty třetí skupiny *vzdušné* tváře boží jsou: *Blíženci*, *Váhy*, *Vodnář*. **Vzdušné** skupenství, které vznikne tímto vyzařováním, poskytuje pohyb, tudíž se projeví skrze tato tři souhvězdí takové síly, které potřebují možnost pohybu bez zábran. Jejich přirozenost je duchovní.

Znamení *Blíženců* nese v sobě obě poloviny stromu dobra a zla. Jeho vyzařování působí dvoustranně - nutí obrátit zrak doprava a doleva za účelem získání poznatků. Jeho působením se rozvětňuje cesta jako větve stromu. Lidé jdou a hledají vědění v nejrůznějších cestách, v různých směrech. Chtějí shromážďovat zkušenosti, vše vidět, vše slyšet, všemu se naučit. Vyzařovaná síla *Blíženců* se projevuje jako touha učícího se po vědění.

Vyzařování znamení *Váhy* nutí vše do rovnováhy. Shromážděné zkušenosti se položí na váhu a zváží. To, co je cenné, se ponechá, bezcenné se zahodí. Působení *Váhy* tvoří harmonii, rozvíjí schopnost rozlišovací a uskutečňuje vyrovnání mezi dvoustrannými silami *Blíženců*. Souhvězdí *Váhy* vyzařuje do třírozměrného světa zákon rovnováhy a spravedlnosti. Je to projev zákonodárného **vědění**.

Znamení *Vodnáře* vyzařuje **vědění**, které bylo v *Blížencích* shromážděno a na *Vahách* zváženo, shledáno jako dobré a pojato do zákonů. Vyzařovaná energie tohoto znamení nestrpí žádné překážky a nezná žádné hranice. *Vodnář* dává, posílá poklady dál, vylévá neúnavně vodu života ze svého džbánu, jejíž vlny proudí do nejvzdálenějších světů. Tyto vlny jsou všeoživující, vysoké frekvence ducha. *Vodnář* je projevem ducha, který byl osvobozen od překážek a hranic.

Tři aspekty čtvrté skupiny vodní tváře boží: *Rak*, *Orel* (*Štír*) a *Ryby*. Tyto tři projevy tváře boží mají duševní charakter, který se projevuje v citovém životě.

Znamení **zvěrokruhu** *Rak* znamená malou vodu, račí díry, v nichž zvíře žije. Jestliže venku chytí kořist, stáhne se opět do své díry, aby ji strávil. Vědomí, které bylo orientováno ven, aby našlo duchovní potravu, se stáhne do sebe, stráví a přemění svoji kořist, svoje nashromážděné dojmy v moudré zkušenosti. Vyzařovaná síla zodiakálního znamení *Raka* se projevuje jako v sebe nazírající, sebe analyzující vědomí hledající bytosti.

Znamení Štír - Orel představuje velký bod obratu, kde se stane z lezoucího červa vysoko létající vykoupený orel, probuzená bytost, která si uvědomuje božské Já. Červ - Štír - se musí sám zabít, aby se mohl stát orlem. Proto má toto souhvězdí dvě jména: V nevykoupeném stavu se jmenuje Štír, jako živočich, který se sám zabije svým žihadlem. A ve stavu vykoupeném se jmenuje Orel, a tvoří symbol svobodné duše, která jako božský sokol Horus letí vysoko nad veškerou hmotou.

Vyzařování tohoto souhvězdí se projevuje jako hnací síla, jako oheň života, který se v tomto tvaru projevuje skrze vodu - skrze tělesné šťávy. Tato síla dává duchu možnost vnořit se do hmoty, aby byla znovu v těle zrozena. Tato energie je prahadem pokušení, která láká ducha do hmoty a způsobuje pád z rajské jednoty. Jestliže je tato síla přeměněna tak, že nepůsobí ve hmotě, ale stane se duchovní, pak se ze sexuální touhy stane hnací síla, která pomůže padlému vědomí zpět do rajské jednoty. *Bez této síly nenajde žádné vědomí, vypadlé z jednoty, cestu zpět k Bohu!* Voda tohoto souhvězdí je jako bažina, ve které působí skryté kvasné síly a nad kterou se houpají ohně bludiček, aniž by hořely.

Ryby bydlí v nekonečném oceánu. I když se někdy dostanou k povrchu, opět se ponoří a zmizí v nezměrné hloubce. Pravá přirozenost člověka se podobá oceánu: Vědomí je na povrchu, ale o mnoho větší a hlubší díl lidské bytosti leží v nevědomí - odtud pocházejí základy a kořeny jeho myšlenek, slov a činů.

Avšak vykoupený člověk, který dosáhl dokonalého sebepoznání, jehož vědomí bylo zasvěceno do jeho božského Já a tam skutečně, nemá už pod - a nadvědomí - tedy nic nevědomého. Plave zcela vědomě v hloubce nekonečného oceánu božského **vše** vědomí. To, co znamená pro ještě nevykoupeného člověka nevědomí, to se pro něho stalo dokonale uvědomělým domovem a prvkem. Dva projevy pohlaví - mužské a ženské - se těší z dokonalé harmonie, jako dvě šťastné volné ryby v oceánu. Působení souhvězdí Ryby je vykoupení a rozpuštění osobního v neosobním, v hloubce nekonečného Já, v božské neoddělitelné jednotě -jednotě všebytí. Velké dílo je ukončeno vyzařováním této síly, zduchovnění hmoty je dokonáno.

Vidíš, že tři aspekty každého trojúhelníku stojí ve vzájemné souvislosti vycházejíce z hmotné úrovně, obsahují stupňování směrem ke zduchovní.

Souvislost existuje nejen mezi třemi aspekty jednotlivých tváří božích, ale i tím, že čtyři trojúhelníky leží v sobě takovým způsobem, že jejich středy jsou totožné. Tak tvoří zodiak kruh dvanácti projevení, takže různé aspekty čtyř trojúhelníků tvoří těsně související vývojovou řadu. A další třetí souvislost je ještě mezi jednotlivými souhvězdími, to je souvislost mezi dvěma naproti sobě ležícími souhvězdími, která si jsou vzájemně doplňujícími polovinami.

Mluvme však nejdříve o souvislosti vývojové řady.

Sled řady začíná přirozeně se souhvězdím Berana, protože začátek všech projevů života - tedy také jarní bod leží v Beranu. Pamatuj si však, co ti říkám: existují dva Jarní body', *absolutní* a *relativní*. *Absolutní jarní bod nosí v sobě každý projev - tedy také Země a její živé tvory. Absolutní jarní bod je na zevním světě nezávislý. Relativní jarní bod je závislý na současné poloze hvězdné klenby a nezůstává v důsledku různých pohybů Země na stejném místě, ale trvale se přesouvá.* **O** tom budeme ještě později mluvit důkladně.

Sled řady souhvězdí v zodiaku je následující: *Beran, Býk, Blíženci, Rak, Lev, Panna, Váhy, Štír - Orel, Kentaur (Střelec), Kozoroh, Vodnář, Ryby.*

Vše, co se na hmotné úrovni **zhušťuje** a stane se hmotným zjevem, proběhne svoji životní dráhu v tomto kole zodiaku. Život člověka je velkou periodou, která se rozpadá na menší periody - dětství, mládí, zralost a stařecký věk - a tyto se opět skládají z ještě menších, z roků, ročních období, měsíců, týdnů a konečně dnů.

Každá perioda, den, rok, nebo celý život plyne v kole zodiaku. Narození odpovídá Beranu, pak člověk putuje všemi souhvězdími, dosáhne své zralosti ve Lvu a umírá ve znamení Ryb a zmizí z hmotné úrovně. Stejně začíná den tím, že se probudíme ze spaní a objevíme se v tomto světě, pak se rozvine den, v poledne dosáhne své zralosti a kulminuje, pak jde dolů a po dalších proměnách nastane večer, kdy ukládáme své tělo ke spánku, pak stáhneme své vědomí zpět do Já a usneme -

stejně jako na konci života, když své tělo odložíme s konečnou platností. Každá perioda má začátek rozvinutí, kulminaci, pak zase sestup až k rozpuštění.

Jednotlivá znamení **zvěrokruhu** mají tyto hlavní vlastnosti:

Beran způsobuje, že se vůbec něco na světě objeví, narodí. I tehdy, když čas narození nespadá do znamení *Berana*! Neboť každé narození má v sobě sílu počátku, která je nezávislá na zevním světě, tedy na souhvězdí, kterou však na nazýváme jak venku na hvězdné klenbě, tak v nitru každého tvora *Beran*. To je *absolutní* souhvězdí v každém projeveném tvaru. Rovněž tak je tomu se všemi souhvězdími, se všemi projevy života a aspekty všech čtyř tváří božích. Existuje vnitřní *absolutní* projev a zevní - *relativní*.

Potom musí živý tvor zapustit kořeny v novém okolí. To se stane za pomoci *Býka*. Nový živý tvor přijímá potravu a asimiluje ji. Tím se uskuteční hmotné spojení s tímto světem a zásobování jeho těla.

Působením *Blíženců*, když živá bytost počne shromažďovat zkušenosti, její cesty se rozvětvují jako větve stromu. Vyvíjí se různými směry a dosáhne rozmanitých vědomostí.

V *Raku* se vrací domů a zpracovává svoji duchovní kořist, zkušenosti, které shromáždí. Začíná se vytvářet jádro.

Životodárným a ohnivým působením *Lva* stává se živý tvor zralým a důstojným. Rozvíjí svoje síly a schopnosti a splňuje svoji pozemskou povinnost: plodí novou generaci a stává se otcem rodiny.

Panna přináší žně a člověk shromáždí plody své činnosti do stodoly. V hloubi jeho duše vyvíjí se božské dítě - *universální láska*

Váhami budou zváženy jeho činy, pozitivní a negativní budou vyrovnány. Pozornost se zaměří na obě strany, jak na světskou, tak na duchovní. Přivádí v sobě tyto dva světy do dokonalé rovnováhy a uskuteční vnitřní božský zákon, který stojí nad vším relativním.

U *Štíra* dochází k velkému obratu: musí zduchovnit božsky tvořivou sílu, která se projevila jako hybná *síla* a musí ji dát do všeobecných služeb. To znamená, že musí zcela překonat svoji osobu. Zažije mystickou smrt své osoby, vzkříšení a nesmrtelnost ducha. Od nynějška přestává sloužit materialismu; létá vysoko nad zemí v dokonalé duchovní svobodě jako *orel*, jako sokol *Horus*.

Působením *Kentaura* (Střelce) se stane velkým učitelem jako sám *Kentaur*, bytostí, která přerostla svou animální úroveň, bytostí, která nyní používá svého zvířecího těla jen k tomu, aby rychleji dosáhla cíle, který už jasně vidí. Její myšlenky prosvěćují jako blesky husté mraky temnoty a nevědomosti. Předává svoje **zkušenosti** následující generaci.

V *Kozorohu* se narodí v srdci božské dítě - univerzální láska. Ztožní se s božským Já a stane se v něm vědomým. Člověk se stává jasným krystalem, který učiní viditelným božské dítě, narozené v jeho srdci. Projevuje ve svých slovech a činech universální lásku.

Ve *Vodnáři* živý tvor vylévá všechny svoje poklady. Stal se zářícím božským dítětem, které nezná pohlavnost. Sám se vyzařuje, je pramenem nejvyšší duchovně-božské síly. Začíná proces proměny, odhmotnění.

V souhvězdí *Ryb* zažije živý tvor sjednocení se svojí ukrytou doplňující polovinou. To ale znamená zničení hmoty. Vrací se domů, zpět do nebeské vlasti, do *vše-jednoty*, do *Boha*. Jeho vědomí sklouzne do kosmického **vševědomí**, odloží svoje tělo a ukončí svůj pozemský život.

Toto je cesta člověka i tehdy, když dosud nedosáhl nejvyššího stupně vědomí. Vývojové stupně mohou být různé, vývojový rozsah zůstává stejný.

Naproti sobě stojící souhvězdí se však vzájemně doplňují:

Mohutná impulsivní síla *Berana* je vyrovnávána *Vahami* pomocí zákona, který krotí divoké a slepé síly *Berana* a uvádí je do správné dráhy.

Početí očekávající síla nevěsty souhvězdí *Býka* doplňuje a uspokojuje hnací sílu *Šíra*.

Do vlastního domova se stahující mateřská síla *Raka* doplňuje krystalizující vyzařování *Kozoroha*, rodičího dítě. Novorozené dítě patří domovu.

Otcovské vyzařování *Lva* nalézá svoje doplnění v dětské síle *Vodnáře*. Otec podporuje, chrání a vychovává dítě!

Vědychtivý mladík ze znaku *Bliženců* obdrží poučení, po kterém žízni, od velkého učitele *Kentaura* (Střelce).

Nebeská *Panna*, která ve svém svatém lůně nosí božské dítě, přijímá potravu z mystického světa dvou *Ryb*.

Nyní znáš vyzařování čtyř tváří božích ve variantním působení v různých znameních. Abys mohla správně pochopit život vesmíru a život myriád živých tvorů - tedy i svůj vlastní - musíš vědět, že kruh projevů se dvanácti silovými středisky obklopuje každý bod vesmíru nezávisle na znamení **zvěrokruhu**. Jelikož se čtyři tváře boží nikdy nemohou otočit nebo obrátit, vysílá každé souhvězdí do různých světových stran různé silové vyzařování. Vyzařování je tedy určeno stálým *směrem* čtyř tváří.

VeźmĚte například znamení *Lva*. Ve směru Země vysílá vyzařování charakteristické pro Lva, ale na světová tělesa v protilehlé straně vyzařuje sílu *Vodnáře*, v západním směru sílu *Orla*, na východ sílu *Býka*, ve směru **severo-severo-západním** sílu *Panny*, ve směru západ-severo-západním sílu *Vah* atd., v každém směru jiné vyzařování, které odpovídá světové straně!

Nyní chápeš, že tato vyzařování nejsou závislá od *místa seskupení hvězd*, nýbrž vždy od *směru*, ze kterého přicházejí. Právě tak jako vítr, i když z jednoho bodu vane do různých směrů, má různé účinky věčně spoutané s jednotlivými směry.

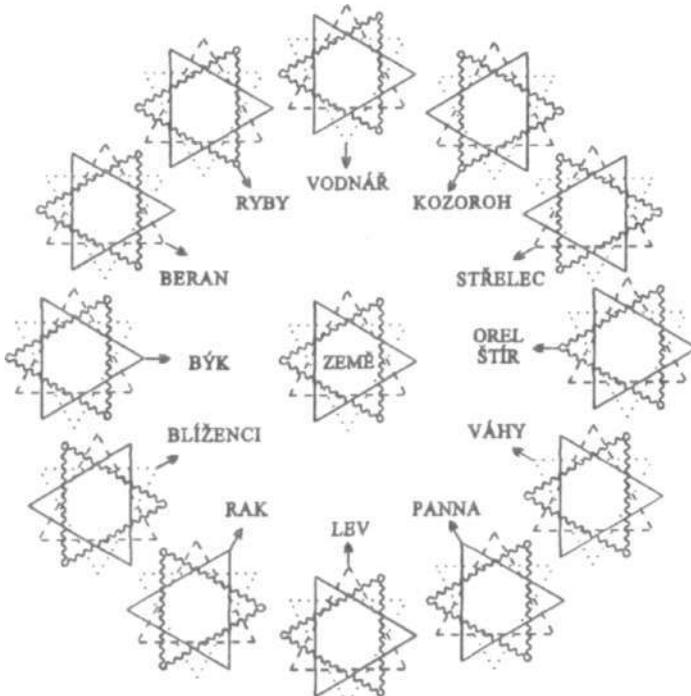
A teď poslechni ještě jednu velmi důležitou skutečnost: Protože všechno, co se projevuje *hmotně z vlastního středu*, neboť čtyři tváře boží vyzařují z každého bodu, naprosto stejně a nezměněně, nalézá se vše - ústřední slunce, slunce, planety nebo rostliny, zvíře, jednobuněčný tvor nebo člověk - ve středu dvou kol: ve středu velkého *kosmického kola* a protože tento střed je totožný s vlastním středem - také ve středu svého nezjeveného bytí, svého *vnitřního kola*.

Velkým kosmickým kolem je vyzařování *přijímáno* z venku, z vlastního kola je *dáváno* z nitra.

My jsme totožní se stavem Země, která vypadla z božského bytí. Země nemá ústřední postavení ve vesmíru, nýbrž je satelitem slunce, který obíhá kolem slunce a ještě se točí kolem vlastní osy. V důsledku toho vidíme vše ve vesmíru obráceně, než tomu je v božském stavu bytí - v objektivní skutečnosti. Viděno ze Země krouží kolem nás celá hvězdná klenba se všemi světovými soustavami, slunečními soustavami a planetami, ale ve skutečnosti je tomu právě naopak Kolem nás nekrouží

hvězdná klenba, ale Země obíhá na předepsané dráze v menším kruhu kolem slunce - ve větším kruhu se sluneční soustavou našeho slunce kolem světového slunce a v ještě větším kruhu s celou soustavou světového slunce kolem ústředního slunce atd. vždy ve větších kruzích vždy větší světové soustavy až do nekonečnosti.

Také život světových těles a světových soustav není **nic** jiného než kroužení a vývoj ve velkých cyklech čtyř tváří božích, v *Zodiaku*. *Všimni si však dobře, co ti nyní řeknu: Každý jev ať se nalézá kdekoliv ve vesmíru, nosí v sobě jak velké kosmické, tak i malé vlastní kolo, ať se jedná o jednobuněčného tvora, rostlinu, zvíře, člověka nebo světové těleso. To budeš považovat za samozřejmé, jestliže jsi pochopila, že každý bod vesmíru vyznačuje stejný dvanáctinásobný projev čtyř tváří božích, aniž by se tyto mohly obrátit.*

Poloha Země ve čtyřech tvářích božích, které se nemohou nikdy obrátit.

Vyzařování energie, které přijímáme z velkého kosmického kola, dostáváme zvenku a proto vidíme tento kruh obráceně, jako přesný zrcadlový obraz božského stavu bytí.

Tím, že je hvězdná klenba z hlediska Země v neustálém pohybu, mění se rovněž složení vyzařování, které Země přijímá z vesmíru od nesčíslných hvězd - které se v obrovském kosmickém kole pohybují ještě samy pro sebe. Každý jev - tedy také každý člověk má ve svém kole *individuálně složenou strukturu sil*, skládající se ze stejných tvůrčích sil, které září ve vesmíru z hvězd. V okamžiku zrození jsou struktury sil v individuálním vlastním malém **zodiakálním** kole stejné se silami ve velkém kosmickém zodiakálním kole. Neboť věz, že *živá bytost může být zrozena jen v tom okamžiku, kdy obě struktury sil jsou v dokonalém souladu*.

Až do konce života působí na člověka nové dojmy, zážitky a nej-různější vlivy. Se zkušenostmi, které během života shromáždí, změní se ve značné míře jeho vnitřní konstelace. Rozvine některé síly, některé zatlačuje do pozadí v souladu s reakcemi na svoje činy a na svoje zážitky. *Vnitřní konstelace, kterou má živý tvor v okamžiku smrti, se vtiskne do duše a ta nemůže být znovuvtělena tak dlouho, dokud hvězdná klenba nemá ve svém stálém pohybu stejnou konstelaci*. Tím se stane, že někteří lidé **reinkarnují** už po krátké době, jiní pak musí čekat eventuálně tisíciletí, až nebeská klenba vstoupí do stejné konstelace, jakou má jejich duše.

Všichni živí tvorové, kteří se rodí v každém okamžiku věčnosti do třírozměrného světa zemřeli v předchozím životě ve stejné konstelaci, která existuje v okamžiku jejich zrození do této inkarnace. *Konstelace při smrti v předchozím životě je bezpodmínečně totožná s konstelací při narození v následujícím životě. Naproti tomu není nikdy totožná konstelace při zrození a při smrti ve stejném životě, protože živý tvor se zkušenostmi změnil*. Každý živý tvor - tedy taky člověk - nosí však po celý život v sobě obraz konstelace, jaká byla v okamžiku jeho narození, neboť je v něm obsaženo individuální kolo, ve kterém se již skrýval postupný vývoj a změna jeho charakteru.

Jestliže chceš zjistit, jaká je vnitřní konstelace sil při narození, které

vytvořily živého tvora a působení v jeho duši, v jeho **těle**, v jeho celé bytosti *a tedy i v jeho osudu*, tak musíš vypočítat konstelaci hvězd v okamžiku jeho narození.

Neustálým pohybem nebeské klenby vzniká mezi oběma koly, mezi kolem kosmickým a individuálním, posun. Střediska energie vyzařující sílu kosmického kola - to jest souhvězdí, stálice, planety - a skrytě působící silová střediska individuálního kola, která jsou v okamžiku narození dokonale jednotná, se od sebe vzdalují; po určité době se mohou k sobě opět přiblížit a tak někdy vznikají příznivá, vzájemně se podporující harmonická spojem, jindy pak nepříznivé interference nebo disharmonická napětí. Proto mají živí tvorové někdy harmonicky - pozitivní, jindy **neharmonicky** - negativní vlastnosti. A tím, že osud je zrcadlovým obrazem charakteru a následkem činů, existují v životě někdy příznivé, jindy nevýhodné obraty.

Všechny jevy podléhají těmto **silám**, *jen jediný živý tvor má možnost a schopnost ovládat energie a síly, které působí ve vesmíru, v jeho vlastní bytosti a v jeho osudu; a může je libovolně řídit: Člověk. Ale jen tehdy, jestliže si začne tyto síly uvědomovat, pozná je v sobě a překoná je.*

Dokud člověk tyto síly v sobě nepozná, je jim stále vydán na milost jako ostatní nevědomí tvorové, kteří jsou zapojeni do těchto tvořivých sil bezprostředně a jsou jimi slepě řízeni. Jenom člověk, který dospěl k vlastnímu sebepoznání, má možnost se povznést nad tyto síly pomocí svého vědomí, místo aby jim byl nevědomě vydán na milost. Může je ovládat anebo v sobě přeměnit a předat je dále dokonale změněné. Jestliže člověk však je schopen v sobě proměnit tvořivé síly, pak je také schopen přeměnit síly, které působí v jeho osudu, tedy ovládat svůj osud.

Nyní chápeš, proč je důležité v sobě poznat a naučit se ovládat dvanáctinásobná vyzařování sil čtyř tváří božích. *Když poznáš, že pouze tvé tělo a vše, co je hmotné v tvé bytosti je vybudováno z těchto sil, že však tvé božské Já stojí nad těmito silami a má schopnost je ovládnout*, pak můžeš opět dostat do svých rukou vládu nad těmito mohutnými tvůrčími silami - kterou jsi ztratila, jakmile jsi se narodila

ve hmotě. Pak můžeš své Já, které je ukřižováno v těle na dvou velkých kládách hmotného třírozměrného světa - na *čase a prostoru* - zatlačeno do nevědomí, podřízeno nadvládě smrti, osvobodit, vzbudit ze zdánlivé smrti a opět Ho posadit na trůn. Toto tajemství symbolizuje kříž s ukřižovanou božskou postavou druhého aspektu božího, s tvůrčím principem, který se odívá do hmoty a tím vezme na sebe vlastnosti hmotného světa, aby ho oživil a aby dokončil během eonů velkou oběť a dílo: Projevit beze zbytku ducha skrze hmotu a tím zduchovnit hmotu."

Stojím před *Ním*. Začíná: „Země a její obyvatelé si ještě nejsou vědomi sil, které Země dostává z kosmu, proto je nemohou ani ovládat a libovolně přeměňovat. Země přijímá záření kosmu, koupá se a plave neustále v těchto vlnách energie. Všechno, co se děje na Zemi, je bezprostřední reakce a ozvěna těchto vibrací.

Slunce zvyšuje, mocně zesiluje vibrace onoho souhvězdí, ve kterém právě stojí a s ním společně ozařuje Zemi. S tím souvisí vznik čtyř ročních období.

Pohyby Země vyvolávají dojem, že hvězdná obloha se otáčí nejen kolem nás, ale dělá ještě jiné pohyby. Jeden z nejdůležitějších pohybů Země je, že její osa opisuje obvod kužele. Jeden konečný bod její osy zůstává téměř na **témže** místě, zatímco druhý opisuje kruh. Tímto pohybem Země posunuje se jarní bod v kosmickém kole pomalu dál, viděno se Země, ubíhá nazpět.

Časové rozpětí, v němž osa Země vykoná tuto dráhu jednou, tedy i jarní bod ve **zvěrokruhu** oběhne kolem dokola, odpovídá 25 920 rokům na Zemi. Nazýváme to světový rok. Toto číslo děleno dvanácti dává světový měsíc - 2 160 roků na Zemi, to je čas, během něhož jarní bod projde jedním znamením.

Vibrace z kosmu má na Zemi takový účinek, že ovlivňuje i světové dějiny; vedoucí ideje náboženství, vědy i umění jsou ovlivňovány zářením onoho souhvězdí, do něhož spadá jarní bod během světového měsíce. Duchové vtělení na Zemi - lidstvo - musí stále uskutečňovat novou epochu a osvědčit se v jejích idejích.

Národ je duchovní skupinou, ztělesněním energie určité koncentrace. Každá epocha přináší jinou duchovní skupinu, jinou rasu na Zemi a jestliže splnila úkol uskutečnit nové ideje a rozvinout novou kulturu během jednoho světového měsíce, opouští Zemi, aby se dále rozvíjela na nějaké jiné planetě. V národě jsou však vždy jedinci, kteří neobstojí

ve zkouškách epochy až do konce. Tito zůstávají vzadu jako vyvržená škvára a musí se znovu vyvíjet na Zemi. To je důvod, proč národ po velkém rozkvětu kultury pak náhle upadá. Po vysoce rozvinutých předcích následují náhle degenerovaní a charakterové slabí potomci a kdysi vysoce ceněný národ je bezmocný a je jím všude opovrhováno. Tito potomci jsou škvárou národa, který dosáhl nejvyššího stupně rozvoje na Zemi, zduchovněl se a opustil Zemi.

Hmotný svět vzniknul, protože v božských stvořitelských zářeních, která křížují vesmír, došlo k interferencím, tím ke zhuštění, zhmotnění. Kdyby se světová tělesa dostala do čistých, netransformovaných vibrací božsky tvořivé síly, mělo by to za následek okamžité zničení všeho hmotného. Stálice - slunce jsou velké transformátory, které přetvářejí tvořitelské paprsky pro všechna světová tělesa a ozařují je v napětí transformovaném a snesitelném pro Zemi. Transformované paprsky nás zasahují ze stálic, které představují souhvězdí ve **zvěrokruhu**. Chceme-li tedy znázornit nejvyšší božské záření energie, zvolíme symbolickou formu některého souhvězdí, které nejsilněji působí na Zemi, a to je vždy „epochu tvořící souhvězdí“, v níž toho času stojí jarní bod.

Jsmo nyní v epoše, ve které stojí jarní bod na začátku znamení *Býka*. *Bůh (Ptah)* se nám tedy zjevuje ve vyzářování tohoto souhvězdí, a proto se také znázorňuje v zemské atmosféře zjevující se božství postavou býka, postavou božského býka *Api se*. Doplnující znamení *Škorpion - Orel* je znázorněno buď jako pokušitel - jako po zemi se plazící had - nebo v postavě božského ptáka *Horuse*. Ty víš, že dokud je tato energie vázána na Zemi a projevuje se na nízké, na hmotu vázané úrovni, je to had, který láká lidi k dalšímu převtělování. Naproti tomu, **je-li** tato síla oduševnělá, pomáhá lidem k zažití nejvyššího duchovního stupně už v těle.

Používáme *vztyčeného* hada jako znamení **zasvěcení**, jako pána stromu poznání a vědění. Zasněžený je vysoko létající *orel*, který hada - pudovou sílu - oduševňuje a projevuje svým rozumem jako sílu duchovní. Zasněžený je tedy doplnující nástroj, který znamením **zvěrokruhu**, *Býkem*, zjevuje božství. Proto jsou tato zvířata v této epoše na Zemi „svatá zvířata“. Ty teď rozumíš, proč zasněžení mění znázornění

Boha podle znamení, ve kterém je právě jarní bod. Avšak za všemi těmito symboly, za všemi formami, stojí **nezjevený původ - božství v sobě spočívající**.

Znamení *Býka* patří k onomu trojnásobnému projevu, jeho boží tvář pozemsky hmotná, působí jako smršťování, stahování a tvrdnutí. Proto jsou nyní hlavně ty síly, které budují hmotu a působí ve hmotě, pro obyvatele Země nejsnáze použitelné a jsou jim volně k dispozici. Náš úkol je *ovládnout hmotu* hmotou, to jest **energiemi, tvořícími podstatu hmoty**. Používáme frekvence hmoty, této skrytě působící nezměrné síly, jejíž projev je hmota, tedy *ducha této hmoty*, abychom ovládli hmotu samotnou. Nabijeme hmotu archy úmluvy celou oktávou těchto energií a ovládáme tak zákony hmoty, síly budující i bořící, zhmotňující i odhmotňující, a tím i váhu hmoty, kterou můžeme zvýšit nebo snížit.

Časem dojdou naše pravdy k plnému rozvoji a rozkvětu. Ale potom, následkem nepřetržitých pohybů a změn opustí Země tyto oblasti kosmu, kde spolupůsobí tyto energie, aby vytvořily přítomnou epochu. Postupně budou určité energie odpadat, mnohé nové přibývat a spolupůsobení energií, působících na Zemi se zvolna změni. **Ale** to také znamená, že se budou rodit stále odlišnější bytosti. Lidstvo se postupně změni. Naše pravdy už nebude chápat; symboly a slova, kterými vyjadřujeme tajemství zákonů stvoření, ztratí svůj obsah a na staletí zůstanou jen prázdnou schránkou. Lidstvo bude povoláno k novým zkouškám prostřednictvím nového učebního materiálu.

Víš co se stane, až poslední velekněz, když zasvěti posledního kandidáta, který byl hoden našeho vědění, předá mu archu úmluvy a hůlku života, pak se zavře se svým spolupracovníkem do velké pyramidy, uzavře vchod zevnitř do otvoru zapadajícími balvany; pak oba sebe i naše zařízení a přístroje **dematerializují**, aby zachránili naše tajemství před nezasvěcenýma rukama. Mezitím poslední zasvěcenec, který bude pocházet z národa povolného uskutečnit novou epochu zachrání archu úmluvy a hůlku života z této země a ponese ji dále. Bude oznamovat svému lidu ideje nové epochy, v níž prochází jarní bod znaméním Berana, která se svým doplňkovým znaméním Vah bude mít nejsilnější vliv v oné epoše."

„Pojď, moje malá dcero,“ říká Ptahhotep, „nyní položím svou ruku na tvou hlavu a ty spatříš obrazy budoucnosti.“

Ptahhotep mne vede k lůžku, na němž **neofyté** cvičí pod jeho vedením schopnost pohybovat volně vědomím v čase, to jest vyhledávat vědomě minulost i budoucnost a prožívat je jako přítomnost.

Ptahhotep mne vyzývá, abych si lehla a jak mi pokládá ruku na čelo, cítím už to známé šumění a šimrání v hlavě. V následujícím okamžiku vyvstávají obrazy, které mi symbolickou řečí snů ukazují *smysl* událostí ve vzdálené budoucnosti.

Vidím přijímací místnost faraóna - cizí sál a neznámý farao, který není zasvěcenec jako můj otec a má vyzařování velmi nízkého stupně; před ním stojí dvě důstojné, krásné postavy. Dva bratři, nádherní lidé s ušlechtilými rysy obličeje. Z jejich vyzařování poznávám, že jeden je zasvěcenec, druhý jen vtipný, šikovný řečník. Zasvěcenec mlčí, jeho bratr se však snaží svým řečnickým uměním přesvědčit faraóna, aby jejich národ, který pracuje v otroctví faraóna, nechal pod vedením obou odejít ze země. Farao je tvrdý, nechce to dovolit, žádá zázrak. Tu bere řečník hůl, kterou drží v ruce a hodí ji na zem před faraóna. Hůl se v okamžiku mění v hada, který se plazí pryč. Farao volá své mágy, aby odpověděli. Také oni hází své hole na zem, i ty se proměňují v hady. Ale první had požívá všechny hady mágů.

Vykládám si obraz. Hůl je rozum, mocná pomoc. Jestliže však je rozum na zem vázaný, slouží jen hmotným účelům, je z něho had, plazící po zemi, pokušitel sobectví a vychytralosti. Oba ušlechtilí muži bojují nesobecky za svůj národ, v jejich rukou se z vychytralosti stane moudrost, která ničí všechny sobecké argumenty zbabělých mágů.

Nyní se mění obraz. Bezbožnost a sobectví Egyptanů přitahuje na sebe stále těžší osudové rány. Přesto farao nedovolí, nechce propustit zotročený národ. Nakonec přichází největší soužení. Všichni prvorození z rodiny faraóna i národa i prvorozená zvířata jsou božími anděly jedné noci zabiti. *Jen ti, kdo jedli maso beránka a jeho krvi napsali své jméno na dveřní trám, nejsou anděly zabiti.*

Co říká tento symbol? V novém věku budou působit znamení **zvěrokruhu Beran** a jeho doplněk *Váhy*. V čase, kdy se tento vliv

neprojeví ještě v plné síle, působí *Beran* nejprve ve formě **beraního dítěte**, tedy jako beránek. Kolem zasvěcence se shromažďuje národ, který má v krvi tytéž síly, jež odpovídají *znamení Berana*. Jsou předchůdci nové epochy, „vyvolený národ“, který dokáže oznámit lidstvu staré pravdy v nové formě.

Kdo uskutečnili starou epochu, musí **ted'** odejít. Úkol je skončen. Andělé boží je odvedou domů.

Nový obraz: Vidím, jak mocný zasvěcenec vyvádí svůj národ z Egypta. A jelikož *Beran* je *ohnivým znamením*, vznáší se před ním jako ohnivý mrak, aby mu ukazoval cestu. Vede svůj národ z duchovní temnoty, která vládne v Egyptě na konci této epochy. Ale srdce faraónovo se opět zatvrzuje, lituje, že nechal odejít zotročený národ a táhne s celým vojskem za uprchlíky. Zasvěcenec, aby ochránil svůj národ, používá svou hůlku života. Zamíří frekvenci ultrahmoty, která mohutně zvyšuje přitažlivost zemskou, proti vojsku faraónovu. Faraó a všichni jeho bojovníci, válečné vozy a zvířata, jsou náhle tak těžcí, že jakoby dostali kořeny, svou obludně zvětšenou váhou se neodvratně propadají do země. A protože se to děje na břehu moře, zalévá nakonec moře celé houfy vojska svými obrovskými vlnami.

Jsem velice užaslá. Ne účinkem hůlky, ale jaká zvířata! Viděla jsem ve faraónově vojsku podivná zvířata, která táhla válečné vozy a na kterých také jelo mnoho válečnicků. Byla podobná zebře, ale byla větší a lišila se barvou, byla hnědá, bílá, šedá a také černá! Nikdy jsem taková zvířata neviděla! Byli to snad čtvernožci, o kterých kdysi mluvil otec? Nádherná zvířata!

Ale obrazy se mění. Zasvěcenec prodlévá se svým národem „v poušti“, v tom těžkém přechodném období mezi dvěma věky. Neboť dvě epochy nejsou nikdy ostře od sebe odděleny, ale nejasně vplývají jedna do druhé. Tak vzniká přechodná doba, v níž účinky dvou znamení, odcházejícího a přicházejícího, se projevují oslabeně a proti sobě. Zastaralé ideje už neuspokojují novou generaci, naproti tomu starší generace si ještě nemohou osvojit a strávit nové ideje. Největší část národa se vrací ke svým zkostnatělým názorům, tedy k ideám znamení *Býka*, které však už nepůsobí silou dospělého Býka, ale silně oslabeného, už jen silou

malého býka, telete. A vidím ve své vizi budoucnosti, protože symbolickou řečí snových obrazů vyjádřeno, duch je vždy *zlato*, že národ zaslavěnce *tančí kolem zlatého telete a uctívá je*.

Velký zaslavěnenec je zatím „na hoře“ a mluví „tváří v tvář“ s Bohem. Je ve stavu nejvyššího vědomí, identický s Bohem. Je nositelem boží vůle, aby svému národu sdělil nové ideje dvěma náboženskými symboly; obětním beránkem, symbolem znamení *Berana*, a dvěma deskami zákonů s deseti božími **příkázáními**, symbolem doplňujícího znamení *Vah*.

Obětní beránek je božské *Já*, které oděno do hmoty, nechá se ukřižovat na dvě velká břevna trojrozměrného světa; *času a prostoru*, tedy obětuje svůj vlastní život, aby *Zemi* oduševnil a osvobodil.

Dvě desky zákonů podobné těm, které jsou v našem chrámu na hlavě posvátného sokola *Horuse*, který je symbolem prostor křižujícího tvořivého principu, božského *Já*, jsou symbolem pro **vnitřní** strukturu onoho *Já*, jež se projevuje v duši jako morální zákony.

Tyto božské pravdy budou déle než dva tisíce let vedoucími idejemi, náboženskými symboly. Jimi se skutečná zkouška nové epochy.

Když zaslavěnenec přinese hotové desky zákona a vidí, že jeho národ uctívá zlaté tele, uhodí oběma deskami o zem s takovou zlostí, že se rozbijí na kousky a prosí Boha, aby neposlušný národ potrestal.

Tu přicházejí malí jedovatí hadi - symboly pokušení, had, hybná síla ze znamení *Štíra* - z nebe a štípají lidi, kteří uctívali zlaté *tele*. A ti velice trpí jedovatým uškntutím. Zaslavěnenec se smiluje nad nešťastným národem. Postaví uprostřed tábora, kde se národ nalézá dvě břevna ve tvaru T a kolmo k nim postaví mosazného hada *hlavou vzhůru*. Je to symbolické znázornění stromu poznání a vědění, hadího stromu. Had - ne už dolů, ale vzhůru směřující už dále není pokušelem, který vábí lidi do tělesnosti, je symbolem nejvyšší moudrosti, která vede lidi zpět k jednotě, k *Bohu*. Všichni nemocní, kteří se podívají na tohoto mosazného hada, budou okamžitě zase zdraví.

Interpretuji vizi, rozumím; lidé, kteří nemohou nebo nechtějí přijmout ideje nového věku, duchovně onemocní. Nenajdou už místo mezi lidmi, přicházejí do těžkých duchovních konfliktů. Ti se mohou **uzdravit, jsou-li** přivedeni do středu své vlastní bytosti, kde stojí hadí strom. **Spatří-li**

tento strom, aniž jedí jeho *ovoce*, poznají božské pravdy, aniž jich využijí pro sebe, budou uzdraveni. Neboť moudrost a nesobecká vševedoucnost uzdravuje každou chorobu duše.

Obrazy budoucnosti běží dál. Velký zasvěcenec vede svůj národ až k prahu nové epochy - až k *zaslíbené zemi* - pak vystoupí na horu a zmizí; nikdy se nenajde jeho tělo. Víím, odhmotní se právě tak, jako poslední zasvěcení **velekněží** se **odhmotnili** v pyramidě se všemi tajnými nástroji.

Vyvolený národ, povoláný uskutečnit ideje nové epochy, jde dál a do písmene hlídá moudrost a tajné učení svého velkého mistra. Jen archa úmluvy ztrácí postupně svou magickou sílu a už není žádný zasvěcenec, aby ji mohl opět nabít svou hůlkou života ...

Uplyne světový měsíc a osa zemská se opět posunula na své **kuželovité** dráze o jednu dvanáctinu. Jarní bod pomalu vstupuje do znamení *Ryby*. Opět jsou lidé neklidní, nenacházejí už pravdu v opotřebovaných, zatuchlých idejích. Jsou jako stádo ovcí bez pastýře. A v tomto přechodném období se narodí Avatar - *Syn boží*, velký učitel přicházející epochy, aby splnil nejvyšší úkol, největší tajemství stvoření: nechat Boha chodit v těle po zemi.

Tento *Syn boží* je pozemský obraz nebeského obětního beránka; jako božské vesmírné Já se obětuje a bere na sebe hmotu trojrozměrného světa a strpí věčné **ukřížování** na dvou velkých břevnech *času* a *prostoru*, tak musí tento *Syn boží*, který ve svém lidském těle plně zjevuje božské Já, vytrpět pomstu ducha hmoty a zemřít rukou nevědomých lidí.

Člověk, který se ve svém vědomí ztotožňuje se svým tělem, žije ve vnitřní temnotě a podobá se stáji, kde bydlí různá zvířata - **zví** řecky tělesné vášně. V této stáji a v této temnotě jakoby jedné noci se narodí božské dítě, *vědomí Já*. Dvojitý druh lidí pozná božské dítě a sklání se před ním: **prostomyslní**, zcela nevzdělaní a neučení, kteří ještě neznají pochybnosti rozumu a žijí v jednotě s přírodou, například pastýři; a vědoucí a zasvěcenci, kteří už mají za sebou dlouhou cestu rozumu a už neuvažují rozumem, ale pozorují věci z vnitřního pohledu, jako mudrci a mágové z *Východu*!

Náboženské symboly nové epochy jsou *Ryby a Panna*, dvě navzájem se doplňující znamení. *Syn boží* volí své spolupracovník) z „rybářů“. Zaplatí svou daň, kterou dluží Zemi zlatým penízem, který vyjme z úst *ryby*. Z těchto dvou vzájemně se doplňujících souhvězdí čerpá pro lidstvo potravu svého učení. Jeho učení však naslouchají lidé různého stupně vývoje. Těm, jejichž duch je již probuzen, tedy kteří dosáhli páté duchovní úrovně - těch „pět tisíc“ lidí - těm sdělí všechno své učení, „dvě *ryby a pět chlebů*“, pět pšeničných zrn, které jsou v symbolickém znázornění *Panny* na klasech v její ruce. Ale i těchto „pět tisíc“ lidí, jejichž duch je již probuzen, nemohou zcela přijmout jeho nejvyšší ideje, ani v průběhu celé epochy! Z potavy, kterou jim dal, zbylo dvanáct košů zbytků. To znamená, že lidstvo musí poznat tajemství Já v každém z dvanácti znamení zverokruhu. Tyto vysoké pravdy pochopit a uskutečnit, k tomu lidstvo potřebuje dvanáct epoch, dvanáct věků, tedy celý světový rok - 25 000 pozemských let.

Všem těm, kdo se mohou zvednout ve svém vědomí jen ke čtvrtému stupni těm „čtyřem tisícům“ lidí - nesdělí *Syn boží* všechny pravdy dvou znamení **zvěrokruhu** jako potravu, ale jen „něco“ ryb a pět chlebů. Také toto „něco“ z jeho idejí nemohou jíst a zůstane *sedm* košů zbytků. Hmotně založení lidé musí dříve poznat tajemství sedmi úrovní. Teprve potom jsou zralí pro kosmické pravdy *Já*.

Znamení *Ryb* patří k vodnímu trojúhelníku. Proto musí lidstvo v této epoše obstát ve zkoušce *vodou*. Musí přemoci *vodu vodou*. Před svými ztrnulými očima vidím stroj, kterým lidé staví do svých služeb sílu vody proměněnou v páru. A vidím velké lodě - jako celé město! - jak velkou rychlostí projíždějí oceán. Také ony jsou hnány silou vody - parou. Lidstvo obstojí ve zkoušce: ovládá *vodu vodou*.

Také v lékařských knihách dominuje voda jako lék. Vidím všude lázně, léčebná místa a různé druhy léčby vodou, mořské lázně, slatinné lázně, horké a studené lázně, obklady a jiné metody vodních kur. Dokonce i léčebnou sílu rosy chtějí lidé využít, a proto chodí bosí v mokré trávě.

Ale ke konci tohoto věku, když se jarní bod blíží k následujícímu znamení - *Vodnáři*, objevují lidé technická zařízení, založená na vlnách

energie. To už je počátek vlivu *Vodnáře* - věku epochy technického rozvoje. Vyzářování znamená *Vodnáře*, které nezná hranic a smetá s cesty všechny překážky, projevuje se v idejích a sociálních názorech lidstva. Na konci věku *Ryb* tyto nové energie tam, kde lidé na tuto vibraci nejsilněji reagují a spoluvibrují, způsobují velké revoluce. Vidím tisíce lidí vládnoucí třídy sedět ve vězení a ducha, který už nese znaky nové, přicházející epochy, který utíná hlavu, nebo jinak zabíjí nespočetné lidi z vyšší třídy.

Obraz času, kdy energie *Vodnáře* působí už plnou silou, mi ukazuje, že velký učitel tohoto věku ruší všechny hranice mezi třemi vládnoucími náboženstvími. Dokazuje svou vlastní osobou, že jádro všech náboženství je jedna a tatáž pravda - jeden a týž *Bůh*. Mizí také hranice mezi náboženstvím a vědou, neboť lidé objevují, že vše, i hmota, je pohybem vln, **že** mezi zjevením ducha a zjevením hmoty jsou pouze rozdíly ve frekvenci, ale v podstatě je *vše* jen zjevením jednoho jediného pramene všech sil, *Boha*. *Všechno* jsou *vlny*, jak ukazuje symbolické znázornění znamená *Vodnáře*: nadpozemská bytost vylévá vlny ze svého džbánku.

Duchovní proudění na *Zemi* ukazuje následující účinek: Věda odkrývá „teorii vlnění“ a vidím nespočetné objevy, které spočívají na bázi vlny. Vidím obrazy osob, krajín a předmětů, které vznikly působením světelných vln. Vidím přístroje, které vysílají vlny, pronikají hmotou a ukazují její hustotu. Jsou vlny, které dokazují prvky ve hmotě planet, stálic, **elektrické** vlny, zvukové, světelné a aromatické. Lékařská věda přestala používat vodu a přešla k léčení vlnami. Uzdravuje, počínaje infračervenými paprsky až k ultrafialovým, ale také krátkými vlnami a ještě kratšími a pronikavými vlnami a frekvencemi ... ve všem je aplikovaná věda!

Znamení *Vodnáře* patří ke vzdušné tváři boží a lidstvo ovládá vzduch vzduchem, to jest energiemi, které se získávají z hmoty ve vzdušném skupenství. Vidím, že lidé přecházejí od parních strojů k jiným, které jsou poháněny plynem. A mé udivené oči sledují ve vzduchu, vysoko nahoře, lidskou rukou vystavěné obrovské kobyly, v jejichž žaludku sedí lidé! Tyto stroje jsou poháněny plynem: *vzduch* ovládá *vzduch* ...

Skrze doplňující znamení *Lva* poznají lidé opět nejsilnější projev

Boha na Zemi: Slunce - veliký *Ra* - je opět považováno za prazdroj všech pozemských jevů energie. Lidé jsou opět uctívači slunce, i když ne v náboženském pojetí. Ale vliv *Lva* se ukazuje ještě v jiné rovině: účinek *Vodnáře* ruší všechny hranice. Avšak bezbřehost bez koncentrujícího středu znamená duševní nemoc, duchovní smrt. Bezbřehý *Vodnář* by vyvolal v nevědomých davech duševní nemoc celého lidstva, anarchii a ničivý chaos. Účinkem doplňujícího znamení *Lva* se však koncentrují vládnoucí síly ve vhodných osobnostech, které jako diktátori sjednotí a povedou masy lidí.

V této epoše lidé objeví styk s jinými planetami. Hranice a závory zmizí, právě tak jako izolace Země ve vesmíru a zmizí hranice mezi zeměmi a celé lidstvo bude řízeno z jediného centra. „Jedna stáj, jeden pastýř.“

Věčná kola se točí dál a Země spěje k nové epoše, do pole působnosti *Kozorooha* a jeho doplňujícího znamení *Raka*.

Pozornost lidí se zaměřuje opět na Zemi. Zpozorují, že ačkoliv znají hodně, o své vlastní matce Zemi vědí ještě hodně málo. A v této epoše řeší úkoly ovládnout Zemi Zemí, protože znamení *Kozorooha* patří k zemské tváři boží. Konstruují stroj, postavený na stejném principu jako naše archa úmluvy. Jeho pomocí ovládnou váhu hmoty, to jest mohou proti sobě účinkujícími energiemi zrušit přitažlivost zemskou, nebo ji zvětšit ultrahmotným vyzařováním. Lidé se budou stýkat zkrácenou linií středem zemské hmoty, v hloubce hor, místo dlouhých cest kolem Země. Tento stroj vyzařuje energii, která vše před sebou **zdematerializuje**, tedy jde bez překážek vpřed, pak vyzařuje nazpět zhuštěnou energii a celistvost zemské hmoty je zase obnovena. Lidé ovládli hmotu hmotou - pomocí energie ultrahmoty. To však znamená, že se mohou dostat do hloubi Země a postavit do služeb lidstva ohromné, dosud nevyužité síly a energie, které ještě ve své **praformě** bouří v jejím nitru - tedy i síly sopek.

Rak, doplněk *Kozorooha* ve **zvěrokruhu**, má velmi hluboký vliv na duchovní život lidí. Velký učitel tohoto věku odhalí lidem tajemství skrytých, nezměrných pramenů sil v hloubi lidské duše, které tomu, kdo má klíč k těmto pramenům síly, dává onu duševní schopnost, kterou

nevědomí nazývají „nadpozemskou schopností“. Na celé Zemi vidím všude veřejné školy, kde se už děti učí ovládat vyšší schopnosti cvičeními, která byla u nás dovolena jen kandidátům kněžství v chrámu. Vědění se rozrůstá do stále větších kruhů a vniká do nejuvdálenějších vrstev.

Obrazy náhle blednou, přicházím opět k sobě. Ležím ještě na cvičebním loži, úplně omámená velkými zážitky budoucnosti. Ptahhotep stojí přede mnou, a když jsem se vzpamatovala, pomáhá mi vstát. Uzavírá pro dnešek svá poučení:

„Jak vidíš, mé dítě, obyvatelé Země získávají zasněčení v malých, větších a ještě větších kruzích, které působí v sobě. Člověk může sám dosáhnout zasněčení v rámci jednoho jediného života. Také národ může dostat zasněčení, pokud se celý národ dostane na nejvyšší stupně vývoje a splní své úkoly na Zemi. A nakonec celá Země dosáhne zasněčení, až proběhne kruh čtyř tváří božích a prožije podle zákonů vývoje všechny stupně k zasněčení, aby nakonec dospěla k úplnému **zduchovní** - osvobození z hmoty. V letopočtu Země to bude trvat ještě věky. Ještě bezpočtukrát v letech pozemských i světových proběhne Země **zvěrokruh**. Ukázal jsem ti jen nepatrnou část této nekonečně dlouhé cesty. Dějiny lidstva na Zemi nejsou ponechány náhodě. Máš poznat, že každý krok vývoje postupuje podle boží prozřetelnosti, podle božského učiva. Člověk může proběhnout tuto nekonečně dlouhou cestu v jediném lidském životě, když svou vůli beze zbytku soustředí k tomuto cíli.“

Ptahhotep mi žehná a říká na rozloučenou: „Zítřa přijď opět, mám ti říci cosi důležitého.“

Příštího dne se sotva mohu dočkat večera, abych se opět hlásila u Ptahhotepa. V **sebeovládání** jsem tak daleko, že když na mne něco působí sebesilněji, nepouštím uzdu z ruky. Zcela vědomě pozoruji, jak vnější dojmy působí na moje nervová centra a když nechci, tak prostě nedovolím, aby se mé nervy vzrušily. V okamžiku, kdy chce nastoupit přirozená reakce, postavím se svým vědomím mezi tento průběh a nervová centra a na celý svůj nervový systém vědomě přenáším naprostý klid.

Ale teď, kdy Ptahhotep má pro mne důležité sdělení, sotva mohu zabránit zrychlenému tepu srdce, jakmile na to vzpomenu - a vzpomenu si na to často.

Konečně je večer. Běžím dlouhým sloupořadím k jeho malé přijímací místnosti, abych se pak před ním objevila zcela uklidněná.

Ptahhotep mne přijímá jako vždy. Ušlechtilý obličej vyzařuje nepopsatelnou vznešenost, a tak nemohu posoudit, zda má něco mimořádného v úmyslu.

„Moje malá dcero,“ začíná, „Jsi tak daleko, že jsi učinila zcela vědomými schopnosti ducha, které ovládají všechny přírodní síly v tvém těle. Od nynějška závisí na tvé vůli, zda se některá síla projeví nebo ne. Už nejsi otrokem přírody ani ve své mysli, ani ve své duši, a ani ve svém těle. Připomínám ti však, že není vyloučena možnost se tím otrokem opět stát. Jestliže vědomě chceš, žádná bytost ti nemůže zabránit, aby sis uchovala duchovní svobodu, nebo abys se nechala znovu zotročit silami, které pocházejí z tvého vlastního Já. Je to vůle boží, a proto zákon, že každý duch má plnou svobodu vůle. Tuto svobodu nesmí nikdo porušit. Neměla by ses tedy nikdy zřici sebekontroly. Jsi zralá pro zasvěcení. Buď si však vědoma toho, že vševědoucnost a **všemohoucnost** zasvěcení nese sebou tomu odpovídající odpovědnost.

Musíš se s konečnou platností pečlivě rozhodnout, **chceš-li** dostat zasvěcení a s ním na sebe vzít nesmírnou odpovědnost.

Zůstaň tři dny doma a cvič úplné mlčení. **Budeš-li** rozhodnuta, otec tě čtvrtého dne - v novoluní - přivede sem, abys mohla vykonat poslední přípravy k zasvěcení."

Chtěla bych mu říci, že už teď jsem rozhodnutá s konečnou platností, ale vidím, že on mé rozhodnutí také vidí. Přesto musí být dodrženy předpisy. Proto se před Ptahhotepem hluboce ukloním a jdu.

Tři dnů využívám k tomu, abych se rozloučila se vším, k čemu jsem měla, a ještě mám osobní vztah. Víím, že budu zcela jinou bytostí, až přijdu z chrámu domů jako zasvěčená. Chodím po zahradě, kudy jsem kdysi chodívala mezi květinami jako zcela malé dítě se svou matkou.

Vyhledávám všechna oblíbená místa, kde jsem si hrávala a později snila o životě. Všude zůstávám stát a loučím se s každou květinou, s každým stromem a současně i s malou dívkou, s osobou, která zde kdysi **byla** tak šťastná. Potom navštívím zlaté ryby, plovoucí ve velkém bazénu, které jsem krmila už tehdy, když jsem sotva uměla chodit a štíhlá, jemná ruka matky mne držela, abych nespadla do vody.

I dnes cítím tu bílou, **étericky** jemnou bytost vedle sebe. Ještě dnes jsme spolu hluboce spjaty a já víím podle zákona vtělování, že mi tak jako dveře mezi oním světem a tímto pomohla, abych se narodila, pomůže opět přejít z tohoto světa do dalšího.

Naposledy jsem ve dvoře **lvů**, abych se rozloučila se svým oblíbeným lvem. Dokud nejsem zasvěčená, mohu dovnitř jen za přítomnosti strážce **lvů**. Dnes mne doprovází strážce naposledy, neboť jako zasvěčená i já budu mít moc nad zvířaty a nebudu už potřebovat jeho ochranu.

V tomto domě žijí jenom lvi ve službě vládnoucí rodiny. Žije zde nádherný lev mého otce, který při audiencích sedí vedle něho jako symbol jeho nadlidské moci. Potom jsou zde lvi, kteří tahají náš vůz a konečně moji dva mladí lvi: Shu-Ghaar a **Shima**. Oba jsou dětmi audienčního lva mého otce, stejně inteligentní, přecitlivělí, obdivuhodné exempláře své rasy. Oba mne milují tak vřele, jako bych nebyla žena, ale lvice. Zvláště Shu-Ghaar je do mne zamilován a je rozčilený a žárlivý, **hladím-li** nejen jeho, ale i **Shimu**. Musím dávat pozor, aby se jeho láska nezměnila v žárlivý vztek. To by bylo nebezpečné. Jakmile vstupuji, už mi běží Shu-Ghaar naproti a strká lichotivě svou mohutnou hlavu pod mé paže, abych poškrábala jeho uši a krk a pohládila jeho

hřivu. Potom jako obvykle chce olíznout můj obličej a já se musím tomuto pomazlení vyhnout chytře, aby se neurazil a nezlobil se. Dám mu kousek teplého krvavého masa a zatímco co žere, dovolí mi, abych pohladila také **Shimu** a dala mu kousek masa.

Třetího a posledního dne před západem slunce jedeme, otec a já, se lvy. Jezdíme po okolí. Nesmím mluvit, jak mi Ptahhotep předepsal, ale my bychom mlčeli i bez tohoto předpisu, protože si rozumíme beze slov.

Pravda je jako neviditelný člověk. Může se projevit jen tím, když se obleče. Když má na sobě mnoho šatů, širokých a velkých, máme o něm velmi nedokonalou představu. Čím méně jich má a čím jsou tenčí a těsnější, tím lepší představu o něm získáme. Ale i když šat ukazuje jeho tvary sebe lépe, přece jen ho stále zakrývá, *vidíme jen oblek a nikdy neviditelného člověka samého*. Právě tak je to s pravdou. Čím menším počtem slov pravdu vyjadřujeme, to jest čím méně ji přikrýváme, aby byla viditelná, tím lépe ji můžeme poznat. Avšak tím, že vyjadřujeme pravdu slovy, - přikrýváme ji slovy, zabraňujeme současně, abychom mohli vidět pravdu samotnou bezprostředně v její nahotě, v její pravé podstatě. Pro lidi, kteří sobě nemohou vidět do duše, jsou slova jedinou možností, jak si navzájem rozumět. Ti ale nevidí to, co si druhý myslí a co chce říci, ale jen slova o tom. My však, otec a já, vidíme sebe navzájem. K čemu tedy naše myšlenky, naše duše, přikrývat slovy? Jsme jednoduše jeden pro druhého zde a prožíváme jednotu Bytí.

Lvi běží ... my mlčíme ... oba víme, co tyto poslední dny znamenají.

V časném ránu velkého dne se loučím s Menu a Bo-Gharem. Menu pláče tak zoufale, jako bych šla na vlastní pohřeb. Tuší něco strašného, něco neblahého. Nemohu ji utišit. Malý Bo-Ghar nemá představu, co se děje, přesto také hořce pláče, protože vidí, že odcházím a protože také Menu pláče. Když ho chci obejmout, vrhá se přede mnou na kolena, obejmě mé nohy a říká mi docela vážně a slavnostně, z největší hloubky své duše: „Ó, Královno, moje drahá královno, nezapomeň, co ti teď přísahám: Kdykoli a kdekoliv přijdeš do nebezpečí, zachráním tě! I kdybych byl na druhém konci světa, přijdu k tobě, abych tě zachránil! Nezapomeň na to, Bůh je můj svědek: zachráním tě!"

Milý, malý Bo-Ghar! Chce mne zachránit! Ale před čím mne chce zachránit? **Shledává-li** mne Ptahhotep dosti zralou pro zasvěcení, jak bych mohla upadnout do nebezpečí? A proč ten malý říká, že přijde **i z druhého konce světa, aby mne zachránil?** Je přece u mne, jak by vůbec mohl odejít tak daleko? Nemohu však uvažovat o jeho slovech, protože je čas. Obejmu oba, pak jdu naproti do komnaty svého otce.

Otec mne přijímá vážně a smutně a já vidím v jeho očích, že je hluboce ponořen do sebe samého. Vidí snad něco neblahého v mé budoucnosti? Obejme mne, pak položí svou ruku, vyzařující lásku, na mou hlavu a žehná mi. Potom jdeme.

Ptahhotep nás očekává ve své malé přijímací místnosti. Dříve než vejdemo, objeví se v dlouhém sloupořadí na okamžik Ima. Jeho andělský obličej září, jeho oči se na mne povzбудivě usmívají, pak opět zmizí.

Vím: v těžkých hodinách zkoušek mne provází i jeho láska.

Otec mne vede k Ptahhotepovi. Vloží mou ruku do ruky Ptahhotepovy. Podívá se na mne láskyplně ještě jednou a opouští místnost.

„Moje drahá dcero,“ říká Ptahhotep, „veliký kruh zákona, ve kterém se zjevuje tvůj osud ve světě času a prostoru, se dnes uzavírá. Tento kruh - tvoje pozemská dráha - byl určen v okamžiku, kdy jsi poprvé vypadla z božské jednoty. Jako bumerang, který už v okamžiku vyhození nese v sobě síly, jež určují v jakém kruhu a jak daleko poletí a kolik času potřebuje, aby se vrátil zpět k výchozímu bodu.“

Tvůj nynější charakter a tvůj osud byly vystavěny z těchže sil, oba jsou výsledkem příčin a vlivů akcí a reakcí, činů a zkušeností tvých nespočetných životů, kterými se zjevilo Já během věků a které nakonec vykrytalizovalo ve tvé dnešní osobnosti. Jak charakter, tak osud a proto i budoucnost. „Já“ vyzařuje své tvůrčí síly sítem charakteru do vtělení a z těchto energií se obrazutvornými silami tvoří v hloubi duše *snové obrazy*, které se promítají ven do hmotného světa a projevují se jako tvoje ‚osoba‘ a tvůj ‚osud‘.

„Já“ vyzařuje do každé lidské bytosti stejné tvůrčí síly a že přesto z těchto vyzařování vznikají různé snové obrazy - tak různé osoby a osudy - je následkem různých vlivů, jimž jsou lidé vystaveni od svého pádu z rajské jednoty a které je ovlivnily a rozvíjely v nescíslných vztazích.

Zda z budoucích projekcí ‚Já‘, které se ještě neuskutečnily, ale v hloubi duše - v podvědomí - čekají na své uskutečnění, se stanou na hmotné úrovni skutečnostmi, nebo zda zůstanou pouze snovými obrazy, závisí na tom, s jakou úrovní člověk ztotožňuje své vědomí. ‚Sen‘ je také ‚skutečnost‘, jenže v nehmotném světě **obrazotvorné energie** - zatímco to, co lidé nazývají ‚skutečnost‘ je také jen ‚sen‘, projekce jáství a jediným rozdílem je, že je to nižší projekce, působící na hmotné úrovni a vesněná do zemské atmosféry. Osud je tedy ztělesněný projekt budoucnosti, zhmotněný sen.

Dokud se člověk nechá ovládat vůlí Já - vůlí Boží - děje se na hmotné úrovni, v tak zvané skutečnosti to, co on sám vědomě chce. Proto ovládá i svůj osud. Neboť Já člověka má moc ony sny, které v podvědomí čekají na své uskutečnění, opět rozpustit a proměnit v duchovní energii. Ale v okamžiku, kdy se člověk ztotožní s cizími silami, pocházejícími z jeho nižší přirozenosti, z jeho těla a nikoliv z jeho Já, a tyto síly pokládá za svou osobní vůli, už se neděje to, co on sám chce, ale co chce jeho tělo - ať sebe pevněji věří, že je to jeho ‚vlastní‘ vůle. Tak mu padá z ruky kormidlo jeho osudu a je úplně vydán slepým silám osudu. V tom případě se stanou z jeho projekcí, z jeho snových obrazů, které jsou latentní v jeho podvědomí, nevyhnutelně a bezpodmínečně ‚skutečné‘ události na pozemské úrovni.

V zasněžení, dříve než se probudíš ze svého tělesného vědomí do božského **vše-sebe-vědomí**, se objeví ve tvém vědomí jako sny energie, které jsi vytvořila podle svého charakteru od věků svými činy a jejich reakcemi a které nyní čekají ve tvém podvědomí jako zárodky hotových událostí na čas svého uskutečnění. Zničit je nemůžeš, protože pocházejí z tvůrčích sil. Můžeš však zabránit tomu, aby tyto energie sestoupily na úroveň hmotného světa a uskutečnily se, jestliže svým vědomím sestoupíš do hloubi své duše, kde tyto síly číhají v latentním stavu, probudíš je k životu ve svém vědomí a zažiješ tyto sny pro sebe jako úplné skutečnosti. ‚Zažít‘ znamená stáhnout zpět už jednou vyslané síly, přivést je do vědomí a prožít je jako stavy vědomí. Tím se uvolní vnitřní napětí sil. Ony dozní bez účinku, jsou zničeny. V zasněžení tedy prožiješ celý svůj budoucí osud jako řadu různých stavů vědomí - jako snové

obrazy - bez času a prostoru. Tím se osvobodíš od své osoby, a proto také od svého osobního osudu. Svě tělo budeš nadále používat jako zcela neosobní nástroj boží. Neboť každý zasvěcenec má úkol dále setrvat na Zemi a spolupůsobit, aby ostatním projekcím - osobám - pomáhal z pout hmoty, z pout těla, tedy i z drápů slepého osudu do stavu duchovně božské jednoty, aby vše, co padlo do oddělenosti, tedy do hmoty, a bylo vtěleno, se vrátilo domů, do ztracené zahrady ráje, do božské jednoty.

Jestliže však zasvěcenec působí v obráceném směru, to jest, jestliže svými vysokými duchovními energiemi si osobně vytváří skutečnosti tím, že ze svého osobního vědomí pracuje s nejvyššími tvůrčími silami vše pronikajícími a vede je do těla, upadá hlouběji než člověk, který dělá totéž ze svého stupně vědomí, které vypadlo z rajske jednoty. Obyčejný člověk řídí do hmoty jen síly, pocházející z jeho hmotné bytosti. Oživuje tělesné síly ve svém těle a pro něho to neznamená žádný pád. Kde jeho energie vznikají, tam je dává najevo. ***Hmotné síly zůstávají na hmotné úrovni.***

Zasvěcenec však už nepracuje s tělesnými silami a jestliže své vysoké duchovní energie řídí do těla, znamená to pro něho nový, hluboký pád. Oč vyšší jsou energie, o to hlouběji padá.

Musíš tedy, **chceš-li** dostat zsvěcení, počítat s tím, že to, co může obyčejný člověk dělat bez těžkých následků - beztrestně, jako zasvěcenec už dělat nesmíš, protože od té chvíle vyzáruješ nikoliv lidské, ale božské síly a uvádíš je do pohybu.

Povedeš-li tyto síly do těla, spálíš svoje nervová centra a zřítíš se jako padající kometa do největší hloubky.

Přípravná cvičení tě tak dalece vyvinula, že těmto pravdám rozumíš. Tak mi můžeš s plným vědomím odpovědět: Máš odvahu vzít na sebe tyto zákony, nebezpečí a odpovědnost? Chceš dostat zsvěcení, nebo chceš raději ustoupit a žít dál svůj pozemský život podle zákonů tvého lidského bytí?"

Chvilí mlčím. Pak odpovídám vážně a rozhodně: „Otče mé duše, během přípravných let jsem měla dost času rozhodovat, zda chci volit chrám nebo světský život. A v posledních třech dnech jsem se opět

soustředila jen na tuto otázku. Toužím jen po božském prastavu. Jsem pevně rozhodnuta. Prosim tě o zasvěcení."

„Budiž," říká Ptahhotep, „Bůh s tebou! Teď mne následuj!"

Vede mne do jiného křídla chrámu, kde bydlí **neofyté**. Tam mne předává mladému knězi, představenému internátu, kterého znám od vidění a který teď na nás čeká. Ptahhotep se obrací ke mně: „Budeš teď připravovat své tělo i duši na zasvěcení a v den úplňku měsíce při západu slunce se ohlásiš u mne."

Ukláníme se oba a On odchází.

Kněz mne vede do cely, kde trávím příští dny, sama, věnujíc se jen svým cvičením. Moje cvičení je vystupňovat na co možný vysoký stupeň čistoty svých myšlenek, své duše, ale také své krve a svého těla. Už během let, kdy jsem navštěvovala školu neofytů, musela jsem držet přísnou dietu, aby se buňky mého těla postupně vyměnily, chemicky přeměnily a aby se vyvinula odolnost, která by snášela nejvyšší vibrace.

Neboť každá chemická změna ve hmotě mění také její odolnost proti silám do ní přiváděným. V těchto dnech je tento proces skončen. Smím jíst jen určité byliny a kořeny, které musím důkladně žvýkat; polknout smím jen vytlačenou šťávu. Tyto byliny a kořeny jsou voleny tak, že některé působí na vyměšovací orgány, některé posilují srdce a nervy, takže tento postup neoslabuje organismus. Výsledek je, že už po několika dnech se cítím neuvěřitelně lehká, jako bez těla, naproti tomu moje duchovní schopnost koncentrace stoupá v takové míře, že jsem dosud nikdy v životě nemohla myslet tak krystalicky čistě a **nerušeně** a vidět duchovní pravdy jako nyní. Jednoduchým postem, bez posilujících bylin, je také možno dosáhnout vysokého stupně koncentrační schopnosti, ale to může škodit nervům, protože postem se stávají velmi citlivé, ale současně se velmi oslabují. Pomocí těchto bylin se odstraní všechny nevýhody postu.

Dny ubíhají, je úplňk. Hluboce ponořená do sebe jdu k Ptahhotepovi. Vstupuji v okamžiku, kdy slunce zapadá za horizont.

„Následuj mne," říká Ptahhotep a jde napřed. Vede mne chrámem až k obětnímu stolu, obcházíme ho až ke zdi. Obrovské kamenné bloky jsou k sobě nasazeny na vlas přesně - nyní už vím proč. Ptahhotep jde

ke střednímu bloku, který se najednou otáčí a ve zdi se vytváří volný prostor. Vidím široké kamenné schodiště, vedoucí dolů.

Chvilí sestupujeme, potom schodiště přestává a jdeme dlouhou chodbou. Podle mého orientačního smyslu a pocitu v plicích se nacházíme pod zemí. Je nápadné, že přesto zde není žádná plíseň a zápach, naopak, vzduch je naplněn osvěžujícím ozonem. Tato podzemní chodba končí u jiných, vzhůru vedoucích schodů, po kterých stoupáme. **Pak** mne vede Ptahhotep ještě jinými chodbami - jednou úzkými, jednou širokými, procházíme většími i menšími prostorami, které mají nepochopitelná zařízení a stále jdeme dál. Nakonec dojdeme do veliké místnosti.

Všechny tyto chodby i tato místnost jsou světlé, jako denním světlem osvětlené, ale nevidím nikde zdroj světla. Zdá se, jakoby samy kameny vyzařovaly toto světlo. Zařízení místnosti je tak tajemné, že poutá všechnu moji pozornost. Místnost je zářivě světlá. Zde stojí cosi zvláštního jako hranol, dělá na mne dojem, jakoby nebyl z pevné hmoty, ale ze světla, z nějakého koncentrovaného, zhuštěného a ohraničeného světla. Tato světelná hmota vyzařuje neobyčejné světlo, proto je v této místnosti tak jasno.

Jednou jsem měla u hrncíře příležitost nahlédnout kontrolním otvorem do jeho vypalovací pece. Viděla jsem tam mnoho hrnců v řadách za sebou, žářem do běla svítily, úplně průhledné. Bylo možno je vidět všechny, jeden za druhým, také vyzařovaly světlo. Přesně tak je to s tímto světelným hranolem ve tvaru kamenné cihly, který také vyzařuje neobyčejné světlo. Ano, světlo - ale *žádný žár!*

Ale v této místnosti jsou ještě jiné nepochopitelné věci, jsou ze zvláštní hmoty a mají tak pozoruhodné tvary, že si vůbec neumím představit, k čemu mohou tyto věci sloužit. Avšak není čas pozorovat tato zařízení, zcela mne zaujímá, jak bude postupovat mé zasvěcení a co zažiji.

Ptahhotep mne vede k prázdnému kamennému bloku ve tvaru rakve, stojícímu v nejvzdálenějším koutě místnosti, který jsem dosud nezpozorovala a říká: „Dosud jsi vždy slyšela o tom, co je zasvěcení, ale nevíš, jak se zasvěcení provádí.

Během zasvěcení je přivedena do těla zasvěcovaného vyšší frekvence,

než odpovídá stupni jeho vědomí, čímž se *jeho vědomí dostává na tento vyšší stupeň*. Jen člověka přísným školením připraveného je možno beze škody zasvětit tímto způsobem do vyššího stupně vědomí. Jen on je schopen ovládat své tělo za pomoci svého intelektu, chápání a síly vůle a nařídít své nervy na vyšší frekvence.

Jak už víš, zvíře nemůže měnit svůj způsob života, tedy nemůže snést frekvenci vyšší než svou vlastní. Tak například, kdybychom do opice přivedli silový proud odpovídající lidskému stupni, zemřela by v několika okamžicích v hrozných nervových křečích na mrtvici. Avšak člověk se může přizpůsobit jiným vibracím až o jednu oktávu a snést je, aniž by zemřel. Průměrný člověk by tedy mohl, když své tělo dostatečně připraví, snést beze škody silový proud genia, tedy pátého stupně, dokonce by se cítil jako v nebeské blaženosti. Protože každá vibrace vyšší, dokud je snesitelná, vzbuzuje nadšený pocit štěstí. Potom však je vibrace trýzní, protože nervy už nevydrží přemíru napětí. Nižší vibrace než vlastní vyvolávají skleslost, strach a zoufalství. Kdyby průměrný člověk mohl později z touhy po prožitém pocitu blaženosti vlastní silou, vytrvalostí a cvičením **častěji** i dosahovat stavu zasvěcení do pátého stupně, pak by se postupně otužily a změnily jeho nervy i tělesné buňky, takže by se mohl pozvednout o jeden stupeň a skutečně se stát geniem. Žil by nadále v trvalé intuíci.

Pocit štěstí, který je spojen s vystupňováním vibrace, zná každý člověk, nadaný intuící. Totéž štěstí zvýšeného nervového napětí hledá také každý člověk, který pije víno, nebo bere jiné dráždivé prostředky. Zpětná reakce ho však vrhá zpět hlouběji než předtím.

Velké zasvěcení spočívá v tom, že jsou uvedeny do těla všechny silové proudy, odpovídající sedmi stupňům vědomí, počínaje od nejhlubšího, pak postupně až k nejvyššímu, **božsky-tvůrčímu**. Kandidát je zasvěcen do všech sil; *stane se vědomým na všech stupních*. Jestliže to kandidát přežije, ukazuje se tím, že jeho vědomí, a proto odolnost jeho těla dosáhly už dříve šestého stupně. Pro bytosti níže stojící by tento akt znamenal bezpodmínečně smrt.

V zasvěcení dosahuje tedy kandidát za pomoci proudu síly sedmého, božského stupně, kterého by vlastní silou nikdy nemohl dosáhnout. Neboť

zasvěcení do božsky-tvůrčího stupně nemůže dosáhnout z vlastního úsilí žádný člověk. Zde je velký bod obratu ze stále ještě negativního - beroucího prostoje do pozitivního - dávajícího. Bez ohledu na to jak velice se snaží, žádná lidská bytost nemůže projít tímto bodem obratu sama a bez vedení, i když někteří lidé se mohou vyvinout tak dalece, že vlastním úsilím jsou zcela připraveni k zasvěcení do sedmého stupně. V tom případě stačí položení ruky, aby byli zasvěceni do božského kosmického-sebe-vědomí. Tito zasvěcenci už nikdy nevypadnou z božského vědomí, protože prošli kruhem úplného uvědomování se všemi nutnými zkušenostmi a stojí před nimi už jen uzavření kruhu - sjednocení obou už zcela uvědomělých doplňujících se polovin. Jen tuto poslední pomoc musí dostat zvenčí, ale od té chvíle žijí v trvalém božském vědomí.

Ve velkém zasvěcení v našem chrámu je však možnost, že kandidáti, kteří se ještě nevyvinuli k sedmému stupni, přesto dostanou zasvěcení do sedmého, božského stupně, jestliže se stali vědomými nejméně na šestém stupni a mají dostatečně připravené tělo. S touto vnější pomocí k zasvěcení se jim otevírá cesta k pravému Já a vědomí se během zasvěcení zapojuje do božského silového proudu.

Tito zasvěcenci si nemohou stav božského sebeuvědomování udržet po zasvěcení trvale. Padají zpět do svého dřívějšího stavu. Vzpomínají si však na blaženost, kterou prožili v zasvěcení a jelikož jim byla otevřena cesta k Bohu, mají možnost rychleji a snadněji dosáhnout sedmého stupně vývoje vlastním úsilím, než na dlouhé cestě pozemských zkušeností a uvědomování. Zasvěcení v chrámu tedy umožňuje mnohem většimu počtu lidí vrátit se do blaženosti jednoty s božským Já, než bez této pomoci.

Naproti tomu existuje nebezpečí, že člověk tímto způsobem zasvěcený v čase po zasvěcení, dříve než se stane božským člověkem z vlastního úsilí, nemůže odolat pozemským pokušením a padá potom ještě hlouběji, než při svém prvním pádu. Bez zasvěcení toto nebezpečí nehrozí. Jestliže ukončí svou životní dráhu bez zasvěcení na dlouhé cestě smrtelníků až do konce, až k velkému cíli, až k návratu do rajské zahrady, nezůstává v něm nic neprožitého, nic neznámého. Dosáhne božského stupně poté,

když nasbíral zkušenosti na všech stupních a svou osobu podle toho postupně zničil. Ale aby bytost dospěla tak daleko, to trvá **celé** jedno tvůrčí období.

Je však vůle boží, aby velké zasvěcení v chrámu bylo lidem ještě nějakou dobu umožněno, přes toto nebezpečí. Už bezpočtu jich bylo a ještě bude tímto způsobem osvobozeno a přivedeno zpět k Bohu. A ti nemnozí, kteří opět po zasvěcení padnou, se znovu vtělí v pozdějších dobách, kdy bude lidstvo ponecháno sobě samému. Ti si budou vzpomínat na velké pravdy, které zažili v zasvěcení a budou je svým bližním sdělovat slovem, písmem i činy. Tajemství velkého zasvěcení bude ještě nějaký čas uchováno v chrámu. Ale až na Zemi převezmou vládu lidé stále víc pozemsky zaměření, uzavřeme pyramidu zasvěcení kamennými bloky zevnitř a v prostoru zasvěcování všechno odhmotníme. Tajemství božsky-tvůrčí energie nepadne do nezasvěcených rukou.

Lidé, kteří po tisíciletích vniknou do pyramid, nenaleznou v prostorech zevnitř uzavřených nic - vůbec nic, ani lidské kostry.

Dnes je na Zemi ještě mnoho bytostí, které odpovídají podmínkám velkého zasvěcení. Naši povinností je udělit zasvěcení také těm kandidátům, kteří přes naše varování *tříkrát opakovali* své přání být zasvěcení.

V zasvěcení se kandidát stane vědomým na každém stupni stvoření. Všechny nevědomé části jeho duše se stanou vědomými; nemá žádné ‚podvědomí‘, ale také žádné ‚nadvědomí‘. Vědomí zasvěcence se stane během zasvěcení celé, úplně *vše-vědomí*. Uzavírá se kruh, který začal vědomím ve hmotě - v těle - okamžikem pádu z jednoty. Kandidát se vědomě spojí s vlastní doplňující polovinou, která zde dosud byla jako nevědomá část duše, jako negativní obraz - jako cizí bytost - a přitažlivostí, která se v těle projevuje jako pud, vyvolává stále touhu a neklid. Vědomí se vrací do jednoty, není už žádná doplňující polovina, protože i ona se stala vědomou. To **opětné** spojení nazýváme ‚mystickou svatbou‘.

‚Svatba‘ znamená vždy spojení pozitivního s negativním. Na Zemi však svatba znamená jen marný pokus dosáhnout jednoty s jinou bytostí v těle. **Duchovně-mystická** svatba se však odehrává ve vědomí a přináší úplné, nepomíjející naplnění, protože sjednocení s vlastní do-

plňující polovinou znamená také sjednocení s Bohem. Kruh je opět uzavřen!

Lidské tělo je tak zařízeno, že má speciální nervové centrum pro každou oktávu vibrace. Tato nervová centra jsou jednak rozdělovači, které vysílají přes nervovou síť vibrace převzaté z vyšších center; a na druhé straně působí jako transformátory tím, že předávají vibrace transformované nejbližšímu nižšímu nervovému centru.

U průměrného člověka transformátory pracují v nervových centrech odděleně od jeho vědomí. Proto je také nemůže ovládat. Přírodní zákony ovládají jeho, aniž on ví, co se děje v jeho těle a v jeho duši - v jeho podvědomí.

V zasvěcení musí kandidát zažít vědomě v proudu vysokých sil do něho vtékajících všech sedm hlavních nervových center a jim odpovídající síly. Svým vědomím sestupuje nejprve do nejhlubší sféry stvoření. Musí zažít síly tam vládnoucí, a stát se jejich pánem. To je první zkouška. **Obstojí-li** v ní, vystoupí o jeden stupeň výš do druhé vibrační oktávy, musí ji poznat a prožít, aby ji mohl ovládnout. To je druhá zkouška. Potom postupuje do třetí, čtvrté, páté, šesté a nakonec do sedmé vibrační oktávy a když přestál všechny tyto zkoušky a ve všech sférách zůstal pánem, stal se zasvěceným

Vědomí je světlo; říkáme, že je den, jestliže je na Zemi světlo; nevědomí je temnota. Každý stav vědomí je tedy boží ‚den‘, protože v každém vědomí, od nejnižšího stupně hmoty až po vědomí nejvyššího Já, božského Člověka, se na různých stupních *poznává Bůh sám*. Ve všech ‚dnech‘ - na všech úrovních vědomí - působí aktivita, neklid, pohyb. Pouze v sedmém ‚dni‘ božím není žádný pohyb, žádná aktivita, žádné tvoření! Sedmého dne tvoření přestává, protože pak panuje dokonalá jednota a dokonalá rovnováha. Tu *Bůh spočívá v sobě*!

Dosáhne-li zasvěcenec po svém zasvěcení toho, že se během své meditace stane opět vědomým ve věčném Bytí a zažije tento božský stav, tedy vlastní silou se pozvedne ze šestého stupně na sedmý, božský stupeň, a až se časem v tomto stupni vědomí s konečnou platností upevní, takže božsky-tvářící stupeň se stane jeho všedním dnem, pak je z něho božský člověk. Neboť pouze ten, který je ve svém vědomí

v klidu, mírem samým, a koná vše, co myslí, cítí a činí z tohoto božského stavu, kdo za všech podmínek projevuje a nechá vládnout boží vůli, kdo vyzařuje výhradně pozitivně dávající síly, jen ten je skutečně Synem božím: božským člověkem! Ptahhotep!

Božský člověk vědomě projevuje a ovládá všech sedm stupňů stvoření. Jeho vědomí se však ztotožňuje pouze se sedmou, božskou úrovní, nikoliv s nižšími. Zná je, vládne jim, používá je, ale nejí toto ovoce ze stromu poznání dobra a zla! Zůstává vědomě v Bohu, v rajském stavu. Spojuje v sobě všech sedm stupňů v božské jednotě: je hmotou, má tělo; je rostlinou, oživuje a živí své tělo a pečuje o ně jako o dobrý nástroj; je živočichem, má pudy a city; je člověkem, má rozum a logické myšlení; je geniem, má intuici a působí v úrovni příčin; je prorokem, stojí nad časem a prostorem, vidí tudíž budoucnost i minulost, miluje celý vesmír nesobeckou, vše objímající láskou a pomáhá všem živým tvorům k vysvobození z pout světa; je božským člověkem, je vševědoucí, všemocný, je čím je, věčné Bytí, *život sám, Bůh!*

Zasněžení tedy nemají všichni stejný stupeň, neboť většina dosahuje sedmého stupně až dalším vývojem. Proto jsou i mezi kněžstvem různé stupně. Povinnosti velekněze může splnit jen ten, kdo dosáhl sedmého stupně božského člověka vlastní silou a nejvyšší tvůrčí silou již **neočekává**, ani nepřijímá - jako ji kandidát zasněžení stále ještě očekává a dostává - ale naopak sám ji vyzařuje a dává.

Neboť šest ze sedmi stupňů vědomí přijímá své tvůrčí vibrace, sílu života od sedmého, od Boha. Dokonce zasněženec, který mohl vědomě dosáhnout sedmého stupně pouze během svého zasněžení, stále ještě očekává a přijímá tvůrčí životní sílu ze sedmé úrovně, od Boha. Pouze Bůh, a ti, kteří se ztotožnili s Bohem, jsou ve svém vyzařování *výhradně dávající*

Oproti tomu hmota, jako negativní, zrcadlový obraz Boha, je *pouze přijímající*.

Bytosti ostatních stupňů působí částečně jako shora přijímající a dolů dávající.

Rostlina působí na hmotu oživujícím způsobem, ale od vyšších stupňů pětinašobně přijímá. Živočich vyzařuje dvakrát dávajícím způsobem,

čtyřikrát přijímá. Člověk působí třikrát přijímajícím a třikrát dávajícím způsobem, jelikož jeho vědomí stojí uprostřed. Genius, jelikož je vědomý na páté úrovni, na úrovni příčin, předává své tvůrčí síly dolů na čtyři stupně a dostává síly už jen ze dvou nejvyšších úrovní. Prorok - zasvěcenec - přenáší své žehnající vibrace na tvory pěti nižších stupňů vědomí a dostává svou sílu z božské úrovně; je stále ještě v **dualistickém** poměru k Bohu. Pouze člověk, který dosáhl úplného vševědomí vlastní silou, působí v každém směru a na celý vesmír výhradně pozitivně, životodárně, jako dávající.

Naučila jsi se **již**, že dávání - vyzářování - je zákonem Boha, ducha, a přijímání - stahování - zákonem hmoty.

Každá frekvence směrem dolů proniká a proráží, směrem nahoru je však bez účinku. Člověk stojící na nižším stupni vývoje - jak mu lidé říkají 'zlý člověk', může škodit výše stojícímu člověku pouze na hmotné úrovni, pouze činy, avšak nikdy vyzářováním, neboť jeho síly jsou směrem nahoru bez účinku. Směrem dolů, tedy na úroveň nižší než je jeho stupeň vědomí, může působit škodlivě i jeho vyzářování, obzvláště jeho 'zlý pohled'. Zasvěcenec však může předat svou vysokou magickou sílu každému živému tvorů bez výjimky.

Během zasvěcení pronikne božsky tvůrčí síla tvou páteří, tvými sedmi hlavními nervovými centry jedním po druhém a zažiješ tuto sílu jako stav vědomí na každém stupni v odpovídající transformované formě. Vryj si však hluboko, co ti říkám: **staneš-li se vědomou v nějaké vibrační oktávě, pak jsi do této frekvence zapojena a její sféra tudíž pro tebe znamená plnou skutečnost. Když obстоjíš ve zkoušce v jednom stupni, probudíš se v následující sféře a poznáš, že jsi na nižším stupni měla jen sny. Neobstojíš-li však ve zkoušce, to jest ztotožníš-li se s událostmi a nedokážeš-li být jejich pánem, pak ti všechny tyto snové obrazy zůstanou skutečností a ty je musíš prožít ve světě v čase a prostoru jako skutečné události až do konce. To by ovšem znamenalo, že tvé tělo zde v té rakvi zemře, a ty budeš dále snít své vlastní sny v nesčetných znovuzrozeních na dlouhé cestě smrtelníků po mnoho tisíc let, postupně od toho nízkého stupně, na kterém jsi upadla, k vyšším stupňům v bojích a zápasech o vzestup.**

Neboť rozdíl mezi snem a skutečností je jenom ten, že ze skutečnosti se stane sen, když se probudíš na vyšším stupni a poznáš, že to nebyla skutečnost, **ale** projekce **Já**, tedy sen. Skutečností je každý **sen**, **věříš-li**, že je skutečností. Jedna a jediná skutečnost, ta jediná, absolutní realita je **Já: Bůh!**

Obstojíš-li ve všech zkouškách, prožiješ všechny životy, které bys musela prožít jako padlá na Zemi, bez času a prostoru jako sny a probudíš se vždy znovu na vyšším stupni. Nakonec se probudíš na sedmém stupni **vědomí: ve vše-vědomí Já**. V tomto božském stavu se sjednotíš s poslední a jedinou **skutečností**, sama se *sebou*, s *Bohem*. To už není probuzení, ale vzkříšení!

Potom jsi osvobozená od své osoby - která je také jenom projekcí, i od osobního osudu. Jsi spasena.

Pak budeš **hodna** plnit povinnosti kněžky v chrámu. A jestliže jako kněžka vlastní silou dosáhneš sedmého stupně a budeš si ho moci zachovat jako trvalé vědomí, staneš se božským člověkem. Pak budeš **hodna** stát se velekněžkou."

„Otče mé duše," ptám se nyní, „řekl jsi, že možnost vypadnout z vyššího vědomí je i tehdy, když už někdo dostal zasněžení. Také jsi řekl, že zasněženec, pokud se ztotožní se svým tělem, takže obrátí do těla své vysoké energie, padne hlouběji než člověk, který žije v tělesné skutečnosti. Dále jsi pak učil, že kandidát během svého zasněžení prožívá *celý svůj budoucí osud*, jak bylo určeno od okamžiku jeho prvního pádu až k návratu domů, do božské jednoty. Jak potom je možné, aby zasněženec, který dosnil všechny události, všechna pokušení svého osudu až do konce a během svého zasněžení obstál ve všem, tedy i v oněch zkouškách, které eventuálně později zapříčiní jeho nový pád, že přesto může potom padnout ve vnějším světě, trojrozměrném světě času a prostoru? Jestliže dosnil celý svůj osud do konce, proč nesnil také svůj pád jako budoucí osud?"

„**Je-li** vyhozen bumerang," odpovídá Ptahhotep, „je už v okamžiku odhození určeno, jak poletí a kolik času potřebuje, aby tu dráhu proletěl. Má tedy v sobě celou svou dráhu jako svůj neměnitelný, budoucí osud. Může však být, že ho zachytí vnější pomoc uprostřed jeho dráhy

a dovede ho k jeho výchozímu bodu a **cili** kratší cestou, v kratším čase. Pak se bumerang vrací domů. Ale protože si uchoval tvar i váhu, nese v sobě stále možnost být opět vyhozen a opět proběhnout svou dráhu, protože ji sám určuje *svým vlastním tvarem a svou vahou*.

Zasvěcenec, který dosáhl zasvěcení za pomoci stojící mimo něj, je podobný tomuto bumerangu. Neboť on dosnil až do konce celý svůj budoucí osud až k návratu domů, do božské jednoty, ale on tyto stavy prožil pouze ve svém vědomí. Jeho osoba a jeho osobní situace, které povstávají z jeho charakteru a osudu, zůstávají stále ve hmotném světě.

Svým zasvěcením *neskončil* svůj nynější život, jako i ty po zasvěcení stále budeš dcerou faraóna a zástupkyní královny. A když zasvěcenec před zasvěcením nezískal všechny nutné pozemské zkušenosti, když se nenaučil znát a vědomě ovládat všechny tvůrčí síly, to jest *vrátil se do božské jednoty částečně nezkušený*, pak není úplně osvobozen od osobní sestavy svých sil, jeho osobnost není ještě zcela zničena. Proto v mezidobí, než dosáhne sedmého stupně vlastní silou, jako trvalý stav vědomí nese v sobě možnost a nebezpečí, že zase padne ze svého vysokého stavu vědomí a nastoupí zcela nové kolo osudu. Protože však se stal vědomým v božsky tvůrčí síle, i když s vnější pomocí, vyvrhne ho tato mohutná síla, a pak musí projít mnohem větší kruh než při prvním pádu, kdy ještě nebyl vědomý v božské síle. Tak jsou například černí mágové, kteří zničili domov božích Synů, vyvrženi do nejnižšího kruhu stvoření. Leží nyní na Zemi jako hory, skály, kameny a musí se znovu probojovat celé věky dlouhou cestou vědomí od mrtvé hmoty přes rostlinné a zvířecí bytí až k lidství. Byli mezi nimi takoví, kteří padli jen do rostlinného stupně nebo do zvířecího a zase jiní, kteří padli jen do nejrůznějšího stupně lidství. Dráha každého stvoření ve hmotném světě má svůj určený čas, ale *jednotlivé bytosti mohou vždy projít kruh v kratším čase* a dosáhnout cíle o tisíce nebo milióny let dříve. Ale to mohou jenom lidé. Neboť jen díky vědomému rozumu je možno prožít stav nadčasového vědomí. Zvířata nebo rostliny toho nejsou schopny. Nyní chápeš, proč i zvířata musí trpět. Jsou to - jako všechno na Zemi - omezené projevy vědomí padlých, kdysi vysoko stojících duchů.

V zasvěcení všechny negativní síly, které se zjevily při pádu, jsou

pozitivními silami vyrovnány. ‚Dluhy‘ jsou pak zaplacený. Po vykonaném zasvěcení začíná tedy pro tebe *stav bezosudový*. Dokud budeš projevovat boží vůli, nemáš žádnou osobnost, proto také žádný vlastní osud. Jsi osvobozena od zákona akce - reakce. Jestliže se však ve svém vědomí ztotožníš se svou osobou, se svým tělem, vytvoříš si zase nové kolo osudu, a pak i pro tebe začnou nesčetná znovuvtělení.

Nyní znáš všechny následky zasvěcení. A já se tě ptám naposled: máš odvahu přijmout zasvěcení?"

Odpovídám zcela sebejistě: „Ano“.

Tu vstupuje do místnosti vznešená postava. Znáám ho. Je to kněz nejvyššího stupně, také velekněz. Ptahhotepův zástupce. Přistupuje k nám. Potom mi pokyne Ptahhotep, abych vstoupila do rakve, a položila se do ní.

Dělám, jak mi poroučí.

Když ležím v rakvi, podívá se na mne Ptahhotep posledním pohledem, vyjadřujícím nekonečnou lásku, pak zdvihnou oba **kněží** kamenný přikrov, který ležel vedle rakve, položí ho **přese** mne a já ležím v úplné tmě, zavřená v kamenné rakvi.

Jako vždy pozoruji, co se děje.

Neděje se nic.

Ležím v rakvi a dívám se do tmy. Tma? Vlastně to není tma, neboť i v nejhlubším temnu vidím vzplanout uprostřed svého zorného pole zeleně fosforeskuj **ící** světlo a **vznášející** se světelné body, které se bez ustání objevují a opět mizí. Pozoruji tyto světelné body a pokouším se uhodnout, odkud přicházejí a kam asi mizí.

Náhle pozoruji, že světelné body se už nevyoňují tak blízko sebe; je místo uprostřed, kde dříve fosforeskovalo modrozelené světlo, kterému se už žádný světelný bod nepřibližuje. Ustupují od toho místa v kruhu stále větším, a tak vzniká úplná tma, úplná bezsvětelnost, černá díra, kterou se dívám do nicoty ...

Tu vidím, že do této úplně mrtvé tmy, do této díry, nastupují dva body, které se zvolna blíží a hledí na mne upřeně jako oči. Nevidím oči, nemají ani světlo, ani barvu a přece je musím vnímat, vím, že na mne upřeně hledí dvě oči. Tyto oči **nepatří** k žádnému tělu. Jsou to centra síly, náhle přítomných proudů energie, které neviditelně působí v této tmě. Tyto temné energie útočí na světelné body. Ty jsou touto silou vsávány, ničeny, Vzniká obrys, který představuje hranici kolem této prázdné, tmavé, neviditelné, sílu vyzařující díry. Mé vyděšené oči postupně vnímají obličej, úšklebek nějaké nestvůry, siluetu, která je **poznatelná** jen proto, že tam, kde právě nic není, je ona a tak vzniká negativní obraz.

Vím, jsem si toho vědoma, že tato beztělesná nestvůra je samo Zlo. Znáám je, už mnohokrát jsem viděla jeho strašný obličej prosvítat v lidských tvářích jako výraz onoho obličej. Nyní je zde prapůvod tohoto výrazu, bytost sama, bez lidského obličej, bez těla!

Nebo to bylo přítomné vždy, jenomže jsem to nevnímala ... ? Obličej bez těla je podobný hubě kozla. Silueta jasně ukazuje tvar rohů, podlouhlý

úzký obličej končí v kozí bradě. Nebo jsou i tyto tvary jen vyzařování neviditelných sil? Její zcela blízko sebe sedící oči vyvolávají strašný účinek: jsou to propastné víry, které vše do sebe neodolatelně vtahují, rvou, aby to tam úplně zničily.

Nestvůra nyní sálá všechny své zhoubné síly těmi dvěma víry - očima - na mne a do mne. **Pro vrtá vaj í**, pronikají celou moji bytost a hltá mne do sebe ocelovou silou. Strašný strach, jako drápy nestvůry, uchopí mé srdce. Cítím se hrůzou ztuhlá a bez života. Její strašné oči se stále přibližují, jsou stále pronikavější. Cítím, jak satanská bytost - je to Satan sám? - mne vtahuje do své moci. Rozpíná se přeze mne, polyká mne a v nejbližším okamžiku mám pocit, že už nejsem sama sebou, ale že jsem se stala jí. Cítím její tlamu ve svém obličejí, její beztlé tělo ve svém těle, její pekelné silové proudy tečou jako moje krev v mých žilách. Tímto vlivem z podsvětí je celá moje bytost studená a ztuhlá a stahuje se do strašné křeče.

A v mém nitru ke mně hovoří beze slov, jen silou, která tvoří slova, jen smyslem slov: „Teď jsi moje kořist! Teď jsi v mé moci! **Marně** jsi mne vytlačovala ze svého vědomí, přesto patříš mně! Já a ty jsme jedno, už nás nic nerozdělí. Já jsem já v tobě a ty jsi já ve mně! Jsi podřízena mém zákonu ochlazení, stažení a ztuhnutí. Cítíš, jak se tvé tělo sbaluje, jak se tvé nohy stahují nahoru až k tvému břichu? Tvé nohy jsou zkřížené a leží zcela těsně přitisknuté k tvému tělu, chodidla jsou jako přirostlá, tvé paže jsou zkřížené na prsou, ruce zařáté do pěstí, tisknou se k tělu úplně těsně, jako přirostlé. A tvoje hlava klesá na prsa, vtláčí se mezi tvé pěstě - tak -ještě těsněji, ještě těsněji! Ano, teď jsi srostlá do jednoho kusu, jako v lůně mateřském. Jsi stále studenější a tvrdší, až jsi jako vejce kulatý kus kamene. Kus skály, tuhá, tvrdá a mrtvá! Přece však máš své vědomí, abys věděla, že jsi mrtvá, že jsi do tohoto kusu skály, kterým jsi, zazděná, ztuhlá a zmrztvělá na nekonečný čas ... na bezčasnou nekonečnost!

Podívej se kolem sebe, vidíš ty hory, čnějící do nebe? Vidíš všechny ty skály a kameny, ležící kolem? Nedívej se jenom na ně, ale do nich, pohleď do jejich bytostí, vidíš, že všechny tyto kameny jsou bytosti tobě podobné, zkamenělé, ale vědomé a vystavené žhavému slunci, dravým bouřím a mrazu, který je trhá?

Každá živá bytost, každé zvíře a člověk na tebe stoupne, jako na všechny tyto kameny. Tající voda vás uchvátí v divokém proudu a bude vás odírat a omývat všechny v tomto víru nekonečnou dobu ... bezčasovou nekonečnost ..."

Zděšena prožívám vše, co zlo říká. Peklo! To je peklo! Živoucí a vědomá být uzavřena do nehybnosti, vrostlá do tohoto hrobu, bez možnosti dát najevo známku života, být těžkým, mrtvým kamenem ... Být?

Ale ne! To nejsem já! Já jsem zde jen zavřená, zazděná do tohoto kamene, ale já nejsem kámen, *moje já není hmota!* Já jsem bezrozměrné Já, jsem duch mimo pojem času a prostoru!

A vnitřní silou ducha, kterou jsem se naučila mluvit při svých telepatických cvičeních bez těla, bez úst, pouze v duchu, křičím bez zvuku na nestvůru: „Ne! Nejsem ty a ty nejsi Já! Jsme ve svých bytostech věčně rozděleny, protože ty jsi smrt a já jsem život! Nikdy nemůžeme být spolu totožné! Ty jsi se svou ztuhlostí negativ, zrcadlový obraz - karikatura - věčného pramene všeho života, božství v sobě samém spočívajícího. Ty nejsi žádná strašidelná postava, žádná nestvůra, ty nejsi bytost - zlo, protože ty nemáš žádnou vlastní existenci, tebe stvořilo božské Já a tvoří tě na věky, když se obleče do hmotné schránky, do těla. Jsi vnitřní bytost hmoty, jsi zákon, který udržuje hmotu, máš tedy moc nad mým tělem, protože jsi ho musela vystavět na rozkaz mého ‚Já‘, když jsem se narodila do tohoto hmotného světa a stala jsem se osobou. Ale nemáš žádnou moc nade mnou, nad mým tvůrčím Já, protože ty nejsi nic jiného než *zákon hmoty, který byl oživen mým duchem. Ne já jsem ty, ale já jsem, který jsem*, a také ty jsi ten, který jsem. Tvoje bytost je stažení do sebe, které se na duchovní úrovni projevuje jako strach. Ty však musíš zmizet, protože já se nebojím!"

Účinek mých bezzvukných slov je strašný! Nastává tma tmoucí a hory se boří s ohlušujícím hřměním, padají skály a kamení, země se otevírá, kolem mne zuří dokonalý chaos, jen já stojím v zániku světa pevně na svých nohou jako skála ...

Když všechno utichne a přicházím pomalu k sobě, vzpomínám si, že se mi zdálo něco strašného. Jak je dobré, že jsem se z noční můry probudila ...

Můj první pocit je, že jsem neobyčejně žíznivá a hladová. Nechci však ztrácet čas jídlem a pitím, protože můj cíl je Bůh. Chci jít dál co nejrychleji. Dívám se kolem sebe. Jsem někde v prostorném sále, osvětleném tlumeně červeným světlem. Zdvořilí lidé mi nabízejí nádherné mísy s nejjemnějšími, vonícími jídlami a skvělé zlaté poháry s nebeskými nápoji a srdečně mne přemlouvají, abych s nimi jedla a pila. Usmívám se: touha po jídle mi nikdy nebyla pokusem. Jak bych se mohla nechat zdržovat hladem a žízní na své cestě k Bohu?

Děkuji za jejich přátelské pozvání a jdu dál. Je podivuhodné, že už necítím hlad a žízeň, ale pořád ještě nemohu dobře rozeznat, kde jsem, a co se děje. Jen tolik už vidím, že je zde všechno v neustálém, chaotickém pohybu. Můj první dojem z tohoto místa je však zvláštní vůně, pach rozpálených lidských těl, který sice není nepříjemný, ale přesto působí na mne odpudivě.

Postupně si mé oči zvykají na tlumené světlo. Jsem v podzemní jeskyni, kde bezpočet mužů a žen leží v chaotickém shluku na lehátkách, nebo vrávorajíce a potácejíce se tančí a pevně se objímajíce, úplně těsně k sobě přitisknutí, provádějí nápadně zvláštní pohyby. Pozoruji je ohromena. Jsou opilí nebo na duchu nemocní? Samozřejmě jsem už viděla zvířata v opojení lásky, jak příroda rodí nové generace, ale i když se celé jejich tělo chvěje v tomto vystupňovaném, ohnivém stavu, přece neztrácejí svou duševní rovnováhu a nikdy se nechovají tak, jako ti lidé tady. I kněžky, které slouží v chrámu lásky, plní svou povinnost vždy v duchovní vznešenosti, protože vědí, že přinášejí oběť na oltář božské lásky. Jak se mohou lidé tak snížit, že vznešený a božský akt lásky poníží na samoučelnost? Tito lidé jsou přece ctění, důstojní lidé - obrazy boží - a přesto se chovají jako by neměli rozum! Tuším, že mnohé z nich znám, několik šlechticů, státníků a dam našeho dvora - ale oni mne nevidí, nevidí a neslyší vůbec nic, jen sebe. Zevní svět pro tyto lidi neexistuje. Jsou zcela uzavřeni do svých vlastních představ.

Také spolu mluví, ale zdá se, že tito mužové a ženy zapomněli, že řeč je duchovní projev lidí. Používají řeči, aby říkali nemožné, zcela nelogické věci. Slyším, jak muž ženě, s níž tančí v těsném objetí, říká chvějícím se hlasem: „Jsi moje?“ „Ano, miláčku, jsem tvoje,“ odpovídá

žena a tančí dál. Po chvíli opět přicházejí přede mne a já slyším, jak muž s **polozavřenýma** očima stále, snad po sté se ptá: „Jsi moje?“ „Ano, miláčku, jsem tvoje,“ odpovídá žena právě tak neúnavně.

Co je s nimi? Nestačí, když se jednou někdo na něco zeptá a dostane odpověď? Proč to musí stokrát opakovat? A jak je nesmyslné ptát se člověka na něco takového? *Člověk patří jen sám sobě.* Je svobodnou bytostí s neporušitelným **sebeurčením**. Jak chce potom tento muž ženu vlastnit? Vlastnit lze sotva lva. Jestliže se toto královské zvíře nezřekne své samostatnosti, jak se může tento muž domnívat, že žena „mu patří“, a proč se na to stokrát ptá? Je duševně nemocný a ta žena, která stále na tento nesmysl odpovídá, také? A všechny ty ženy a muži zde, kteří se chovají stejně nemožně?

Tu přistupuje ke mně velký ramenatý muž, který, jak se zdá, umí číst myšlenky, protože odpovídá na moje vnitřní otázky: „Krásná paní, nevíš, že toto je láska?“

Láska? Oh, lásku znám! Je krásná a vznešená, je to svátost, když se dvě bytosti milují s plným odevzdáním - ale ne z touhy vlastnit! Já však nevidím v srdcích těchto lidí žádnou lásku! Vidím jen, že ztratili svůj rozum a že je má zcela ve své moci vášně, tato horečka, která zasahuje a **omámí** nejjemnější nervová centra, stvořená pro duchovní zjevení.

Je třeba je zachránit a probudit z jejich polovědomého stavu! Přistupuji k jedné zcela mladé ženě, chytím ji za rameno a **křičím** jí do ucha: „Probud' se! Nedopust', aby se tvé vědomí zatemnilo vášní! Jsi duch a ne tělo! Nenech se tělem stáhnout dolů a ponížít níž než zvíře! Probud' se, slyšíš, probud' se a zachraň se, dokud není pozdě!“

Mladá žena se na mne podívá jako přes závoj, jako **náměsíčná**: „Nech mne, nech mne, chci být šťastná!“ a tančí dál.

Ó, ta slepá! Jak by mohla dojít štěstí tělesným objetím bez duchovního odevzdání? Štěstí se prožívá ve vědomí, štěstí je v Já. Jak by mohla být šťastná tělesnou hrou?

„Nech teď v klidu svůj rozum,“ říká mi muž, „to nemůžeš posuzovat, když jsi to nikdy nezkusila. Pojd', tančí se mnou a sama to zažiješ!“ A objímá mne, a rve mne s sebou do toho víru, a chová se vůči mně stejně nerozumně jako ostatní ...

Tančím s ním a pozoruji se **zvědavě**. Budu i já tímto blízkým dotykem tak opilá, tak zblázněná, jako tito ubozí omámení? Ale mohu zjišťovat jen, **že je** mi zvlášť nepříjemné být s tímto mužem v tak těsné blízkosti. Jeho dech je horký a působí na mne odpudivě, že mi dýchá do obličeje a na krk. Výdech je vypotřebovaný vzduch! Proč mám vdechovat jeho vypotřebovaný vzduch? Jeho pach je mi ještě daleko nepříjemnější. Nerada vdechuji pach potu, navíc pach mužského potu, který je mnohem silnější než ženský. Chtěla bych jít pryč z tohoto odporného místa na čistý vzduch.

Jak se chci od něho **osvobodit**, náhle se muž mění. Je z něho obrovský, rudě žhnoucí ohnivý duch, už nemá tělo, je jenom plamenem, který mne chce rychle uchvátit do své moci. Objímá mne, chce se vedrat do mých úst a do mého těla, ale moje síla, kterou vyznačuji, síla mého střízlivého vědomí ho drží od mého těla. Nemůže mne dosáhnout. Tu ještě mohutněji zahoří, přijímá ohromný rozměr a zaplní celý prostor, takže vše, i tito vášní posedlí shoří a mizí v jeho ohni. Nevidím žádné postavy, vůbec nic, jen moře plamenů, jež vše pohlcuje a stravuje ...

Ale já stojím nedotčena a neporušena a **jsem, který jsem!**

Potom slyším hřmící hlas z plamenů: „Zvítězila jsi, obstála jsi ve zkoušce, ale dej pozor! Nezvítězila j si proto, že jsi silnější než já, nemůžeš být silnější než já, protože já jsem *oheň tvého vlastního já*, ale nemohla jsi být zapálená, protože mezi tebou a mnou stojí tvoje čistota, tvoje nezkušenost. Tvé tělo, tvé smysly dosud spí, a to tě ochránilo. Dej pozor, my se ještě setkáme, *my se ještě setkáme ...*“ A tím mizí vše, peklo, oheň, kouř, všecko a já jsem sama.

„My se ještě setkáme?“ opakuji si poslední slova. „Nebojím se tě! I kdyby se mé tělo zapálilo, neporušilo by to mé ‚Já‘. Stojím nad vším tělesným ...“

Ale co to bylo? Jako bych slyšela posměšný smích?

Dívám se kolem, odkud mohl vycházet tento hlas. Tu vidím, že stojím na smaragdově zelené louce a blíží se ke mně zvláštní postava. Je to nádherná mužská postava, v husté mlze jako do vlajícího závoje zahalená. Chtěla bych proniknout svým pohledem hustou mlhu, která zahaluje nádhernou postavu, chtěla bych tu mlhu rozehnat, ale nedaří se mi to. On mne však zajímá, a proto se ptám: „Kdo jsi?“

Tu přichází postava docela blízko a hlasem, který se do mne hluboko vrývá, šeptá mi do ucha: „**Ó**, ty moje sladká, milá! Hledám tě už dlouhý, dlouhý čas, od věčnosti, kdy jsme vypadli z rajske jednoty a byli od sebe odloučeni. Konečně tě nacházím! Pojď do mé náruče, pojď, polož svou sladkou hlavičku na má prsa, pojď a dovol, abychom se zase sloučili v božské jednotě, v nebeské blaženosti! Jak je zázračné, že ses nevzdala zvířecké vášni těla a zachovala ses mi nedotčená a čistá! Ty patříš mně, já patřím tobě, dokonale se spolu doplňujeme! Cítíš tu neodolatelnou přitažlivou sílu, která nás váže a přitahuje k sobě stále blíž a blíž? Pojď, sjednot' se se mnou, ty drahé stvoření, ty moje jediná, nebeská nevěsto! Miluji tě!"

Slyším jeho hlas, vidím jeho mužnou chůzi, cítím nesmírnou sílu, která z něho vyzařuje a působí na mne ... Přesto je mi cizí. Já ho neznám! Jak by mohl být mou doplňující polovinou? Ne! Doplnující polovina se nenachází venku. Ptahhotep vysvětloval, že doplňující polovina se nachází v **nezjeveném**, za zjeveným viditelným tvarem, jako doplňující zrcadlový obraz. Ne! Žádná lidská bytost nemůže být mou doplňující polovinou. A proč on je zahalen do této husté mlhy?

„Nevím, kdo jsi," odpovídám mu, „ale ať jsi kdokoliv, mýlíš se! Nejsi mou **doplňující** polovinou. Hledej ji jinde, **myslíš-li**, že ji můžeš najít ve vnějším světě. Ve vnějším světě je možné najít jen obraz - *projekci, podobnou tvé pravé doplňující polovině*. Ani ty, ani já, se nemůžeme doplnit projekcí. Blaženost může přinést pouze sjednocení s božským Já! Chci svou doplňující polovinu najít v sobě samé!"

„Najít doplňující polovinu v sobě samé znamená, že už jsi ve svém vědomí totožná s božským Já. Jak chceš prožít následek před příčinou? Božské Já je stav rajske jednoty, do které se můžeš vrátit jen tím, že se sjednotíš se svou doplňující polovinou. Jak toho chceš dosáhnout beze mne, bez své doplňující poloviny? Zapomínáš, že jako ty ztělesňuješ polovinu celistvosti, ztělesňuji já tu druhou. Jsme ztělesněné zrcadlové obrazy navzájem, patříme k sobě. Jako ty mne nosíš ve svém nevědomí, tak nosím já tebe ve svém a hledáme se navzájem bez své vůle, neodolatelnou přitažlivostí rajske sounáležitosti. Náš osud nás po věky svádí vždy znovu dohromady, až se v sobě navzájem uvědomíme - ty

mne v sobě a já tebe v sobě - a také se spolu plně prožijeme v těle i duchu. Jen v této božské totožnosti můžeme být totálním vědomím úplnosti - vyššího Já. Jak se tedy chceš dostat zpět do rajske jednoty beze mne? Jak se chceš vyhnout tomu, že patříme jeden druhému i na pozemské úrovni? Jak chceš získat nevyhnutelně nutné zkušenosti beze mne?"

Nedávám se ovlivnit. „I když mne tak přesvědčuješ, přesto nechci! Stačí mi, že jsi v nevědomé části mého Já. Chci tě poznat jen v sobě, ale ne ve vnějším světě. Jdi dál svou cestou a nech také mne na své cestě!"

Po těchto mých slovech se postava vzdaluje a rozplývá se jako mlha pod nárazem slunečních paprsků. A ze vzdálenosti stále větší hovoří hlas, který se přece vtiskl hluboko do mého srdce: „Budou tě hledat dál na pozemské úrovni, **hledat ... hledat ...**“ slyším z dálky, pak vše pomalu utichne.

Avšak chci ještě něco vědět, a proto volám za ním plnou silou: „Co je to za hustou mlhu kolem tebe, která mi **překáží**, abych se ti mohla podívat z očí do očí?"

Z dálky ještě slyším doznívající hlas jako by to byla ozvěna svého vlastního srdce. „Hustá mlha nepokrývá mne, ale tvé oči! Je to tvoje nezkušenost, chrání tě přede mnou. Pomohla ti, proto jsi odolala. Ale my se ještě setkáme ... setkáme ..."

Chtěla bych se ještě zeptat na mnohé a běžím směrem, kterým zmizel. Ale už ho nevidím. Otáčím se, abych se vrátila na tu krásnou louku, ale už nenacházím cestu.

Hustá mlha leží na všem, kam se podívám. I když se tak snažím, mé oči jí nemohou proniknout. Přitom přesně vím, že už nejsem sama. Slyším kolem sebe lidské hlasy a vím, že k těmto lidem mám nějaký vztah. Následují události, v nichž hrají důležitou roli. Slyším hlasy, které ke mně mluví a zase poznávám hlas, ten hluboko vrytý hlas mlhavé postavy a vím, že tato bytost v různých zjeveních vždycky patří ke mně, ale jak a kde ... Co říkají tyto hlasy? A co odpovídám? - Nemohu to zachytit, jako kdyby mlha zakryla nejen mé oči, ale i uši. Tu a tam něco zpozoruji, ale než to pochopím, zmizí to opět

v mlze. Jednou vidím širokou věž a vím, že tam žije někdo uvězněný - má hlas mlhavé postavy a já spěchám, abych mu tam tajně dopravila něco k jídlu. Jsem dcerou vrátného a musím dávat moc pozor, aby me nikdo nezpozoroval. Ale jakási síla mne táhne k věžňovi, musím mu pomoci ...

Potom zase mizí všechno v mlze a ačkoliv se namáhám, abych se orientovala, vidím náhle veliké, kamenné, barevné desky zcela blízko před svým obličejem a drhnu je a myji, ač jsou čisté. A zase jsem v mlze, slyším už jen jeden hlas, jako svůj vlastní hlas, který se stále znovu ptá: „Neviděli jste, nenašli jste mé dítě?“ A mám pocit, jakoby staré tělo, které nějak souvisí se mnou, neboť jak bych to jinak mohla vědět, bylo velice, velice unavené. Potom mizí i tento podivný pocit a náhle - k mé veliké radosti - mizí mlha.

Stojím opět na krásné, zelené louce. Chci jít dále. Vzduch je čerstvý, slunce svítí, přesto není nesnesitelné horko. Jak zvláštní! Dosud nikdy jsem nezažila, aby za poledne nebylo vedro a vál tak příjemný vánek. Ale ještě něco jiného je zvláštní. Když mizí mlha a vidím opět zemi pod svýma nohama, je mi nápadné, že mé nohy i země jsou mnohem niž než předtím. Jsem tedy mnohem větší! Jak zvláštní! V mém věku se přece už neroste. Jak je tedy možné, že jsem vyrostla? A jaký podivný oblek mám! Musím se opravdu smát! A kde jsou mé sandály? A mé ruce? Jak se změnilly! Všechno je tak zvláštní, tak překvapující, jako bych to *nebyla já, jako bych snila*!

Mé vědomí je však jasné, bdím, nesním! Dívám se kolem, vidím, jak se nedaleko mne vynořuje les, a když se blížím, vidím mezi stromy dům. Ale jaký dům! Jak je podivný! Krajina se mi zdá známá, přesto vím, že jsem nikdy neviděla takové stromy a takový dům. Ne! Tyto stromy nejsou našim palmám ani zdaleka podobné ...

Dům stojí na kopci a já jdu jistě po lesní pěšince vzhůru, vím, že tento dům mi patří. Ale jak to? Nikdy jsem takový dům neviděla, a přesto je mi zcela známý. Není z kamene, jeho střecha není vodorovná, ale šikmá. Jdu do domu - znám každou místnost - a tak jdu rovnou do svého pokoje. Jakmile vstoupím do tohoto malého, vybi- leného pokoje, zůstávám chvíli stát u okna a pozoruji nádherný výhled.

Vidím, že domek i krásná zelená louka je vysoko na svahu kopce a z okna se mohu dívat dolů do širokého údolí. Na úpatí hory teče majestátně zvolna velice široká řeka, na níž jedou velké lodě zvláštním způsobem bez vesel a plachet, velice rychle, rychleji než naše lodě. Také nechápu, co může být tato silná, černá, svislá roura, z níž se valí hustý, černý kouř.

Zatím zašlo slunce, snáší se soumrak ... Tu vidím v dálce - mám nevysvětlitelný pocit - kam jsem se často dívala a kde leží četné, dobře známé vsi, jak se rozsvěcuje stále více světél a zase zhasíná, jakoby tam létalo mnoho malých blesků. Po každém blesku také hřmí, jako hřmí z velké pyramidy. Krátkou chvíli pozoruji tato světla a hřmění, když náhle za mnou ostře zazní zvonek. Otáčím se k přístroji, z něhož zní toto ostré zvonění, zvedám cosi zvláštního z tohoto přístroje a tisknu k uchu jeden konec malého černého kotouče. To vše je tak samozřejmé, jako bych na to byla dávno zvyklá. Přitom vím přesně, že jsem nikdy ve svém životě něco takového neviděla. Jak držím přístroj u svého ucha, slyším zase hlas, hlas mlhavé postavy: „Líbám tvé ruce, miláčku, jak se ti daří?"

„Děkuji, dobře," odpovídám, „ale chtěla bych domů. Mohl bys pro mne eventuelně zítra přijít. Nepřítel je již docela blízko, každý večer už vidím, jak padají bomby, blíží se strašně rychle. Chtěla bych být s vámi doma." „Dobře," odpovídá hlas muže, „přijdu zítra za tebou, ale uvažuj, nebylo by rozumnější, abys zůstala v lese? Zde v hlavním městě nás bombardují ve dne, v noci, je to stále horší.“

„Ne," odpovídám, „chci domů, chci být s vámi pohromadě. Do teďka jsem střežila statek, ale v nebezpečí chci být u vás, doprav mne domů!"

„Dobře," slyším opět z aparátu. „Jak vidím, máš dost odvahy. Zítra odpoledne pro tebe přijedu. Do té doby si všechno sbal. Na shledanou, moje malá, mnohokrát tě líbám. Dobrou noc!"

„Líbám tě též, dobrou noc!" říkám a odkládám přístroj.

Kdo to byl? Jak to, že slyším hlas z jakéhosi neznámého něčeho svým uchem, místo abych vytvářela spojení v duchu? Mozkem mi probleskne myšlenka, že by bylo všechno jenom sen, jen zkouška,

mám-li odvalu? Ne, bohužel to není sen, i když bych se ráda z této skutečnosti probudila, jako jsem se předtím probudila z onoho zvláštního snu na louce. Ano, to byly sny, ale teď bdím, a bezpodmínečně musím všechno dělat spolu. Vzduch je těžký hrozným strachem, který tlačí všechny lidi, sotva lze dobře dýchat. Nepřítel přichází ze všech stran. **Půjde-li** to tak dál, bude hlavní město v několika dnech obklíčeno. A je slyšet kruté historky od lidí, kteří mohli s velkými obtížemi utéci z částí země už dobytých. My však jsme v rukou božích a já zklidňuji své neklidné srdce a své napjaté nervy myšlenkou, že vše, co se děje, je dobré, protože *nic se nemůže stát bez vůle boží ...* A boží vůle je vždy absolutně dobrá.

Jdu rychle všechno zabalit.

Druhého dne odpoledne vidím z okna, jak náš pes jako blesk běží s kopce. To vím, můj muž přichází. Po čtvrthodině jsou zde, můj muž a pes, který je tak šťastný, že stále vyskakuje jako gumový míč mému muži až na ramena. Také já mu běžím naproti a objímáme se plni vřelé lásky. Žijeme spolu skoro dvě desetiletí, ale **máme** se rádi celým srdcem docela tak, jako v prvních dnech našeho manželství.

Jeho silné vyzařování, jeho hlas, jeho vřelý stisk rukou, působí na mne uklidňujícím dojmem. On je odvaha, jistota a spolehlivost sama.

„Doufám, že se nebojíš?“ ptá se s úsměvem.

„Ne,“ odpovídám, objímajíc jeho svalnatý krk, „Bůh je s námi!“ Přitisknu se k němu na okamžik a položím hlavu na jeho široká ramena.

Když chceme rychle přenést zavazadla do vozu, zůstávám okamžik stát. Co je to za vůz? Tuším, že jsem jezdila v docela jiném voze ... ale směji se tomu, protože tento vůz přece dobře znám. Samozřejmě je to vůz mého muže. Ale přece, jak je to zvláštní, že tento vůz jezdí sám a žádní lvi v něm nejsou **zapřaženi**.

Přetřu si čelo. Zbláznila jsem se? Lvi? Do vozu **zapřažení**? A zde, v této části Země? Ano, v zoo bylo několik krásných lvů, ale ty už dříve zabili kvůli bombardování. Mohlo by se stát nebezpečným, kdyby bomba uvolnila na svobodu divoká zvířata. Nevím proč, odkud přicházejí tyto myšlenky o **lvech** a jiných nemožných věcech, jako o egyptských pyramidách, které znám jen z fotografií. Snad je to z tolika rozrušení?

Jedeme domů. Běžím nahoru do našeho bytu. Jak chci otevřít dveře, otevřou se samy a tu stojí, radostí zářící - oh, kde se tu bereš? - malý Bo-Ghar. Ale už není malý. Je dospělý, i když stále ještě mladý. Jemně se usmívá jako vždy, ukloní se přede mnou a líbá mi ruku.

„Jak je dobré, jak je dobré, že jste se vrátila domů, moje královno!“, říká tiše.

Ale já se na něho dívám udiveně: „**Bo-Ghare**, ty jsi zde? Jak jsi sem přišel?“ ptám se.

Na tuto otázku se nyní dívá na mne překvapeně on: „Přece víte, že už tři roky jsem zde, u vás. Proč se ptáte?“

Nemohu to pochopit ... Není docela takový, jakého znám. Je už dospělý, ale já vím, že je ještě dítě, měl by být ještě dítětem. Ale proč? Zním ho od doby, kdy sem přišel ze své daleké vlasti a už tenkrát byl dospělým mladým mužem. Proč mám pocit, jakoby byl deseti nebo dvanáctiletým chlapcem? Proč mám zase ten zvláštní pocit, že sním?

Zde je můj manžel. Celý byt je plný květin ... Jak milé, jak milé od mého muže, že mne po dlouhých letech našeho manželství, když přijdu domů, stále ještě přijímá takto, jako na začátku ...

Po večeri sedíme vedle zvláštní, dosti veliké dřevěné krabice, která hovoří lidským hlasem a hlásí nejnovější zprávy o válce a dává pokyny, jak se mají obyvatelé chovat. Jak zvláštní! Už zase je zde materializace duchovního pochodu, jako telepatický přístroj tam nahoře v malém lesním domku. Ptahhotep, můj drahý mistr, také každou noc posílá své vysoké energie do atmosféry Země. A na lidi ve spánku přecházejí jeho pomocné síly a jeho láska. Jeho vyzařování však působí v nejhlubší bytosti, ne jako zde ta dřevěná krabice, která vyzařuje pouze nízké zvukové vibrace, které slyšíme zvenku, svýma ušima.

Potom jdeme všichni spát.

A následuje mnoho nocí, ve kterých jsme náhle buzení strašlivým tónem. Sirény řvou v celém městě! Vyskakujeme z postele, rychle boty, spodní prádlo, domácí oblek, kožich, teplý šátek na hlavu, sáhnutí po malém kufru se šperky, penězi a starým albem s mysticky symbolickými znaky. Rychle, rychle, spěcháme, můj muž a já, do sklepa. Na schodišti potkáváme mou mladší sestru s nemluvnětem v náruči, tříletý chlapec

a dvouleté děvče běží za ní. Další dveře se otevírají a další lidé se k nám přidávají bledí, tiší - běží mlčky dolů po schodech. A zde, když už jsme v přízemí, otevírají se dveře a z nich vystupuje statná, důstojná postava, starý muž se sněhobílými vlasy a vousy ... Ty oči!

Odkud znám ty oči? A jako blesk se přede mnou vynoří nádherná postava generála mého otce, který udělal velikou kariéru: Thiss-Tha! Jeho oči! A jak se sem dostal? Jak je už starý! A proč mu šeptám do ucha: „Můj milý otče, jsi dosti teple oblečen?“

Směje se a přikyvuje, aby mne uklidnil: „Ano, ano, neměj starost!“ a všichni hledáme své místo ve sklepech.

Nepřítel přichází stále blíž, kruh nepřátel kolem města je stále užší.

Jednoho dne se otevřou dveře a - vstoupí Ima. Hledím na něho s ustrnutím: Kde se tady bere on a k tomu v tomto obleku? Obejmu ho a ptám se: „Co je to za oblek?“ Dívá se na mne právě tak překvapeně jako já na něho: „Co je to za otázku, matko? Jaký oblek bych měl mít? Matko, děláš, jako bys mě v tom viděla poprvé! Letecká uniforma? To přece víš, nebo ne?“

Stojím zmatená, jako bych se zase měla probudit ze sna. Ano, pravda, letecká uniforma. A on je moje milé, jediné dítě! A přesto vím, že je to Ima. Přece ho znám! **Ima**, je skutečně mým synem? Vidím ho v kněžském šatě. Dává mi poučení o koncentraci. Ach? Už tehdy měl to ocelové vyzafování. Znáám ho ... On mne však nezná a chová se jako by s chrámem neměl co dělat. „Matko,“ říká, „můj oddíl jde na jiné místo, protože naše letadla už nemohou zůstat dlouho na tomto letišti. Byli bychom i s našimi letadly bombardováni. Stěhujeme se někam na venkov. Nevím, kdy tě zase uvidím.“

Mé srdce ztuhne úlekem. Zvykla jsem si už na to, že je ve stálém nebezpečí. Tehdy, když se stal **letcem**, měla jsem pocit, jako bych dostala smrtelnou ránu. Jako bez života jsem chodila po bytě, s pocitem, že sním, že mám strašný sen ... Jak by mohlo být skutečností, že matky musí posílat do této masové vraždy své syny, své zdravé, mladé, silné syny? To může být jenom zlý sen, že lidé klesli tak hluboko, že se navzájem zabíjejí krutými zbraněmi a právě ti nejzdravější, nejsilnější mladí muži, kteří by byli povoláni k tomu, aby zplodili novou, zdravou

a silnou generaci. Ti jsou zabíjení jako první, protože jen oni jsou „schopní“ stát se vojáky. Slabí, nemocní muži zůstávají doma, v důsledku toho plodí tito slabí, nemocní muži se ženami doma děti a většina mladých, zdravých lidí je ve válce zahubena. To je nejrychlejší cesta k degeneraci celé lidské rasy. A lidstvo kleslo už tak hluboko, že nezná tuto strašnou pravdu! Ve své vzájemné slepé nenávisti a strachu jednoho před druhým se zabíjí ta nejzdravější, nejlepší generace!

Sen! Noční můra!

Pak se mi pomalu vrátil pocit skutečnosti a předala jsem svého syna Bohu. Bez vůle boží se nemůže stát nic, a ať se děje cokoliv, je to dobré, protože to chce Bůh. Vyrovnání! Vše, co se děje, je jenom snaha po ztracené rovnováze, po ztraceném ráji. Tato slova mého milého mistra Ptahhotepa a všechna ostatní poučení, která jsem od Něho slyšela ve velké pyramidě, vtiskla se mi tak hluboko, že mi to dalo odvahu žít dál a plnit své povinnosti, ačkoliv jsem neustále musela myslet na to, že mé dítě a milióny ostatních na těchto jatkách na sebe střílí jako na terč. Avšak nyní jsem věděla, že budeme od sebe odloučeni, až on opustí hlavní město, protože bylo blízko k tomu, že kruh nepřátel úplně sevře hlavní město. A zda on nebo my ještě vyjdeme živí z tohoto masového zabíjení a zda se spolu ještě v tomto světě uvidíme, to byla velká otázka...

A přesto mě to nesmělo bolet, protože nesmím být vázána na žádnou osobu. V tomto mladém muži, kterého jsem nosila pod srdcem, aby se mohl znovu narodit, který je teď mým synem, nemiluji jeho tělo, jeho zjev, miluji v něm Boha! Jeho božské Já vytvořilo také toto tělo, stejně jako těla všech osob, zvířat, rostlin, dokonce i mrtvé hmoty, aby se mohlo projevit. Tedy miluji i v jeho osobě, v jeho krásném těle, projev neosobního božství. Celý vesmír je projevem jednoho jediného Boha, proč se teď třesu, že možná ztratím právě tento projev boží a už ho neuvídím?

Protože jeho tělo je z mého těla a jeho krev z mé krve! Já a jeho Já je však totéž Já a žádné tělo a krev. Nesmím se ztotožňovat s tělem a krví. Musím vejít do svého Já, být zcela vědomá, potom budu totožná s Já svého syna, i s Já celého světa a nemohu už nic a nikoho ztratit!

Nesmí být pro mne rozdíl, **zemře-li** člověk, který je mi blízký tělem a krví, nebo lidé zcela cizí, neboť vždycky totéž božské Já mění jedno ze svých mnohých těl, když zemře živá bytost, ať je to tělo mého syna, jediného dítěte, nebo někoho neznámého. Musím ovládnout své tělo a krev, které mě teď tak strašně bolí ...

Oh, Bože! Dej mi sílu obstát v této zkoušce! I když jsem nedosáhla vesmírného vědomí, dej mi sílu jednat tak, jako bych jednala ve stavu božského vědomí!

Jdu ke svému synovi, kolena se mi třesou, objímám ho a říkám: „Můj milý, malý synu, moje jediné drahé dítě, buď zdrav! Odporoučím tě Bohu, on tebe, ani nás neopustí. Věz, že všechno pomine, jenom pravá láska nepomine nikdy. I teď se milujeme navzájem, protože jsme jednotni v Bohu a tato duchovní jednota - tato pravá láska - nás svedla dohromady i teď, zde na Zemi. My nemůžeme jeden druhého ztratit. Budeme se znovu nalézat a znovu scházet, když ne v tomto, tedy v příštím životě nebo v jiné formě života. Ať přijdeme kamkoliv, láska nás zase povede jednoho ke druhému. Žij blaze, můj milý, můj drahý a opírej se v těžkých hodinách o tuto neviditelnou moc, která stojí nad námi, která nás nikdy neopouští, kterou nazýváme Bůh!"

Žádný z nás nepláče. Objímáme se dlouho, dlouho, líbám jeho jasné čelo, on mne přitiskne na své srdce a jde. Mávám mu ještě z okna, usmívá se na mne, pak mizí.

* * * *

Dnes večer budeme slavit vánoce. Děla duní bez ustání, přesto připravujeme vše, aby Štědrý večer byl co možná hezký. Mně by to bylo jedno, protože na věčnosti nejsou žádné vánoce, žádné svátky a všední dny, pro mne jsou všechny dny sváteční, protože v Bohu je věčnost neustálým svátkem. Můj muž však miluje Štědré večery, je šťastný, když mi může připravovat překvapení a také je rád překvapován. Zdobí už strom v salónu a Bo-Ghar mu pomáhá. Bo-Ghar bydlí u nás již několik týdnů, protože když chtěl jít večer domů, bránilo mu v tom v poslední době každodenní bombardování. Bydlí v opuštěném pokoji mého syna. Bo-Ghar přijel před několika lety na Západ ze své

daleké vlasti s úkolem přinést lidem tohoto světa dílu prastarého učení svých předků, jak je možno ovládnout tělo duchem.

Můj ateliér, ve kterém jsem pracovala na velkých kompozicích z kamene nebo bronzů, byl prázdný, protože od začátku války nebylo možno získat tyto materiály: předala jsem ho Bo-Gharovi, aby tam pořádal své kursy. Choval se od začátku jako by byl našim vlastním dítětem a nyní připravuje s mým mužem v největší svornosti Štědrý večer.

Pokouším se s kuchařkou vymyslet, jak bychom mohli z potravin, získaných s největšími obtížemi, připravit na zítra něco svátečního, neboť na dnešek jsme s celou rodinou pozváni k otci.

Tu kdosi zvoní u dveří. Můj mladý bratranec vstupuje, úplně bílý. „Ester,“ říká, „nepřítel obklíčil město a oddíly postupují zcela překvapivě ne z druhé strany města, odkud jsme je očekávali, ale právě k nám. Byl jsem s otcem ve městě a zavola jsem matku a ta nám řekla, že nepřátelské oddíly už dobyly naši vilu a pochodují v doprovodu velkých tanků do středu města. Kupodivu telefonní dráty nebyly ještě přestřiženy. Nepřátelské tanky a oddíly zde musí být každý okamžik. Připravte se, musím dál. Sbohem!“ a jde.

Běžím ke svému muži a sděluji mu tu zprávu a běhám po celém domě, abych o tom spravila i své sestry, bratra, svého otce a také rodinu domovníka, aby všichni věděli, na čem jsou.

Naše vila je na svahu kopce. Z oken můžeme vidět daleko na širokou silnici ve směru, odkud se blíží nepřátelské oddíly. Zatím je všude klid. Můj muž říká, že to může trvat ještě hodiny, než dojde nepřítel do našeho okolí a navrhuje, abychom ihned oslavili **vánoce**, a pak hned navštívili otce, kam **jsme** s celou rodinou pozváni na večeri. Tam budeme všichni pohromadě a můžeme čekat, co bude dál.

Můj muž rozsvěcuje svíčky na našem vánočním stromě. Myslím na svého syna, který je možná právě někde v letecké bitvě a odevzdává ho Bohu, tiskneme si navzájem ruce, předáváme si dárky, pak necháváme všechno ležet a spěcháme dolů k otci.

„Děti,“ říká otec, Jezme rychle, protože nevíme, **nebudeme-li** muset jít brzy do sklepa.“

Sedáme si. Židle mé matky na horním konci stolu zůstává prázdná - jako vždy od její smrti. Na místě jejího talíře hoří svíčka ... Jíme vážně a tiše, ale klidně. Cítíme přesně, že před námi je slavnostní den účtování s naším osudem. Předkládá se jídlo. Tu vybuchne bomba zcela blízko u našeho okna. Silná detonace. Díváme se jeden na druhého. „Jen jezme dál," říká otec, „snad budeme moci večeři dokončit."

Jíme rychle, jak jen možno, ale detonace se stále přibližují a jsou stále častější. Důstojníci mocného spojeneckého státu stojí přede dveřmi: „Chceme postavit děla na zahradě; do domu přijdou naše oddíly. Odevzdejte klíče od všech bytů," říká důstojník. Můj muž vstává, aby vedl důstojníky. Slyšíme zvláště silnou detonaci. Celý dům se zatřese jako při zemětřesení.

Po několika minutách přichází můj muž.

„Otče," říká, „bylo by nejlepší, kdybychom šli do sklepa. Mina uhodila do garáže. Bylo zasaženo také centrální topení a vyhozeno, musíme celé topení zastavit a vypustit vodu. Jděte dolů, náš život už v bytě není bezpečný. Nepřátelské oddíly už musí být docela blízko. Důstojníci říkají, že už jsou na druhé straně hlavní třídy. Nebude to dlouho trvat, přesto musíme počítat s tím, že strávíme několik dní ve sklepech."

Otec říká vážně a tiše. „Ženy a děti půjdou všechny dolů. Já dojím svou večeři do konce. Přineste černou kávu!"

Víme, že otcí nelze odmlouvat. Moje mladší sestra se zdvihá, bere do náruče své nemluvně, já beru jejího malého chlapce za ruku, moje druhá sestra děvče a jdeme do krytu. Můj bratr, můj muž a Bo-Ghar zůstávají s otcem a pijí ještě svou černou kávu. Detonace jsou stále silnější, ve sklepech cítíme, jak se dům pokaždé otrásá ve svých základech. Po chvíli se otevrou silné železné dveře krytu a muži přicházejí.

Můj muž přichází ke mně a říká tiše, aby to nikdo neslyšel: „Staví se děla na naši zahradě a náš dům chtějí bránit až do konce. Nechtějí město vydat. Náš dům má klíčové postavení. Kdyby byl dobyt nepřátelskými oddíly, není možné je potom zadržet až k řece. Musíme se připravit na boj na život a na smrt. Doufám však, že to nebude dlouho trvat. Jsme úplně obklíčeni a každý další odpor by byl

nesmyslným zničením celého města. Přinesu sem s domovníkem všechny naše matrace, abychom mohli nějak spát," a jde, aby nám připravil možnosti ke spaní.

I po nejdelsí noci přijde jednou ráno, a tak přechází i tato noc. Železné dveře se i nyní stále otvírají a zavírají, muži chodí stále ven i dovnitř, i cizí vojáci, aby se trochu ohřáli. Venku je 15° C pod nulou a zuří sněhová bouře. I ve sklepě je zima, sedíme všichni v kožichu a jsme oblečení tolik, jak jen možno. V celém domě není už žádné topení. Vojáci jsou zcela mladí lidé, třesou se, a jsou bledí zimou a strachem. Ještě zpola děti, jsou s brutální hrubostí vyhnáni staršími důstojníky do bitvy. Ubohé děti! Nejsou starší než šestnáct a osmnáct let a už jsou vyhnáni z domova do tohoto masového **vraždění**.

Pokoušíme se trochu spát, ale nemluvně křičí a křičí tak pronikavě, že to jde do morku kostí. **O** spaní není ani řeči.

Ráno náhle přichází otec, je nápadně bledý. „Děti," říká, „byl prostřelen vodovod. Musíte velice šetřit vodou, v domě už nemáme žádnou vodu," a jde ven.

Slyšíme, jak muži venku mluví o možnostech, odkud bychom mohli získat vodu. Voda, která je v potrubí, je v celém domě vypuštěna do van, pak máme také ve sklepě velkou dřevěnou vanu plnou vody proti ohni. Tuto starou, nepříjemně páchnoucí vodu máme pít? Moje mladší sestra se na mne dívá. Ví, myslí na nemluvně. Její mléko vyschlo tehdy, když zmizel její muž. Od té doby dostává nemluvně vařené jídlo. Ale k tomu je třeba voda! A láhve se musí vždycky důkladně umýt! Šeptám jí: „Sněží, uděláme vodu ze sněhu!"

Můj muž mne slyší a volá mne do před síně krytu: „Máš představu, jak málo vody dá sníh? Vojáci odnášejí všechnu naši vodu. **Nechceme-li** zemřít žizní, musíme někde získat vodu. Hladovět se může dlouho, ale bez vody vypovídá srdce. Musíme mít vodu. Je nás v domě dvacet šest dospělých a nemůžeme uvařit ani fazole, **nemáme-li** vodu. Pokusím se přinést vodu ze sousedství," říká a jde.

Po krátké chvíli se vrací: „V celé ulici není voda. Musíme s vědry až do další ulice, a tam získat **vodu**."

„Nechod'," říkám mu, „střílí se přece tak hrozně děly, samopaly a také z letadel. Mohl bys být zasažen. Zůstaň zde a počkej!"

Můj muž se směje: „Nebud' dítě! Myslíš, že v první světové válce se střelelo slepými **patronami**? Přesto jsem tady. Bůh mě neopustí. Vždycky se stane to, co se má stát."

Objímám ho a on mizí za sklepními dveřmi.

Vracím se do krytu a posadím se. A čekám. Klidně a chladně čekám. Jestli je to vůle boží, aby se můj muž vrátil, tak ho žádná střela nezasáhne. Jestli ano, pak se to tak muselo stát.

„Věci nejsou nikdy špatné, záleží na způsobu, jak o nich smýšlíš," slyším hlas ve svém srdci. A myslím na to, že ještě statisíce, ba milióny žen sedí tak jako já a modlí se za svého muže. Tito muži jsou muži jako můj muž. Že moje osoba miluje jeho osobu tak hluboce, to je projev Já, které je totéž v každé osobě a když se dva lidé milují, znamená to, že prožívají ve svém vědomí jednotu Já. Cítí, že k sobě patří, protože jsou sjednoceni v Já.

Utišuji své chvějící se srdce, které se přesto chvěje: „Bud' klidné, tluč pěkně pomalu a pravidelně. Tak, docela pomalu a hluboce dýchat - ještě hlouběji - a ještě hlouběji a zůstat klidná! Jednou se všichni vzdáme svého těla, za sto let bude už hostejné, kdo odešel dříve.

Čas a prostor jsou vynálezy rozumu, ale duch, Já, stojí nad rozumem, nad všemi myšlenkami, nad každým pojmem času a prostoru. Dýchat klidně, pravidelně dýchat, na nic nemyslet, jenom být ... nic nemyslet ... jen být ..."

Nevím, jak dlouho zde sedím, najednou se zase otevírají železné dveře a můj muž je zde s deseti litry vody. Voda! Na jeden den máme my, dvacet šest lidí, vodu ... Nevstávám, nevrhám se mu kolem krku. Ne, *velké okamžiky jsou vždy jednoduché*. Žádný pláč a vzlyky, žádná velká slova. Od místa, kde s bratrem spravedlivě rozděluje vodu, podívá se ke mně. Naše oči si říkají vše. Myslím si: Odklad - na jak dlouho?

Sedíme ve sklepě, ve tmě, venku to duní bez ustání. Zem se pod námi chvěje, musíme se chytit lavice, aby nás detonace nesrazily na zem. Neustálá palba! Děla pálí, tanky, letadla do toho hřmí, výbuchy bomb. Stále trvající palba! Od kdy sedíme ve sklepě? Ztratila jsem už všechno pojem času. Ve sklepě není nikdy den, je stále tma, můžeme nechat hořet jen slabé, tlumené světlo. Elektrický proud není už delší

dobu a s olejem musíme velice šetřit. Když palba tu a tam na půl hodiny ztichne, jdeme do jiné sklepní místnosti a něco jíme. Naštěstí všichni máme nějaké zásoby. Často však musíme náhle přestat a o překot běžet zpět do krytu, protože dům je už i s této strany silně ostřelován. Po každém zásahu slyšíme, jak dopadají cihly a trámy se střechy a poškozených zdí na poslední strop, který nás ještě chrání. Nikdy nevíme, zda příští plný zásah neprorazí také ten a nepohrbí nás za živa.

Jednoho dne se zřítí s ohlušující detonací zeď ve vedlejším sklepeč. Naštěstí nikoliv v krytu. Později, když palba na půl hodiny přestala, jdu se podívat se svým mužem, co se stalo. Prostor byl pustý obraz zkázy. Zeď sklepa má velký otvor, dovnitř proudí pronikavé denní světlo, takže musím přivírat oči. Kolem leží cihly. Kusy dřeva, zbytky oken, vše je pokryto prachem z malty a na kusu trámu, také pod vrstvou prachu, stojí na jedné noze, úplně **nehnutě**, slepice. Sedí zde, lhostejná, jakoby se nic nestalo. Patří k hospodářství otce a zbyla jediná. Ubohé zvíře! Jaké mínění musí mít o nás, o lidech!

Po několika dnech vaří kuchařka ze slepice dobrou polévku. Při jídle se ukázalo, že zvíře bylo těžce zraněno. Kost na noze byla prostřelena, kus jí chyběl. Proto stála na jedné **noze**! Jak lhostejně snášela své zranění! Ani hláskem neprozradila, že trpí.

Sedíme v krytu. Copak palba nikdy nepřestane! Držím na klíně malého chlapce, mé tělo je studené strachem ze smrti, neboť i když člověk ve své duši hledí klidně smrti do očí, tělo se vzpouzí. Nevíme, **budeme-li** zabiti bombou nebo zaživa pohřbeni, nebo zemřeme žízni. Malý chlapec prosí: „Vyprávěj, teto Ester, vyprávěj mi pohádku!“ a já vypravuji nekonečné pohádky, aby zůstal klidný. Má v ruce malé auto a musím je stále znovu natahovat. Hraje svým malým hracím strojkem píseň. Co to jenom je? Zní tak známě ... Nyní ji poznávám, píseň malých prasátek z filmu od **Walta** Disneye „Kdo se bojí velkého zlého vlka“ ... Jaké štěstí, že je ve sklepeč tma, nikdo nevidí, že ztrácím na několik okamžiků duševní rovnováhu a slzy se mi nezadržitelně řinou po tvářích. Bože! Oh, Bože! Jsi přítomen! Tvé poselství říká všem nám, že se nemáme bát! „Teto Ester, vyprávěj dál, co se stalo potom? Proč nevyprávíš?“ říká malý Petr. Tisknu dítě k sobě a vyprávím dál: „Potom se vrátila maminka malých kůzlátek a ...“

Po dlouhých, dlouhých hodinách přestává palba. Můj muž, jako každý den, jde ven, aby přinesl vodu. Když se vrátí, kývá na mne. „Ester,“ říká, jeho hlas se **chvěje**, vidím, že je hluboce otřesen, „byl jsem nahoře v našem **bytě**. Krásný nábytek, který jsi sama vyřezala a tvé krásné figury jsou všechny zničeny. Podlaha jednoho pokoje je už prolomena, ostatní místnosti nemají zdi. Nemáme už domov ...“ a ubohý, drahý chlapec pláče a vzlyká na mém rameni jako dítě.

Objímám ho v jeho tlustém zimníku: „Neplač, hlavní věc je, že žijeme! Že žijeme v této zkáze ještě **nezraněni**! Plasty mohou zase udělat. Proč se trápíš pro hmotné věci? Život je nade vše!“

Ale on se může těžko utiшит. „Měl jsem tak rád všechny tvé figury a celý náš byt a teď je všechno pryč ...“

„Nevadí, jednou bude konec i tohoto pekla.“ Kladu mu hlavu na okamžik na jeho široká ramena. Objímáme se, potom se vracíme do tmavého krytu. Teď není čas být sentimentální.

Bo-Ghar přichází a šeptá: „Co se stalo? Slyšeli jsme rachot cihel a trámů z místa, kde je váš byt.“

Říkám mu, co mi sdělil můj muž. Bo-Ghar, vždy klidný, vždy vlídně se usmívající, se vzruší: „Jdu nahoru! Musím zachránit své diapozitivy a **film** o józe. Můj úkol, má práce je pryč, jestliže toto bude zničeno. Jdu.“

„Bo-Ghare, to nemůžeš, nepřítel silně ostřeluje náš dům. Nedovolím, abys šel nahoru.“

Můj bratr slyší náš hovor: „Doprovodím Bo-Ghara, pomohu mu,“ a oba tiše opouštějí sklep ... Čekáme napjatě. Minuta za minutou ubíhá ... čtvrt hodina, hodina, stále čekáme.

Konečně se otevírají dveře a Bo-Ghar a můj bratr vstupují, umazaní a pokrytí prachem, ale zářící, v rukou krabici s diapozitivy a filmovými kotouči. Můj bratr vypráví: „Všechny zdi se zřítily, ale skříň zůstala ještě stát v rohu na úzkém kousku podlahy. Nemohli jsme však k ní, protože před ní už nebyla podlaha, jen železné trámy. Také jsme museli dávat pozor, aby nás nezpозorovali mistři střelci na druhé straně. Tak jsme - Bo-Ghar a já - po břiše klouzali přes železné trámy, Bo-Ghar vyhrabal všechny krabice ze zbořené skříňe a já odebíral jednotlivé krabice. Všecko je tady!“

Jsme všichni šťastni, že jsou oba zase tady dole. Bo-Ghar schovává své poklady do jednoho rohu, aby je nikdo nenašel. V nejbližším okamžiku nás to skoro povalí, strašná exploze s ohlušujícím hřmotem otřásá celým domem. Opět strašný útok. Slyšíme letadla, jak přes nás sviští, bomby, miny, výstřely většího i menšího kalibru padají ze všech stran na náš dům. Detonace se stále blíží a po každé slyšíme, jak nad námi praskají cihly, trámy, suť a trosky. Rány teď následují tak rychle za sebou, jako drnění obrovského šicího stroje. Jsme všichni připraveni na to, že příští střelba prorazí poslední ochranu, poslední strop nad sklepem a všechny nás zabije. Sedíme němí a studení ve strašném napětí - ve strachu ze smrti. Jak dlouho ještě vydrží zdi? Potom příšerná rána, podlaha sklepa tančí pod námi, služebná mého otce začíná vřeštět, dostává nervový šok, ostatní ženy z personálu vřeští s ní. Vyskočím a volám, jak mohu nejhlasitěji: „*Ticho, klid! Bůh je přítomen - Bůh je přítomen!*”

Detonace po detonaci, je sotva slyšet můj hlas, ale volám, musím křičet z plných plic: „*Bůh je přítomen! Každý musí myslet na Boha, na nic jiného než na Boha! Bůh s námi! Bůh - Bůh - Bůh!*” a postupně každý říká se mnou: „*Bůh je přítomen ... Bůh ... Bůh ... Bůh ...*”

Nevíme, jak to dlouho trvalo. Postupně nastává klid, exploze jsou řidší, a pak vše utichá. Slyšíme, že vojáci venku vlečou něco těžkého. Jdu ven. Na chodníku leží nehybná těla. Na zemi krev. Znáám mnohé z těch mladých vojáků, ještě před hodinou se hráli v krytu a vyprávěli ledacos o domově. Ubozí jejich rodiče! Ti budou marně čekat své dítě. Můj syn! Kde teď může být ten ubohý chlapec? Ve kterém oddělení pekla?

Potom rychle jíme, chceme využít malou přestávku. Musíme posílit odolnost svého těla, dokud máme ještě co jíst ... Dva muži jdou opět pro vodu ...

Od kdy sedíme zde ve sklepech? Přešly týdny, co sedíme v tomto ohni neustálé palby. Můj muž říká: „V Doberdu jsme leželi také v trvalé palbě, v první světové válce, ale vždy po čtyřiceti osmi hodinách nás vystřídali. Bylo takové mínění, že déle to nemohou nervy snést. Nikdy jsem si nemyslel, že budu sedět v trvalé palbě s malými dětmi a ženami celé týdny bez přerušování, bez vystřídání.”

Všichni sedíme v kožichu a tlustém zimníku, nic jsme nesvlékli od chvíle, kdy jsme přišli dolů. Malý Petr leží v mé náruči; v jedné ruce držím malý kufr s mými šperky a penězi, a krabici sušenek, aby měl novorozenec co jíst, když budeme muset utéci. Jsme všichni připraveni k útěku. Sousední vila byla vypálena **plamenomety**, můj muž dal příkaz: „Každý musí být připraven k útěku, protože nevíme, kdy nepřítel zapálí dům a vyžene nás ven **plamenomety**.“ Kam utéci? Nemáme ponětí. Jen kupředu, pryč odtud. Souseda a jeho syna ostrostřelci zastřelili ve chvíli, kdy chtěli utéct z hořícího domu. Jen paní se mohla zachránit, plazila se po břiše až ke čtvrté vile, tam ji přijali. Čekáme připraveni, moje mladší sestra s nemluvnětem ve své náruči ...

Můj bělovlasý otec ve svém velikém, černém kožichu, rodina starší sestry, můj bratr, personál, všichni napjatí, se svými životně nejdůležitějšími věcmi v rukou.

Potom je zase jednou na krátký čas ticho. Chtěli bychom trochu spát, moje nervy hoří, v mé hlavě je chaos. Zavírám oči a chci stáhnout své vědomí, abych usnula. Tu nemluvně začne křičet jako obvykle ostrým, až do morku pronikajícím hlasem. Moje sestra se snaží utišíť ho ve své náruči, ale ono křičí a křičí bez ustání ... Tu převezmu dítě, zkusím vše, ono křičí dál, zoufale křičí ... Vracím dítě své sestře ... ono stále křičí ...

Bo-Ghar ve tmě vrávorá k mé sestře, bere nemluvně do náruče a bzučí píseň své vlasti, kterou se zařikávají hadi. Dítě se okamžitě uklidní, je zticha. Usínáme okamžitě, jak tu sedíme. Jen Bo-Ghar sedí s nemluvnětem v náruči a bzučí.

Míjejí další dny - nebo týdny? Už se neptáme. Můj muž sbírá venku v zahradě sněh za ochrannou zdí, přinese vědro dovnitř a holí se v jiné místnosti sklepa. Nezřídka se svých zvyklostí. Ostatní muži už mají vousy a kníry. Jen můj muž a Bo-Ghar se v tomto peklu holí každý den. Potom si můj muž sedne k nám a opět začíná útok, muka těžkých hodin. Moje sestra přináší láhev pro dítě a dává mu pít. Čtyřikrát denně vystupuje nahoru do svého bytu a vaří, zatímco střely dopadají v její blízkosti. Když se dítě napilo, přijde ke mně, a ptá se jako každý den: „Myslíš, že už je konec?“

„Ne," šeptám jí do ucha, „cítím, že to ještě není konec". V nejbližším okamžiku dopadá mina bezprostředně nad naši hlavou, všechno praská a skřípe, potom slyšíme, jak zase padají cihly. Strop krytu vydržel. Ale do kdy? Zůstáváme zticha a ptám se Boha v sobě? „Mám se připravit na smrt? Stojí v mém horoskopu, že zemřu při zřícení budovy? Je to teď? Zemřu, nebo mám dál bojovat o život?"

A tu náhle vidím obraz v té tmě: Nepatrný pahorek a nahoře na něm svíčka, malá jako na vánočním stromku, hoří malým plamínkem.

Pak začíná pahorek před mýma očima růst, je z něho větší kopec, pokrytý smaragdově zelenou trávou a ze svíčky je pochodeň, která hoří velkým, jasným plamenem.

Obraz mizí, ale já vím že nezemřu, ale budu muset být tou pochodní, musím lidem přinášet světlo, světlo, světlo!

V noci zase nemluvně křičí bez ustání, až je zase Bo-Ghar kolébá. Pokoušíme se spát, tu exploduje mina v naší bezprostřední blízkosti a na to cítím, že k nám proniká ledový vzduch. Muži vyskočí, aby zjistili, co se stalo. Sklepní stěna, která nás dosud chránila, se zbořila. Veliký otvor se šklebí, všichni čekáme další útok ...

Čekáme. Šeptám své mladší sestře: „**Ted'** je konec, ráno bude dobytá naše vila."

„Ano," odpovídá ona, „také to cítím, nebo všichni zemřeme."

Můj muž mi šeptá: „Dnes je to právě pět týdnů, co sedíme v krytu ..."

Kupodivu dnes nestřelil nepřítel děly. Také bomby nepadají. Je slyšet stále jen samopaly. Můj muž sedí vedle mne a šeptá mi do ucha. „To znamená, že pěchota už stojí před námi, nestřelí děly, protože by mohli zasáhnout vlastní mužstvo. Nepřátelské oddíly mohou každý okamžik vniknout do našeho domu."

Odpoledne jdu ven, abych se podívala, kde zůstal otec. Vystoupím z krytu a vidím dveřmi nahoře, jak od sousední vypálené vily běží proti nám cizí, bílé oděni vojáci.

„Otče, otče a všichni," volám kolem, „nepřítel je zde!"

Běžíme všichni dovnitř a už se vrhají dovnitř cizí vojáci s připravenými puškami.

Mrtvé ticho. Okamžik se na sebe díváme, my a oni. Mám pocit, ja-

koby se zastavil čas ... Všichni vojáci jsou oblečeni do širokých, bílých plášťů, venku je všechno pod sněhem. Vypadají jako děti, hrající loutkové divadlo. Pak říká první voják nesrozumitelné slovo a ukazuje na ženy. Rozumíme, že máme ustoupit doprava. Uděláme to. Pak opět nesrozumitelné slovo a nyní ukazuje na muže, kteří mají ihned odejít s jedním vojákem. Nemáme čas se rozloučit. Muži jsou pryč, my ženy zůstáváme samy s cizími vojáky. Ti se hrnou do všech koutů sklepa, se samopaly připravenými ke střílení, zda nejsou někde schovaní vojáci.

Jeden mladý voják přistupuje mezitím ke kočárku, kde leží a tiše spí nemluvně. Dívá se na dítě. Slzy mu vstupují do očí a s nekonečnou něhou říká cizí slovo, kterému přesto rozumíme: „Děťátko ...“, potom se podívá na nás a ukazuje směrem ke své vlasti, že on má doma také „Děťátko ...“

Myslím si uklidněná, že tito vojáci jsou opravdu milí lidé a mají srdce.

Nyní přichází dovnitř důstojník, sedá si na židli a říká v evropské řeči: „Nic vám neuděláme, jsme úderné oddíly, složené ze synů takových lidí, kteří patřili ke třídě dneska vyhlazované. Ale dejte pozor, my musíme dál a po nás přijde zcela jiný druh vojáků. Nejsou takoví jako my! Dejte pozor!!“

Později odpoledne zase začíná ostřelování. Nyní však na nás nestřílejí nepřátelské oddíly, ale naše vlastní vojsko. Chtějí náš dům dobýt zpět. Opět sedíme tiše v tmavém sklepe a slyšíme skrz silné zdi sklepa, jak venku na ulici zuří strašný boj zblízka.

Náhle ohlušující detonace, chladný vzduch proudí dovnitř, exploze vyrazila směrem ven okenici, silný, železný okenní kryt. Otevřeným oknem létají do sklepa střely jako kroupy. Skočíme na stranu ke stěně, ale už není možné se ve sklepe pohybovat. Stav je životu nebezpečný, každý krok znamená smrt. Okno se *musí* zavřít!

Rozhlížím se. Všechny ženy s dětmi jdou ke stěně vedle okna do úkrytu, protože když se někdo ukáže před oknem, střílí se dovnitř jako krupobití. Tato situace je neudržitelná. Okenice *se musí přirazit!*

Cítím v sobě zvláštní chlad. Každý nerv je chladný jako zmrzlý, takže necítím vůbec nic. „Strach?“ ptám se sama sebe. Ne! Kdo má

mít ve mně strach, když mám pocit, že vůbec neexistuji? Víím jen, že jsem to já, kdo musí okenici zavřít. Přesto se zvědavě pozoruji; co se cítí, co se prožívá, **je-li** člověk v takové situaci? Jak reaguje příroda v člověku, když musí být hrdinou proti své vůli ... ?

V rohu krytu stojí silná turistická hůl, s ohnutou rukojetí. Položím se rovně na břicho a zvolna, velice opatrně se plazím k holi, vezmu ji za dolní konec, pak se plazím po břiše k oknu. V tom mi bleskne hlavou zcela zvláštní myšlenka: Kandidáti v pyramidě museli obstát ve zkoušce „pohrdání smrtí“. Snad obstojím nyní v této zkoušce zde, v krytu? Snad je to všechno jenom můj sen při zasvěcení v pyramidě?

Zatímco se opatrně plazím po břiše k oknu, odpovídá můj rozum: „Ano, kandidáti v pyramidě to měli snadné, věděli, že jde jen o **zasvěcovací** zkoušky, ale tyhle střely nejsou žádný sen. Ty skutečně zabíjejí! Kolik mladých, ubohých vojáků už zde bylo zabito!“

A přece musí být okenice zavřena, a právě proto!

Křčím se, potom, hůl připravenou, náhle vstanu, vystrčím ruku s holí ven oknem, protože okenice se úplně otevřela ven, musím se vyklonit celou horní polovinou těla, až dosáhnu na okraj okenice ohnutou holí. Natahuji se ještě víc, takže mám pocit, že se celé moje tělo prodlužuje, konečně ji mám a pomalu, ale jistě ji přitahuji. Nyní mi přiskočí na pomoc sestra přirazit těžkou okenici zase na její místo a nakonec řádně připevnit závoru.

Tak! Hotovo! Všechno bylo docela jednoduché. Žádné rozčilení, žádná teatrální scéna. Je dosti zvláštní, že ostřelovači, kteří do našeho okna dosud sypali střely jako kroupy, nevystřelili ani jednu střelu. Snad měli na práci něco jiného, nebo nechtěli střílet, když viděli, že jsem žena? „Teto Ester, vyprávěj dál ...“, říká malý Petr a já vyprávím dál nekonečné pohádky.

Následujícího dne jsme musely my, ženy prchnout ze zbořeného domu, po strašné noci, plné hrůz. Sotva mohu uvěřit, že bylo skutečností, co se oné noci dělo. Dobyť země je jako setkání mužských a ženských sil, jako násilný sňatek. Jedna země dobývá druhou zemi, dere se do jejího těla, teče krev, jednotliví obyvatelé umírají jako buňky znásilněného těla, a přece z tohoto utkání prýští nový život, nový svět,

nové stvoření. Utkání je kruté a násilné, jako vždy, když se rodí nový život, ale příroda hledí jen vpřed, do budoucnosti; aby dosáhla cíle, přinesla nový život, obětuje nesčíslné buňky a bytosti. Z intimního utkání dvou zemí, dobytelské a dobyté, tryská nový život na duchovní i hmotné úrovni. Ze sňatku dvou ras vzniká nová kultura. Mísí se však i tělesné buňky, vznikají potomci, kteří v sobě nesou a vykazují vlastnosti obou ras. Příroda vytváří **mezirasu**, přechodná individua, aby zmírnila a překlenula tvrdé hranice mezi **rasami** a zeměmi.

Musela jsem uznat tuto pravdu tam v krytu rozstříleného domu a zakusit, že násilný sňatek obou zemí je krutý a způsobí mnoho osobních tragedií. Mne zachránil Ima před osudem, který potkal tuto noc téměř všechny ženy. Když mne voják vytrhl z mého lože v koutě krytu, abych šla s ním, řekla jsem mu lámanými slovy v jeho řeči: „Já matka - syn ve válce - ty mít doma matku také - nechat mne ...“

V opilých očích ubohého, „útokovými pilulkami“ otráveného mladého člověka se objevil výraz pochopení, viděla jsem, že musel myslet na svou matku, pak mne zuřivě strčil zpět na mé lože a vyrazil ven.

Následující ráno nás nutil vnitřní rozkaz odejít ze zbořeniště. Ano, měli jsme vedení, které nás z nepochopitelného důvodu zachránilo před následující nocí, jež čekala všechny ženy bez výjimky v ruinách našeho domu. Vše se děje jako v chaotickém snu. Běžíme z pět týdnů trvající tmy náhle do pronikavého slunečního světla ven, **vrávoráme** za silného světla, naše oči si sotva mohou zvyknout na tuto zář. Podívám se zpět na naši krásnou, velkou vilu: zbořeniště, směsice vyčnívajících, zlomených trámů! V běhu přecházíme mezi mrtvolami a troskami ulici naproti ke schodům, vidím svou sestru, jak s nemluvnětem v náručí padá se schodů ve vysokém sněhu, skočím tam, zdvihnu ji a padnu sama s malým chlapcem, kterého vedu. Pod sněhem jsou drátěné překážky! Pokoušíme se je s dětmi přelézt. Tu vystoupí z úkrytu starší voják nepřátelské armády, přenesení malého chlapce přes drátěnou překážku a pomáhá nám, dětem, ženám, jednomu po druhém přejít. Jsem poslední. Nemůžeme s vojákem mluvit, nerozuměli bychom si, ale díváme se do očí jeden druhému a já tisknu vřele, ze srdce jeho čestnou ruku a on opakuje můj stisk ruky. Pak běžíme křížem krážem dál, kde právě najdeme

úkryt proti stále explodujícím minám a dopadajícím střelám. Děti pláčící na plné hrdlo, tahám malého Petra, který už nemůže běžet v té strašně zimě a sněhu a leží na zemi, táhnu ho za sebou, protože ho už nemohu nést. Mnohdy zůstaneme stát pod terasou, abychom se nadechly a svým dechem zahřály ruce dětem, pak běžíme dál, kdoví kam, jen vnitřní silou hnány a vedeny ...

A je to jako ve snu, že nás konečně přijmou v jednom domě, kde nás chrání dobrotivý desátník nepřátelské armády proti svým vlastním kamarádům, proti násilí. Spřátelíme se a jednou mi říká: „Mama, dej pozor, jeden dobrý voják, deset špatných vojáků! Ne všichni jsou v naší armádě tak dobří jako já, že vás chráním. Dej pozor, když budu muset jít dál!"

Ano, víme, že nejsou všichni vojáci nepřátelské armády tak lidští! Máme zkušenosti z první noci, na kterou nikdy nezapomeneme! A muži **zmizeli** ... Jen mého otce jsme díky Bohu brzy našly. Starý pán se klidně procházel, bez vzrušení, bez ohledu na trvalé hřmění děl, tímto masovým **vražděním**, a zatímco všem bylo všechno ukradeno, kožich, plášť, rukavice, peníze, hodinky, plnicí pero, vše, co jen člověk může mít u sebe, došel můj otec volně do domu jedné staré přítelkyně, aniž se ho nějaký voják dotkl. Jeho mocné vyzářování zapůsobilo dokonce na nepřátelské vojáky a zadrželo je před ním.

Po několika dnech klepá někdo v onom cizím domě na dveře pokoje, kde bydlí čtrnáct **lidí**, vojáků, utečenců a my, ženy s dětmi. Bo-Ghar tu stojí v roztrhaných šatech, se zkrvavenýma nohama. Zázrak, že ještě žije po tom všem, co má za sebou! Sousedé mu dali zprávu, kterým směrem jsme utíkali. Našel nás opět.

Několik dní nato přichází můj bratr, podobně rozedraný; i on musel v tomto čase urazit několik stovek kilometrů. Našel někde dvě boty, obě levé. Nosí ty dvě levé boty s důstojností sobě obvyklou. Hlavní věc je, že žije ...

Jen o svém muži nemám žádné zprávy. Nejde mi z hlavy, že jsem ho viděla jednoho dne ve vizi, jak leží na silnici ve sněhu bez pomoci. Co se s ním mohlo stát? Po dlouhých týdnech, po dlouhém marném čekání, nalézám konečně opět svého muže, těžce zraněného, v domě dobrosrdečného sedláka. Moje vize neklamala...

Přejdou týdny, přejdou měsíce. Hladovíme a nevíme, co budeme jíst příští den. Ale jednoho dne válka končí!

Pokoušíme se udělat v ruině našeho domu několik místností obyvatelných. **Bo-Ghar** a já pracujeme ve dne, v noci, abychom ve strašné bídě sehnali něco k jídlu. Můj muž leží dlouhé měsíce, až se sebere natolik, že může opatrně chodit, se dvěma berlami. Jak je dobré, že jsem **sochařka!** Stavím, беру dveře z opuštěných zdí a dávám je tam, kde jsou třeba. Sesazujeme okenní rámy, otvory místo okenních tabulek zalepujeme silným balicím papírem. Z trosek **vyhrabáváme** svými deseti nehty ještě použitelné kuchyňské nádobí, několik pánví, pokroucené přístroje. **Bo-Ghar** a já taháme domů metráky uhlí a běháme s vypůjčeným vozem jako dva dobří koníci. Nepříjemné je jen to, že když jedeme z kopce, vůz nám stále vjíždí na záda, že ho sotva můžeme zadržet, ale když musíme do kopce, musíme táhnout a tlačit ze všech sil až dojdeme zase na rovnou ulici, kde vesele a s ulehčením pokračujeme. Potom čistíme a sestavujeme ze zbytků nábytku nové kusy. Stloukáme a přibíjíme, až konečně znovu otevíráme naši školu jógy v ruinách starého domu. Bo-Ghar vede tělesná cvičení, kterým se naučil u Mentuptaha a já vyučuji teorii, kterou jsem se naučila v Egyptě od Ptahhotepa.

Uplynou další měsíce. Pomíjí trochu starost, co budeme jíst. Naši žáci, kteří mají příbuzné na venkově, nám přinesou trochu mouky, několik brambor, vejce, někdy i kousek másla.

Jen o mém synovi nepřichází stále žádná zpráva. Asi po půl druhém roce někdo venku zvoní. Otevřu - a Ima stojí přede mnou!

Myslela bych, že v takových případech matka a syn si padnou kolem krku s hlasitým křikem a vzlykotem. Ale ne! Dívám se na něho překvapena, pak se obejmeme, vážně a tiše. Jen zhluboka nadechují: Žije a není zmrzačen! Jen jizva na jeho krásném vysokém čele svědčí, že se se svým letounem zřítíl.

Ale jsem hluboce znepokojena. Zním **Imu**, vím, že nemá místo v této zemi. Zde vládne brutalita, nedostatek nadání a sprostota, duch chaosu! A bez většího nebezpečí může člověk vše přežít jen tehdy, **spoléhá-li** zcela na Boha, chrání si vnitřní mír - a mlčí. Ima však nebude mlčet! Nechápe, že teď nejsme v chrámu, kde vládne upřímnost,

nesobeckost, láska, kde každý může vyslovit své názory bez nebezpečí, že bude špatně chápán. Ima se nebude moci v tomto světě orientovat. Nebude trpět nespravedlnost, bude chtít bojovat proti duchu podsvětí, který zde vládne. Zdá se, že zapomněl, kdo je, přesto si zachoval svůj vysoký postoj, čestnost a odvalu a věří, že totéž může čekat i od lidských synů. Chce věřit v lidi a svou neotřesitelnou víru v Boha, kterou nese vtisknutou hluboko ve své duši, vytlačuje do svého podvědomí.

Musí upadat z jednoho zklamání do druhého. Proč potlačuje svou víru v Boha? Proč už nechce věřit v Boha? To je také důvod, proč nemá sebedůvěru.

Vím, že musel utrpět těžký duševní otřes, ale kdy, kde? A proč mám tak podivný a stísněný pocit, že jsem tento duševní otřes vyvolala já - nějaké strašné zklamání? Vím, že kvůli mně ztratil někde a někdy svou víru v Boha, ale marně hledám důvod. Vím jen, toho jsem si plně vědoma, že já ho musím přivést zpět k Bohu, proto se stal mým synem. Já v něm musím probudit a uvědomit sebedůvěru, která je totožná s důvěrou v Boha, protože já zavinila, **že ji ztratil**. Musí poznat, že hluboká láska a důvěra, kterou cítí ke mně, je jen projekcí důvěry v Boha, kterou nese vtisknutou v podvědomí své duše. Musí si to uvědomit, že v každé osobě poznává a miluje samotného Boha. Osoba je jenom schránka, maska, kterou se zjevuje Bůh. Musí si ujasnit, že co miluje v člověku, co je v člověku krásné, dobré a pravdivé, je Bůh a ne osoba. Také ve mně, kterou zde na Zemi - vím to - miluje nejvíce. Musím tuto lásku přivést zpět k Bohu. Musí nahlédnout, že i ve mně miluje Boha a že moje osoba je jen nástroj, kterým se zjevuje Bůh jako mateřská láska. Že v každé osobě, která ho miluje, tedy i ve mně, ho miluje Bůh a ne osoba. Potom bude lépe rozumět mně i všem lidem, ale i sobě a neprožije žádné zklamání.

A přichází noc, v níž mé jediné dítě, člověk, kterého zde na Zemi miluji nejvíce, bydlí v **nevytopeném** pokoji, zatímco venku je výjimečně studená zima a teploměr ukazuje už týdny dvacet stupňů pod nulou, nemá ani co jíst a ani teplou pokrývku. Snadno bych mu mohla opatřit vytopený pokoj, dát mu najíst a opatřit ho vším, co potřebuje. Ale

nesmím! *Spíše musí zahynout jeho tělo, než aby ztratil svou duši! Z lásky musím být k němu krutá!*

Klečím ve tmě ve své posteli a mluvím se svým Bohem: „Buď s ním, ó Bože, a dovol, aby Tebe a sebe samého opět našel. Dovol, aby našel cestu, která vede k Tobě a aby se od ní nikdy neodchýlil! Probud' ho, probud' sebe samého v něm, Bože, vždyť Ty sídlíš i v něm a Ty se v něm musíš probudit, aby se probudil, protože mé síly už nestačí. On si musí uvědomit sám sebe, nebo je ztracen a Ty znáš tu jedinou cestu - aby Tebe, můj Pane, můj Bože, poznal v sobě samém - aby se cítil všemi lidmi opuštěný a přesvědčený, že dokonce i já jsem ho opustila. Musí se cítit zklamaný každou osobou, musí se každého zřít, aby našel Tebe, aby si byl zase vědom - v Tobě - sebe samého. Ty víš Bože, že já už nevidím žádné jiné východisko, abych ho zachránila. Nemohu už a nesmím mu ukázat svou lásku. On Tě musí najít vlastními silami. Já jsem jen slabý člověk, můj Bože, Ty jsi však Bůh, láska sama, Ty ho miluješ víc než mohu já milovat, Ty Bože, jsi stále s ním a protože já musím nyní být krutá, miluj ho svou božskou láskou! Dej na něho pozor, aby neztratil navždy zdraví, zatímco prochází tímto těžkým bojem, touto těžkou školou. Ty víš, že hřeší i proti svému zdraví proto, že nemá žádnou důvěru v sebe, že ve svém podvědomí chce zemřít a zničit se. Dej na něho pozor, otevři jeho duchovní zrak a neopouštěj ho, neopouštěj ho ... neopouštěj ho ..."

A tak to bylo noc co noc ... Jednou v noci, když zase po tmě klečím ve své posteli duševně se soustřed'uji, abych mluvila s Bohem o svém dítěti, stane se cosi zvláštního: k mému největšímu úžasu začíná svítat. Je stále jasněji a jasněji, a v tom přibývajícím světle vidím zvláštní krajinu. Vysoký vrch, na který vede úzká strmá, kostrbatá stezka. Vím, že tato stezka vede k cíli, k Bohu. Vkročím na ni bez váhání.

Stezka vede vzhůru přívětivou krajinou. Neúnavně stoupám stále výš a výš, až je přívětivá krajina za mnou a postupně přicházím do nehostinné oblasti velehor.

Cesta je stále strmější, užší a kamenitější, ale stoupám vzhůru s udivující lehkostí, téměř se vznáším. Obydlená krajina zůstává za mnou, můj obzor se rozšiřuje, všechno vidím hluboko pod sebou. Ale

životního proudu, který vyzařuje ze sedmi silových center oslňující světlo a oživuje mé tělo.

Potom, mimo veškeré pojetí času, vidím současně nekonečně dlouhý řetěz nejrůznějších forem života, které jsem zažila a prožila během věků na nedohledné cestě vývojem, od prvního pádu z rajske jednoty až do tohoto okamžiku. Vidím, že mé nesčíslné životy jsou a budou neodlučitelne spjaty se životem těchže duchů. Z událostí vznikají v minulých životech nové souvislosti, nové vazby jako pokračování, která se skládají a doplňují do dokonalého obrazu jako mozaikové kamínky. Poznávám nitě, které mně po věky spojují s mou doplňující polovinou, s **Ptahhotepem**, **Atothisem**, **Imou** a **Bo-Gharem** a ještě s mnoha jinými lidmi, poznávám, jak výše stojící pomáhají nám, my sobě navzájem a níže stojícím při zduchovnění Země, při uvědomění sebe ve hmotě, v těle. Zkušenosti, které dáváme dohromady z mnoha životů, slouží jen k tomu, abychom rozšířili a prohloubili své vědomí v těle. Těla, která oživujeme, jsou stále oduševnělejší, krásnější. Hmota našich jevových forem se stává pružnější, poslouchá stále víc vůli a vyzařování ducha, až se nakonec tělo stane poslušným služebníkem Já a už neizoluje a nezadržuje ani jediný paprsek ducha. Chápu tajemství pyramidy, neboť nyní jsem se stala pyramidou, která hmotu - tělo - potřebuje jen jako pevný základ, ale neustále zjevuje božské. Potom je kolem mne všechno jedinným plamenným mořem - Země, nebe, celý vesmír, vidím gigantické plameny, které mne obklopují, na okamžik cítím, že budu celým vesmírem zničena; praskající, **šlehající** blesky hučí mými žilami, celou mojí bytostí, oheň mne spaluje, pak najednou se všechno obrátí: nyní to nejsem já, kdo hoří v ohni, ale *sama jsem tento nebeský oheň, který všechno proniká, všechno oživuje a spaluje!* Zahaluje mne světelná záplava, ale tato záplava pramení ze mne. Jsem pramenem tohoto světla, jako všeho, co jest. Země na mne nepůsobí žádným účinkem, zaniká přitazlivost, která mne poutala. Pluji v *nicotě*, mé bytí už nemá hranice, nyní jsem ten, který všechno přitahuje k sobě, ale mne neváže nic - mne nic nepřitahuje.

Hledám ty, které jsem milovala, protože vím, že nemohou být zničeni, ale hledám je marně v Ničem kolem sebe. V prázdnotě není nic jiného

než já - zaměřuje se tedy moje pozornost dovnitř. A vida! Cítím a poznávám, že *vše a všichni žijí ve mně* Vesmír je ve mně, protože miluji sebe a poznávám, že jen o tom jsem se domnívala, že nemiluji, co jsem ještě nepoznala v sobě! Nyní, kdy se dokonale poznávám, miluji všechno a všechny stejně, protože jsem s nimi jednotná, já jsem Já ve Všem - jsem Vše-jedna!

Jsem naplnění, život, zářící, věčné nesmrtelné bytí ... Není už žádný boj, žádná **lítost**, žádná bolest, není žádná **pomíječnost**, žádná konečnost a žádná smrt! Ve všem rodícím se začínám Já - nesmrtelná - novou formu života a ve všem umírajícím Já - nesmrtelná - se vracím k sobě, Já, tvořící, udržující, vše obnovující, věčné božské Já.

Poznávám, že prostor a čas panují jen na okraji kotouče stvořeného světa, otáčejícího se šílenou rychlostí. Jsem však v sobě věčnost bez času a prostoru. A zatímco v sobě spočívám, naplňuji svým věčným Bytím prostor a v něm vše, co žije:

JSEM JEDINÁ SKUTEČNOST, JSEM ŽIVOT, JSEM TEN, KTERÝ JSEM!

Spočívám v sobě a cítím nekonečný *mir* ... Ale v tomto míru dosahuje ke mně volání, které mne nutí zpět do mého opuštěného těla. Zaměřím reflektor svého vědomí na ně a poznávám hlas, který mluví k mé bytosti, známý, vřele milovaný hlas mého mistra Ptahhotepa. On mne volá zpět.

Vystupuji ze svého nebeského Já, abych opět oblékla šat osobního já. Beru však s sebou vědomí, kdo jsem. Jsem opět člověk, ale nesu ve svém srdci božské vědomí Já - Boha; od této chvíle bude jednat prostřednictvím mé osoby ... Pomalu otevírám oči.

Tu potká můj pohled temně modré, nebeské oči mého mistra Ptahhotepa. Z jeho očí září totéž světlo, tatáž láska, tentýž mír, jaký jsem právě prožila ve svém vysvobozeném, blaženém stavu a jaký nyní nesu ve svém srdci. Nemohu vydat ani zvuk. Nenalézám dosud spojení mezi svým Já a svým tělem. Ale už ani nepotřebuji mluvit, protože znám myšlenky a vůli svého mistra. Jsme v duchovní jednotě, v Bohu, všichni jeden. Pokládá svou ruku na mé srdce: tu cítím, jak se mi život zvolna vrací do těla. Dýchám zhluboka a do mých necitlivých údů vniká obnovený proud života. Mé srdce opět silně bije. Postupně se zase stávám pánem svého těla.

Ptahhotep a jeho zástupce mi pomáhají posadit se v rakvi a pomalu vystoupit. Stojím nejistě na svých nohou. Ptahhotep a druhý velekněz mne berou za ruce a vedou mne ven z výklenku, ve kterém stojí zasvěcovací rakev. Tu vidím, že ve velkém sále, kde stojí archa úmluvy, jsou shromážděni všichni zasvěcenci chrámu, všichni kněží a kněžky a slavnostně mne očekávají. Nyní, když vystupuji s oběma veleknězi, přijímají mne posvátnou kouzelnou slabikou, tajným pozdravem zasvěcenců: „OM“...

Stojím v kruhu vzkříšených jako nově zrozená. Mám totéž tělo jako dřív, přesto jsem novou bytostí. Jsem v novém světě. Už nevidím vše jen zevně, ale současně vnitřní bytost ve všem, jádro, kolem něhož je vybudována vnější forma, jemuž vnější vzhled slouží jen jako projev. Stojím v kruhu vzkříšených. Moje vnitřní bytost spoluvibruje ve zvuku božského kouzelného slova - mantry - a s pomocí této nepopsatelné vibrace, v tomto zvuku - prožívám i ve svém tělesném vědomí božskou jednotu svého Já se všemi těmi zasvěcenými i s celým vesmírem. Přišli všichni, všichni kněží i kněžky, aby mne pozdravili po mém vzkříšení a projeví mi božskou lásku. Stojí zde i můj otec: Atothis, i on má na sobě jednoduchý bílý oděv zasvěcenců. Je zde mírný mistr Mentuptah, a zde můj milý bratr Ima. Jak spatřím jeho ušlechtilý obličej, smějí se jeho oči na mne a mně ve vzpomínkách vyplouvají sny, nejtěžší zkoušky zasvěcení, „vzdání se všeho“, „krutá láska“. **Imo**, ty milý, ty drahý, zda víš, že jsi byl v mých vizích zasvěcení důvodem, že jsem obstála ve zkoušce ze všech nejtěžší?

Nádherná postava starší kněžky vychází nyní z kruhu zasvěcenců. Předává Ptahhotepovi oděv a oblékají mne do oděvu kněžky. Potom předává Ptahhotepovi čelenku, znak zasvěcenců, a on mi nasazuje zlatou obroučku. Hadí hlavou je zakončen symbol plodivé síly, změněné ve stvořitelenskou životní energii a produchovnělou, symbol, které od této chvíle mohu nosit nejen jako královna, ale i jako zasvěcenec.

Nyní jsem kněžka v nejnižším stupni kněžství. Záleží na mně, zda dosáhnu postupně vyšších stupňů, zda budu **hodna** používat hůlky života. Ptahhotep ke mně přistupuje, pokládá ruku na mou hlavu a žehná mi. Potom mne bere za ruku a vede mne k zasvěcencům. Nejprve ke druhému

veleknězi. I on pokládá svou ruku na mou hlavu a žehná mi. Potom předstupuji před svého milého otce a cítím, jak všechnu lásku svého srdce vylévá svou rukou na mne. A tak přicházím ke všem zasněžením podle jejich hodnosti a všichni mi žehnají. Naposled přistupuji před **Imu**, který přijal zasněžení krátce přede mnou. Také mi žehná, ale já cítím, že se jeho ruka chvěje ...

Potom mne vede Ptahhotep k arše úmluvy. Poklekám. Poprvé ve svém životě smím na ni položit své ruce. Cítím v každé kapce své krve ohnivou sílu, která do mne proudí z archy úmluvy. Dýchám zhluboka, až do své nejnižší bytosti a nyní, při bdělém vědomí - v těle - prožívám naplnění rajske jednoty, všemocnost a vševědouce v Bohu ... Chápu a prožívám smysl Bytí. Kam zaměřím reflektor svého vědomí, je světlo a jasno a v jasném lesku stojí před mýma očima poslední pravdy. Prožívám neomezenou moc, která pod vedením božské stvořitelské síly spočívá v mém Já.

Ptahhotep mne opět bere za ruku a vede mne místnostmi, kterými jsme přišli a kamennými dveřmi zpět do chrámu. Zasněžení nás zvolna následují. V chrámu na nás čekají všichni **neofyté** a nyní plním poprvé svou kněžskou povinnost. Zůstávám stát s **Ptahhotepem** u oltáře a všichni **neofyté** přicházejí, jeden po druhém, aby přijali mé požehnání.

Ó, Bo-Ghare, můj malý Bo-Ghare, jak zvláštní roli jsi hrál v mém snu při zasněžení!

Tím končí první služba kněžky v chrámu. V malé místnosti, kde jsem bývala před svým zasněžením, nechal mne Ptahhotep samotnou. Po předepsaném čase odpočinku smím sníst trochu lehkého jídla a napít se. Dlouho sedím na svém lůžku a nemohu se oprostít od zvláštních obrazů snů svého zasněžení. Jak strašné obrazy! Jaké štěstí, že tyto obrazy nejsou skutečností a že jsem se probudila! Jak bylo možné, že jsem vůbec v sobě nosila takové obrazy a proto jsem je snila? Tyto obrazy se nemohou stát skutečností! Je vyloučeno, aby lidstvo kleslo tolik, aby se zabíjelo s takovou ukrutností, s tak pekelnými prostředky! Sklep, ten strašný kryt v mém snu! A přece znám ten věčný zákon, že bytost si může představit jen ty obrazy, které opravdu mohou existovat ve skutečnosti. *Co si člověk může představit, může se také uskutečnit. Jinak by si to nemohl představit!*

Avšak ty hrozné obrazy! Obrovští ptáci, kteří se strašným duněním létají často tak vysoko, že už je není možno vidět, kteří jsou řízeni lidskými syny a házejí na zem zhoubná vejce, která všechno rozbíjejí a ničí ve velkém okruhu. Viděla jsem, jak tato vejce zbořila s ohlušujícím rámušem obrovské domy ... Bylo by to možné?

Ale proč by měli lidští synové dát svůj rozum do služeb pekelné nesmyslnosti?

A jaké podivné přístroje jsem viděla a používala ve svých vizích při zasvěcení? Slyšela jsem lidské hlasy z neuvěřitelné dálky a i mne bylo slyšet z téže vzdálenosti. Jak by se **Ima** smál, kdybych mu vyprávěla, že se lidé dorozumívají takovými přístroji, místo jednoduchou cestou telepatie! Jistě by chtěl, abych mu vysvětlila přesnou konstrukci toho přístroje. A to bych nemohla! Také bych nesměla popsat vnitřní konstrukci hůlky života a archy úmluvy tak, aby ji bylo možno sestavit podle mých údajů, a přesto existují! A tak vím také, že i tento přístroj, hovořící na dálku, může existovat. A Ima! Ty čistý, drahý služebníku boží, musel jsi **v** mém snu také řídit železného ptáka!

Ty a všichni ti krásní, zdraví, mladí muži, jako zakletí, jako začarovaní jste hromadně odcházeli, abyste se nechali zabít, nebo zabíjeli druhé.

Jak jste to mohli dělat, jak jste mohli poslouchat tak nelidské rozkazy?

A kdo byl muž s hořícíma očima, který v mém snu zasvěcení byl „mým mužem“ ... Jak blízký byl ve snu mému srdci, byl skutečně mou doplňující polovinou. Byl mým nejlepším **přítelem**! A přece nevěděl, kdo jsem, a také já teď nevím, kdo je on.

A tak prožívám znovu každý jednotlivý obraz svých snů ze zasvěcení. Poznávám, kdo v oněch obrazech byli moji rodiče, sourozenci, ti četní přátelé a nepřátelé v mém nynějším životě zde v Egyptě. Často se musím usmívat těm zvláštním souvislostem...

Je večer a den končí hostinou, které se účastní všichni **kněží**, **kněžky** a **neofyté**. Také faraó je přítomen a protože při slavnosti zasvěcování mohou být i příbuzní zasvěceného, je zde i moje milá Menu. Jak vejdu do zahrady, celá zářící, utíká jak jen může se svým tlustým tělem ke mně a otřesena vzlyká na mém rameni: „Oh, že žiješ! A řekni, budeš

mne dál milovat?" ptá se se slzami v očích, „budeš mne milovat také jako kněžka? Smím i nadále u tebe zůstat?" Hladím její starou hlavičku a uklidňuji ji: „Menu, Menu, přirozeně, že tě miluji a můžeš u mne zůstat. Nyní mne k tobě váže láska ještě větší.“

Kněžky v chrámu mají různé úkoly, odpovídající jejich schopnostem. Některé vyučují chrámové tanečnice. Jiné pomáhají ke svatému spánku neklidným duším, které i po smrti bloudí stále v pozemské atmosféře na jejich cestě dál.

Bez pomoci by stagnovaly ještě staletí, snad dokonce tisíciletí, protože bez smyslových orgánů nemají příležitost získat zkušenosti nebo navázat kontakt s jinou bytostí. Jsou do sebe uzavřené a nenalézají žádnou cestu, kterou by mohly jít dále. Kněžky vyhledávají tyto neklidné duše, prostupují jejich bytostí silou lásky a díky vnitřní totožnosti ozařují jejich vědomí idejemi, které jim pak pomáhají k uvolnění z jejich stavu. Úkol těchto knězek je tedy dvojitý: Pomáhají bloudícím duším dál a současně čistí pozemskou atmosféru.

Jsou kněžky, které zasvěcují do tělesné lásky mládež, aby byla zdravější, oduševnělejší a krásnější. Učí mladé muže zušlechťovat pud silou ducha a snažit se o vyšší duchovní spojení - o svátost. Zasvěcují i ženici se mladé muže do této posvěcené síly, kteří pak v manželství předávají tuto energii svým ženám, a pak plodí ušlechtilé děti.

Konečně některé kněžky plní stejné úkoly jako **kněží**. Vedou skupiny neofytů, dávají návody ke cvičením koncentrace, přijímají lidi, kteří potřebují radu v nějaké záležitosti a **dosáhnou-li** tyto kněžky vyššího stupně kněžství, mohou také uzdravovat nemocné pomocí hůlky života. Na této cestě se může stát kněžka velekněžkou. Jsem přidělena k této skupině.

Velice miluji své úkoly. Je podivuhodné spoluprožívat, jak duše mých žáků se postupně rozvíjí a zjevuje se v ní božské. Vidím zde živou ilustraci neprůhledné krychle, která se postupně stává průhlednou a nechá prosvítat paprsky božsky stvořitelského principu. Den co den toto prožívám s mými milými neofyty, kterým pomáhám. Ráda se také zabývám lidmi, kteří navštěvují chrám, aby si dali poradit ve svých

duševních nebo i **tělesných** problémech. Přijímám je ve své malé cele, kterou mi Ima **přidělil** tehdy, když jsem poprvé přišla do chrámu.

Zde mi lidé ukazují svou „druhou tvář“, kterou nikdo nevidí ...často ani oni sami. Vidím vnitřní tvář každé bytosti a je velmi poučné slyšet, jaké zkušenosti, zážitky a události tuto tvář formovaly podle zákona akce - reakce. Oh, kdyby všichni lidé mohli vidět své nitro, nemohli by se nikdy nenávidět a nikdy by neměli strach jeden před druhým. Nejsou vůbec špatní lidé! Často jsou vůči druhému zlí, krutí, protože myslí, že druhý jim chce uškodit, a už předem se brání ze samého strachu. Tím dávají skutečný důvod, takže druhý dojde přesvědčení, že mají zlou vůli.

Kdyby však bylo možné oba přesvědčit, že žádný nemá zlou vůli, ale jenom strach před druhým, s ulehčením by si podali ruce. Lidé jsou nevědomí a slepí, nevidí se navzájem, a to je příčina všeho nepřátelství a všeho neštěstí na zemi. Není nic krásnějšího než moci otevřít slepé oči a spatřit, jak se v jejich pohledu rozsvítí lesk chápání a vědění.

Kromě této práce smím být přítomna, když Ptahhotep nebo jeho zástupce používá hůlku života k uzdravování nemocných. Ti přicházejí časně ráno buď sami, nebo je do chrámu přinášejí přátelé či příbuzní. Ptahhotep pak přivádí novou životní sílu do nemocných těl. Často přihlížím, jak hůlka života úplně uzdravuje v několika vteřinách. Po zlomené kosti nebo strašných ranách nanejvýš zesílená kost nebo jizva ukazuje zraněné místo. Jako se svářejí kovové kusy do jednoho zahřátím, tak se zase spojují hůlkou života zlomené kosti a hluboké rány ve svalech, šlachách, žilách, nervech a kůže znovu srůstá. Právě tak rychle hůlka života uzdravuje nejtěžší záněty plic, ledvin nebo jiných orgánů. Veliká je milost boží, že dal lidem tento prostředek k uzdravení.

Kromě své práce v chrámu plním dále povinnosti faraónovy ženy. Sedím vedle svého otce při slavnostních audiencích nebo veřejných slavnostech jako dřívě a pozoruji dvořany a všechny lidi, kteří se objevují o takových svátcích. Často přicházejí poslové z cizích zemí, kteří jsou docela jiní než lidští synové u nás. Mají jinou barvu kůže, jiný tvar hlavy, zcela jinou postavu a také vyzařují jiné síly. Často přinášejí podivuhodné věci jako dary, které v této zemi neznáme. Zvířata, která

jsem nikdy neviděla, drahokamy, látky, vypalované a nádherně malované nádoby. Otec už dal přivést umělce z těchto vzdálených zemí, aby svému umění vyučovali naše mladé žáky v chrámu. Odtud zase vysoce nadaní učenci a umělci cestují do těchto dalekých zemí, aby tam přinesli naši vědu a umění. Otec mi řekl, že jednou také navštívíme tyto velké země.

Od zasněžení mohu podnikat sama jízdy vozem se lvů. Schopnost vést svou vůli do nervových center jiných bytostí a mít je zcela ve své moci mi byla dána zasněžením. Ovládám nyní tato do Činnosti uvedená nervová centra, která jsou u lidských synů v **latentním** stavu. Mohu vysílat pronikavé paprsky vůle tak, že se jiné bytosti mění v nevědomý nástroj mé vůle.

Nikdy však nezapomínám, že dar *Boha ze všech největší* je právo sebeurčení člověka, a to nesmí nikdo porušit. To by byla černá magie! Proto nikdy nepoužívám své vůle proti člověku. Jak by často bylo lehké pomoci člověku z těžkého problému, kdybych ho směla naplnit svou vůlí! Musela bych tím vzít na sebe i odpovědnost a vyřešení problému by nebyla jeho, ale moje zásluha. Vzala bych mu tím příležitost obstát ve zkoušce. Každý člověk musí řešit své problémy sám, protože jen tím může získávat zkušenosti, rozvíjet sílu své vůle a rozšiřovat obzor svého vědomí.

Zvířata jsou bezprostředně podřízena přírodním silám, provádějí vůli přírody automaticky a nemají žádné sebeurčení. Mohu tedy své lvů zcela podřídit své vůli. Je to nádherné, jak tato obdivuhodná zvířata okamžitě převedou v čin moje myšlenky. Reagují na nejmenší hnutí mé vůle, takže mám někdy pocit, jako by patřili k mému já právě tak jako mé ruce nebo nohy. Totéž božské *Já* je život každé bytosti a „láska“ zvířete není nic jiného než podvědomé úsilí uskutečnit tuto jednotu Já na nejnižším stupni, na tělesné úrovni vědomí.

Také ještě nevědomé dítě chce uskutečnit a prožít tuto jednotu a identitu zcela jednoduše tím, že všechno chce dávat do úst, nebo sníst. Dítě procházející úrovní probuzení vědomí se také bezděky snaží dosáhnout téže jednoty a sjednocení tím, že si dává do úst vše, co jeho malé ručky dosáhnou. Tentýž instinkt mají zvířata. Jednota, to jest láska

mezi mnou a mými lvy, je tak veliká, že berou do svých tlam mou ruku, nebo dokonce mou hlavu a dělají, jakoby mě chtěli sežrat. Samozřejmě mě nekousnou, hra není vážná. Ale chápu, že tato zvířata, když například žerou gazelu, *prokazují jen svou snahu po jednotě*. Pud sebezáchovy má tedy stejný prazdroj jako pud udržení rodu: snahu o stav jednoty.

Proto jsou i projevy obou pudů tak úzce spolu spojeny a propojeny. Příroda využívá tohoto praúsilí po jednotě v pudové síle, aby zplodila nové potomky, ve spojení s hladem, aby udržela tělo. Proto lvům nechutná tak dobře maso, které dostanou od svého ošetřovatele, jako když mohou prožít svůj pud prajednoty v lovecké **horlivosti**, volně se vrhnout na živé zvíře. Prožívají sjednocení se živým - se samotným životem; mrtvým mohou uspokojit jenom hlad, ale nikoliv úsilí po jednotě.

Ráda se zabývám svými lvy. Je tak vzrušující pozorovat, jak tato nádherná zvířata projevují všechny vlastnosti božského *Ra* - slunce - transformované na zvířecí úroveň! Jako ve všem, co dělám nebo říkám, souhlasí se mnou malý Bo-Ghar i v radosti ze lvů. Jako kdysi mne otec poučoval s nekonečnou trpělivostí, jak se mám správně držet zpřímá v uhánějícím voze, tak poučuji nyní já chlapce. Je i **v tom** velmi obratný, instinktivně provádí správné pohyby a už za krátký čas mne může doprovázet dokonce i na delší výlety.

V klidnějších časech doprovázím otce zase do malého prázdninového domku u moře. Bo-Ghar jezdí s námi a prožíváme ve třech radosti moře. Otec se také rád zabývá malým chlapcem. Je to radost, jak se rozvíjí jeho čistá duše, jako nádherný květ. Jednou otec dlouho pozoruje Bo-Ghara, pak ho zavolá k sobě a když k němu dítě přiběhne, ptá se ho: „Nuže, Bo-Ghare, chceš se stát mým spolupracovníkem?“

Bo-Ghar se po celé své délce vrhne na zem před mého otce a se sepjatýma rukama říká v nejhlubší oddanosti: „Pane, celý svůj život věnuji úkolu, který mi dáš, abych se ho stal hoden!“

Otec hladí chlapcovu hlavu: „Vstaň, Bo-Ghare, budeš pracovat s námi na velikém díle vysvobození naší Země. Dělej jen, co říkají tvoji učitelé v chrámu a staneš se jednou našim spolupracovníkem ... Vstaň, nemusíš se přede mnou vrhat na zem!“

Bo-Ghar vstává a nemůže udržet svou radost. Skáče kolem jako

malá opička, potom se chce chovat důstojně jako dospělý, který si zaslouží důvěru mého otce. Nakonec běží k moři sbírat mušle. Když jsem s otcem sama, ptám se ho: „Otče, hled, dostala jsem zasněžení, a když se přenesu přes rovinu času, vidím budoucnost i minulost právě tak jako vy, jenom ve vztahu k mé vlastní osobě nemohu stále budoucnost poznat. Proč je to tak? Budoucnost je pro mne důležitá jen natolik, abych se v ní rozvíjela k poslednímu, nejvyššímu božskému stupni. Vysvětlí mi však, proč vidím budoucnost všech lidí, jen právě svoji ne. **Milha je** před mýma očima, když zamírím své vědomí do budoucnosti.“

Otec se na mne dívá, usmívá se a čeká.

Usmívám se též a odpovídám mu v duchu. Rozumíme *si* navzájem. Jeho pohled říká: „Proč se ptáš? Když svou budoucnost nevidíš, tak to tak musí být, abys mohla správně plnit své úkoly. Nemysli na to, ale dělej vše, abys dosáhla vlastní silou nejvyššího stupně, který jsi prožila za pomoci Ptahhotepa při svém zasněžení!“

Když nás naše povinnosti volají zpět do města, plynou mé dny jako dřívě, zčásti v chrámu, zčásti v paláci. Svoji práci dělám velice ráda. Zcela mne uspokojuje, přesto se po celý den těším, že se mohu po svých povinnostech ponořit do sebe - do Boha. Pokaždé se obracím do nitra s odhodláním, že chci z vlastního úsilí dosáhnout nejvyššího stupně a skutečně se stále přibližuji k dokonalému naplnění. Přesto pokaždé vstávám zklamaná, když se vracím do osobního vědomí. Poslední skutečnost, kterou jsem prožila v zasněžení, na níž vzpomínka stále hoří v mé duši, jsem nedosáhla ani tentokrát. Mojí jedinou útěchou v těchto chvílích je, že se večer zúčastním motliteb a meditací s Ptahhotepem.

Ptahhotep, jeho zástupce, **kněží** a kněžky, všichni zasněžení se shromáždí večer při západu slunce v chrámu. Sedíme v kruhu tak, že Ptahhotep a jeho zástupce sedí naproti sobě a tvoří dva póly. My ostatní tvoříme půlkruh vpravo i vlevo. Je třeba určitý čas, než očistíme duševní tělo od nečistot, které nevyhnutelně přijímáme, když přicházíme do styku s lidskými syny. Potom podá Ptahhotep své požeňané ruce svým sousedům na obou stranách a i my všichni si podáme ruce a vytváříme tak proudový kruh, kterým přivádí Ptahhotep a jeho zástupce proud nejvyššího božského stupně do našeho těla. To nám pomáhá

prožít stav nejvyššího **vědomí** božské jednoty. Tímto způsobem se rozvíjí odolnost našich nervů mnohem rychleji, než kdybychom byli závislí jen na své vlastní energii. Okamžiky blaha, které každý den prožívám při večerní bohoslužbě, jsou obsahem a smyslem celého mého života.

Oh, Bože, dej mi sílu, abych *Tě* dosáhla svým vědomím z vlastního úsilí!

Jednoho dne se dvůr připravuje na slavnostní uvítání. Otec poslal před časem vojenského velitele Thiss-Tha v doprovodu četných vznešených osob, s velkými vojenskými oddíly a loděmi naplněnými dary a výměnným zbožím do cizí země. Vládce této země přijal naše vyslance velmi srdečně a po krátkém čase poslal do naší země své vlastní oddíly, rovněž s dary a výměnným zbožím. Dnes se oslaví příchod těchto cizích oddílů.

Menu mne obléká do slavnostního šatu a Roo-Kha přináší šperky královen s obvyklými ceremonii. Pak mne dva nejstarší odvádějí k otci a v doprovodu celého dvora kráčíme dlouhým sloupořadím až na palácovou terasu. Uprostřed terasy na zvláštním trůnu se usadí farao se svou důstojností a mužnou krásou. Po pravici sedí jeho lev, určený k audiencím a po jeho levici, poněkud vpředu, téměř na okraji terasy, stojí moje trůnní křeslo. Vedle nás, vpravo i vlevo, se postaví podle hodností vznešení naší země.

Potom začíná slavnost. Oddíly cizí země pochodují ve slavnostním průvodu. Jejich vůdce se svým doprovodem se postaví před terasu, před nás, ukloní se s **předpaženými** rukama hluboce až k zemi, pronese hezký projev v našem jazyce, aby ukázal, že si přeje navázat s námi dlouhodobé styky. Potom dá pokyn nosičům darů, aby předstoupili a předali dary.

Pozoruji scénu shora a prohlížím si muže v doprovodu vůdce, kteří se řadí před terasou. Všichni jsou skvělí lidé v nádherném svátečním oděvu a ve vojenské výzbroji. Cizinci jsou vysocí, silní, zdraví lidé, statní a velice svalnatí muži. U nás jsou jen potomci Synů božích tak vysocí a silní jako tito vojáci, jsou však štíhlejší, ohebnější a pružnější. Ptahhotep, otec a ještě někteří z kmene Synů božích, také Ima, Mentuptah, Imhotep a rovněž některé kněžky mají nádherné postavy plné síly, jsou však důstojně majestátní a zcela prostoupeni duchem. Nepůsobí tak robustně a tělesně zvířecky jako tito cizinci.

Nikdy jsem neviděla takové lidi. Nelíbí se mi! V naší zemi jsem zvyklá na to, zejména u potomků Synů božích a rovněž u silně smíšené rasy, že jejich obličejové tvary jsou jemné a produčovnělé, nikoliv nepravidelné a zvířecí, jako tvary obličejů těchto cizinců. Zejména uši! Naše uši jsou malé, úzké a hezky tvarované, ušní lalůčky volné. Cizinci mají široké, velké uši, s přirostlými lalůčky. Jsou podobní opicím. A to, co je u nás zcela neznámé a působí na nás velice podivně, jsou rudé vlasy cizinců. Také jsou velice chlupatí, obličej je plný chlupů, ale i jejich ruce, paže a nohy jsou pokryty četnými chlupy, které se v slunci třpytí jako zlaté nitky. Jsou sebevědomí a sebejistí. Když mluví nebo se smějí, ukazují krásné bílé, ale velice silné zuby. I to na mne působí zvířecky! Vyzářují velikou sílu, ale nikoliv duchovní sílu. Ne! Nelíbí se mi!

Vidím, že cizincům připadáme stejně zvláštní jako oni nám. My se jim rovněž nelíbíme. Vidím, že jejich oči nejsou ještě pro ducha otevřeny. Nevidí jemné, duchem prostoupené tvary, vidí pouze, že lidé u nás jsou menší než oni a vidím jejich myšlenky, že o naší rase smýšlejí s opovržením.

Jsem zvyklá na to, že oheň obdivu zazáří v očích mužů, když mne spatří. Tito cizinci obdivují moje roucho, moje šperky, ale vůbec nepozorují, že já jsem krásná. Vidím velice dobře, jak jsou na mne, na královnu této země, zvědaví a hledí na mne při každé **příležitosti**, ale nevědí, že jsem krásná. Ano, zdědila jsem malou postavu své matky, ale krása ženy nezávisí přece na její výšce! Tito muži však, tito cizí bojovníci, shledávají ženu krásnou jen tehdy, **je-li** vysoká a svalnatá. Pozorují se jako vždy. Probudila se snad ve mně ješitnost? Ne, to je mi vzdálené. Pouze se mi nelíbí, že jsou tak nevědomí, nezralí a hrubí, jako jsou u nás synové lidské rasy nejnižší třídy.

Všichni tito cizinci jsou velice nekultivovaní, včetně jejich vůdců a hodnostářů. Mezi ostatními tu stojí jeden, přímo pod terasou před mým sedadlem; musí to být vysoký důstojník, neboť se objevil v bezprostřední blízkosti jejich vůdců. Nyní tu stojí se skupinou vojáků a nepřetržitě se na mne dívá. V koutcích jeho úst je pohrdavý výraz. Jeho chování opravdu není vznešené. Jak si může muž prohlížet tak směle a drze ženu?! Na našem dvoře je tak **drzý** jen **Roo-Kha**, ale jeho pohled nemůže

a nechce zakrývat obdiv pro moji krásu. Tento cizinec se na mne dívá jenom drze, bez nejmenšího obdivu! Přesto nedovolím, aby se ve mně probudila ješitnost. Dávám pozor a stále se kontrolojuji!

Otočím se a přihlížím dále slavnosti. S největším zájmem sleduji různé bojové hry, které cizí vojáci předvádějí. Musím přiznat, že **muži** mají tělesnou sílu, kterou my nemáme. Tato rasa pochází po potomku polokrevního Syna božího, který neprojevil vysokou božskou sílu svého otce ve svém duchu, nýbrž ve své krvi, a stal se obrem. Jeho potomci se zkřížili s pralidmi a vyvinuli rasu s velkými kostmi a ohromnou svalovou silou. Zdaleka nejsou tak zruční a pružní jako naši bojovníci, dovedou však **silácké** kousky, kterých by naši muži nebyli schopni. Během této podívané se přece jen stále ohlížím dolů po drzém cizinci. Neúnavně se dívá nahoru. Byla by to vlastně krásná úloha, uvést do tajemství ducha takového nekultivovaného, zvláštního, rudovlasého cizince, pozvolna otevírat jeho vnitřní oči ... aby nevnímal jen tělo ženy, ale také krásu její duchovnosti!

Uplyne několik dnů, nemohu do chrámu, neboť jsem příliš zaneprázdněna v paláci návštěvou cizích hostů. Jedna slavnost následuje druhou. Představení, výlety, hostiny, musím samozřejmě plnit své povinnosti po boku otce - faraóna a s ním reprezentovat. Menu je ve svém živlu, obléká mne s rozkoší do vždy nových, ještě krásnějších a nádhernějších oděvů. Bo-Ghar je však zatrpklý a nešťastný, protože pro něho nyní nemám vůbec čas. Roo-Kha se objevuje často se svými nosiči šperků a přináší mi stále nové skvosty **klenotnického** umění.

Vše to nosím z povinnosti, přesto však se prohlížím ve svém velkém stříbrném zrcadle plna zvědavosti, co řekne cizinec mému novému rouchu a šperku. Zejména když otec, já a celý dvůr se objeví v krojích cizích hostů, abychom tím dali najevo své přátelské smýšlení. Ach, musím se smát, jak podivně vypadá otec v tomto zvláštním oděvu! A já? Neshledá mne rudovlasý cizinec ani v tomto šatě krásnou?

Neboť už ho znám. Otec mi představil jeho vůdce a všechny vznešené - tedy také jeho. Jsem nyní denně ve společnosti cizích vyslanců. Panovník jejich země vybral pro výpravu do naší země muže, kteří se v krátké době naučili naši řeč, takže se můžeme s hosty příjemně bavit.

Jen když jsem pohromadě s tímto cizím hostem, který se tehdy při přijímací slavnosti upřeně na mne díval, ruší mne to, vždy mi srdce začne tlouci, protože má přesně *stejný hlas, jako postava zahalená v mlze v mém zasvěcovacím snu!* Jak zvláštní!

Cizinci jsou svérázní lidé. Nekultivovaní a neučení, ale nikoliv hlouzí. Jsou zcela úzce spojeni s přírodou; aniž by *rozumově* znali vnitřní stvořitelské zákony a podstatu věcí, vědí o tom mnoho z vlastních bezprostředních zkušeností a zážitků. Je podivné zjišťovat, že stejná pravda, kterou vidíme jasně ve svém duchu pomocí vnitřního nazírání, objevuje se ve vědomí těchto cizinců jako víra a pověra.

Když neznají zdroj a příčinu některé síly, představují si, že pochází od neviditelné bytosti a své vlastní představy pak nazývají Bůh. A tvrdohlavě obhajují svoje představy, své neskutečné pohádky o „bozích“. Všechno chtějí vědět lépe. Když jim chceme vysvětlit pravdu a skutečnosti, potřásají hlavou a s převahou se smějí. Samozřejmě nesmím říci nic z chrámového tajemství; přesto jsem chtěla vysvětlit cizinci síly, které při bouřce způsobují blesky a hrom. Nesměla jsem říci, že **velekněží** vyrábějí pomocí archy úmluvy v pyramidě blesk a déšť, neboť bez toho by samo od sebe nikdy nepršelo a krajina by se stala dokonale neplodným světadilem. Pokouším se mu vysvětlit, že blesk vzniká při setkání dvou protichůdných sil, a že by sám mohl vyvolat stejný úkaz, jestliže silně udeří dvěma kameny o sebe.

Smál se a s převahou řekl, že blesk je šíp „hlavního boha“, a že velice dobře ví, že v určitých kamenech bydlí malí „démoni“, kteří, jestliže je rušíme, se rozzlobí a vymrštují malé blesky. Nechtěl však nic vědět o pravdivém výkladu tohoto úkazu. V podstatě není rozdíl v tom, **pojmenuji-li** blesk jako „šíp hlavního boha“, nebo jako „setkání pozitivní a negativní síly“; **setrvávají-li** však tito lidé na své pověře a na své představě o neexistujících božstvech, nikdy se nenaučí ovládat přírodní síly, ale zůstanou otroky svých pověr. Se svými pokusy vysvětlit cizinci různé přírodní úkazy jsem se dostala tak daleko, že se zajímal o další výklady, i když jim nevěřil. Rád by se nechal mnou poučit, říkal. Každý den se objeví v chrámu a zasvěťím ho do nejnižšího stupně vědění.

Po západu slunce mne Menu obleče do roucha kněžek a jdu, hluboce

zahalena, v jejím doprovodu do chrámu. Jeden neofyt doprovodil cizince do mé malé cely v chrámové zdi. Tam na mne čeká. Menu zůstává v chrámovém nádvoří a já vkročím do své **cely**. Cizinec tu *již* stojí, opírá se v rohu o zeď a dívá se na mne se svým úsměvem, plným převahy. Vždy mne zlobí toto usmívání. Jak se může odvážit takto se na mne dívat? V žádném směru nemá nade mnou převahu, pouze jeho nevědomost mu umožňuje věřit, že on, protože je tělesně mnohem větší a silnější než já, má nade mnou převahu. Neví ovšem, že síla ducha je nade vším. Chci mu to však ukázat! Zvítězím nad tímto drzým, **rudo-*vlasým*** obrem silou svého ducha, takže mi bude podléhat, při všech svých tělesných silách.

Cizinec se hluboce ukloní, ale vidím, že tak činí bez přesvědčení. Zde v zemi mne národ uctívá. Vědí, že jsem zasvěcená kněžka, služebnice boží. Cizinec rovněž ví, že jsem kněžkou v chrámě, ale neví, co znamená zasvěcení. Neví, že naše vědění není systém víry, založené pouze na lidských představách, ale že znamená přímé poznání pravdy, božskou **vševědomost!** Otevřu mu však oči a uvedu ho do tajemství člověka a vesmíru, do tajemství celého stvoření.

„**Chceš-li** získat pravé vědění,“ říkám mu. „musíš poznat především sám sebe. Musíš vědět, *čím sám jsi*. Neboť když sám sebe poznáš, objevíš, že všechny pravdy leží skryty v tvé vlastní bytosti, tedy poznáním sebe samého pochopíš současně všechna tajemství světa. Rozlušti nejdříve velké tajemství, velkou hádanku naší sfingy: člověka samotného! Musíš vědět, čím sám jsi!“

Cizinec se na mne pozorně dívá, a pak se začne usmívat.

„Já mám poznat, kdo jsem? To ale vím už dávno! Jak by to mohlo být tak velkým tajemstvím? Zdá se však, královno, že ty nevíš, co jsem, a proto ti říkám: Jsem muž!“ A směje se hlasitě a srdečně, takže ukazuje všechny svoje bílé velké zuby. Ach, je jako velké dítě! Směje se tak nakažlivě, že se sama také musím smát.

„Vím velice dobře, že jsi muž ...“ říkám, nevím však, jak větu dokončit, protože mi rudý obr docela neslušně skočí do řeči: „Královno, mně se zdá, že nevíš nejen to, že jsem muž, ale že vůbec nevíš, *co je to muž*. Nejsm kněz a neumím číst myšlenky tak, jak vy to umíte, ale

znám ženy a vidím, že něco ještě vůbec nevíš - nebo jsi to dokonale zapoměla - a to je: co jsi ty! Že jsi ženou! Jak mne chceš učit vnitřnímu tajemství člověka a vesmíru, když neznáš tuto jednoduchou pravdu, kterou každý člověk vidí?"

„Vím velice dobře, že jsem ženou," říká důstojně. Cizinec se drze směje, pokračují však **nerušeně**: „Vnější tvar je jen obal vnitřní bytosti. Když známe vnitřní bytost a vnitřní bytostí jsme, pak potřebujeme vnější tvar jen jako nástroj, *ale neztotožňujeme se s ním*. Tělo je jen oděvem Já. Také nosíš šaty, a přesto nejsi oděv. Stejně nosíš svoje tělo, které může být mužské nebo ženské, ale tvé Já stojí nad pohlavími, tedy není ani muž ani žena. Já je tvůrce. Osoba, tělesný, hmotný zjev, je pouze jednou polovinou pravé bytosti. Druhá polovina zůstává v tom neprojeveném, v nevědomí. Zda zjev je mužský nebo ženský, závisí na tom, která polovina se ztělesnila. Když někdo uvedl do vědomí obě poloviny své bytosti a vědomě je zažil, stal se tím totožný se svým Já, a pak nese v sobě mužské i ženské **principy** v dokonalé rovnováze."

„Jeho tělo přece jen zůstává buď mužské nebo ženské? **Není-liž** pravda?" ptá se.

„Samozřejmě," odpovídám, „hmotný projev může být jen jednostranný, neboť tam, kde se obě strany spojí v jednotu, tam není nic tělesného. Sjednocení obou doplňujících se polovin, obou stran, by znamenalo dokonalé zničení hmoty, odhmotnění těla. Bezpohlavním lze být jen v duchu."

„Královno," odpovídá cizinec, „z tvých krásných slov rozumím jen jednomu zcela jasně, a v tom s vašimi tajemstvími zcela souhlasím, že můj tělesný zjev, jak to tak hezky vyjadřuješ, je pouze jednou polovinou jednoty. Dosud jsem hledal doplnění - a našel - ale nikdy jsem tím nebyl zničen! Snad proto, že jsem nikdy nenalezl pravou jednotu? Ale i kdyby to znamenalo zničení, budu dále hledat *svou pravou, doplňující polovinu*. Jsem muž a moje druhá polovina může být pouze žena, která mne dokonale obšťastní. Pro takovou ženu rád dám i svůj život!"

Cítím proudit ve svém těle teplý proud krve, který dosahuje moji hlavu. Proti takovému způsobu myšlení se cítím bezmocná. Jak mu mohu vysvětlit, že štěstí, které hledá u pozemské ženy, je zcela pomíjivé a nemůže upokojit jeho nesmrtelného ducha?

Pro dnešek končíme. Musí mít čas ke zpracování nových pravd. Následuje mnoho večerů, ve kterých bojuji s jeho nevědomostí. Chci, aby dělal pokroky a vyvíjím velkou námahu, abych mu řekla správná slova, abych v něm roznítla božskou jiskru v plamen, abych probudila jeho vyšší Já. Když se ráno probudím, už myslím na něho. **Přivolávám** si v paměti vše, co jsme mluvili a zažili předcházející **večer**, soustředím se po celý den na nové poučování, které mu večer chci dát. V těchto dnech často projíždím krajinou se svými lvy. Teď však neberu **Bo-Ghara** sebou. Bo-Ghar jde se skloněnou hlavou do dílny svého mistra, kde ho Ima **konejší** různými dary, jaké si jen chlapec může přát. Je mi to líto, ale potřebuji čas, abych zůstala sama se svými myšlenkami.

Když po projížděce vozem odvádím svoje lvy do lvího dvora a při rozloučení hladím jejich hlavy a svými prsty zajíždím do jejich srsti, je mi nápadné, že cizinec má kupodivu přesně stejné vlasy jako lvi! Vynořuje se ve mně myšlenka, kdybych cizince hladila, že bych měla v prstech právě tak rudé, hustě zkažené vlasy, jak když sáhnu do srsti svých lvů. Oh, miluji tyto lvy skutečně velice!

Večer vypravuji cizinci svoje pozorování, že se mi jeho vlasy zdají podobné srsti lvů.

„Královnno,“ říká, „směl bych jednou zúčastnit projížděky vozem? Kdybych mohl vidět, že můžeš silou vůle ovládnout tato krásná, ohromná zvířata, věřil bych tvým nadlidským silám!“ - a vyzývavě se usmívá.

„Kde jsi slyšel, že mám nadlidské schopnosti?“

„**Všichni** lidé, se kterými mluvím, tě uctívají jako bohyni. Všichni pevně věří, že jsi nadpozemská bytost. Já si to však nemyslím.“

Cítím se dotčena: „Co si o mně myslíš?“ ptám se a pozoruji s hněvem, že očekávám jeho odpověď s bušením srdce a současně rychleji než blesk se vynoří v mém nitru obraz Ptahhotepa, s varovným výrazem v jeho vznešené tváři.

„Ne, ne, nech mne nyní,“ odpovídám vnitřnímu obrazu, „není žádné nebezpečí!“

A už poslouchám, co cizinec odpovídá. „Jak o tobě smýšlím? Proč to chceš ode mne slyšet? Stojíš tak vysoko nade vším pozemským, co tě zajímají myšlenky v ubohé pozemské hlavě jako je moje? Tak jako tak čteš všechny myšlenky. Nebo ne?“

„Ano, vidím tvoje myšlenky, ale musím zkoušet, zda jsi ke **mně** upřímný," odpovídám a mám zneklidňující pocit. Nemohu však vyšetřit, co je to za pocit, neboť cizinec se mně opět ptá: „Chceš vědět, zda jsem upřímný? Proč se nejdřív nezeptáš sama sebe, *zda jsi vůči mně a vůči sobě upřímná?* "

Zůstávám němá. Nevím, co mám odpovědět. Po léta jsem přivykla stále se kontrolovat a hledat důvody ke svým myšlenkám a činům. Jsem přesvědčena, že jsem vůči sobě upřímná, jsem i k okolnímu světu, tedy i k němu upřímná. A přesto po jeho slovech pocituji rozpačité překvapení. Má snad pravdu? Nemám skutečně dost odvahy být ke všem svým myšlenkám a citům upřímná? Rozhoduji se, že sama sebe podrobím ještě důkladnějšímu vyšetření, ale v každém případě soustředím své síly, abych nepodlehla v boji s ním. Musím nad ním zvítězit, nemohu připustit, aby si takový nekultivovaný cizinec myslel, že jsem slabší než on, a že stojí nade mnou!

Příští den podnikáme se lvy společnou vyjížďku. Před tím, než nastupujeme do vozu, stojí cizinec vedle lvů a drží přede mnou svoji hlavu s mohutnou rudou hřívou: „Chceš zkusit, zda opravdu mám takové vlasy jako lvi? Jestliže lvi rádi snášejí, když jim hladíš srst, snad to také budu moci vydržet," říká a opět se směje a ukazuje všechny svoje bílé zuby.

Je opravdu jako velké dítě. Nechová se tak z nedostatku respektu, nemohu se na něho zlobit. Směji se s ním, a kdyby zde nestál ošetřovatel mých lvů, měla bych chuť ho skutečně důkladně vytahat za vlasy.

Tak to pokračuje den za dnem. A rychle se blíží čas, kdy se cizinec musí vrátit do své vlasti. Z mnohých hledisek bych mohla být spokojena, jako žena bych mohla dokonce triumfovat, neboť vidím, jak se jeho postoj změnil. Ztratil svoji převahu a celý den čeká na večer, aby mohl být se mnou. Víím, že vlastně nikdy neměl pocit nadřazenosti a že toto chování bylo jenom obranou před úplným vzdáním se. Nechtěl se vzdát své mužské pýchy.

Obdivoval mne od prvního okamžiku, kdy mne spatřil a moje **ješitnost**, která mne nepopíratelně nejdříve nutila se jím zabývat, by mohla být dokonale uspokojena. A přesto nejsem spokojena, sužuje mne trvalý

neklid. Tento neklid mi však dává jistotu vždy, když zkoumám svoje city, že můj zájem o něho nepochází z ženského instinktu mé nízké přirozenosti. Jsem stále ve střehu a kontroluji se. Menu říká, že mám všechny neklamné známky zamilovanosti a rozplývá se v radosti, že konečně „kvetu“. To je však omyl! Ona to nemůže posoudit, protože všechno posuzuje ze svého pozemského stanoviska. Nemůže mít ponětí, že nemohu a nesmím být zamilovaná ... a také nejsem!

Jak bych mohla být zamilovaná do tohoto surového, rudovlasého obra? Nelíbí se mi, tělesně na mne působí cize, dokonce jaksi odpudivě. Často jsem se vnitřně zkoumala a vzhledem k tomu, že styk mezi mužem a ženou slouží k plození dětí, často jsem se ptala, zda bych chtěla mít dítě od tohoto cizince. Chraň Bůh! Dítě s takovýma ušima a s tak hranatými kostmi? S tak hrubými tvary a chlupatým tělem? Ne! V žádném případě nechci mít od něho dítě! Nejsem tedy zamilovaná. Chci jenom, aby našel *Boha*. Zabývám se každým svým žákem s největším zájmem a z téhož důvodu myslím často na něho a soustřeďuji se na něho celou duší. *Boha* však ještě nenalezl. Toho jsem nedosáhla! Proto jsem tak neklidná a smutná, když pomyslím na to, že brzy opustí naši zem, a že ho snad v tomto životě už neuvidím ...

Pak přichází vše rychleji než blesk ...

Poslední večer jdu opět do chrámu, abych ho uviděla a rozloučila se s ním. Jako obvykle se opírá o zed', ale nemá již takovou převahu jako poprvé, když zde na mne čekal. Ani se na mne nedívá, hledí upřeně, tvrdě a vážně do prázdna.

„Co je ti,“ ptám se ho.

„Přemýšlím, co to mělo smysl, že jsem tě zde každý den viděl. Co jsi ode mne chtěla, krásná královna, která nemá srdce? Co mně pomohlo to, co jsi mi vypravovala, když jsem se tím stal nešťastný? Stále jsi se mnou mluvila o tom, že mám sám sebe nalézt, ale přitom jsi každým svým slovem a každým činem přispěla k tomu, že jsem sám sebe ztratil. Byl jsem odvážný, statečný bojovník, který se nikoho nebál, a teď jsem otrokem. Otrokem nepatrné ženy, která sotva dosahuje k mým ramenům! A bojím se budoucnosti; jak budu moci bez tebe žít?“

Zaplaví mne horká vlna radosti. Chci si to vysvětlit svou ješitností.

Pocituji však také úlek. Neboť na začátku jsem opravdu chtěla, aby uznal moji ženskou krásu a moji moc, ale jakmile jsem toho dosáhla, chtěla jsem své moci použít k tomu, abych mu pomohla k vnitřní cestě. Velice jsem se snažila probudit v něm *Já*. Místo toho se do mne zamiloval. Tak daleko jsem nechtěla jít, nechtěla jsem a nechci pozemskou lásku, chtěla jsem s ním tvořit daleko vyšší jednotu, jednotu *Já*. Chtěla jsem ho vést k *Bohu*! Ale nadarmo přináším nejhlubší pravdy ze svého nitra ... vidí ve mně pouze ženu, nemůže a nechce se povznést nad smyslnost. *Mne* vůbec nevidí, nepozoruje, že nemiluje *mne*, já pro něho vůbec neexistuji, miluje moje tělo, obal, který je pouze projevem mého pravého *Já*. Jak strašné, jak ponižující!

„Podívej,“ říkám rozechvělá, „skutečně to nemělo smysl, že jsi sem chodil, abys mne viděl, neboť my se vůbec nemůžeme vzájemně setkat. Chci tě pozvednout na duchovní úroveň a ty mne chceš strhnout dolů, na lidskou úroveň. Nemělo smysl vést tento boj. Vrať se v pokoji do své vlasti a my se už nikdy více nesetkáme.“

Po mých slovech mu stoupne krev do hlavy, vidím, jak jeho obličej, jeho krk ... celý muž temně rudne, takže jeho vlasy se zdají světlejší než jeho pleť. Jeho oči se třpytí jako oheň a s úlekem vidím, že i jeho tělo se stává plápolajícím plamenem. Pak, aniž bych měla čas se bránit, uchopí vášnivě moji paži jako do železných kleští, strhne mne na svoji mohutnou hrud', obejmeme mne, tlačí mou hlavu dozadu, tiskne svá ústa na mé rty s takovou silou, až ztrácím dech ... Pak líbá můj obličej, můj krk a zase moje rty a mezi ohnivými polibky šeptá do mých uší: „Ty mne nechceš vidět? Ale já tě chci zase vidět a my se ještě shledáme ... ještě se shledáme.“

Když jsem viděla jeho divokou tvář se ke mně blížit, přemohlo mne zničující leknutí. Chtěla jsem ho odstrčit a sebe vysvobodit, ale když mne náhle objal svými silnými pažemi a tiskl svoje hořící, horká ústa na moje rty, jeho oheň mne zaplavil. Ztratila jsem vládu nad sebou a bez odporu jsem se oddala nepřekonatelné slasti v dokonalém odevzdání, která vznikla z původního děsu. Uvědomuji si, že ho miluji ... milovala jsem ho od prvního okamžiku ... tělem i duší ... celou svou bytostí, miluji ho nekonečně a vášnivě!

Oheň mne zaplaví neodolatelně, jako z gigantické sopky. Plápolající plameny mne pohlcují, cítím, jak moje páteř se opět stává mostem vybudovaným ze šlehajícího žáru, který pálí ze sedmi jiskřivých pochodní. Nyní však nejsem v nepohyblivé ose páteře, nejsem už ve středu, ze kterého vyzařuje moje pravé *Já* oheň života. Naopak, moje vědomí upadlo do mého hořícího těla a praskající a šlehající blesky bouří v mých žilách ... celou mou bytostí. Všechny mé nervy žhnou, všechny moje myšlenky zhasínají, vypalují moje vědomí a ničí mne ... pak zmizí vše ...

Pozvolna se vracím ... pomalu otevírám **OČI** ... obklopují mne kamenné zdi, poznávám, že ležím na zemi ve své malé cele.

Jsem sama ... obklopená tichem hrobky ...

Nemám žádné myšlenky. Nemám už vůbec nic, o čem bych mohla přemýšlet ...

Rozbitá vstávám, zahalím závojem svoji unavenou hlavu a opouštím celu.

Dlouhé sloupořadí je tmavé a zdá se být prázdné. Ale po několika krocích zpozoruji tmavou postavu, která se opírá o protější zeď. Ima! Stojí tu jako zkamenělý a dívá se na mne upřeně a s nepopsatelným pohledem, který vnímám i ve tmě ... vnímat musím. Dívá se hluboko do mého nitra. Pak se oddělí od zdi, otočí se a odchází tiše opačným směrem.

Bezmyšlenkovitě se vracím do paláce. Menu, která usnula v rohu chrámového nádvoří, mne provází jako obvykle beze **slova**, ale s občasným hlasitým zívnutím.

Ležím na kolenou před Ptahhotepem.

Nemluvím. On rozumí mým nevysloveným slovům, i když mlčím...

„Otče mé duše, zachraň mne! Odejmi ten oheň z mého těla! Vrať mi zpět svobodu! Takto nemohu a už nechci dál žít ...

Ztratila jsem sama sebe, jsem zničená, už vůbec nemám vládu nad sebou, už nemohu myslet co chci, myšlenky ovládají mne a trhají mou hlavu.

Pomoz mi, otče mé duše, pomoz mi zpět do nebeské výše, kde vládne duchovní čistota, jas a volnost. Dej mi opět moje křídla, abych s **vámi** letěla vzhůru jako božská tvořivá síla, jako božský sokol Horus, který létá celým vesmírem a tvoří nové světy.

Otevři mi opět nebe, otče mé duše, nech mne znovu slyšet hudbu sfér ... hudbu, která nyní žije jenom v mých vzpomínkách, ale ve mně vládne ticho jako v hrobě, mé uši ohluchly.

Otevři opět mé oči, otče mé duše, neboť ony vyhořely a já vidím světlo nebes, lesk boží už jen ve vzpomínkách, ale ve mně vládne temnota, neboť moje vnitřní oči osleply.

Otevři mi bránu nebeské vlasti, kde jsem vlastnila všechny poklady ducha, které žijí už jen v mých vzpomínkách, ale já jsem padla do pustiny, do pouště opuštěnosti a bez ustání mne štví spalující neklid, rozervanost a zoufalství.

Polož svou požehnanou ruku na mou hlavu a dovoľ, abych byla opět osvobozena z vězení času ... stala se ve věčné přítomnosti tou, kterou jsem byla ... kterou ve skutečnosti jsem ... ale kterou už nemohu být ve zdánlivém světě iluzí.

Otče mé duše, zachraň mne, zachraň mou duši! Dovoľ, abych zase slyšela v sobě tvůj hlas jako hlas boží, neboť už tvou odpověď neslyším, jsem hluchá a slepá, ztratila jsem svá nebeská křídla, stal se ze mně

vyhnanec. Vezmi mě zpět, otče mé duše, zachraň mne, **zástupče** boží, neopouštěj mne, neopouštěj mne ... neopouštěj mne ..."

Ale neslyším žádnou odpověď.

Ztratila jsem všechno. Můj rozum, který mi vždy pomáhal kupředu, je zamlžený, jen nejasné myšlenky se vlečou mou hlavou jako unavený poutník.

Na svém loži v paláci ležím s jedinou myšlenkou: zemřít! Nemohu dál žít, nechci dál žít! Jsem už jenom stín sebe samé. Někdy vidím, jak z mlhy vyplouvají rozmazané obličejce, Menu zoufale plačící a Bo-Ghara ...• zoufalé oči Bo-Ghara ...

Chci zemřít! ... Zemřít!

Dříve jsem byla pánem svého těla a mohla jsem ho vědomě opustit. Nyní se o to pokouším a - nedaří se mi to! Nemohu ze svého těla vystoupit. Jsem ke svému tělu jakoby pevně přišpendlená, nemohu ho opustit, jsem vězněm ve vězení hmoty.

Chci k arše úmluvy! **Spáí** mé tělo, jako spáí její záření obětní zvířata v chrámu ... tak, že ani popel nezůstane.

Zahalím se do závoje a spěchám do chrámu přes velký sál ke dveřím, které uzavírají podzemní chodbu k velké pyramidě. Ale nemohu projít. Před kamennými dveřmi jako bych ve vzduchu narazila na neviditelnou zeď. V mé zamlžené hlavě svítá: nejnižší frekvence archy úmluvy, **ultrahmota!** Zhmotnělá nenávisť! Neviditelně však chrání **zakázané** pásmo lépe než nejsilnější zeď. Znovu se pokouším projít neviditelnou zdí, ale nepředstavitelně tvrdá zeď **ultrahmoty** mě neúprosně tlačí zpět.

Není pro mne žádného slitování ... žádného slitování...

Pomalou se vracím dlouhou chrámovou chodbou zpět, také kolem své cely. Bezmyšlenkovitě vstoupím a posadím se na kamennou lavici. Upadám do vzpomínek ... Prostor se rozšiřuje, ze všech stran slyším ozvěnu nekonečna a ve mně se vynořují obrazy: postava zahalená v mlze se ke mně blíží ... znám ji, je to mlhavá postava z vize mého zasněžení. Přichází ke mně zcela blízko, potom z ní vyrazí plamen, celá postava začíná hořet a je z ní mužská ohnivá bytost, která mne nyní objímá a tiskne, aniž se mohu ubránit, takže i já začínám planout a hořet. Pak slyším její hlas, jak mi šeptá: „Říkal jsem ti, že se ještě

setkáme. Ty patříš mně, nikdy už se mně nezbavíš. Ještě se setkáme, stále se budeme setkávat ... v nekonečném čase, v bezčasové nekonečnosti ...", a ozvěna jeho hlasu opakuje tisíc a tisíckrát: „**setkávat ... setkávat ... setkávat ...**”

„Ne,” vykřiknu, „Já tě nechci, já tě nenávidím.”

Ohnivá postava se směje: „Dokud mne nenávidíš, miluješ mne a já mám nad tebou moc! Nemůžeš se tak lehko osvobodit ...” „Ještě se setkáme,” volá dál ozvěna ...

Když slyším tento hlas, který se vrací ze všech stran prázdného prostoru tisícerou ozvěnou až se všechen vzduch chvěje stále se vracějícími vlnami, vím, že ta do mlhy zahalená postava a nyní hořící mi našeptává hlasem a září na mne očima, kterým už nemohu odolávat. Tentýž hlas a tytéž oči jsem hledala ve všech hlasech, které ke mně mluvily a ve všech očích, které se na mne dívaly z nesčetných mužů, jež jsem potkávala v nesčíslně mnohých životech, na něž vzpomínám ze své vize při zasvěcení. Ve všech těchto mužích jsem hledala toho muže, kterého miluji nepomíjející láskou, každou kapkou své krve, toho jediného, „svého” muže: zrcadlový obraz mé vlastní doplňující poloviny ...

Tu se vynořuje jiný obraz, obraz muže, kterého nemiluji jako svou doplňující polovinu, ale jako sama sebe: Ima! **Jeho** jsem nemohla milovat pozemskou láskou, protože s ním jsem byla vždy v božské jednotě. Nás váže věčná láska **nebeské jednoty**. K němu nyní chci, jemu chci všechno vysvětlit, on mi bude rozumět! Jednota, která mě s ním váže, mě povede jako světlo při mém dalším putování, bude osvětlovat moji ztemnělou cestu, abych znovu našla ztracenou nebeskou vlast, *Boha*.

Potácím se z cely. Hledám ho všude ve škole neofytů, kde pracuje jako kněz a připravuje kandidáty k zasvěcení, nahlížím do každého sálu, zda tam je, ale nikde ho nenacházím. Najednou ke mně přistupuje mladý kněz, který mi pomáhal při posledních přípravách při zasvěcení.

„Hledáš Imu?“ ptá se.

„Ano, kde ho najdu?”

„Imu už zde nenajdeš, odešel z chrámu pryč v úplně zoufalém stavu. Ztratil sám sebe, protože nadevše nevěřil v *Boha*, ale v **ženu**! Utíkal odtud rozrušený, nikdo z nás ho nemohl zadržet. Raději chtěl žít mezi

divokými černošskými kmeny, než zde v chrámu, protože u černochoů nemusí zažít žádné zklamání. „Černoši nelžou, jsou takoví, jací jsou“ - byla jeho poslední slova, než odešel. **Imu** už nenajdeš.“

Stojím hrůzou ztuhlá a němá. Oh, **Imo!** I tebe jsem strhla do neštěstí, do zoufalství! Peklo ve mně bude touto zprávou ještě stokrát trýznivější ... A přece vím, že mladý kněz nemá pravdu. *Já Imu znovu najdu!* A jestliže ne v tomto životě, tedy v jednom z příštích! Všecko přejde, jen pravá láska, láska stojící nad vším pohlavním, láska duševní jednoty nás, Imu a mne, bezpochyby přivede k sobě!

Vracím se do paláce a vím jediné - že *musím* zemřít. Nemohla bych žít dále, aniž bych byla kněžkou, aniž bych byla zasvěcenou, ale nyní, když vím, že jsem strhla do pekla svého nejlepšího přítele, je má duševní trýzeň nesnesitelná. Všechny moje myšlenky, všechny moje pocity se brání dalšímu životu. Chci se zničit a pokouším se stále znovu s velkým úsilím opustit své tělo.

Ale nemohu! Nemohu zemřít! Musím v sobě nést oheň, který mne spaluje a rozrušuje mé nervy. Nemohu před sebou utéci. Jestliže zcela vyčerpaná ulehnu, abych našla malou úlevu a trochu si odpočinula, je mi, jakoby hora tlačila na mou hrud'. Mohu sotva dýchat. Před mýma očima vidím oslňující oheň, žár plamenů, červené plápolající plameny jako vlasy cizince, jak srst lvů ...

Lvi! - Ano, k nim chci!

A oblékám šaty pro jízdu vozem.

Hlídač mne nechává jít ke lvům, protože ví, že od svého zasvěcení mám dovoleno od otce jezdit se lvy sama.

Jdu ke svým lvům. Přijímají mne se svěšenou hlavou a vysoko zdviženými nozdrami. Cítí na mně cizí pach, cítí, že na mně lpí cizí vyzářování. Jdu k **Shimovi** a hladím jeho hlavu. Shu-Gar hlasitě kňučí, pomalu se skrčí a je připravený ke skoku. Vztek a žárlivost z jeho očí jiskří a ve mně se probouzí instinkt života: vysílám svou vůli proti Shu-Gharovi, jako jsem ho vůlí řídila při jízdách vozem. Ale překvapením ztuhlá cítím, že už nemohu vysílat vůli! Moje vůle je mrtvá a chromá a lev skočí. Otočím se, utíkám a vidím, jak ke mně běží tři zděšení lidé: Thiss-Tha, **Bo-Ghar** a hlídač. Ze všech sil utíkám ze dvora lvů, cítím

horký dech lva už na krku, cítím, jak se mne dotýká čenich, pak dopadá rána na mou hlavu, ale já běžím dál, vidím dveře, kterými musím běžet do říše, kde lev nemá nade mnou žádnou moc a ve dveřích stojí jemná, bledá postava mé *matky!* „*Matko!*“ volám a běžím bez dechu, protože vím, že budu v její náruči zachráněna. Matka mne očekává s jemným úsměvem, s otevřenou náručí. Běžím s posledním vypětím a padnu jí do náruče. Lev zmizí - jsem zachráněna ...

Potom všechno temní, vím jen jedno: jsem v náruči své matky, která mi pomáhá přes práh. Cítím se příjemně ... odpočívám ... prožívám lásku své matky, kterou jsem tak dlouho neviděla, prožívám mír lásky ...

Najednou se táhne nepojmenovatelná síla mé vědomí kamsi a probouzím se. Ležím na sarkofágu a necítím své tělo. Mé vědomí je nejasné, vím jen, že chci vstát, ale nemohu. Tu vidím Ptahhotepa a jeho zástupce, jak stojí vedle mne a je to Ptahhotep, kdo mne táhne zpět, mírně a něžně. Musím zůstat ležet. Jsem ve svém duchovním těle, které však dosud váže magické pouto k mému hmotnému tělu z kostí a masa. Tělo leží nabalzamováno v sarkofágu a já ležím na něm ve svém duchovním těle v téže poloze. Ptahhotep a jeho zástupce jsou u mne, vidím je v jejich duchovním těle ...vidím zářící silová centra, která jejich oči vystavěla v jejich hmotných tělech a kterými se dívají do hmotného světa. Ze dvou center Ptahhotepových září nyní modře **fosforeskuj**ící světlo na mne, do mne, proniká celou moji bytost a mne přemáhá spánek.

Sál a oba **velekněží** mizí. Zase odpočívám v náruči své matky. Nyní poznávám, že neodpočívám v její náruči, jsou to proudy síly, které kdysi vytvořily její náruč a celé její tělo a z těla zářily jako láska: tyto síly mě nesou a naplňují láskou, mírem a pocitem jistoty mou ztrýzněnou duší.

Náhle mne vytrhne z tohoto míru nepříjemný zvuk, ostrý třesk, který mé duchovní uši pociťují jako ránu. Hledám příčinu této rány a tu pozoruji, že je to třesk biče otroků vůdce, který práská do taktu, aby všichni otroci, kteří mne táhnou, šli společně v taktu. Ležím na sarkofágu, který zvolna klouže po kolejích jako sáně. Asi jsem právě opustila palác.

Chci vyskočit, ale nemohu. Nemohu vůbec pohnout údy, protože jsem zcela pevně sešněrována od krku až ke špičkám nohou. Ležím zde jako vytesána z jednoho kusu, ruce zkřížené na prsou, nohy natažené vedle sebe. Ze své polohy se mohu dívat jen dopředu a vzhůru. Ve směru špiček svých nohou vidím v oslňující sluneční záři potom se lesknoucí nahá záda mužů, kteří dopředu ohnutí mne táhnou dál v rytmických pohybech. Přes jejich záda vidím v dálce budovu z bílého kamene, v jejím středu černou skvrnu jako dveřní otvor. Budova se ostře odráží od tmavě modrého nebe v silném světle bílé zářícími zdmi. Jak mne tam muži táhnou, zvolna se blíží a černá skvrna se zvětšuje. Dívám se do nebe, které je tak tmavě modré, že se zdá skoro černé. Dva velcí ptáci krouží nade mnou - čápi? nebo jeřábi?

Kamenná budova je už zcela blízko, černá skvrna je teď velmi veliká ... ano ... je to skutečně otvor. Oh, nyní poznávám krajinu, jsme v Městě mrtvých - hrobka! Muži vstupují do otvoru, mizí ve tmě ... nyní přechází hluboce černý otvor nad mou hlavou ... a po oslňujícím slunci temní svět kolem mne, všechno mizí a mne přikrývá úplná tma!

Zmocňuje se mne nevýslovná hrůza a ve svém nitru volám bez zvuku na Ptahhotepa: „Jak dlouho? Jak dlouho zde budu muset ležet zavřená?“ A nyní slyším zřetelně známý hlas - hlas Ptahhotepa, který mi sděluje neúprosnou, nezměnitelnou vůli:

„Tři ... tisíce ... let ...“

Zmocňuje se mne strašné zoufalství a strach a z tohoto strachu, stahujícího mne jako v křeči, se náhle opět vynořuje netvor, který je výrazem zákona hmoty. Vidím jeho mrtvolný, satirický úšklebek, jak na mne odpudivě hledí: jeho pichlavý, pronikavý pohled se do mne hluboko zavrtává a poutá mne k mumii, která kdysi byla mnou.

Potom ke mně netvor mluví: „Teď jsi v mé moci! Vidíš, nejvyšší a nejnižší jsou si zrcadlovým obrazem. *V sobě spočívající dokonalost a věčné ustrnutí jsou dvě stránky téhož božství.* Tys chtěla být si vědomá v *tobě spočívající dokonalosti* a teď jsi upadla do *strnulosti*.

Ano, smrtelnou schránku zasvěcenců nabalsamuje kněz v chrámu, aby jejich tělo, vyzařující božskou sílu, působilo ještě dlouho jako akumulátor. Jejich duch je volný, nejsou ve svém vědomí vázání na

Zem. Ty ses naopak připoutala k tělu. Ty jsi přivedla božskou sílu, kterou jsi měla, tělesnou láskou do nízkých nervových center a shořela jsi. Tvé vědomí je tak i s tvým duchovním tělem vázáno na tvou hmotnou schránku, jsi mým vězněm **až** na věčnost! Zasloučenec, zatímco jeho duchovní tělo je nabalsamováním vázáno na **mumii**, je ve svém vědomí ve *věčnosti*; ty naproti tomu jsi připoutána k **nekonečnosti**!

Věčnost je věčná přítomnost, nekonečnost je věčná budoucnost, které není nikdy dosaženo, která se nikdy nestane přítomností.

Věčnost neměla nikdy začátek, tedy nemá ani konec. Věčnost je bezčasová přítomnost, která nezná minulost ani budoucnost. Nekonečnost je však pád z věčnosti do budoucnosti, bez přítomnosti]

Chtěla jsi mít podíl na **oduševnění** Země. Nuže, oduševni ten malý kus hlíny, kterým bylo tvé tělo, **můžeš-li!** Hihhihi! Kněžka tady leží a její vědomí není víc než kus kamene!

Jsi teď v první zkoušce svého zasvěcení: *ve stavu vědomí hmoty s lidským vědomím*. Zkus se osvobodit, protože ty jsi se stala mnou! V zasvěcení jsi ovládla *ty mne*, protože vůči tvému božsky duchovnímu *sebe-uvědomování* jsem musel uznat, že bez *Já* také nemohu existovat. Musel jsem tedy uznat, že *já* jsem *ty*. Teď je to obráceně, *ty* jsi se ve svém vědomí stala hmotou, ztotožnila jsi se s tělem a jsi proto duch jako já, totiž duch hmoty, to jest *ty* jsi *já*!

Jsi mým vězněm v **nekonečnosti** ... ve tmě ... zavřená do této mrtvoly, kterou jsi byla a která se kvůli **balsamování** nemůže rozpadnout, čímž by ses mohla osvobodit. To je tvůj trest, že musíš prožívat, jak se tato **mumie**, která si nabalsamováním ještě podržuje tvou krásu jako živá, pomalu scvrkává a stane se mým obrazem. Chtěla jsi být *nesmrtelná*, v *duchu věčnosti* a stala jsi se *nepomíjející* v této mumii v nekonečnosti ... v nekonečnosti ... v nekonečnosti ..."

Jsem bezmocná. Musím naslouchat. Zde ležím se svým duchovním tělem, neodtržitelně pevně připoutána ke své mumii. Ve svém zoufalství se pokouším vstoupit do *nevědomí*, nedaří se mi to! Musím zde ležet naprosto vědomá, aniž mám představu o *čase*, který přes mne uhání.

Čas! Co je to čas? Co jsi, ó, čase! Existuješ jenom potud, pokud je člověk nešťastný! Ve štěstí není čas: vědomí je nehybné, mizí pojem

o času. Jenom když štěstí přejde, vzpomíná si, že utekl Čas, zatímco bezčasové vědomí spočívalo ve věčné přítomnosti. Čas začíná pádem ze štěstí, z ráje. Ale neštěstí také nezná čas, protože čím se člověk cítí nešťastnější, kdy se bolesti a muka stávají nesnesitelnými, je každý okamžik nekonečnost, *čas ztrne*. Oh, jak má pravdu tento Satan! To **nejvyšší** a nejnižší je si podobné jako dvojčata, jako skutečnost a její zrcadlový **obraz**, odlesk. Štěstí je bezčasová *věčnost* a protějšek, neštěstí, je nekonečný čas - nekonečnost.

Zde ležím a nemám nic, vůbec nic, s čím bych mohla porovnat čas. Oh, strome poznání dobrého a zlého! Jak chápu tvou pravdu, *že poznám je možné, jen když se může srovnávat!*

Jak mohu vědět, kolik času uplynulo, když nevidím slunce, toho božího ukazatele času, a nemám představu, co v této tmě znamená prožít den? Co mi má ukázat čas, když se nic neděje, když kolem mne vládne jen ztrnulá tma? Jak mohu vědět o tomto čase, když už nemám srdce, které kdysi v mé hrudi tlouklo rytmus života a teď by mi svým tlukotem mohlo dát představu o čase? Ležím zde jen několik minut a zdá se mi jen, že zde ležím už nekonečnost? Nebo týdny ... roky ... nebo už staletí ... tisíciletí? Co minuta, a co tisíciletí? Čím bych mohla učinit rozdíl?

Hrozný strach mne neopouští ani na okamžik. Nemám už žádné plíce, abych mohla hluboce nadechnout, abych mohla z věčného pramene načerpat novou sílu a měřit čas dýcháním. Odnikud nemohu čekat úlevu pro svou zmučenou duši. Muka a bolesti jsou bez konce ... bez konce ... bez konce ... bez konce ...

MLHA A OPĚTNÉ PROBUDZENÍ

Dál běžel čas na velkých hodinách kosmických na okraji obrovského kola stvoření, i když jsem o tom neměla ani nejmenší pojem ...

Zdálo se mi, že jsem ve stavu ztrnulosti už od věků a všechna pekelná muka neberou konce, až přece přišel okamžik, v němž jsem cítila, že se ke mně přibližuje síla větší a silnější než obruč, jež připoutávala mé vědomí k mé **mumii**, která teď, už celá scvrklá a vyschlá, byla strašným obrazem ducha hmoty, a tato síla mne kamsi neodolatelně přitahovala. Po nedohledně dlouhých utrpeních a pekelných trýzních jsem upadla do nevědomí.

Protože jsem padla jako žena, musela jsem, dokud znovu nedosáhnou onoho stupně, родit se stále jako žena. Přišla jsem do prostředí, kde byli kolem mne jen osamělí, polovědomí lidé, kde moje činy, a činy mého okolí byly řízeny vášněmi a zvířecími sklony, a kde jsem zakusila jen brutalitu, nelásku a hrubé sobectví.

Žila jsem v mlhavém, **polozvířecím** vědomí postupně ještě několik bezvýznamných životů, které sloužily jen k tomu, aby probudily můj citový život. Bída a neustálá práce probouzely a brousily mé otupělé, necitlivé nervy.

Muži stále hráli velkou roli, muži, z jejichž těl mne stále znovu spaloval tentýž žár tělesné vášně. Vždy znovu jsem se setkávala s ohnivými očima a šeptajícím hlasem z ohně utkaného ducha mé třetí zkoušky a já musela s tímto duchem stále tancovat ve slují smyslnosti a vášni, kde lidé ze svátosti plození dělají samoučelný požitek, až jsem na svých unavených nohách mohla už jen vrávorat. Chtěla jsem „být šťastná“ a bez ustání jsem hledala lásku, toho jednoho, jediného muže, kterého bych mohla milovat a který by miloval mne; hledala jsem tu druhou část svého obrazu, svou doplňující polovinu, a nalézala jsem jen vybičovanou a bezcitovou **smyslnost**, vášně bez srdce, které mne nemohly uspokojit. Hnala jsem se dál a hledala štěstí opět v náruči mužů, abych

nalezla toho jednoho, kterého jsem milovala a s nímž bych mohla prožít pravou lásku.

Tyto životy byly nekonečným řetězem zklamání. Osud mě bičoval a štvál dál a má duše trpěla takové rány, že roztavovaly ohněm utrpení necitlivou vrstvu kolem mých nervů a probouzely postupně polospící vědomí.

Neustálé rozruchy dávaly mi příležitost v každém z těchto životů, abych přivedla svůj nervový systém aspoň o jeden stupeň výše. Tak mi dala věčná láska možnost utrpením své nervy zjemnit a zvýšit jejich odolnost.

V každém životě mne však hnalo podvědomé úsilí najít opět ty, na něž jsem si sice nevzpomínala, ale nevědomky jsem je každou kapkou své krve hledala, neustále hledala ... ty sobě rovné! Mezi nimiž jsem se cítila „doma“ a k nimž jsem patřila celou svou bytostí: Ptahhotepa, Atothise, **Imu**, Bo-Ghara ... Ale nenacházela jsem je! Tu a tam jsem se domnívala, že jsem potkala toho či onoho, láska a vzpomínky ve mně vzplanuly, pak ale jasný obraz přikryla mlha a opět jsem je ztratila. Mnohdy jsem slyšela jednoho služebníka božího hovořit o velkém učiteli, o nějakém „Synu božím“ a mně svítalo, že jsem někde a někdy v temné minulosti stála blízko této vysoké bytosti, že jsem to učení slyšela v živých slovech a v mé smutné bytosti se pohnula síla, která mne táhla kamsi, tam, kde tyto vysoké bytosti jsou „doma“. Ale tyto okamžiky netrvaly dlouho, protože osud mne srážel dál, brutální dojmy zatlačily nejasně vzpomínky a opět jsem všechno zapomněla.

Tělesná a duševní strádání nepřetržitě očišťovala mé omezené smysly, až mé nervy byly opět schopny vibrovat nesobeckou láskou a tu zazářil postupně skrze krutou vášeň tělesného pudu nebeský paprsek božské lásky! A tato láska v následujícím životě s konečnou platností rozpustila mlhu, která zatemňovala můj duševní rozhled.

Když jsem se pak narodila jako opuštěné, nevolnické dítě, měla jsem už v srdci božskou, nesobeckou lásku. Ale nyní musela být probuzena také vyšší nervová a mozková centra, aby se naučila vyjadřovat a používat všechny duchovní schopnosti. Zase jsem potkala muže se známým hlasem a ohnivýma očima, který byl kdysi tím **rudovlasým** cizincem a

kteřý se také mezitím dále vyvíjel na své vlastní životní dráze v minulých životech, v mnohých životech. Milovala jsem ho, musela jsem ho milovat, abych prožila poslední zkušenosti lásky mezi mužem a ženou. Avšak s láskou jsem přiváděla do těla jen tělesné síly, to neznamenal žádný pád. Náš společný osud nás svedl nakonec jako žebráky a mohutný otřes vzpomínek dal podnítil mé stále ještě zatemnělé duchovní činnosti. Můj duchovní zrak se otevřel. Avšak otřes byl tak veliký, že mé tělo vypovědělo a já v tom okamžiku zemřela.

Podle zákona dědičnosti byla jsem po několika staletích přitahována ke dvěma čistým a láskou naplněným lidem, jejichž život byl už od věků spojen s mým.

A opět jsem otevřela oči, dvě lidské oči v tomto životě na Zemi a hleděla jsem na tento svět se všemi svými předchozími zkušenostmi ...

Tytěž frekvence vibrací budují tytéž vnější tvary. A jelikož jsem v tomto životě ve své duševní sestavě dosáhla opět někdejšího stupně dcery faraóna, jsem jí podobná i zevně. Jen proto, že jsem se stala silnější svým duchem a vůlí, mám také silnější kostru, než tehdy v Egyptě. Avšak tvar, barva a pohled - tedy výraz mých očí - je stejný.

Přehlížím svůj současný život od narození a je mi všechno jasné! Naposled jsem si byla sebe vědomá v onom životě v Egyptě a nyní, v mém opětném probuzení stavu uvědomování si sebe samé, vynořují se vzpomínky na onen poslední významný život, v němž bylo mé vědomí na **témže** stupni.

Můj poslední zážitek, zážitek uvězněného v rakvi, byl poslední z dojmů onoho života. Hrůza se vtiskla tak hluboko do mé duše, že tento zážitek byl první, který se ve mně probudil v tomto životě.

Ale už mnohem dříve, v dětství, ukazovaly se nevědomé, nebo polovědomé vzpomínky.

Obrovské zklamání, když jsem si uvědomila u rodinného stolu, že pojem „otec“ neznamená největšího pána v zemi, přesvědčení, že později vše milovaní rodiče nejsou mými pravými rodiči, byly už první, zpola vědomé vzpomínky na můj někdejší život.

Mastná kola na polévce, má věčná snaha a hledání jednoty v kruhu přátel, to byla touha po blaženosti jednoty Já, kterou jsem prožila v chrámu.

Pozoruhodné tělesné pozice, které jsem jako mladé děvče denně cvičila, aniž jsem měla ponětí a nějakou možnost takové cviky někde vidět, které potom cizinec, navrátilší se domů z Dálného východu, nazval cviky hathajógy, to byly vzpomínky na cvičení, která jsem prováděla v chrámu s Mentuptahem. Od Synů božích, kteří uprchli do jiné části Země, zachránily se tyto cviky do Indie, kde je velcí mistři tohoto národa sřeží až dodnes.

Strašný, po **leta** se opakující sen o lvu, který mne honí a jehož čenich už cítím na svém hrdle ... sen, který mne v dětství naplňoval úlekem a strachem, byla první vzpomínka na poslední dojem onoho života v Egyptě, dojem smrti, který jsem utrpěla, když jsem tehdy zemřela.

A obři a titanové a polobozi, kteří stojí svými schopnostmi daleko nad lidskými syny, o nichž otec - můj milý otec v tomto přítomném životě - nic neví, protože si **nevzpomíná**: Ptahhotep, Atothis ... Synové boží, *kde j. s tel Kde jste?*

A volám bez hlasu, ve své duši, jak jsem se to kdysi učila od svého nade vše váženého a vřele milovaného mistra, velekněze Ptahhotepa a naslouchám, zda se z nitra ozve nějaká odpověď ...

Zprvu se nacházím náhle v temné prázdnotě. Jsem však v této prázdnotě a temnotě zcela vědomá a vím, že reflektor vědomí je to největší a jediné světlo, které prosvěcuje každou temnotu. A světlo mého vědomí hledá s ještě větší koncentrací!

Kde jste, bytosti, k nimž patřím, bytosti, jimž jsem podobná, které stojí na základu lásky, které mi rozumějí Vy, kteří jste mne nikdy - ani v mém nejhlubším pádu - neopustili, kde jste? Kde jste?

Tu se vynořuje z temna zeleně fosforeskující světlo, stále zřetelnější, zdá se, že se přibližuje a už vidím, jak se z tohoto světla vytváří nádherná postava, postava mého drahého mistra Ptahhotepa. Poznávám, že mé Já se nyní promítá do malé jizby našeho lesního domu, do osoby, ve které jsem ve své vizi zasněžení prožila ono tvůrčí Já, stojící nad vším tvorstvem.

V čase trojrozměrného světa **přešel jen** okamžik. A v tomto okamžiku jsem viděla všechny jevy, které v mém Já spočívaly jako možnosti

a uskutečnily se na pozemské rovině, od toho nejnižšího, nevědomého stupně hmoty až k nejvyššímu stupni, ve hmotě se realizujícího Já.

Ptahhotep stojí stále přede mnou a pohled jeho nebeských očí, plných lásky, spočívá na mně. Tento pohled, vše pronikající proud síly, jakým je tento pohled, rozptyluje poslední zbývající závoj před mýma očima a umožňuje mi opět prožít jako věčnost, jako bezčasovou přítomnost, vše, co v mém dnešním vědomí existuje jako minulost ...

Dívám se stále do těch dvou životodárných zdrojů, do očí mého Mistra a s jásotem až k nebi stoupajícím zjišťuji, že rozumím jeho nevysloveným slovům, že jsem opět dosáhla schopnosti ducha! Opět si spolu rozumíme jako kdysi v Egyptě!

Chci vyskočit a vrhnout se na jeho hrud', on zdvihá svou pravici a zadrží mne. Jeho oči říkají: „Nedotýkej se mně! Víš, že nejsem na zemské úrovni, můžeš mne vidět jen proto, žes naladila své vědomí na stejnou výši, na stejné duchovní vibrace, v nichž se nalézám. Kdybys mne chtěla zažít svými dotykovými nervy, nutila bys své vědomí do úrovně dotykových nervů, do úrovně hmotné a můj obraz by okamžitě zmizel z tvého dohledu. Od této chvíle budeš však schopná naladit své vědomí na vyšší frekvence a nalézt mne, jako jsi už měla tuto schopnost v projekci onoho Já, kterou nazýváš svým vtělením - svým životem v Egyptě.“

Zůstávám tichá a ovládám se, protože stav, ve kterém mohu vnímat Ptahhotepa svým duchovním zrakem, nechci ztratit v žádném případě. Ale má duše je tak naplněna radostí, že myslím, že mé nervy nemohou snést vysoké napětí a mé srdce se musí zlomit. Ptahhotep opět zdvihá svou pravici a dává proudu síly vtékat do mého srdce. A ihned začíná mé srdce klidně bít a mohu beze slov mluvit s Ptahhotepem.

„Otče mé duše, nyní rozumím, že můj dnešní stav je výslednicí všech mých činů v předcházejících životech. Chápu souvislosti mezi osobami a událostmi. Ale zbývá ještě několik otázek, na něž nenačázím odpověď. Víím už například, že mé milované, jediné dítě je Ima. Chápu také, co mi chtěl odpustit v deliriu, když byl ve svém dětství nemocný a měl vysokou horečku. Jak ale přišel k přesvědčení, že byl kdysi černochem?“

Pohledem Ptahhotepovým vyvstává odpověď jak sled obrazů. V duši **Imově** se odehrála těžká tragédie. V okamžiku, kdy zpozoroval, co se stalo mezi mnou a rudovlasým cizincem, přepadlo ho nejhlubší zklamání a **hnán** spalujícím neklidem, utekl z chrámu do daleké Afriky k černo-
chům. Náhle se vynořuje obraz: Ima černochoy učí, léčí jejich nemocné, pomáhá jim v každém ohledu a černoši mu oplácejí jeho lásku a námahu dětským uctíváním. Ve svém hlubokém zoufalství si nakonec bere černošku za ženu a dojde k tělesné lásce. Jeho vědomí klesá postupně do těla stále hlouběji, každodenní boj o existenci v džungli vtahuje ho stále víc do lidského života. Umírá s vědomím obráceným na lidské hoře a lidské starosti a protože se ve svých myšlenkách zabýval svými milovanými černochoy a ztotožňoval se s nimi, vtělil se ve svém následujícím životě jako černocho, podle zákona přitažlivosti. Do tohoto následujícího života přinesl totéž chaotické, nízké vědomí, do kterého se ponořil následkem svého zoufalství a svého pudového způsobu života. Jeho inteligence přesto prozařovala jeho tělesnou schránkou a byl pro své černé bližní milovaným a váženým členem černošského kmene. Měl také ženu a děti. Vidím ho jako černocho a jen podle jeho očí ho poznávám v tomto převtělení, jak v pralesi, v džungli, jde na lov, leze na strom, aby vyčíhal divoké zvíře, aby je zabil a přinesl domů jako kořist. Jednoho dne jde opět do pralesa, napadá ho tygr, on hrdinsky bojuje, ale nakonec podléhá a tygr ho zabíjí. Vidím ještě, jak jeho žena slyší křik a hluk strašného boje, vrhá se do houští, aby mu pomohla. Pak vybledne obraz a vidím už jen stav, v němž se Ima nachází po své smrti, jak ho stálá touha, se kterou mne ve svém nevědomí stále hledá, přitahuje v jeho beztělesném stavu ke mně blíž a blíž. Od času, kdy jsme byli spolu v Egyptě, prošli jsme dlouhou cestu vývoje, avšak až dosud jsme oba nebyli dosti zralí, abychom se mohli spolu najít. Nyní jsme konečně dosáhli stupně, kde jsme se mohli opět spolu nalézt, bez nebezpečí tělesné lásky. Vůle ochránit čistotu naší lásky za každou cenu a zahnat každé pokušení a také zákon dědičnosti způsobily, že se Ima narodil jako mé dítě. V tomto životě musí také znovu získávat svůj ztracený jasný duchovní rozhled. A jelikož jsem byla bezprostředně vinna, že ztratil svou víru, musím to být také já, kdo ho zase dovede

zpět na cestu k Bohu. Ale čas k tomu ještě není zralý. Je ještě dítě.

„Otče mé duše," ptám se dále Ptahhotepa, „kde je Athotis, tvůj bratr a můj otec v Egyptě? Toužím přijít s ním opět do spojení. Jsem jista, že ani on mne neopustil."

Tu vyplouvá obraz nádherného muže před mým duchovním zrakem, obraz muže, který v posledním čase byl největším učitelem a oznamovatelem nejhlubších pravd. Četla jsem jeho knihy, které jeho učedníci sestavili z jeho přednášek a vydali je. Když jsem tyto knihy četla, byla jsem vzrušena, protože při každé větě jsem měla pocit jistoty, že tohoto člověka znám, že jsem s ním v hlubokém spojení, že znám každou jeho myšlenku a že k němu patřím! Věděla jsem, že nebudu mít nikdy příležitost se s ním setkat, protože zemřel ve velmi vzdálené zemi, když jsem byla ještě docela malé dítě. Často jsem studovala obraz tohoto nádherného člověka, který měl v každém směru nadlidské schopnosti a věděla jsem, že jsem odněkud znala jeho oči, jeho božský pohled. Nevěděla jsem, proč jsem často ve snu k němu běžela, tak rychle, že můj bílý oděv a mé vlasy vlály a já s obrovskou radostí z opětného shledání jsem se vrhla do jeho otevřené náruče, na jeho široká prsa a plakala jsem, otřesena štěstím. „Otče, Otče." A když jsem se probudila, nevěděla jsem, proč jsem ho ve svém snu nazývala otcem a proč jsem tak hořce plakala, že můj polštář byl zcela mokrý, když jsem se probudila ...

Ptahhotep se usmívá:

„Vzpomínáš si?"

„Ano, otče mé duše, vzpomínám si. Řekl mi jednou na mořském břehu v Egyptě: ‚Stane se, že budu na Zemi, kdy ty nebudeš žít v těle; a také se stane, že budeš ty žít na Zemi, zatímco já budu spolupůsobit na velikém díle oduševnění už jen z duchovní úrovně ... ' Kde je nyní, otče mé duše, kde je?"

A rozumím i duševní odpovědi Ptahhotepově: „Slíbil, když dlel ještě na Zemi, že neopustí své učedníky po své smrti a povede dál tu velkou práci, zasvětit lid do prastarých pravd. Ty a Bo-Ghar jste už oba jeho - našimi spolupracovníky, aniž jste si toho vědomi. Později budete vědomými spolupracovníky."

„**Bo-Ghar?** Žije snad opět na Zemi? Kde je? Znáám ho už v tomto životě? Nepoznala jsem ho snad?”

„Počkej,” odpovídá Ptahhotep, „žije ve vzdálené zemi, kde také Atothis byl znovu vtělen. Ale slíbil ti, že k tobě přijde i z druhého konce světa, aby tě zachránil, kdybys přišla do nebezpečí. V pravý čas se zde u tebe objeví.”

„Nebezpečí, otče? Jaké nebezpečí?”

„Vzpomeň, co jsem ti říkal před zasvěcením v Egyptě: ‚Padneš-li, musíš všechny své sny při zasvěcení znovu prožít v pozemské skutečnosti, neboť sny nejsou nic jiného než skutečnosti v nehmotném, **obrazotvorném** energetickém světě lidí; a to, co nazýváte skutečností, je také jenom ‚sen‘, jen projekce ‚Já‘, působící až do hmotné úrovně, vesněná do atmosféry Země. A všechny zkoušky, v nichž jsi jednou nebo častěji neobstála, musíš prožít znovu, abys se znovu stala zasvěcencem, použitelným spolupracovníkem. Starý přítel ti pomůže projít mystickou bránou. Mladý **kněz**, který tě tehdy v Egyptě připravoval na zasvěcení, také opět žije na Zemi. V pravý čas se objeví, aby stál při tobě na tvé vnitřní cestě k cíli.”

„A jak se stal Thiss-Tha, vojevůdce Atothise, mým vřele milovaným otcem v mém současném životě?”

„Trvalo by dlouho uvádět všechny důvody, které u tohoto výsledku **hrály** roli. Zmíním se jen o hlavních. Víš, že největší síla lidské duše je touha. Kam je touhou přitahováno lidské vědomí, tam se vtělí. Když tehdy v Egyptě na tebe zaútočil tvůj lev, chtěli tě zachránit tři lidé, kteří útok viděli: Thiss-Tha, Bo-Ghar a hlídač lvů. Bo-Ghar běžel za tebou, když viděl, žeš opustila palác a běžel, zoufalý, do dvora lvů, aby tě zachránil. Thiss-Tha chtěl právě zapřahnout svého lva; když viděl, že tvůj lev tě napadl, běžel také k tobě, aby lva zadržel. Ale lev tě zasáhl dřív. Srazil tě strašnou ranou a než tě mohli vysvobodit z jeho drápů, bylo tělo tak silně poškozeno, že nebylo možné je znovu oživit. Thiss-Tha vzal tvé roztrhané tělo do náruče a v doprovodu úplně zoufalého a zděšeného dítěte - **Bo-Ghara**, který s pláčem běžel vedle, nesl tě do paláce. Thiss-Tha byl upřímný a čestný člověk, miloval faraóna i tebe věrně a bez postranních úmyslů. Když nesl v náruči tvé **malé**, umírající

tělo, zmocnil se ho propastný soucit a on tě nesl jako malé, ubohé dítě - jako své dítě - a miloval tě jako **otec**. K tomu přistupuje tvůj poslední zážitek, že ty, při spatření **Thiss-Tha** jsi hledala u něho pomoc a běžela jsi k němu. Hledala jsi u něho ochranu. Tyto pocity, které jste jeden vůči druhému prožili, byly nejhlubším důvodem, proč jste pouto, které je mezi dítětem a otcem, uskutečnili v pozdějším životě. Ale je zde kromě mnohých jiných vedlejších ještě jeden důležitý důvod, proč jsi se stala jeho dítětem, a to ten, že jsi musela získat v tomto přítomném životě bezpodmínečně velmi silně vyvinutá nervová a mozková centra, otevřená duchovním zjevením, abys mohla opět zažít zasvěcení.

Kdybys mohla sledovat ten dlouhý řetěz po sobě následujících generací, který představují potomci někdejšího Thiss-Tha, pak bys viděla, že od onoho života, ve kterém ty a Thiss-Tha - tvůj nynější otec - jste žili v Egyptě, řetěz živých buněk stále ještě trvá. To znamená, že těla dětí Thiss-Thaových se vyvinula z jedné živé buňky. Tak následovaly postupně stále další generace z jedné živé buňky jejich otců, až se narodili rodiče tvého nynějšího otce a další živá oplodněná buňka ducha někdejšího Thiss-Thaa byla k dispozici, aby mu dala možnost znovuzrození v **témže** řetěze dědičnosti.

Mezi rodiči a dětmi jsou mnohem hlubší vazby, sahající zpět do nejstarších časů, než vůbec tuší vědci, kteří dnes zkoumají tyto zákony. Vidí jen tělo, ale jsou také velmi důležité zákony dědičnosti, stojící nad těmito tělesnými, které sahají do vyšších, duchovních spojení. Podobné přitahuje podobné! Ty ses mohla narodit jako Thiss-Thaovo dítě kromě jiných důvodů také jen proto, že vaše charaktery mají mnoho podobného. Není nadarmo, že každý vidí velkou charakterovou podobnost mezi tebou a tvým otcem. Ale ty mu nejsi podobná proto, že jsi jeho dítě, ale stala ses jeho dítětem proto, že jsi mu byla podobná! Samozřejmě jsi mu proto podobná i ve vzrůstu, držení, stavbě kostí a rysů obličeje. *Podobné síly staví podobné formy/ Porozuměla-li* jsi řetězu dědičnosti živých buněk, pak chápeš také, proč tvůj otec i v tomto životě má právě tak tmavou pleť, tak tmavé vlasy a oči, jako ve svém životě v Egyptě. Barvy a formy jsou také projevem ducha! A možnost tyto barvy a tvary zdědit v této zemi, kde jsou nápadné, sem přivezl pozdější potomek

někdejšího Thiss-Thaa, lodník, který podnikal daleké cesty do vzdálených zemí. Může se stát, že dávno zapomenutá barva a tvar z řetězu dědičnosti se po staletích znovu objeví. Proto mohou rodiče, třebaže oba mají bílou pleť dostat dítě s tmavou pleť a s černými vlasy. Duchové sami, kteří se zrodili do těchto nápadných, z řady vypadlých těl, by mohli vyprávět, jak přišli k tomuto dědictví, kdyby byli vědomí. Ale ti si uvědomí svůj úkol a původ většinou teprve později. A tak je to také dobře, neboť kdyby si dítě vzpomínalo na svůj dřívější život a mluvilo o něm se svým okolím, bylo by pokládáno za duševně nemocné, nebo v nejlepším případě za fantasu nebo lháře.

Ale to je pro dnešek dosti, mé dítě, nyní se vrať do svého tělesného vědomí. Po silném otřesu sebe-vzpomínání potřebují tvé nervy úplný klid, aby **neonemocněly**.“

Ptahotepův obraz postupně bledne. Ještě několik okamžiků vidím božský pohled jeho očí, vyzařujících světlo, pak mizí mým očím a je opět kolem mne temno. Zaměřuji světlo svého vědomí na otázku: *Kde jsem?*

Jako odpověď na moji otázku se ze tmy vynořují bíle natřené zdi, objevují se kontury různých předmětů, barvy a tvary jsou stále zřetelnější a jasnější, až se všechno promění zpět a uvědomuji si, že jsem v malém pokoji našeho lesního domku.

Ano! Jsem v malém pokoji našeho lesního domku! To je skutečnost. Ale když jsem byla v Egyptě zasněžena a mé tělo leželo v kamenné rakvi, když mé vědomí prožilo jako sny všechny životy, které ještě neprožité skryté dřímaly v mém já, tu mi byly tyto sny stejnou skutečností jako nyní to, že prožívám jako úplnou skutečnost, že se nacházím v malém lesním domku. Kdo mi může říci, co je pravda: *snila jsem jen právě teď, zde v domku, že jsem před tisíci lety žila v Egyptě a obdržela jsem tam zasněžení, nebo sním i teď, během mého zasněžení v pyramidě, že jsem v našem lesním domku a celý můj život, který pokládám za skutečnost, není také nic jiného, než řetěz snů v mém vědomí, které poskytují příležitost obstát ve zkouškách?* Můj syn dnes - a Ima v Egyptě - co je skutečnost? Ve svých snech při zasněžení snila jsem tak strašné, chaotické sny, obrazy, že si už vůbec nemohu dobře vzpomenout.

A přece všechno toto nemožné byla v mých snech při zasvěcení úplná realita. Nyní vyplouvají obrazy z těchto snů. Viděla jsem Imu jako dospělého v letecké uniformě, potom jako bychom byli seděli s mnoha lidmi nekonečně dlouhý čas ve sklepním krytu, vzpomínám si i na nepřátelské vojáky, kteří nás přepadli, potom jakoby se zřítíl náš dům a ještě jiné, úplně chaotické, úplně nemožné sny. Jak strašné! Pravděpodobně tyto sny přicházely, protože noviny stále píší o druhé světové válce.

A tak jsem se snažila udělat pořádek ve svém vědomí ...

Ještě dlouho sedím ve svém pokoji, až moje pomocnice v domácnosti - milé děvče - přichází a ptá se: „Co vám mám připravit k večeři?“

„Děkuji, vůbec nic, Betty, půjdu raději spát. Jsem dnes trochu unavená,“ odpovídám.

„Ano, to je z přílišného hloubání, milostivá paní. Pořád vám říkám, že byste měla přestat s tolika čtení a přemýšlení. Jen abyste neone-mocněla, jste tak bledá!“

Připravuje mi postel, přeje dobrou noc a jde.

Jdu spát, můj mistr Ptahhotep měl v mé vizi pravdu, mé nervy skutečně potřebují úplný klid.

Co se dělo potom, ubíhalo tak rychle, že se to v mých vzpomínkách zdá jako sen.

Začala jsem pravdy, kterým jsem se naučila v chrámu od Ptahhotepa, sdělovat svým bližním. Stále více lidí přicházelo na moje přednášky, jako žíznící poutníci, aby hluboká tajemství zasvěcení do božského Já nabírali jako živou vodu a uhasili tak svou žízeň. Moje práce se od té doby nezměnila: stojím na začátku nekonečně dlouhé cesty, na jejímž konci stojí zářivá, ze světla utkaná postava - tvůrčí světové Já a čeká jednoho každého s otevřenou náručí. **Stojím** zde a ukazuji cestu nespočetným ovčím, které hledají světlo a putují jedna vedle druhé pomalu stále ve směru světelné postavy, jdou ... jak jsem to tehdy viděla ve své vizi v Dolomitech.

Venku v trojrozměrném světě běžela moje karma, která vytvářela můj osud a charakter podle zákonů času a prostoru. Zůstala jsem se svými úkoly sama, bez vůdce, od něhož bych dostávala rady, jako musí zůstat sami všichni, kdo se chtějí vyvinout na samostatné, spolehlivé spolupracovníky na velikém díle. Jen někdy, když jsem došla na rozhraní ve svém životě, obdržela jsem od vyšších sil, které řídí Zemi, opět pomoc a návody. Své problémy jsem však musela řešit sama. Ale i v pozdějších letech se stále znovu dělo něco, co mi připomínalo mé zážitky v Egyptě.

Jednou se stalo, že ve vzdálené zemi, kam jsem tehdy cestovala poprvé, abych se zúčastnila jedné velké konference, jsem potkala někoho, koho jsem znala už z Egypta. Shromáždilo se tam mnoho lidí z každé části světa. Jak jsem přijela, šla jsem do jednoho sálu, kde už byli někteří členové konference a uviděla jsem odzadu muže, tak, že jsem zpoza viděla i jeho profil. Skutečně jsem myslela spíše na cokoliv jiného,

než na vzpomínky z mého života v Egyptě. Ale poznala jsem toho muže v prvním okamžiku a mé srdce začalo rychleji bít překvapením. Byl to Roo-Kha! Muž vstal a ačkoliv jsem ani pohledem neprozradila své překvapení, díval se překvapeně i on na mne. Pak se uklonil a představil se „**Evalt Klimke**“. Podali jsme si ruku. Zůstal chvíli stát přede mnou, pak řekl zcela rozpačitě: „Zajímavé! Kdo jste vlastně? Mám zvláštní pocit, jako bych se před vámi musel sklonit se zdviženými rukama tak hluboce, až k zemi! Zajímavé!“ Díval se na mne **pátravě**. „Proč mám tento zvláštní pocit?“

Odpověděla jsem: „Byl jste v Egyptě ministrem financí za vlády mého otce,“ a usmála jsem se. Přítomní se srdečně smáli. Mysleli, že žertuji. Evalt Klimke se však nesmál, ale stále na mne hleděl pátravě a rozpačitě a během několika dní trvajícího zasedání mně stále oslovoval „královno“ a kdykoliv mne spatřil, hleděl na mne upřeně a opakoval: „Zajímavé ...“ a hovořili jsme spolu jako staří přátelé.

Z téže doby zůstal ještě jiný zážitek hluboce vtisknutý: jednoho podzimního večera jsem šla jako obvykle spát. **O** něčem se mi zdálo, když se náhle ve snu zcela rozjasnilo. Vidím, jak přijíždí auto, zastaví přede mnou, a dvě postavy, bíle oblečené jako lékaři, vystupují. Jedna přistupuje ke mně, bere ze své kabely nástroj jako lžíci a touto lžící vybírá mé nemocné oko. Druhá postava vyndává baňku, otevírá ji a vyjme z ní veliký, kulatý, bílý kotouč, o němž jsem se domnívala, že je to tableta, protože jsem nevěděla, co to bylo. Pak drží tabletu před mýma **očima**, abych si ji prohlédla, a říká: „Nelekej se, teď to vložím“ - a ukazuje kulatou tabletu - „do důlku tvého oka. Dvanáct jich musí být použito, pak dostaneš své oko zpět. Nelekej se proto, že teď budeš na toto oko zdánlivě slepá.“ S tím vkládá tabletu do prázdného důlku mého oka, zavírá oční víčko a obvazuje mé pravé oko bílým šátkem.

Probudila **jsem** se. Bylo časně ráno a chtěla jsem vstát. Tu mne napadlo, že svým nemocným okem vůbec nevidím. Bylo to, jakoby náhle bylo před ním prkno. Vzala jsem ihned zrcadlo a podívala se do něho. Druhým, ještě zdravým okem jsem viděla, že pupila pravého oka je zcela neprůhledná, šedobílá. Věděla jsem, **že je** to šedý zákal. Vyvíjel se postupně několik let v mém pravém oku, ale šlo to velmi pomalu a

nepozorovatelně a ještě včera jsem viděla dosti zřetelně. Zevně ještě nebyl vidět pomalu se vyvíjející **zákal**. A nyní, v jedné noci, zakryštalizovala se čocka v mém pravém oku do zralého šedého zákalu.

„Nelekej se ...“ zněl hlas návštěvníka z mého snu, v mých uších. Ne, nelekám se. Zase začne pouť od jednoho profesora ke druhému, a jeden z nich mi bude oko operovat ... Už dávno jsem se poučila, že „lekání se“ je úplně neúčinné. Ale co mohou znamenat ty bílé tabletky, jichž bude muset být použito dvanáct, abych opět dostala své oko?

Chodila jsem k různým věhlasným profesorům. Jednohlasné rozhodnutí bylo, že mé oko už by se mohlo nyní operovat, ale je nebezpečí, že protože jsem už třiceti pěti letá, musí se vyříznout kousek rohovky, čímž pupila dostane tvar otvoru jako lžice, operované oko bude těžko snášet větší množství světla, procházející zvětšenou pupilou a musela bych stále nosit silně tmavé brýle. Radili mi s operací raději počkat. Poslechla jsem tuto radu. Pracovala jsem dál, ale nemohla jsem si zvyknout na práci s jedním okem dobrým a druhým oslepeným zákaelem. Zákal mne velice rušil.

Bylo pomalu léto a my jeli jako každý rok do naší rodinné vily u jezera. Tu jsem potkala jednoho katolického biskupa, který mne přemlouval, abych bezpodmínečně jela do Vídně a dala své oko prohlédnout od světoznámého profesora, kterého osobně znal. „Operuje jinými metodami než je obvyklé. Jděte k němu, promluvte s ním, co by vám radil. *Jsem služebník Boží, snad Vám Bůh dává tuto radu mými ústy.*“

Bylo mi dáváno už tolik rad pro mé oči, že už jsem na to nedala. Ale slova „snad Vám Bůh dává tuto radu mými ústy“ na mne hluboce zapůsobila.

Na podzim mne otec doprovodil do Vídně k profesorovi. Ten mi doporučil okamžitou operaci: „Musíme tento rušivý, ošklivý zákal odstranit pokud možno rychle. Má v každém případě špatný psychologický vliv,“ řekl.

„Nebude mé oko příliš trpět tím, že vyříznete kousek rohovky?“ ptala jsem se. Zdlouha se na mne podíval, pak zkoušel mé nervové reflexy a začal mluvit o mém sochařství, ptal se na různé věci, které

s mým okem nijak nesouvisely, potom řekl náhle: „Nevyřiznu žádný kousek rohovky, můžete být klidná, oko pak nebude trpět světlem.“

„Pak proveďte operaci tak brzy, jak je možné,“ odpověděla jsem.

Po týdnů jsem byla v sanatoriu, aby mne připravili na druhý den k operaci.

Byl nádherný podzimní večer; dříve než jsem šla do postele, přistoupila jsem k oknu, abych se podívala z okna, vidím právě naproti na obloze obrovský kulatý bílý kotouč měsíce v úplňku. Okamžitě poznávám, překvapena, tu velkou bílou tabletu, kterou mi tehdy ukázal lékař ve snu. Byl to měsíc v úplňku! Lékař řekl: „Dvanáct jich musí být použito ...“

S bušením srdce počítám, kdy jsem měla tento pozoruhodný sen. Ano, přesně dvanáct úplňků uplynulo od té doby. Věděla jsem, že operace mi vrátí sílu mého oka!

Druhého dne jsem ležela na operačním stole a v neuvěřitelně krátkém čase byla už operace skončena. Zablesklo světlo do mého slepého oka, pak jsem uviděla silnou ruku před svým okem. „Co vidíte?“ slyšela jsem hlas profesora. „Vaši pozhnanou ruku, pane profesore,“ odpověděla jsem, a už byly obě mé oči obvázány. Když jsem byla vyvezena z operačního sálu, slyšela jsem, jak se otevřely dveře a zase zavřely, a pak tichý hlas mého otce: „Jak to šlo, Ester?“

Odpověděla jsem: „Dobře otče, vidím ...“

Oční operace mi přinesla velmi zajímavé zkušenosti, z nichž nejzajímavější byla, když jsem zakusila, že ona vibrace, kterou vnímáme jako světlo, je světlem jen pro naše oči - pro zdravé oči. Jinak je to mohutná síla, která by mohla zabít člověka, ba i silnější bytosti. *Závisí to jen na vztahu mezi citlivostí kůže živé bytosti a silou světla.* Stalo se toto: Několik hodin po opefaci přišel profesor a řekl: „Nelekněte se, až vám sundám obvaz z operovaného oka, posvítím vám svíčkou do oka, protože musím vidět, jak oko reaguje na operaci.“

Myslela jsem si: „Proč se mám před tím lekat?“ a nechala jsem profesora sundat obvaz. Pak řekl: „Otevřete oko!“

Byla jsem připravena, že když otevřu oko, uvidím hořící svíčku. Místo toho jsem viděla, když jsem oko otevřela, jen tmu, ale dostala

jsem silnou ránu pěstí na právě operované oko. Trhla jsem hlavou zpět a ihned oko zavřela. Nemohla jsem pochopit, co se stalo. Tu jsem slyšela, jak se profesor směje. „**Neřekl** jsem, že se nemáte leknout? Sítnice vašeho oka je teď tak citlivá, že nejmenší světlo nepocítíte jako světlo, ale jako silnou ránu. Odpočívejte dál, přijdu za několik hodin zase, abych oko prohlédl. Až dosud jde všechno velmi dobře.“ řekl a odešel.

Zůstala jsem ve tmě sama a dlouho jsem přemýšlela. Co je světlo? Totéž světlo, které svým okem vnímám jako plápolavý plamen svíčky, může mi způsobit bolest a pocity jako rána pěstí? Neviděla jsem vůbec „světlo“, jen jsem pocítila silnou ránu, která srazila mou hlavu nazpátek. Musela jsem z toho vyvodit, že kdyby byla bytost, jejíž kůže by měla takovou citlivost na světlo jako sítnice mého operovaného oka, pak by bylo možno, ba i z větší dálky, ji jednoduše zabít tím, že se na ni zaměří světlo reflektoru.

Muselo by to však být nějaké světlo - mohlo by se nazývat třeba ultravioleto - které účinkuje daleko silněji než to, které jako světlo pocítujeme svými lidskýma očima, takže by odpovídalo citlivosti naší pokožky, kterou máme zde na Zemi a právě tak by mohlo zabíjet jako obyčejné světlo bytost, jejíž kůže by měla citlivost operovaného oka.

Pochopila jsem, že všechno je jen otázkou poměru mezi účinkem a odporem a bylo mi jasné, že ve vesmíru, na různých planetách a světech může existovat nekonečně mnoho druhů života. Myslela jsem například na to, že člověku podobná bytost na Uranu nebo Neptunu - protože slunce je od těchto planet mnohem dál než od Země - má třeba právě tak citlivou kůži jako sítnice mého právě operovaného oka a jestliže by tato bytost chtěla vidět při slunečním světle jako zde na Zemi, pak by bezpodmínečně musely mít její oči citlivost na světlo pro nás nepředstavitelnou. Ale potřebujeme jít tak daleko? Různá zvířata v hloubi oceánu mají takové oči a schopnosti, kterým vůbec nemůžeme rozumět, protože bychom v našem životě nikdy nemohli existovat v takové tmě, jako ona zvířata v hloubi moře.

Přemýšlela jsem také o nekonečně mnohým možnostech světů a o bytostech v nich žijících a mé srdce bylo naplněno hlubokou pokorou před mocí věčného bytí, jež nazýváme Bohem ...

Další velmi zajímavá zkušenost, kterou mi přinesla operace oka, byla skutečnost, že *oči nabírají světlo nejen pro sebe, ale pro celé tělo, právě tak jako plíce nadechují vzduch nejen pro sebe, ale pro celé tělo a odevzdávají mu je. Světlo je síla*

Třetího dne po operaci přišel profesor s ošetřovatelkou a řekl: „Nyní si pěkně sedněte do tohoto křesla. Obujte si pantofle a já a sestra vám pomůžeme.“

Byla jsem tím dotčena. „Pane profesore,“ řekla jsem, „nejsem nemocná, a tím, že jsem ležela tři dny v posteli, nezeslábla jsem přece tak, abych se nemohla sama posadit a vstát. Nemusíte mi pomáhat.“

Profesor řekl: „Dobrá, můžete vstát sama - **můžete-li.**“

Chtěla jsem z postele. Vystrčila jsem z postele nohy a chtěla jsem vstát. Tu přišlo překvapení! Mé nohy a stehna byly tak slabé, že bych byla upadla, kdyby mě neuchopily zprava i zleva silné ruce a nepodržely mne. Mé nohy visely dolů jako dva cáry bez síly. Ale i moje páteř byla úplně bez síly, takže jsem byla **ráda**, když mne profesor a sestra posadili do křesla. Co to bylo?

Slyšela jsem, jak se profesor smál: „Vidíte, že jste nemohla sama vstát! Byla jste tři dny v úplné tmě a jestliže bytost zůstane náhle bez světla ztrácí sílu do té míry, že už nemůže stát na svých nohách. Budete moci zase brzy otevřít oči, pak také brzy získáte opět svou sílu. Ale ve válce jsme měli největší starost s ubohými osleplými vojáky; ne pro jejich duševní stav, ale pro jejich úplnou slabost, která bezpodmínečně nastává při oslepnutí. Lidská duše je tak obdivuhodně zařízena, že dokonce i v takové katastrofě, jako je oslepnutí, přece Člověk nachází vnitřní možnost, aby dále žil a mohl mít ještě radosti. Naše největší starost však byla, že tito ubozí mladí lidé nemohli dlouhý čas stát na svých nohou. Nemohli jsme jim vrátit světlo. Tělo je však, díky Bohu, také elastické a kůže časem přejímá celý úkol starosti o zásobování těla světlem. Ale první čas je skutečně tragicky těžký v důsledku zeslabení, způsobeného nedostatkem světla.“

Mlčela jsem. Od onemocnění mého oka znamenali pro mne slepí mnohem, mnohem víc, než je možno vůbec si se zdravýma očima představit. Nyní jsem zakusila sama na sobě, co znamená v bibli toto místo:

„Oko je svící těla. Protož jestliže by tvé oko bylo pravdivé, všechno tvé tělo světlé bude; **pak-li** tvé oko bylo nešlechetné, všechno tělo tvé tmavé bude.“ (Mat.6: 22, 23).

A mé srdce se sevřelo žalem při pomýšlení, že lidem nestačí, že jsou slepí od přírody, ale že ještě sami vedou válku, v níž oslepne bezpočet mladých lidí, nehledě k ostatním zmrzačením! Kdy bude lidstvo dosti zralé, aby už neposlouchalo tyranii politiků, kteří bez svědomí **vyhlašují** války?

Po dvou týdnech mne profesor vedl do temné komory, aby prohlédl obě moje oči. Dal mi velice silnou čočku před operované oko a já četla vše, až do nejmenších písmenek. K mému největšímu překvapení profesor vyskočil s obrovskou radostí, uchopil mne a vyzdvihl do vzduchu. Byl to půvabný starý pán, ale já přece nevěděla, co ho ze samé radosti tolik přivedlo z míry. Postavil mne znovu na zem a řekl se zářícím obličejem: „Víte, že touto metodou, kterou jsem operoval vaše oko, mohu operovat jen děti do dvaceti let? Později je nebezpečí zánětu duhovky, a pak je oko ztraceno. Pozoroval jsem vás, když jste byla u mne poprvé a viděl jsem, že jste neobyčejně živá a pružná. Vaše reflexy také byly silné, a tak, jako vždy, jsem se nechal vést intuicí. Odvážil jsem se operovat vás, jako byste byla ještě dítě. A teď rozumíte mé radosti. Operace se skvěle podařila. Vaše tkáně byly ještě dosti mladé, aby výborně přestály operaci. Gratuluji Vám, půjdete domů se dvěma zdravýma očima.“

Děkovala jsem mu za jeho dobrotu; pak jsme se rozloučili a cestovala jsem domů. Dvanáct „pastilek“ bylo použito a světlo se vrátilo do mého slepého oka.

MLADÝ KNĚZ SE OBJEVUJE

Zase přešlo několik roků a my - můj muž a já - jsme žili v míru, v nezměněné vzájemné lásce. Pracovala jsem jako **sochařka**, měla jsem hodně objednávek a v mém volném čase si přicházelo stále více lidí pro duševní radu. Několikrát týdně jsem měla přednášky o sebepoznání, o učení, které jsem slyšela v Egyptě od Ptahhotepa. A když jsem si chtěla odpočinout, hrála jsem na své oblíbené křídlo.

Každý den jsem cvičila duchovní jógu a mohla jsem dosáhnout i stavu hlubokého transu, ale ta poslední uzavřená brána se mi **neotevírala**. V určitém stupni na cestě k úplnému uskutečnění mého „já“ stála překážka jako zeď, kterou jsem svým vědomím nemohla prolomit. Každý rok jsem žila několik měsíců zcela sama v lesním domku, abych cvičila jógu. Mladé ovocné stromy, které jsem zasadila, byly už silné, krásně vzrostlé stromy a já bez ustání **cvičila**, s neporušitelnou vytrvalostí, a přece hlídači prahu mi nedovolili projít tou tajnou bránou ...

Zase přišel podzim a opustila jsem na jeden den les, abych oslavila s celou rodinou, příbuznými a četnými přáteli sedmdesáté narozeniny svého otce. Následujícího dne dopoledne, když jsem byla připravena vrátit se do lesa, zvonil telefon. Jedna starší přítelkyně se mne ptala, co mám na odpoledne v plánu. Odpověděla jsem, že jsem volná.

„Známý spisovatel, s nímž jsem byla v Indii u Maharišiho, přijel a bydlí u mně. **Zajímá-li** tě, tak odpoledne přijď, můžeš s ním mluvit,“ řekla přítelkyně.

Odpoledne jsem zazvonila u své přítelkyně. Šla jsem do salonu a spatřila jsem muže, který se stal světoznámý svými knihami, které napsal o velkých indických **jogínech** a o józe. Okamžik jsem zůstala stát překvapením: seděl zde mladý kněz, který mi pomáhal v mém minulém životě v Egyptě při posledních přípravách před velkým zasvěcením!

Mluvíli jsme spolu několik slov, vzpomínala jsem, že jsem četla jeho knihy, a že cvičím duchovní jógu už dlouhý čas, ale nejvyššího cíle ještě

nemohu dosáhnout ... Tu přišli četní jiní návštěvníci a začal všeobecný hovor, který trval do pozdního večera. Nemohla jsem už s ním mluvit o samotě. Pak jsem šla a myslela jsem si: „Tak se nic nestalo ...," protože jsem tajně doufala, že známý „bílý jogín" mi na mé mystické cestě pomůže kupředu.

Druhého dne zvonil telefon, moje stará přítelkyně mě opět volala. „Spisovatel chce s tebou mluvit mezi **čtyřma** očima," slyšela jsem ji v telefonu, „**máš-li** čas, přijď dnes odpoledne zase."

Šla jsem tam. Spisovatel seděl v pozici lotosu na **divanu**, a když jsem si také sedla, zeptal se: „Co si přejete ode mne?"

„Nemám žádné přání," odpověděla jsem, „žiji spokojeně, v absolutním vnitřním míru."

„Proč jste tedy ke mně přišla? Co ode mne očekáváte?"

„Chci skutečnost," řekla jsem.

Spisovatel zůstal chvíli tichý, pak se na mne podíval a zeptal se: „A tento absolutní vnitřní mír není skutečnost?"

„Ano, je to skutečnost, ale hledám ještě víc. Cítím se jako Mojžíš, který viděl zaslíbenou zem, ale nikdy do ní nevešel. Myslím, že všechno vidím, ale chtěla bych dovnitř. Nejsem spokojená, že vidím zvenku, co je uvnitř. Chci dovnitř."

Usmál se: „Ano, stojíte před velkými dveřmi a vaše ruka leží už na klice. Jste tak daleko, že je to největší ojedinelost, že někdo docela sám, bez pomoci mistra, dosáhne tohoto stupně. Vy jste pravděpodobně už jednou zažila zasvěcení v předcházejícím životě a nyní potřebujete udělat už jen ten poslední krok branou, která vás odděluje od velkého cíle."

Dívala jsem se na jogína. Nevzpomíná si, že byl v Egyptě knězem a tam mne znal? Nebo o tom jen nechce mluvit? Nemohla jsem to vyčíst z jeho nevyzpytatelného pohledu.

Odpověděla jsem: „To všechno vím a chci dovnitř! I kdybych musela pěstí vyrazit dveře!"

„A věříte, že já vám mohu pomoci?" ptal se on.

„Jestliže přišel můj čas, pak ano, pak mi můžete pomoci."

„A jestliže váš čas přišel, tak věříte, že vám mohu pomoci?" ptal se znovu.

Odpověděla jsem: „Ano."

Tu, jakoby tuto odpověď očekával, ukázal na židli naproti sobě a řekl: „Sedněte si sem, zavřete oči a **vmyslete** se zcela intenzívně do svého srdce.“

Udělal jsem, co mi řekl, zavřela jsem oči a vmyslela jsem se do svého srdce. Tu vidím zavřenýma očima, jak ze slunečního pletiva jogína se valí silný žlutý proud jasného světla, ovinuje mne jako had v kruhu, potom běží kolem jogína, pak zase kolem mne a opět kolem něho. Tak běžel tento proud kolem mne a kolem něho ve tvaru osmičky. Současně jsem cítila, že jsem ve své koncentraci došla k místu, u něhož jsem vždycky zůstala stát a nemohla jsem dál. A nyní jsem cítila, že velká, mně cizí, síla vnikla do mého vědomí, unášela mne jakoby dveřmi do nekonečné hloubky ...

Zmizel jakýkoliv pojem o **čase** a nevěděla jsem, kolik času uplynulo, když jsem uslyšela hlas bílého jogína: „Můžete zase otevřít oči ...“

Když jsem oči otevřela, bylo mi teprve jasné, jak dalece jsem se vzdálila od svého tělesně-pozemského vědomí.

Mluvit jsem nechtěla, shledávala jsem, že je zbytečné něco říkat.

Potom řekl spisovatel: „Vytvořil jsem kontakt mezi vašim osobním já a Nadjá, protože jste byla k tomu dosti zralá. Od nynějška, budete-li mít nějaký dotaz, soustředte se na mne a ještě týž den budete mít odpověď.“

„Na vaši osobu, nebo na vyšší Já?“

Usmál se a neodpověděl nic. Pochopila jsem, že mluvit o osobě je zcela zbytečné.

Od onoho dne scházeli jsme se, ještě několik lidí a já, u mé přítelkyně a meditovali jsme pod vedením jogína. Po několika týdnech odcestoval. Zůstala jsem sama a navenek jsem žila jako dosud.

Uplynulo snad půl roku. Jednou jsme seděli s několika přáteli a poslouchala jsem, jak někdo mluvil o černé magii. Řekl, že černí mágové si vyberou několik žáků, které používají jako slepé nástroje, aby bez odporu prováděli jejich vůli. Tito žáci jsou posedlí černým mágem, úplně ztrácejí svou samostatnost a nakonec hynou.

Druhého dne mne napadla tato slova a přemýšlela jsem o nich. Vlastně jsem byla lehkomyšlná, že jsem se vydala bílému jogínovi

s naprostou důvěrou!? Jsem i teď přesvědčená, že on, když už to tak chceme nazývat, byl „bílý mág“, ale přesto, vydala jsem se mu, aniž jsem ho lépe znala. Byl to bílý nebo černý mág? Jak se to mohu dozvědět? Co je poznávacím znamením, že je co činit s „bílým“ nebo „černým“ mágem? Tato otázka byla otevřena ...

V témže odpoledni jsme byli pozváni k jednomu spolužákovi mého muže. Pncházíme a přítel nám vypráví, že dnes listoval v jedné staré knize a našel velmi zajímavou kapitolu o rozdílu mezi bílým a černým mágem.

„Bílý mág svého žáka, chce-li mu pomoci k postupu, váže na sebe formou *osmičky*. Nechává tím nedotčenou nezávislost žáka, protože při tomto způsobu *mistr i žák zůstávají ve středu svého kruhu a představují střed*. Naproti tomu černý mág bere svému učedníku samostatnost tím, že ho bere s sebou do jednoho kruhu, takže černý mág představuje střed kruhu a žáka váže v okruhu svého kouzla, takže ten se stane jeho satelitem, jako planeta slunce.“

Naslouchala jsem jeho vyprávění otřesena. Nevěděl, neměl ani potuchy, že jsem hledala odpověď právě na tuto otázku. S nikým jsem o tom nemluvila. A přece jsem dostala odpověď ještě týž den!

Vyšší Já - Bůh - vždy najde lidská ústa, chce-li nám něco říci. Pro Já žádná překážka.

Pak přišla velká válka. Oba muži, kteří patřili ke **mně**, se oblékli do uniformy. Můj muž dostal službu v jedné z největších státních továren, které byly pod vedením vojska. Musel převzít těžkou službu velitele.

Jednoho dne jsme seděli, můj muž a já, u stolu. Tu se otevřely dveře a vstoupil můj syn - v letecké uniformě.

Měla jsem pocit, že země mizí pod mýma nohama, že se propadám do propasti. Z okruhu našich přátel všichni synové, kteří byli letci, leželi v nejkratším čase na hřbitově. Přitom, když vstoupil a spatřila jsem ho, **měla** jsem zvláštní dojem, jako bych svého syna už viděla v letecké uniformě. Neměla jsem ale čas o tom hloubat, kdy a kde se to **mohlo** přihodit, neboť jsem byla zoufalá, že se stal **letcem**. Země, které proti nám bojovaly, měly mnohem lepší letadla než my. Ti hravě odstřelovali naše nejlepší syny - vždyť jen ti byli přijímáni jako letci, kdo vydrželi nejtěžší zkoušky, pokud jde o zdraví. Pracovala jsem právě toho času na velké kompozici, na náhrobku pro zříceného **letce**, kamaráda mého syna z dětství. A teď tady stojí můj syn v letecké uniformě.

„Jak to, že máš tuto uniformu?“ ptám se svého syna.

„Jak to?“ ptá se i on. „Byl jsem přijat mezi letce,“ připojuje k tomu hrdě.

„Ale my jsme vyjednali tvé přijetí u **ženijního** oddílu. Jak přicházíš k **letcům**? Bez povolení rodičů se přece k letcům žádný mladík nepřijímá?“

„Matko, teď je **vláka**, není třeba žádné rodičovské svolení, jak vidíš.“

Mlčela jsem. Nedalo se nic dělat. A přišly dny, kdy jsem chodila po bytě jako náměsíčná a mluvila s Bohem. Moje moc nad dítětem skončila. *Musela jsem ji předat Bohu.* Udělala jsem to vědomě. Musela jsem uznat, že Bůh miluje mého syna lépe - lépe musí milovat, protože je právě Bůh - než ho mohu milovat Já, nedokonalý člověk. A počítala jsem s tím, že ať se stane cokoliv, je to nejlepší, i tehdy, kdyby se to

mateřskému srdci v mé lidské krátkozrakosti zdálo jako katastrofa. Musela jsem svou víru ve skutečnost Boha proměnit v čin! Mé srdce se nesmělo chvět, mé nervy musely zachovat úplný klid, protože jsem musela hledět i na osud svého jediného dítěte už ne ze stanoviskem lidského, ale ze stanoviska velikého Celku bez času a prostoru a podle toho jednat. Ostatní matky se za své syny ve dne, v noci modlily. Jak bych já mohla? Bůh se nedává lidmi přemlouvat a já věděla, že podle zákona charakteru a osudu se s mým synem stane přesně to, co je nejlepší pro vývoj jeho vědomí.

Ano, Bůh ho miluje! Lépe než já! Tato myšlenka mi dala sílu k dalšímu životu.

Během války byl život nepřetržitým čekáním na konec tohoto masového **vraždění**. Na povrchu vše zůstávalo jako dosud. Pracovali jsme, chodili jsme na koncerty, do opery, mezi přátele, ale vše jakoby plynulo mimo nás, protože za vším bylo čekání, čekání na konec války. Tak přešlo několik let a já vnitřně viděla, jak se valí od východu ohromný válec blíž a blíž.

Jednoho dne mi telefonovala moje přítelkyně, že mi chce představit velmi zajímavého člověka. Že je to Ind, pravý jogín, připojila k tomu. Už víckrát mi chtěla představit „pravé jogíny“, ale pak se vždy ukázalo, že to byli zcela obyčejní, průměrní lidé. Přesto byla přesvědčena, že každý Ind musí být hotový jogín. Jejím novým objevem jsem tedy nebyla nadšena. Ona však nepovolila a bezpodmínečně se mnou chtěla mluvit. Pak přišla a vyprávěla mi dlouhou historii, jak viděla v novinách obraz mladého indického jogína, toho Inda pak všude hledala, ale nenašla, až se konečně jednou zcela zvláštní náhodou ukázalo, že Ind, kterého hledala po celém městě mezi víc než s miliónem obyvatel, bydlí v **témže** domě jako ona! Byl to veliký, moderní blok domů, takže nebyl žádný div, že se obyvatelé navzájem neznali.

Trpělivě jsem ji poslouchala, potom jsem **se** já zeptala, abych zkrátila další vyprávění:

„Nu, co si teď přeješ ode mne?“

„Musíš ho poznat. Dovol, abych ho přivedla a představila. Nikam nechodí, žije zcela v ústraní, ale když jsem mu vyprávěla o tvých

týdenních přednáškách o jogínské filosofii, byl okamžitě připraven jít k vám. Podívej se, zde je několik jeho fotografií," řekla nakonec a podávala mi několik obrázků.

Vzala jsem fotografie do ruky s malým zájmem, pohlédla jsem na jednu z nich - a zastavil se mi dech: Bo-Ghar! Prohlížela jsem si všechny obrázky s tlukoucím srdcem. Není pochyb! Poznala jsem pohled těch velkých černých očí, dětský výraz celého obličeje, vyzařujícího neuvěřitelnou čistotou; byl to on! Ale už ne mladý chlapec, jak jsem ho znala a nosila hluboko ve své duši, ale mladý dospělý muž.

„Heleno," řekla jsem, „zítra večer mám čas, můžeš ho přivést."

Druhého dne přišla Helena s Bo-Ghareem. Pili jsme čaj, povídali jsme o různých věcech, ale v tu chvíli jsem ve svém nitru viděla obrazy velikého paláce z velikých kvádrů a v něm sál, který je mojí komnatou, nádherný nábytek zlatem vykládaný, nízké lůžko s nejkrásnějšími zvířecími kůžemi, postavu, nohy, ramena, ruce, tělo až ke krku, jen hlavu nevidím, protože já jsem tato postava, která sedí na zvířecích kůžích a u mých nohou sedí dítě, milé, čilé dítě, které se nyní na mne dívá z očí tohoto Inda.

A on? Proč mne nazývá „královno"?

Ptám se ho.

„Protože jste královna", řekl s přesvědčením.

„Ano, máte pravdu," říká můj muž, „dirigovat umí, zvláště mne," směje se od srdce. Smějeme se s ním.

Můj syn vstupuje, spatří indického hosta a zůstává ztrnule stát překvapením. Pak se vzchopí, představuji ho a oba na sebe hledí dlouho, překvapeně a zkoumavě. Snažím se překlenout nápadné rozpaky a nabízím čaj.

Můj syn se také posadí, pije čaj, ale nemůže odvrátit oči od Inda.

Tak přišel **Bo-Ghar** poprvé k nám. V krátkém čase byl miláčkem celé rodiny. Moji rodiče a sestra ho přijali mezi nás jako nového bratříčka. Otevřel svou školu jógy a prosil mne, protože ještě neovládal řeč, abych v jeho škole jednou týdně podávala vysvětlení o józe. Naše společná práce začala.

Válka pokračovala. V zimě jsme pracovali jako dosud, v létě jsme

šli do malého lesního domku. Bo-Ghar šel s námi a žil v lese podle zákonů jógy, jak se to naučil od svého mistra ve své vlasti.

Můj syn už měl za sebou pád s letadlem, z něhož vyvázl obdivuhodným způsobem jen s otřesem mozku. Byl opět zdrav, jen jizva na jeho krásném vysokém čele prozrazovala ono zranění. A v jednom horkém letním dni, když veliký válec z východu stál už velice blízko hranic, matka, moje milá, mírná matka upadla na zem, a když jsme jí chtěli pomoci vstát, řekla ještě zřetelně: „mrtvice, to je mrtvice.“

Potom dlouho ležela v posteli a zápasíc obtížně s řečí, vysvětlovala nám, jak přesně cítí, že jedna polovina jejího těla je už mrtvá.

„A věřte,“ připojila k tomu, „je to tak zajímavé, když jsem napůl zde a napůl tam. Vidím vás všechny napůl z vnějšku, ale vidím už také vaše nitro. A vidím teď váš budoucí osud. **Bude-li** mi lépe, všechno vám to řeknu, ale teď mohu moc těžko mluvit.“

Byla už spojena s druhým světem. Když někde ve městě doma o ní mluvila některá přítelkyně, říkala nám: „Teď je moje přítelkyně zde u mne a říká ...“ a matka přesně uvedla slova, která v **témže** okamžiku řekla její přítelkyně, vzdálená několik kilometrů, jak jsme se pak dozvěděli. Také se často stávalo, že matka seděla dole v bytě se svou ošetřovatelkou a já mluvila nahoře ve druhém patře se svým mužem. Tu řekla dole své ošetřovatelce: „Moje dcera Ester je teď tady a říká o mně ...“ a opakovala přesně táž slova, která jsem řekla o dvě patra výše.

Jednoho dne mi telefonovala ošetřovatelka, že mám **hněd** přijít, matka utrpěla druhý záchvat.

Běžela jsem **dolů**, matka ležela smrtelně bledá a už nemohla mluvit. Ukázala mi svou pravou rukou, že už se nemůže vůbec pohybovat.

Tak ležela několik hodin, aniž mohla mluvit. Najednou se otevřely dveře a vešel Bo-Ghar. Matka se svým ubohým, zkrouceným z poloviny ochromeným obličejem se podívala na Bo-Ghara a z očí jí zářila radost. Bo-Ghar si sedl k matce, **obejmul** svou rukou její zápěstí. Po jedné nebo dvou minutách otevřela matka ústa a řekla pomalu, slabiku za slabikou, ale zcela zřetelně: „Z ruky Bo-Gharovy proudí síla do mne, ta síla teď dosáhla místo v mé hlavě, kde cítím tlak, který mi brání mluvit. Nyní

s pomocí této síly, která do mne proudí z **Bo-Ghara**, mohu být osvobozená od toho tlaku a mohu zase mluvit. Chtěla bych vám říci, že ..." a řekla nám některé důležité věci, které byly jejím posledním přáním.

Bo-Ghar šel po chvíli pryč a matka mohla mluvit ještě půl druhé hodiny. Pak najednou řekla: „Nyní postupně ubývá účinku síly, kterou do mne nechal proudit náš drahý Bo-Ghar. Je pro mne stále těžší vydat ze sebe zvuk a používat svůj jazyk. Pouto mezi mnou a mým tělem se uvolňuje. Bůh s námi ..." byla její poslední slova.

A po dvou dnech byla nesena rakev z rodinného domu. Její hlavní místo u rodinného stolu zůstalo prázdné, jen svíčka od nynějška hořela na stole před židlí, kde vždycky sedávala, kdykoli jsme se všichni sešli.

Přešla poslední zima před koncem války. Náš sadař už dávno narukoval a sad zůstal opuštěný. Šla jsem do lesního domku, abych **zachránila**, co se ještě zachránit dalo. Jedné noci mne probudil strašný zvuk: Sirény! V hlavním městě!

Vyskočila jsem z postele. Z jídelny bylo vidět v dálce hlavní město. Slyšela jsem, jak ve tmě přeletěla nad mou hlavou nesčetná letadla. Vzduch se třásl hlukem motorů. Pak jsem viděla, jak najednou začíná strašné divadlo. Viděla jsem, jak padají z nebe bomby a jak explodovaly jako ohňostroj, nesčetná děla bez ustání střílela, výstřely vypadaly z dálky jako červené vznášející se lampióny. Několikrát jsem viděla, jak se z nebe řítí hořící pochoděň a věděla jsem, že zase někde jedna matka bude marně čekat na syna ...

Tohle světelné divadlo, které bralo dech, trvalo asi půl hodiny. Mně se zdálo, že stojím u okna se zledovatělým srdcem celou věčnost. Tam, kde toto světelné divadlo znamená smrt a zničení pro tisíce lidí, žijí všichni, kteří ke mně patří. A můj syn je teď nahoře terčem ubohých mladých mužů, v mnohem lepších letadlech, kteří musí střílet právě tak proti svým citům lidskosti jako můj syn.

Najednou jsem cítila, že od jednoho blízkého stromu jakási síla vtahuje mou pozornost do svého kouzla. Když jsem se tam podívala, viděla jsem, že na mně hledí upřeně dvě zelené svítící oči. Sýček! Seděl zde bez hnutí, jako socha. Nikdy jsem v této krajině neviděla sýčka. Jak sem teď přišel? Bezděčně jsem na něho v duchu promluvila: „Ptáku, milý ptáku, ty za to nemůžeš, že lidská víra tě pokládá za zvěstovatele smrti. Přesto, chceš mi snad říci, že všichni moji milí, kteří bydlí tam v hlavním městě, už nedlí na Zemi?“

Tu přitančil sýček na větví blíž ke mně, náhle rozepjal křídla a v nejbližším okamžiku zmizel v lese.

V tu chvíli jsem věděla, že moc, která všechno ovládá a řídí, mi chtěla sdělit, že všichni moji milí žijí ...

Ano, všichni moji milí! Ale ty tisíce lidí, kteří v této strašné noci zemřeli a všichni ostatní, kteří byli zabiti v této hrozně válce, byli také někým milováni. Proč museli zemřít? Proč se lidé tak nesmyslně zabíjejí? Pekelné divadlo se opakovalo noc co noc.

V létě odešlo více členů rodiny do lesního domku, také **Bo-Ghar**. V těch strašných nocích jsme všichni společně stáli u okna a s ledovým srdcem jsme se dívali, jak bylo hlavní město bombardováno. Když sirény ohlašovaly konec bombardování, zvonil krátce na to telefon. Můj muž mne volal, aby mne uklidnil, že ještě žijí ...

Na podzim jsem zůstala nahoře sama a pracovala jsem na sadě i v zeleninové zahradě a večer jsem pozorovala, jak se v dálce stále více blíží děla nepřítelů - ach, tito ubozí mladí lidé, kteří musí být našimi nepřáteli!

Jednoho večera jsem se rozhodla, že půjdu do města, abych za každých okolností prožila těžké hodiny obležení doma, společně se svými milými.

Telefon na stole zazvonil. Jak zvláštní! Měla jsem najednou jasný pocit, že jsem tutéž situaci už jednou prožila! Věděla jsem předem, že mi právě teď volá můj muž a doslova, co spolu budeme hovořit. Přitom jsem měla pocit, jako bych snila.

A tento pocit mne už neopustil během těžkých dnů, které následovaly, a dny se změnilly v týdny, týdny v měsíce a měsíce v roky. Vždy jsem věděla, co se stane příští okamžik, jako kdybych všechny ty strašné příhody už jednou přesně prožila. Jednoduše se všechno opakovalo - věděla jsem to! - ale nemohla jsem pochopit, kde jsem mohla **prožít** právě tytéž situace.

Když už jsem byla ve městě a poprvé v noci vylekána strašným vytím sirén, sešla jsem mlčky se všemi obyvateli domu do sklepa a seděla jsem tam s ledovým srdcem v očekávání, co se stane, věděla jsem, že to vše jsem už jednou prožila. A tak to bylo vždy v těch dlouhých, strašných nocích bombardování.

Ještě zřetelněji jsem prožívala toto znovuprožívání, když jednoho dne v pozdním podzimu se otevřely dveře a vstoupil můj syn. Proč jsem byla překvapena, že byl oblečen do letecké uniformy? Ano! Opatrovala

jsem vzpomínku, že v Egyptě byl **Ima**, mladý kněz, znala jsem také všechny souvislosti, které nás poutaly. Ale moje vzpomínka z Egypta ho ukazovala ve zcela jiném kroji. Jak tedy přicházím k pocitu, že si na něho vzpomínám z mého egyptského života v této letecké uniformě? Proč mám pocit, že vše, co prožívám, není skutečnost, že všechny tyto obrazy jenom sním a že *jsem tyto sny prožila ve svém spánku při zasvěcení v pyramidě?*

Docela přesně si vzpomínám na všechny souvislosti svého života v Egyptě, ale mohla jsem se jakkoliv namáhat, na příhody svých snů ze zasvěcení jsem si už nemohla vzpomenout.

Jak zajímavé! Jestliže si na věci nevzpomínám, pak nemohu ani vědět, že to existovalo. Já **však** vím, že jsem při svém zasvěcení v pyramidě prožila ve vizích celý svůj budoucí osud, a že tyto vize - nebo snové obrazy - byly důvodem, abych obstála v různých zkouškách. Je pravda, že můj mistr Ptahhotep mi připomínal a varoval mne, že jestliže po zasvěcení klesnu, všechny zkoušky při zasvěcení se budou opakovat na pozemské úrovni! Ano! Mám neustále pocit, že *všechny tyto příhody se opakují!*

Dlouhý čas jsem si zapisovala do knížečky své sny, každé ráno hned po probuzení, ještě v polospánku. Tyto záznamy jsem rok nečetla. Nyní jsem je začala číst. A rozum mi zůstával stát překvapením, protože mnohé sny, které jsem zapsala, byly příhody, které se skutečně staly na pozemské úrovni, často teprve půl roku potom nebo ještě později. Ale mnohé sny byly úplně zapomenuty a kdybych neviděla a nepoznala svůj vlastní rukopis, nevěřila bych, že jsem tyto sny snila a zapsala si je. Jak bylo možné, když se tyto věci uskutečnily, že už jsem si nevzpomínala, že jsem to vše prosnila předem a dokonce s jakou přesností, často do písmene! Tento objev mnou hluboce otřásl. Jaká je to síla v nás, která s takovou přesností zná a oznamuje naši budoucnost? A jak nedokonalé jsme my, bytosti, že tak málo rozumíme řeči snů, že si při přesném opakování v životě už nevzpomínáme, že jsme tyto příběhy už prožili, i když jenom ve snu, ale přece jen prožili? Pravda, my lidé si nezasloužíme, aby se tato vnitřní síla o nás starala bez ustání a s nekonečnou trpělivostí nám ukazovala vnitřní pravdy a zákony.

Jak bych mohla vysvětlit, **jak** to může být, že si pamatuji na svého syna - na **Imu** - ze svého dřívějšího života v Egyptě v letecké uniformě? A že - jak vstoupil - jsem přesně věděla, že teď ode mne odejde, protože se svými letadly už nemohou zůstat na letišti v blízkosti hlavního města, protože by byli bombardováni a zničeni. Věděla jsem když tato slova vyslovil a já odpověděla, že vím, že tohle všechno se už jednou stalo - a zase jsem měla pocit, že jenom sním ...

Ale neodvážila jsem se někomu něco říci, bála jsem se, že dokonce můj syn - sám Ima - by myslel, že jsem z rozčilení utrpěla na duchu. Raději jsem k tomu mlčela.

Tak jsme prožívali obležení. Seděli jsme pět měsíců ve sklepě, v nepřetržité bubnové palbě. Dům se nakonec zbořil, museli jsme utéci z ruin. Osud s námi pohazoval sem a tam, a po těžkých zkouškách jsme opět začali budovat svůj život. Stali jsme se žebráky. Můj muž byl těžce zraněn a dlouho nemohl pracovat. My - **Bo-Ghar** a já - pracovali ve dne v noci, jako pralidé v džungli jsme stavěli z ruin rodičovského domu nový domov a otevřeli jsme opět svou Školu jógy.

Přešly měsíce, pracovali jsme pilně a vytrvale. Také jsme poznali, co je hlad. V několika měsících jsme se postupně všichni změnili z lidí z masa a krve v živoucí kostry, potažené kůží. Přátelé a známí se navzájem nepoznávali, když se potkali na ulicích. Strach, strašný nový strach, se šířil v lidech, strach, zvětšující neustále přítomné obavy v tisících ztrápených duších: Co budeme zítra jíst? Jak dlouho ještě můžeme dělat tuhle těžkou práci a zůstat zdraví, aniž bychom se jen jednou jedinkrát dosti najedli?

Úrodná půda země bohatě obdarovala svými poklady své děti. Museli jsme však přihlížet, jak nesčetné nákladní vlaky jako nekoneční hadi vlekly bohatou úrodu do jiné země ...

Po dlouhých těžkých měsících postupně skončil i hlad. Stále častěji jsme dostávali něco výživného k jídlu. Pomalu jsme opět přibrali. Přátelé a známí se přesto sotva poznávali! Už jsme si zvykli na to, že všichni lidé byli na kost vyhublí a opakovalo se, že jsme potkali na ulici někoho, přičemž nás náhle napadlo, že onen korpulentní pán, který šel právě kolem, je podobný jednomu velice hubenému příteli. Oba si mysleli

totéž jeden o druhém. Otáčeli jsme se, poznávali se s velkou radostí a se smíchem jsme se objímali. Trvalo však měsíce, než jsme znovu poznali všechny přátele a známé a zvykli si zase na značný objem těla.

Stále ještě jsem měla pocit, že jsem to vše už jednou zažila. Tento pocit mne provázel všude, kam jsem šla a cokoliv jsem dělala, ale vždy jen v okamžiku, kdy se to právě dělo. Budoucnost jsem nepředvíдалa. Tak jsem také nevěděla, co se mohlo stát s mým synem, kterého jsem neviděla a neměla jsem o něm zprávy od chvíle, kdy od nás odešel.

Asi po půl druhém roce někdo zvonil u našich dveří. Otvírám - a můj syn je zde! A opět mám onen pocit, který psychologie nazývá „**děja vu**“¹⁾. Opakování, já vím, všechny tyto události jsou opakováním, ale odkud?

A jedné noci bylo vše jasné!

Když jsem musela obstát v nejtěžší zkoušce „kruté lásky“ vůči člověku, kterého jsem nade vše milovala, vůči svému synovi, klečela jsem jedné noci ve své posteli a hovořila o něm s Bohem, aby mu ukázal cestu, kterou má jít. Já šla po cestě, která v nás vede k Bohu, stále hlouběji a hlouběji do sebe, táhla jsem své vědomí do sebe, až jsem byla přenesena jinam a náhle jsem se nalézala před sedmi schody, před oněmi známými schody!

A skáči vzhůru s lehkostí, jásající a rozradostněná běžím vzhůru - cestu znám ... vzpomínám **si** ... Ó, Bože! Já si vzpomínám! Poznávám, že všechny tyto události, které jsem prožila jako skutečnost na hmotné pozemské úrovni, jsem už prožila před několika tisíci lety při svém zasněžení v pyramidě. Tehdy byly tyto události uloženy v hloubce mé duše jako nevědomé, ještě skryté energie, ještě jako skrytá příčina.

Neboť vše, co se zde na Zemi děje, je materializování toho, co je na duchovní úrovni už hotová **příčina**, čekající na své uskutečnění. **Je-li** někdo schopen uvědomit si tuto hloubku Já, kde ony energie čekají na své uskutečnění, tak prožije s příčinami současně účinek - budoucnost - jako úplnou přítomnost. *A přítomnost, náš život, vše, co se s námi děje, není nic jiného, než příležitost obstát ve zkouškách zasněžení. Příležitost uvolnit napětí a osvobodit se od tlaků, které jsme v sobě*

1) Pozn. **překl.**: už viděné

od věků ukládali svými myšlenkami, slovy i činy ... napětí a tlaků, které jsou příčinami našeho osudu, naší budoucnosti. V míře, v jaké si uvědomujeme tato napětí a překonáváme je, osvobozujeme své lidské vědomí, které je těmito silami svázáno a omezováno, protože ho poutají se zemí, a ztotožňujeme je s pravým božským jástvím, které čeká za každým osobním pocitem ega - ztotožníme se s Bohem - a to je

ZASVĚCENÍ!

Po zážitku oné noci jsem věděla, že byla smazána napětí v mé duši, že ode mne musí odpadnout všechno osobní. Byla jsem se sebou hotova. Nebylo už nic, co by mne vázalo na mou „osobu“, muselo tedy všechno osobní zmizet.

Začalo to tím, že ať jsem byla kdekoliv, doma nebo na ulici, provázel mne stále zvláštní pocit, že jsem „tam“ nebyla. Ne tam? Ale kde? To jsem nevěděla! Byla jsem si stále jen vědoma, že mé Já není vůbec v prostoru, není tam, kde byla moje osoba, mé tělo, ale že se jen promítá v mé osobě z bezprostorovosti a nyní se začalo nepromítat tam, kde je můj tělesný zjev, ale někam jinam. Kam?

Do jiné země!

Tu jsem věděla, že odejdu, že musím odejít! Neboť jestliže duch, příčina, už není zde, tak musí jev, účinek, následovat a jít tam, kde se bude z příčiny promítat. Tam může žít **dál**, nebo musí jev zmizet, to jest zemřít. Jak ale mám odejít z této země? Nikdo nedostane pas!

Čas k odchodu nebyl ještě zralý. Dříve se musely stát **ještě** jiné události.

Jedné noci jsem se zcela náhle probudila. Viděla jsem svého otce, stál přede mnou a na jeho milé tváři byl úsměv rozloučení. Rozuměla jsem: Přišel čas jeho odchodu ... Chtěla jsem vyskočit a zeptat se ho kam a proč chce odejít, ale on zmizel a já si teprve uvědomila, že jsem se právě probudila.

Otci bylo osmdesát let, ale byl zdrav na těle i na duchu, v plné svěžesti stále zastával svůj těžký státní úřad. Přesto jsem věděla: Jeho duch byl u mne, aby se rozloučil. Jeho čas na kosmických hodinách uběhl, odloží tělo.

Příští den už ležel v sanatoriu a my všichni se s ním rozloučili. Nemohl - nebo nechtěl už mluvit. Díval se dlouho jednomu po druhém do očí dlouhým, milujícím, vše říkajícím pohledem. Pak zavřel oči a už je neotevřel.

A my doprovázeli druhou rakev z naší rodiny.

Můj syn zkoušel všechno, aby dostal zaměstnání. Bylo to marné. Dlouho se nevzdával, pokoušel se znovu, stále znovu, ale bez výsledků. Nakonec pochopil, že už neměl místo v této zemi. A jednoho dne vzal svou kytaru, věrného přítele, kterého nikdy neopustil, ani v nejtěžších hodinách války, a odešel hledat zem, kde by mohl najít domov jako svobodný člověk, který chce pracovat. Zase jsme se loučili, aniž jsme věděli, zda se ještě v tomto životě setkáme. Ale v hloubi svého Já jsem věděla, že ho ještě uvidím, že jednou budeme pracovat v zahradě boží ...

Pak přišlo poslední dějství.

Bo-Ghar měl opět veřejnou přednášku, na kterou jako obvykle přišlo tolik lidí, že policie musela udržovat pořádek. Po přednášce, když lidé obklopili Bo-Ghara a nechťeli ho propustit, stála jsem se svým mužem trochu stranou od zástupu lidí a trpělivě jsem čekala, až Bo-Ghar zodpoví četné otázky a dá mnoho autogramů. Tu najednou ke mně přišel důstojník tajné policie a chtěl se mnou mluvit. Šla jsem s ním stranou a on řekl: „Také cvičím jógu s celou rodinou a vím, že je to zcela obdivuhodný systém. Přesto **js**te vy dva - ten Ind a vy - nebezpeční lidé, neboť na vaše slovo se hýbou velké masy lidí. Strana to nemá ráda. Proto se musíte rozhodnout: Buď budete pracovat se stranou a pro ni, nebo musíte opustit zemi. Necháme vás klidně odejít. Ale **nechcete-li** jít, musíme použít jiných prostředků. Promyslete si tu nabídku mého představeného a jedněte podle toho. Přijdu, abych vyslechl vaše rozhodnutí.“

Bo-Ghar by mohl se svým pasem volně opustit zemi. Ale já musela napřed dostat povolení a vstupní vízum do jiné země. Začalo do nekonečna protahované běhání sem tam pro výjezdni a vstupní povolení ... Nakonec jsem musela uznat, že je nemožné, abych pas dostala. Posílali mne od jednoho úřadu k druhému, až jsem dostala konečné odmítnutí. To však znamenalo, že bude proti mně použito Jiných prostředků". Věděli jsme už, co to znamená. Mnoho přátel už tehdy jednou provždy zmizelo, nebo mnozí vyšli z vězení úplně zlomeni po strašném utrpení a doma za krátký čas bídně zemřeli.

Bo-Ghar řekl mému muži: „Jediná možnost, jak zachránit tvou ženu

je, že se s ní dáš rozvést a já ji vezmu s sebou jako svou paní. V tom případě dostane stejný pas jako já a můžeme zákonně odejet ze země."

Můj muž uchopil **Bo-Gharovu** ruku, ale nemohl říci ani slovo. Po jeho zmučeném obličejí stékaly slzy ...

A přišel den, kdy jsem se rozloučila se všemi mně blízkými lidmi, abych šla do neznámého světa, který má být ode této chvíle navždy mým domovem, kam nás vede Bůh.

Bo-Ghar dodržel slovo: Přišel z druhého konce světa, aby mne zachránil!

Našli jsme **Imu** a šli spolu stále dál ve stopách titánů, kteří nám ukazovali cestu k zasněžení, k vysvobození, ke ztracenému ráji ...

A když hledám ty, které miluji, zaměřím reflektor svého vědomí do nitra. Neboť vše a všichni žijí ve mně! „Já“ - současné „já“ všech živých bytostí, tedy i mé Já - nemá hranic, je tedy celý vesmír ve mně a mé Já vyplňuje celý vesmír. Vše, co je -jsem Já! Ve všem, co miluji, miluji sebe, neboť jen o tom se domníváme, že to nemilujeme, co jsme v sobě ještě nepoznali.

**JÁ JEST ŽIVOT A JEDINÁ SKUTEČNOST
A KDO JE ZASNĚČEN DO JÁ, COŽ ZNAMENÁ,
ŽE SÁM SEBE DOKONALE POZNAL, MILUJE VŠE
A VŠECHNY STEJNĚ, PROTOŽE JE S NIMI JEDNO.**

Elisabeth Haich

Zasvěcení

Z německého originálu

Elisabeth Haich, Einweihung,

vydaného DREI EICHEN VERLAG

přeložila Ing. Růžena Formánková.

Vydal AQUAMARIN, s. r. o., Senovážné nám. 23,

110 00 Praha 1

ve spolupráci s nakladatelstvím IRIS RR, Svatoplukova 1210,

738 01 Frýdek-Místek.

Editor: Ing. Rudolf Rýpar

Obálka s laskavým svolením Zdeňka Hajného

Tisk Finidr, s. r. o., Český Těšín

Vydání třetí

Distribuce:

Nakladatelství Poznání

tř. 17. listopadu 8a

772 00 Olomouc

tel./fax: 585 225 151

www.poznani-knihy.cz

e-mail: poznani@volny.cz

ISBN 80-85592-07-X